

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Her açıdan
komik
ve dokunaklı."
—Vox

KORKUNC

KÂBUSLAR

LİSTESİ

KRYSTAL SUTHERLAND

Esther Solar'ın büyükbabası Ölüm'le tanıştığından beri, tüm ailesi büyük bir lanetin içine çekildi; bu eninde sonunda her birini mezara götürecek bir korkuydu. Kimisi agorafobikti, kimisi karanlıktan kimisi de kötü şanstı korkuyordu.

Esther ise şu ana kadar bu lanetten kaçmayı başardı çünkü onu tetikleyecek her şey titizlikle yasaklı listesinde yerini alıyordu, ta ki bir zamanlar hoşlandığı Jonah'la karşılaşana dek.

Beklenmedik bir dostluğun başlangıcı olan bu karşılaşma, Esther ve Jonah'a tüm aileyi yok eden laneti kırmak ve kendilerini keşfetmeleri için bir yol açar.

“Karanlık, büyülü ve mizah dolu, korku, depresyon ve ölüm takıntısı hakkında tuhaf ve tutarlı bir roman.”—*Booklist*

“Sıra dışı, işlevsiz bir aile hakkında karanlık ve ironik bir hikâye.”—*Publishers Weekly*

KORKUNC

KÂBUSLAR

LISTESİ

KRYSTAL
SUTHERLAND

KORKUNÇ KÂBUSLAR LİSTESİ

Özgün Adı: A Semi-Definitive List of Worst Nightmares
Krystal Sutherland

Çeviren : Nalan Uysal
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Theresa Evangelista
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Kurgu-Büyülü Gerçekçilik
Kitap No : 2700

1.Baskı: Ekim 2024
ISBN: 978-625-366-184-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Düzenleme
Ny.ozlem

Copyright©Krystal Sutherland, 2024

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

KORKUNÇ

KÂBUSLAR

LISTESİ

KRYSTAL
SUTHERLAND

Çeviren: Nalan Uysal

*Chelsea ve Shanaye için ve korku duyan herkes için:
düşündüğünüzden daha cesursunuz.*

DURAKTAKİ ÇOCUK

Esther Solar lanetin bir kez daha kendini gösterdiğinin haberini aldığı anda yarım saattir Lilac Hill Yaşlı Bakımevi ve Rehabilitasyon Merkezinin önünde bekliyordu.

Rosemary Solar –annesi– telefonda ona bir daha, hiçbir koşulda, kızını almaya gelemeyeceğini anlattı. Şeytani sarı gözleri bir çift kesik gibi görünen gece kadar kara bir kedi, aile arabasının kaportasında otururken bulunmuştu; Rosemary'nin araba kullanmasını önlemeye yetecek kadar karanlık bir lanetti bu.

Esther etkilenmemişti. Beklenmedik biçimde gelişen fobiler Solar ailesi için yeni bir olay değildi, o yüzden Esther Lilac Hill'den dört sokak ötedeki otobüs durağına yürümeye başladı. Kırmızı pelerini akşam esintisiyle havalanıyor ve yoldan geçen yabancılardan bazılarının bakışlarını üzerine çekiyordu.

Yürürken bir taraftan da normal insanların bu gibi durumlarda kimi arayacağını düşündü. Babası hâlâ altı yıl önce kapandığı bodrum katından çıkmamıştı, Eugene ortalıkta yoktu (Esther onun gerçeklikte bir geçitten daha geçmiş olmasından şüpheleniyordu; Eugene'in başına zaman zaman böyle şeyler geliyordu), büyükbabası ise artık araç kullanmak için gereken ince motor becerilerine sahip değildi (bir de Esther'ın torunu olduğunu hatırlamaması vardı tabii).

Özetle, Esther'ı herhangi bir kriz durumunda kurtarabilecek çok az kişi vardı.

Otobüs durağı cuma akşamı için oldukça boştu. Sadece bir kişi oturuyordu, limon yeşili fitilli kadife pantolonu, süet ceke ti ve saçlarının üzerine geçirdiği beresiyle tam da Wes Anderson filmlerinden bir karakter gibi giyinmiş uzun boylu siyahi bir gençti. Çocuk sessiz sesiz ağlıyordu, Esther da, tabii, hiç tanımadığınız biri yanınızda fazla duygusallık sergilediğinde ne yapmanız gerekiyorsa onu yaptı; onu hiç görmemiş gibi davrandı. Yanına oturdu ve epeyce yıpranmış *Baba* kitabını çıkardı ve dikkatini kitaba vermeye çalıştı.

Tepelerindeki lambalardan arı kovanı gibi ses geliyor, ılık bir gidip bir geliyordu. Esther gözlerini kitaptan ayırmasa, hayatının takip eden bir yılı oldukça farklı geçecekti ama o bir Solar'dı ve Solarların burunlarını ait olmadıkları yerlere sokmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Çocuğun ağlaması insanın içini acıtıyordu. Esther başını kaldırdı. Çocuğun elmacık kemiğinin üstünde giderek koyulaşan bir morluk vardı, floresan ışığı altında mor erik gibi görünüyordu, kaşındaki yarıktan kan sızıyordu. 1970'lerin orta-

larında bit pazarına düştüğü belli olan desenli ceketinin yakası yırtılmıştı.

Çocuk bir defa daha burnunu çekti, sonra yan gözle Esther’a baktı.

Esther kesinlikle gerekli değılse, genellikle insanlarla konuşmaktan kaçınırdı; bazen kesinlikle gerekli *olduğunda* bile insanlardan uzak duruyordu.

“Hey,” dedi sonunda. “Sen iyi misin?”

“Sanırım soyuldum,” dedi.

“*Sanıyorsun?*”

“Hatırlamıyorum.” Alnındaki yarayı işaret etti.

“Telefonumla cüzdanımı almış ama, o yüzden soyulduğumu düşünüyorum.”

İşte o anda Esther onu tanıdı. “Jonah? Jonah Smallwood?”

Yıllar onu değıştirmişti ama geniş gözleri, güçlü çenesi, çocukken bile gözlerinde gördüğü derin bakışı hâlâ aynıydı. Şimdi daha kıllıydı: uzamaya başlayan sakallarının gölgesi vardı ve gür siyah saçları kafasında pompadour tarzıyla kocamandı. Esther onun *Star Wars: Güç Uyanıyor*’daki Finn’e benzediğini düşündü, ki bu Esther’ın gözünde oldukça iyi bir görünümdü. Jonah ona bakıyordu; yüzünün her yerini ve göğsünü ve kollarını Jackson Pollock resimleri gibi kaplayan koyu renk çillere, kalçalarına kadar inen turuncu saçlarına. Hatırlamaya çalışıyordu. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Beni hatırlamıyor musun?”

Geçmişte sadece bir yıllık arkadaşlıkları vardı ve o zamanlar daha sekiz yaşındalardı ama yine de... Esther, unutulmuş olması karşısında üzüntü duydu; o Jonah’ı kesinlikle unutmamıştı.

“Aynı ilkokula gidiyorduk,” dedi Esther. “Seninle Bayan Price’in sınıfında beraberdik. Kız arkadaşın olmamı teklif etmiştin.”

Jonah ona üzerinde sevgi sözleri yazılı kalp şeklindeki şekerlemelerden bir paket almıştı ve bir kart hazırlamıştı; üzerine ikiye bölünmüş bir elma resmi çizmiş ve *Bir elmanın iki yarısı* yazmıştı. Teneffüste onunla buluşur mu diye soruyordu.

Esther beklemişti. Jonah gelmemişti. Hatta, Esther onu bir daha hiç görmemişti.

Şu ana kadar.

“Aa, tamam,” dedi Jonah ağır ağır, yüzünde nihayet Esther’ı tanıdığına dair bir ifade belirmişti. “Senden hoşlanmıştım çünkü filmin sinemaya gelmesinden bir hafta falan sonra, kitapçının önünde Dumbledore’un ölmesini protesto etmiştin.” Esther’ın hatırladığıysa şöyle bir şeydi: kızıl saçları küt kesilmiş yedi yaşında bir kız çocuğu olan küçük Esther, mahalledeki bir kitapçının önünde, BÜYÜCÜLERİ KURTARIN yazılı bir pankartla daire çizip duruyor. Sonra altı haber bülteni için adı sanı duyulmamış biri, bir muhabir yanında diz çöküp, “Kitabın yıllar önce yayımlandığını ve sonunun değiştirilemeyeceğini biliyorsun, değil mi?” diye soruyor, o da kameraya aptal gibi gözlerini kırıştırarak bakıyor.

Gerçek hayata dönerek, “Olayın görüntülü kanıtının olmasından nefret ediyorum,” dedi Esther.

Jonah başıyla Esther’ın kıyafetini, boğazından kurdeleyle bağlı kan kırmızısı pelerini ve ayaklarının dibinde duran hasır sepeti işaret etti. “Hâlâ tuhaf birisin anladığım kadarıyla. Neden Kırmızı Başlıklı Kız gibi giyindin?”

Esther yıllardır kostüm tercihleri hakkında sorulara cevap vermek durumunda kalmamıştı. Sokakta yabancılar her zaman bir kostüm partisine gittiğini ya da döndüğünü varsayıyorlardı. Öğretmenleri –sinir olsalar da– okulun kıyafet kurallarına uygun olduğu sürece giydiklerinde kusur bulamıyordu, sınıf arkadaşları ise okula Harikalar Diyarındaki Alice ya da Belatrix Lestrange ya da başka herhangi bir şey olarak gelmesine alışmıştı ve Esther okula onlar için gizlice kek getirdiği sürece, umurlarında da değildi. (Konuya az sonra döneceğiz.)

“Yaşlı birini ziyarete geldim. Böyle giyinmek uygun göründü bana,” dedi; Jonah duyduklarından hoşlanmıştı belli ki, sonuçta seni anlıyorum der gibi başını sallamıştı.

“Baksana, yanında para var mı?”

Esther’in yanında para vardı, Kırmızı Başlıklı Kız piknik sepetindeydi. 55 doları vardı, tamamı şu ana kadar 2.235 dolar biriktirdiği Bu Beş Para Etmez Şehirden Defolup Gitme fonuna gidecekti.

Daha önce bahsi geçen keke dönelim. Esther birinci sınıftayken, East River Lisesi kafeteryasında köklü değişiklikler yapılmıştı, artık sadece sağlıklı yiyecekler bulunuyordu. Liseyi biraz da olsa çekilir kılan pizzalar, nuggetlar, patates kızartmaları, kıymalı ıslak burgerler ve nacholar tarih olmuştu. Menüye eklenen pırasa ve karnabahar çorbası ya da buharda pişmiş brokoli böreği gibi her yeni ürün, Michelle Obama’nın memnuniyetsizlikle anılmasına neden oluyordu. Esther bu noktada ticari bir fırsat görmüştü ve çikolatalı brownie çeşitlerinden bir karma kutu hazırlamıştı. Ertesi gün kutuları okula getirip tanesini beş dolara satmış, elli dolar gibi güzel bir kâr elde etmişti.

O günden beri abur cubur dünyasının Walter White'ı olmuştu; kurduğu imparatorluk o kadar güçlüydü ki, okuldaki müşterileri ona, Heisenberg takma adından hareketle “Cakenberg” demeye başlamışlardı.

Son dönemde mıntikasını Lilac Hill Yaşlı Bakımevi ve Rehabilitasyon Merkezini de içine alacak şekilde genişletmişti; buranın menüsü o kadar kötüydü ki, en heyecan verici yemek fazla pişmiş sosisli sandviç ve tatsız tuzsuz patates püresi oluyordu. Esther'ın işleri yolundaydı.

“Neden?” diye sordu yavaşça.

“Otobüse binmek için paraya ihtiyacım var. Sen bana nakit verirsen, ben de senin telefonunu kullanarak banka hesabımdan senin hesabına transfer ederim.”

Kulağa çok şüpheli geliyordu ama Jonah yaralanmıştı, kanaması vardı ve ağlıyordu, üstelik Esther ona baktığında bir zamanlar ondan iki parça elma resmi çizecek kadar hoşlanmış tatlı küçük bir çocuğu görür gibi oluyordu.

O yüzden Esther, “Ne kadar paraya ihtiyacın var?” dedi.

“Sende ne kadar var? Hepsini alayım, aynı miktarı transfer edeyim.”

“Elli beş dolarım var.”

“Elli beş dolar alayım.”

Jonah ayağa kalkıp geldi ve Esther'ın yanına oturdu. Esther'ın düşündüğünden çok daha uzundu, daha da zayıftı, mısırdalı gibiydi. Telefonunda bankacılık uygulamasını açışını, giriş yapmasını, verdiği hesap bilgilerini girişini ve transferi onaylayışını izledi.

Fon transferi başarılı, dedi uygulama.

Böylece Esther eğilip sepetini açtı ve bugün Lilac Hill’de kazandığı elli beş doları Jonah’a verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Jonah el sıkışırken. “İyi birisin, Esther.” Sonra ayağa kalktı, göz kırptı ve gitti. Yine.

İşte böylece, yaz sonunda sıcak, rutubetli bir gecede Jonah Smallwood, yaklaşık dört dakikalık bir süre içinde, elli beş dolarını çarptı ve

- büyükannesinin bilekliğini, hem de bileğinden
- iPhone’unu
- sepetinden eve dönerken yemek için ayırdığı meyve pestilini
- kütüphane kartını (Jonah sonra, ödünç aldığı *Romeo ve Juliet* kitabına ıstakoz resmi çizdiği için kitap bedeli olarak 19.99 doları Esther’in kartıyla ödedi)
- Okuduğu *Baba* kitabını
- korkunç kabuslar listesini
- ve itibarını çaldı.

Esther’in kafasında utanç verici Dumbledore protestosunun hatırası dönüp duruyordu ve altı dakika on dokuz saniye sonra, otobüs gelinceye kadar soyulduğunu fark etmemişti; o anda şoföre, hayretler içinde, “Soyuldum!” dedi. Şoförse, “Dilenciler binemez!” dedi ve kapıyı yüzüne kapattı.

(Belki de Jonah, Esther’in itibarını hepten çalamamıştı; kemiklerine yapışmış kalıntıları da otobüs şoförü halletmişti.)

Yani, gördüğünüz gibi, Esther Solar’ın Jonah Smallwood tarafından soyulma hikâyesi oldukça basit. Sonunda Jonah Smallwood’a âşık olma hikâyesi birazcık daha karmaşık.

2

İŞIKLAR

VE RUHLAR EVİ

Esther'in şehrin kenar mahallelerinin de kenarındaki evine ulaşması toplam üç saat, on üç dakika, oyuz yedi saniye sürdü. Şehir, planlamacıların tahmin ettiğinin aksi yönünde büyüyünce mahalle kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde kalmıştı.

O uzun yürüyüş sırasında gök yarıldı ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı, o yüzden Esther kapının önündeki merdivenlere vardığında sırlıslıklamdı, çamur içindeydi ve tir tir titriyordu.

Solarların evi, her zamanki gibi ıslıl ısıldı, karanlık sokakta neon ışıkları saçan bir mücevher gibiydi. Hafif bir esinti, ön bahçede kök salan ağaçları, banliyönün ortasında bitmiş bu or-

manı, yalayıp geçti. Bazı komşular birkaç yıl önce evde sürekli yanan ışıklardan şikâyet etmişlerdi. Rosemary Solar şikâyetlerine bahçeye sekiz tane meşe ağacı dikerek karşılık vermişti; ağaçlar altı ay gibi bir sürede fidandan, evi saran devlere dönüşmüştü. Ağaçlar büyürken Rosemary dallarına nazarlıklar asmıştı; yüzlerce mavi, siyah ve beyaz cam ne zaman rüzgâr esse ürpertici bir şarkı söylüyordu. Nazarlıklar kötü ruhları kovmak içindi; Rosemary öyle söylemişti. Şu ana kadar korkutup kaçırmayı başardıkları sadece İzci Kızlar, Yehova Şahitleri ve cadılar bayramında şeker toplamaya gelen çocuklar olmuştu.

Eugene aydınlık verandaya çıkan merdiven basamaklarında oturuyor, Ringo'nun saçları ve John'un giyim tarzıyla, sanki zamanda yolculuk yapmış da Beatles konserinden gelmiş gibi görünüyordu. Esther ve Eugene ikizdi ama artık ikiz olduklarına inanmıyorlardı. Eugene'in saçları koyu renkti, Esther'ınki açık. Eugene uzundu, Esther kısa. Eugene ne kadar atletikse Esther o kadar tıknazdı. Esther'ın cildi çil kaplıydı, Eugene'in ki tertemizdi.

“Hey,” dedi Esther.

Eugene başını kaldırıp baktı. “Anneme hâlâ hayatta olduğunu söyledim ama internette tabut fiyatlarını araştırmaya başladı bile. Cenaze törenin pembe ve gümüş rengi temalı olacak, en azından bana öyle söyledi.”

“Yaa. Zevk sahibi biri gibi siyah ve fildişi renklerini istediğimi özellikle söylemiştim oysa, *yüz defa* falan.”

“Geçen yıl hazırladığı ani ölüm slayt gösterisini izliyor, yeni fotoğraflar ekliyor. Sonunda hâlâ ‘Time of Your Life’ çalıyor ama.”

“Tanrım, ne kadar da banal. Hangisi daha trajik olur bilemedim; on yedi yaşında ölmek mi yoksa olabilecek en klişe cenaze töreniyle gömülmek mi?”

“Hadi ama. Pembe ve gümüş rengi bir cenaze töreni için klişe diyemezsin, sadece feci kalitesiz olur.” Eugene’in gözlelerinden samimi bir endişe okunuyordu. “Sen iyi misin?”

Esther uzun saçlarını sıkıp, suyunu akıttı; ıslanınca saçları kan kırmızısına dönmüştü. “Hı hı. Gasp edildim. Aslında tam da gasp sayılmaz. Dolandırıldım diyelim. Jonah Smallwood tarafından. İlkokulda, Sevgililer Gününde beni eken çocuk, hatırladın mı?”

“Umutsuzca âşık olduğun çocuk mu?”

“Ta kendisi. Epeyce becerikli bir yankesici olduğu çıktı ortaya. Elli beş dolarımı ve meyve pestilimi çaldı.”

“Bir değil, iki defa aşağılandın yani. Umarım intikam planı yapmışsındır.”

“Tabii ki, kardeşim.”

Eugene ayağa kalktı ve elini Esther’ın omzuna attı ve tepede asılı at nalının, kapıdan sarkan kurutulmuş filiskin demetinin altından ve dün gecedен geriye çizgi gibi kalan tuzların üstünden geçip birlikte içeri girdiler.

Solarlar çok odalı büyük bir Viktoria tarzı evde oturuyorlardı; ışığın bile gölgeli, loş kaldığı türden bir evde. Evin her yeri koyu ahşap lambri kaplıydı, yerlerde kırmızı İran halıları seriliydi ve duvarlar soluk küf yeşiline boyalıydı. Duvarlarının arasında ruhların dolaştığı, mahallelinin içinde yaşayanların lanetli olduğuna inandığı türden bir evdi; Solarlar açısından bakılırsa, ikisi de gerçektir.

İçeriye yabancılar –bir şekilde– girebilseydi, fark edecekleri şeyler şunlar olurdu:

- Işıklar açık kalacak şekilde bantlanmış elektrik düğmeleri. Solarlar aydınlık seviyorlardı ama en çok Eugene seviyordu. Sırf onun için koridorlara ışık zincirleri asılmıştı, mobilyaların üzerindeki her boşluğa ve zeminin de pek çok yerine lambalar ve mumlar yerleştirilmişti.
- 2013 Büyük Panik Yangınından kalma is. Elektrik kesilince Eugene yatak odasından koridora fırlamış, bu sırada yukarıda bahsi geçen mumlardan yaklaşık iki düzinesini devirmişti, alçı plaka alev almıştı.
- İkinci kata çıkan merdivenleri kapatan kırık dökük mobilyalar. En önemli nedeni Peter Solar'ın ilk defa felç geçirdiğinde üst katın tadilat işlerini yapıyor olması ve her türlü işin hemen o noktada sonlandırılmasıydı ama kısmen Rosemary'nin ikinci katta hayaletler olduğuna ciddi ciddi inanması da etkendi. (Hayalet, evin sadece yarısını ele geçirip, ev halkına alt katta herhangi bir *Paranormal Aktivite* sunmadan yaşama izni verme nezaketini gösterirmiş gibi. Hadi ama!)
- Boş duvarlar. Duvarlarda sadece üzerleri bantlı elektrik düğmeleri ve geceleri pencereleri kapatması için jalu-ziler vardı. Hiç fotoğraf yoktu. Hiç tablo yoktu. Kesinlikle, kesinlikle ayna yoktu. *Asla*.
- Mutfaktaki tavşanlar.
- Rosemary Solar'ı gittiği her yerde takip eden deli horroz Fred. Fred, en azından Rosemary'nin fikrine göre, Litvanya halk masallarından çıkıp gelmiş bir cüce cindi.

Oturma odasında *ciddi ciddi* Green Day çalışıyordu. Kırklı yaşlarının başlarındaki Rosemary Solar, televizyonun karşısındaki divana oturmuş, yıllar önce çocuklarından biri beklenmedik şekilde ölüverirse hazır olsun diye hazırladığı ani ölüm slayt gösterisini izliyordu. Kahverengi saçları omuzlarına düşmüştü ve her hareketinde şıngırdıyordu, kuş gibi kemikli bilekleri ve parmakları gümüş yüzükler ve iyi şans getirdiğine inandığı küçük süslerle doluydu. Kıyafetine –manşetlerine, kollarına her cebinin içine– metalik iplerle diktği bozuk paralar yağmur damlaları gibi ses çıkarıyordu.

Esther’a göre annesini tanımlayan şeyler şunlardı:

- Gençliğinde Rosemary paten derbisi şampiyonu bir oyuncuydu, “Dişi Canavar” diyorlardı onun için. Sahada kostümüyle çekilmiş fotoğrafı Esther’ın en sevdiğiydi, fotoğrafta Eugene’in kopyası gibiydi: aynı saçlar, aynı kahverengi gözler, aynı soluk ten, Esther’ın her yerini kaplayan çilleri de yok.
- Rosemary daha önce, on sekiz yaşındayken de bir evlilik yapmıştı; adam sol kaşında “C” şeklinde bir küçük yara izi bırakmıştı. Adamın adından da, akıbetinden de hiç bahsedilmemişti. Rosemary tarafından terk edildikten sonra uzun ve acı verici bir hastalık çektiğini düşünmek Esther’ın hoşuna gidiyordu; belki de vahşi bir köpeğe yem olmuş ya da koca bir yağ kazanında kaynatılmıştır.
- Çekirdekten yetişme bir bitki uzmanı olarak, Rosemary’nin tek bir dokunuşuyla bitkilerin büyümesini sağlama özelliği vardı. Çiçekler sanki onun varlığın-

da hızla tomurcuklanıyorlar, yanlarından geçtiğinde önünde eğiliyorlardı. Ön bahçedeki meşe ağaçlarına fısıldayıp, büyümelerini söylediğinde onu dinlemişlerdi. Her zaman sihirli bir yanı vardı.

Esther'in en çok sevdiği özelliği de bu sonuncusuydu. Çocukluğundan beri böyle hissediyordu; perilere, Noel Babaya ve Hogwarts'dan gelecek mektuplara olan inancını yitirdiğinde bile, annesinden yayılan güç dalgalarını hissetmeye devam etmişti.

Esther'a ikisinin arasında bir tür yular gibi duran sihri hissediyordu. Aralarındaki mesafe ne kadar büyük olursa olsun kalplerini birbirine bağlayan, görünmez gümüş bir kordon. Esther'ın kâbus gördüğü gecelerde Rosemary'i yatak odasına getiren bu bağdı. Alnına avcunu bastırmasıyla birlikte baş ağrısının ya da diş ağrısının ya da mide rahatsızlığının azalması bu yüzdendi.

Sonra, her zaman olduğu gibi, lanet geldi. Peter felç geçirdi ve bodruma kapandı. Para azaldı. Rosemary kumara başladı ve kaybetme korkusuyla birlikte, ağır ağır kötü şans korkusunun ağına düştü. Anneyle kızı birbirine bağlayan o ip çürümeye başladı, sertleşti ve koptu. Esther'ın annesine sevgisi azalmadı ama sihir azalmaya başladı ve Rosemary ağır ağır, can sıkıcı bir şekilde, iyice *insana* dönüştü.

Üstelik dünyada insanlardan daha kötü sayılabilecek çok az şey vardı.

Rosemary divandan fırladı ve kollarını Esther'a sımsıkı sardı, kolunun altına sıkıştırdığı Fred pek de heyecanlanmamıştı. Rosemary'nin etrafını adaçayı ve sedir ağacı kokusu sarmıştı.

Kıyafetlerine misk otu ve karanfil kokusu sinmişti. Nefesinde belli belirsiz filiskin kokusu hissediliyordu. Tüm bu bitkiler kötü şansı uzak tutmak içindi. Rosemary Solar cadı gibi kokuyordu; mahalledekilerin çoğu da öyle olduğunu düşünüyordu, belki kendisi de öyle olmak istiyordu ama Esther için aslını biliyordu.

“*O kadar* endişelendim ki!” dedi Rosemary kızının ıslak saçlarını yüzünden çekerken. “Neredeydin? Neden telefonuna cevap vermiyorsun?”

Esther annesinin dokunuşunun, onun için duyduğu endişenin tadını çıkarıyor, annesinin kollarında eriyip gitmeyi, Rosemary’nin onu çocukluğunda olduğu gibi rahatlatmasını istiyordu. Ama yıpranmış ellerinin dinginleştirici özellikleri onu, *bir kez daha*, tek başına bırakmış olmasın telafi etmeye yetmiyordu, o yüzden Rosemary’i itti.

“Yapman gerektiği gibi gelip beni alsaydın belki eve dönerken *vahşice gasp* edilmezdim.” Jonah’ın yan kesiciliği için gasp demek zordu ama Rosemary bunu bilmiyordu. Bazen Esther onu suçlu hissettirmeyi seviyordu.

“Gasp mı uğradın?”

“*Vahşice gasp edildim*. Gelip beni almalıydın.”

Rosemary acı çekiyor gibiydi. “*Siyah kedi* gördüm.”

Esther son birkaç yıldır aralarındaki ilişkide belirginleşen o tuhaf itme-çekme hissinin rahatsızlığını duydu; bu ilk defa da olmuyordu. Rosemary’nin yanağını avucunun içine almayı ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyip rahatlatmayı istemesine neden olan çekim. Aynı zamanda da, tüm bunlar hiç de adil olmadığından midesine asit salgılatan o karanlık, o itiş.

Annesinin bu hale gelmiş olması adil değildi. Bütün Solarların böyle saçma bir korkuyla yaşamakla lanetlenmiş olmaları adil değildi.

“Git, babana iyi olduğunu söyle,” dedi Rosemary nihayet.

Esther mutfaktaki servis asansörüne gitti, hep oralarda duran kalem ve not defterini buldu ve bir not yazdı: *Ben iyiyim, daha önce aldığın aksi yöndeki notları dikkate alma. Seni özledim. Sevgiler, Esther.* Sonra notu rulo yaptı, servis asansörüne koydu ve küçük asansör kabinini bodruma indirecek olan makaraları hareket ettirdi. Bir zamanlar belki ısıtıcının kazanı için odun taşımaya yarıyordu bu asansör ama şimdi sadece iletişim amacıyla kullanılıyordu.

Bir dakika sonra, “Merhaba Esther!” diye yankılandı Peter Solar’ın sesi asansör boşluğunda. “Kayıp olmadığını duyduğuma sevindim.”

“Selam baba,” diye seslendi Esther. “Bu hafta ne izliyorsun?”

“*Mork & Mindy* izliyorum. İlk yayınlandığı zaman hiç izlemiştim. Komikmiş.”

“Çok güzel.”

“Seni seviyorum canım.”

“Ben de seni seviyorum.” Esther servis asansörünün kapısını kapattı ve yatak odasına yöneldi, saçlarından ve kıyafetlerinden damlayan sularla birlikte koridordaki yüzlerce mum çıkıyordu. Oda, kıyamet sonrasını anlatan filmlerde insanlığa dair mümkün olan her şeyi kurtarabilme çabasıyla Louvre’dan, Rijksmuseum’dan ve Smithsonian’dan toplanan sanat eserlerinin depolandığı sığınaklara benziyordu. Mobilyaların çoğu bir zamanlar büyükannesiyle büyükbabasına aitti: siyah metal

yatak başlığı, tik ağacından çalışma masası, büyükbabasının Asya'da bir yerlerden getirdiği oyma sandık, ahşap zeminin büyük bölümünü kaplayan İran halıları. Esther'ın büyükanne-siyle büyükbabasının tuhaf evlerinden kurtarabildiği ne varsa. Evin, bantlanmış elektrik düğmeleri, lambalar ve mumlar dışında oldukça çıplak ve boş olan diğer yerlerinden farklı olarak, onun odasının duvarları çerçevelenmiş tablolarla ve Hint işi duvar halılarıyla, duvara sabitlenmiş kitaplıklarla kaplıydı ve bunların altında artık zar zor görünen kırmızı duvar kâğıdı vardı.

Ve kostümler. Kostümler her yerdeydi. Gardıroptan taşan kostümler. Tavandan sarkan, farklı tamamlanma aşamalarında olan kostümler. Üç eski kıyafet tarzına göre sınıflandırılmış kostümler; devasa çemberli etekler ve ışıltılı siyah elbiseler ve dokunduğunuzda erimiş çikolata hissi verecek kadar yumuşak nehir yeşili deri şeritler. Tavus kuşu tüyleri, dizi inciler ve her biri farklı bir zamanı gösteren pirinç cep saatleri. Merhum büyükannesinden kalma bir Singer dikiş makinesinin üstü biçilmek üzere bekleyen kadife ve ipek kumaşlarla örtülüydü. Kar-yola direklerinde bir düzine maske asılıydı. Tamamı makyaj malzemelerine ayrılmış koca bir şifonyer; altın rengi sim şişeleri, turkuaz göz farı ve kemik beyazı yüz boyası, sıvı lateks ve bakınca insanın gözünü yakacak denli kırmızı ruj.

Eugene genellikle, içerideki onca eşya odayı gerçekte olduğundan daha karanlık gösterdiğinden, içeriye girmeyi reddediyordu ama girmemesinin bir başka nedeni de elektrik düğmesinin bantlı olmaması ve teorik olarak intikam peşindeki ruhların istedikleri zaman ışıkları kapatabilecek olmasıydı. (İntikam

peşindeki ruhlar Eugene için ciddi endişe nedeniydi. Sık sık düşündüğü bir konuydu. Fazlasıyla sık.)

Esther sepetini yere bıraktı, ıslak pelerinini çıkarmaya başlamıştı ki, odanın diğer tarafında, köşedeki üstü hınca hınç dolu palto askılığının yanında korkuluk gibi duran birini gördü. Hephzibah Hadid üst üste asılmış eşarpların arkasına neredeyse gizlenmiş, bir ölümlünün yanlışıyla gördüğü bir hayalet gibi gözlerini kocaman açmış bakıyordu.

“Tanrım, Heph,” dedi Esther, elini göğsüne götürerek. “Bunu konuşmuştuk. Buraya böyle sessizce girip saklanamazsın.”

Hephzibah özür dileyen gözlerle bakıyordu, durduğu köşeden açığa doğru adım attı.

Arkadaşlıklarının ilk üç yılında Esther, Hephzibah’ın hayali bir arkadaş olduğuna ikna olmuştu. Açıkçası, Hephzibah kimseyle konuşmuyordu, öğretmenler ona sınıfta söz vermezlerdi *çünkü* kimseyle konuşmazdı ve bir bakıma Esther’ın etrafında dolanıyor, gittiği her yere peşinden geliyordu. Esther dert etmemişti çünkü kendisi de çok az arkadaşı olan, çekici olmaktan son derece uzak bir çocuktü.

Hephzibah’ın her şeyi uzun ve inceydi –uzun ince saçlar, uzun ince uzuvlar– bir de küllü saçları ve solgun gözleriyle Bar Refaeli havası vardı.

Esther daha pelerinini çıkaramadan, Hephzibah onu yakalayıp, sıkıca sarıldı –nadiren sunduğu bir sevgi gösterisiydi– sonra da yeniden köşesine dönüp Esther’a, “Neler oldu?” diyen gözlerle baktı. Birbirlerini tanıdıkları on yıllık dönemde, sözsüz iletişimde oldukça iyi bir noktaya gelmişlerdi. Esther Heph’in aslında *konusabildiğini* biliyordu; bir defasında anne

babasıyla konuşmasına kulak misafiri olmuştu ama Hephzibah onu gizlice dinlerken yakalamıştı ve sonra bir ay boyunca onunla konuşmamıştı. Ya da *konuşmadan takılma* işini yapmamıştı. Neyse işte.

“Jonah Smallwood beni gasp etti. Bayan Price’ın sınıfındaki çocuk, hani aklımı karıştırıp ondan hoşlanmamı sağlamış sonra ortadan kaybolmuştu ya, hatırladın mı?”

Hephzibah’ın pis bakışlarını “Evet, hatırlıyorum,” diye yorumladı. Sonra da işaret diliyle, “Yine mi aklını karıştırdı?” diye sordu.

“Evet, karıştırdı. Elli beş dolar dolandırdı, büyükannemin bilekliği ve telefonumu, bir de meyve pestilimi çaldı.” Hephzibah kızmış gibi bakıyordu. “Evet, biliyorum, pestili çalması gerçekten onursuzluktu. Ben de çok kızgıyım.”

“Yine de partiye gidiyoruz, değil mi?” dedi işaretle. Çocukken oldukça iyi iletişim kurabiliyor olsalar da, ergenliğe geldiklerinde, anlatmak istediklerini hareketlerle göstermeye çalışmaktan biraz daha karmaşık bir sisteme ihtiyaç duyabilecekleri ortaya çıkmıştı, o zaman Hephzibah’ın annesiyle babası üçünü –Heph, Eugene ve Esther– işaret dili kursuna göndermişti.

Esther partiye yine de gitmek istemiyordu. Zaten ilk başta da gitmek istememişti. Parti demek insanlar demekti, insanlar demek gözler demekti ve gözler demek eleştiren minik buğday bitleri gibi tenini delip geçecek kadar incelenmek demekti ve yargılanmak demek insanların içinde nefes nefese kalmak demekti ki o da ancak *daha çok* yargılanmakla sonuçlanacaktı. Ama Heph kollarını önünde kavuşturmuş, başıyla ön kapıyı

işaret ediyordu, Esther bu hareketini, “Bu arkadaşlık isteği tartışmaya açık değil,” diye yorumladı.

“Off, iyi. Bekle de hazırlanayım.”

Hephzibah gülümsedi. “Eugene’i de götürsek iyi olabilir,” dedi işaretle.

“Doğru. Annem dışarı çıkacak olursa... Onu kesinlikle burada tek başına bırakamayız.”

Eugene karanlıkta kalmaya dayanamıyordu, üstelik gece vakti evde yalnız kalmaya da dayanamıyordu. İnsanın başına ne gelirse, yalnızken gelir; en azından Eugene öyle söylüyordu.

Esther böylece kardeşini almaya gitti.

Eugene’in yatak odası onunkinin tam antiteziydi: duvarlar bomboştu ve odanın ortasında, tam tavan lambasının altına denk gelen tek kişilik yatağından başka mobilya yoktu. Eugene ince yatak şiltesinin üzerine uzanmış kitap okurken etrafını bir düzine lamba ve üç katı kadar da mum sarmıştı, sanki kendi cenaze töreninde gibiydi. Aslında bir bakıma öyleydi. Her gece, güneş battığında, Eugene solup gidiyor, yerini evin içinde sessizce hareket eden, teni karanlığı dağıtacak kadar aydınlanıncaya dek her bir ışık partikülünü emmeye çalışan içi boş bir yaratığa dönüşüyordu.

“Eugene,” dedi Esther, “partiye gitmek ister misin?”

Eugene başını kitabından kaldırdı. “Nereye?”

“Eski nikel rafinerisinde parti var. Şenlik ateşi de olacak.”

Ateş, Eugene’e göre, güvenilebilecek tek ışık kaynağıydı, ateşe mağara adamlarından bile çok tapıyordu. Yanına el feneri, yedek piller, bir çakmak, kibrit, çıra, benzine batırılmış bez parçası, ateş yakmak için birbirine sürtebileceği çubuklar, çu-

buğunu hızla hareket ettirebilmesini sağlayacak yay, çakmak taşı almadan evden kesinlikle çıkmıyordu. İzcilik sayesinde sekiz yaşından beri tek başına ateş yakabiliyordu. Kıyamette hayatta kalmak için ekip kurulacak olsa, Eugene o ekibin değerli bir üyesi olurdu, tabii gün batımından gün doğumuna kadar yanında fener olmadan dışarıya çıkamayacak olduğu gerçeğini düşünmezsek.

Eugene başını salladı ve kitabını kapattı. “Sizinle partiye geliyorum.”

Esther üzerine Wednesday Addams kostümü giydi ve dışarı çıktılar; kasabanın en garip üç genci: konuşamayan bir hayalet, karanlıktan nefret eden bir erkek çocuğu ve her yere bir başkası gibi giyinip giden bir kız.

—

Bir saat sonra, nikel rafinerisi uzaktan görüldü; metal ve pastan oluşan bir kale, tam göbeğinde yanan şenlik ateşi sayesinde içi aydınlanmış, gençler alevlerin etrafında güveler gibi dans ederken camsız pencerelerinde gölgeler hareket ediyordu.

“Pekala, gidip şurayı tuhaflaştıralım,” dedi Esther depoya doğru yürürlerken.

Bazen rafineride sergi açan sanatçılar oluyordu, bazen avant-gart film gösterimleri yapılıyordu, bir de değişiklik arayışındaki çiftler düğün fotoğraflarının çekimi için gidiyorlardı ama çoğu zaman Banksy özentileri ve liseliler hafta sonları sarhoş olmak için rafineriye gidiyordu. Deponun girişine geçici olarak bir zincirli çit germişlerdi, sanki yaz tatilinin son hafta sonunda

partilemek isteyen azgın gençlerin içeriye girmesini önlemeye yetecekmiş gibi. Bir kenarı şimdiden tel keskiyle kesilmiş ve aradan geçecek kadar bir boşluk açılmıştı. Bunlar tavuk kümesine sızan tilkiler gibiydiler, her zaman bir yolunu bulurlardı.

Taşınabilir hoparlörlerden müzik sesi yükseliyordu. Gülüşmeler ve sohbet sesleri deponun genişliği sayesinde yankılanıyordu. Çite beş metre kadar kalmışken, Esther gözle görülmeyen bir kuvvet alanına takılıp kaldı. Heph ve Eugene beşer adım daha attıktan sonra Esther'ın yanlarında yürümediğini ancak fark etti. Durakladılar, arkalarına dönüp Esther'a baktılar.

“Siz devam edin,” dedi Esther. “Ben birkaç dakika burada durup temiz hava alacağım.”

Heph ve Eugene birbirine baktı ama bir şey söylemediler. Hephzibah zaten konuşmuyordu, o yüzden çok büyük bir sürpriz sayılmazdı ama Eugene de bir şey söylemedi çünkü ağzını açsa koca bir iki yüzlü olacaktı.

“Cesaret içeceğini iç, sonra gel bizi bul,” dedi nihayetinde. Sonra Heph'in koluna girdi ve birlikte içeri girdiler.

“Pekala, sosyal anksiyete,” dedi Esther kendi kendine. Bir vandan annesinin koleksiyonundan yürüttüğü ılık kırmızı şarap şişelerinden birini açıyordu. “Boğulma vakti.”

Üç yudum aldı. Ağzında ona yabancı gelen, çürümüş gibi bir tat kalmıştı ama önemsemedi çünkü alkol gençler tarafından lezzetli olduğu için tüketilmiyordu. Tüketiliyordu çünkü insanı daha havalı ve daha komik yapan ve sosyal açıdan tuhaf, berbat halleri azaltan faydalı bir araçtı.

İşin kötü yanı, anksiyete sadece insanın düşünme şeklini ya

da konuşmasını ya da başkalarının yanındaki hallerini etkilemekle kalmıyordu. Kalbinin atışını da etkiliyordu. Nefes alıp verişini. Yediklerini. Nasıl uyuduğunu. Anksiyete insanın sırtına atılmış borda kancası gibi bir histi, birer çengeli her iki ciğerine saplanmış, bir çengeli kalbinden geçmiş, biri de omurgana takılmış halde, ağırlığı yüzünden öne doğru durmana neden oluyor, seni deniz tabanının bulanık derinliklerine çekiyordu. Neyse ki, bir süre sonra alışıyordun. Her yere peşinden gelen nefes alamama duygusuna, kalp krizi geçirecekmiş gibi hissetmeye alışıyordun. Tek yapman gereken göğsünden fırlayan çengellerden birini yakalayıp şöyle bir sarsmak, “Dinle beni pislik. Şimdi ölmüyoruz. Yapacak işlerimiz var,” demekti.

Esther işte bunu yapmayı denedi. Birkaç derin nefes aldı, sımsıkı duran göğüs kafesinin ezdiği ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı. Ama işe yaramadı çünkü anksiyete şıllığın tekiydi. O da biraz daha şarap içti ve alkolün içindeki şeytanlarla sa-vaşa girmesini bekledi; ne de olsa on yedi yaşında, son derece akli başında ve sağlıklı bir genç kızdı.

3

ŞENLİK

ATEŞİNDEKİ ÇOCUK

Esther deponun ağzında, çatıdan düşmüş paslı bir demir direğin üzerinde dengesini korumaya çalışarak bir ileri bir geri yürüyor, şenlik ateşinin kıpırtılı ışığının betona yansıttığı uzayan gölgelere ara sıra göz gezdiriyordu. Partiye katılmayı düşündü. Hatta belki de içeri girmeyi *istiyordu*. Direğin üstünden indi, çitte açılan yeri tutup çekti ve öylece durdu; delikten geçmek için kendini zorluyordu. *Eugene'i bul. Hephzibah'ı bul. Sorun olmayacak. İyi olacaksın.*

Ama sonra, sarhoş bir grup birinci sınıf öğrencisi yalpala-

arak ona doğru geldi; Esther çiti elinden bırakıp kapattı ve korkmuş bir rakun gibi karanlığa karıştı. Neden orada olduğuna dair soruları dillendiremiyordu çünkü verecek iyi bir cevabı yoktu. Yabancılar etraflarını çevreleyen bir güç alanı olduğunu, tanımadığı insanların etrafında vızırdayan görünmez bir bariyer olduğunu ve onu ittiğini nasıl açıklayacaktı?

Esther böylece deponun ikinci katına çıkan, kenarlarına bant çekilmiş, çürümekteki merdivenleri tırmandı, labirent gibi koridorlardan ilerledi ve yerde küçük bir yerin tozunu eliyle savuşturup oturdu. Şarabını uzun uzun yudumladı ve etrafına bakındı; gözleri loş ışığa alışmıştı. Zemindeki deliklerden ateşin yaydığı ışık sızıyordu. Eugene o odada uzun süre kalamazdı, hem ışık çok azdı ve bir gidip bir geliyordu hem de daha önce başkaları –muhtemelen yeniyetmeler– gelmişti, duvarlara attıkları kırmızı boya kan gibi görünüyordu. Boyalı parmaklarıyla yazdıkları *DEFOL DEFOL DEFOL* kelimeleri her yerdeydi. Eugene panik atak geçirirdi ve /veya kontrolünü kaybederdi.

Esther her zaman *birazcık* daha cesurdu ve belki hafif de sarhoştı; partiye tepeden bakan deliklerden büyükçe bir tanesine doğru eğildi, yerdeki tozun üzerine şekiller çizmeye başladı ve içkisini içtiği sırada küçük siyah böceklerin sıra halinde koluna, oradan da parmak uçlarına tırmanışını izledi. Orada, uzakta, her şeyi yüksekte seyredebilirken sıkıntı duymuyordu. Eugene ateşin yanındaydı, o da Rosemary'nin şaraplarından çaldığı bir şişeyi içiyordu. Esther bir süre kardeşini izledi, kendisinin zihnen tam olarak içine giremediği bu tuhaf sosyal yapboza nasıl uyum sağlayabildiğini anlamaya çalıştı.

Kolayca elde ettiği, gizemli popülerliğine Eugene de Esther kadar  aşınyordu. Yeniyetme pisliklerin en sevdikleri hedefleri olması beklenirdi: zayıftı ve biraz efemineydi, ucube gibi giyiniyordu ve  eytan, cinler, din ve felsefe gibi şeylerle fazlasıyla ilgiliydi. Zekiydi, sessizdi, düşünceli ve kibardı ve –belki de en önemlisi– adı Eugene’di. Lise onun için gündüz gözüyle kâbus görmek gibi olmalıydı ama değildi.

Daisy Eisen onunla flört etmeye uğraşıyordu ama Eugene’in ateşin diğer tarafındaki bir gruba bir şeyler anlatan heykel gibi bir siyahi çocuğa durmadan gözünün takıldığını fark etmemişt  bile. Esther bir süre çocuğu izledi, abartılı hareketlerine, herkes onu görebilsin diye yerde duran bir örsün üstüne çıkışına baktı, iki eline de birer içki alışını ve akıl almaz hikâyesini anlatırken aralarda bir yudum i işini izledi. Bir gölge oyunu gibi, geçen yüzyılda sahneye çıkan bir oyuncu gibi hareket ediyordu. Eugene’in neden o kadar etkilendiğini anlayabiliyordu.

Sonra  ocuk döndü.

Ve Esther o gün ikinci defa onu tanıdı.

Şenlik ateşinin sıcak ışığında parıldayan Jonah Smallwood’du. Bulunduğu yerden bile, öğleden sonra gördüğünde yanağında şişmeye başlayan yaranın kaybolduğunu, kaşındaki yarığın iyileştiğini görebiliyordu; bu da onun a) İskoçyalı filmindeki  l ms zlerden olduğu ya da b)  ok iyi bir makyaj sanatçısı olduğu anlamına geliyordu ki ikisi de aynı ölçüde mantıksız görünüyordu.

Esther genellikle şiddetli öfke patlamaları yaşayan biri değildi ama saniyeden daha kısa bir süre için elindeki şarap şişesini duvara fırlatmak ve Jonah’ın bağırsaklarını deşmek geçti

içinden. Sonra korkunç kâbuslar listesinde kırkinci sırada kan olduğunu hatırlayınca biraz da olsa sakinleşti ve bağırsaklarını deşmek yerine yumruk atmaya karar verdi. Şişeyi bıraktı, hızla merdivenlerden indi, zincirli çitten geçti ve ateşe doğru yürüdü; öfkesi göğsündeki anksiyete kancasını geçici de olsa gevşetiyor ve Esther’e alışılmadık ölçüde cesaret veriyordu.

Jonah onu hemen tanıyamadı çünkü Wednesday Addams gibi giyinmişti; kostüm giyerek yaratılmak istenen etki de buydu. Şaşırtmak. Kafa Karıştırmak. Saldırganlar karşısında kamufle olmak.

Esther bir metre kadar yaklaşmışken, Jonah için taşlar yerine oturdu. Esther’ın yüzüyle, “otobüs durağında gasp ettiğim ve ölüme terk ettiğim kız” anısını birleştirdi ve “Ha siktir!” dedi. Örsün üzerinden indi, elindeki içkilerden birini attı ve kaçmaya yeltendi ama çok geç kalmıştı. Esther çoktan yanma gelmişti. Jonah’ı gömleğinden yakaladı ve kendine doğru savurdu. Daha önce kimseye gerçek anlamda, gerçekten canını yakmak amacıyla yumruk atmamıştı. Yumruğu asıl hedefinin (sol göz) dört-beş santim kuzeyine indi ve esas itibariyle alının sol tarafına hafifçe değip, saçının tepesinden yumuşak bir esinti gibi geçti.

“Yumruk attın,” dedi Jonah, sanki bu gerçek karşısında dehşete düşmüş gibi, “saçıma.”

“Paramı çaldın! Ve meyve pestilimi!”

“Çok lezzetliydi.” Bunu söylerken her hecesini öyle bir vurgulamıştı ki, Esther’ın gözü çizgi filmlerdeki kötü karakterlerin gözleri gibi seğirmişti.

İşte siren sesleri tam da o anda duyuldu.

“Ha siktir! Koş!” Jonah elindeki diğer içkiyi de attı; az önce başının sol tarafına oldukça başarısız bir yumruk atmış olmasına rağmen, Esther’ın elini yakaladı ve peşi sıra çekerek deponun arka tarafına yöneldi. Esther’ın aklına ilk gelen Eugene oldu; Eugene koşamamıştı, şenlik ateşinin aydınlığından ayrılamamıştı ama polisler çoktan peşlerine düşmüştü, ellerindeki fenerleri onlara tutuyorlardı. Polis köpeklerinin havlama sesleri ve nikel rafinerisini kendi evleri gibi iyi bilen, mekânın sırlarını, kuytularını, labirent gibi dar yollarını, brülörlerdeki sürünerek girip saklanılabilecek kadar büyük paslı delikleri bilen yeni yetmelerin keyifli çığlıkları duyuluyordu. Kaçıp gidebilecek kadar hızlı olduklarını biliyorlardı, onun için oyalandı ve gülüşüyorlardı, sonra rafineri hepsini birer birer yuttarken sesleri kesildi. Bir de Esther ve Jonah vardı; hızla ama sessizce nefes alıp veriyorlardı, koşmalar bile görüleceklerini ve kaçabilmelerinin şüpheli olduğunu biliyorlardı.

Esther’ın aklına gelen ikinci düşünce kaçmaması gerektiği oldu. Durması, dönüp polislerin gelmesini beklemesi ve birkaç saat önce elli beş dolarını ve yemeyi çok istediği meyve pestilini çalan adi suçlu olarak Jonah Smallwood’u ihbar etmesi gerekirdi. Ama yapmadı. Koştı ve koştı ve koştı ve Jonah elini hiç bırakmadı. Sonunda rafinerinin dışına çıkabilmiş, ağaçlığa gelmişlerdi, yerdeki otların arasında bata çıka ilerliyorlardı, sonra da yuvarlandılar. Esther Jonah’ın üstüne düştü; sağ dizi bacaklarının arasında, göğsü göğsünde, eli de hâlâ elindeydi.

Başının üstünden bir fener ışığı geçti. Bir köpek hırladı. Jonah boynundaki (Wednesday Addams kostümlerinin değişmez parçası) haçı tutup Esther’ı çekti; o kadar yakınlardı ki burnu

Jonah'ın boynuna, tenine gömülmüştü, kokusunu solumaktan başka şansı yoktu, tekrar tekrar. Şampuanını ya da çamaşır deterjanını ya da parfümünü (ya da –dürüst olalım şimdi, sonuçta alt tarafı bir yeni yetmeden bahsediyoruz– ucuz Axe deodorantını) değil, *onu*; birinin odasına ya da arabasına girince aldığınız koku vardır ya, kötü de kokmaz iyi de... sadece o kokar. Onun özü. Normalde birinin gerçekte nasıl koktuğunu bilmek için onu yıllardır tanıyor olmak gerekir. Parfümü ve teri ve şampuanı ve deterjanı ayırt edip, aşabilmek gerekir. Ama Jonah işte önünde öylece yatıyordu.

Polisler yaklaşıyordu. Jonah parmağını Esther'in dudaklarına bastırdı, onu kendine doğru çekti. Bedenleriyle daha az yer kaplamalarını sağlamaya çalışıyordu ama bunu yapması oldukça zordu çünkü Jonah uzundu, Esther de genişti ve kam damarlarında o kadar parlak ve gürültülü akıyordu ki, herhalde gecenin karanlığında ışıldak gibiydi. Jonah'ı içine çekerken tuhaf bir şey oldu, sırtına geçen o borda kancası hafifçe gevşedi, ciğerleri havayla doldu. Anksiyeteniz varsa derin nefes alamazsınız. Göğüs kafesiniz ciğerlerinizin yarıdan fazla dolmasına imkân vermeyecek kadar küçüktür.

Buna rağmen, karanlıkta geçen sakın birkaç saniye boyunca Esther geceleri uykuya dalmadan önce onu ziyaret eden bildik endişeleri, dinozor ya da dağ aslanı ya da uzaylı istilasını endişelerini duymuyordu. Hatta tutuklanmaktan bile ciddi endişe duymuyordu çünkü Jonah o kadar paniklemiş görünmüyordu.

Sonra, bir fenerin ışığı yüzlerini aydınlattı; Esther'in burunu hâlâ Jonah'ın boynunda, Jonah'ın parmağı hâlâ Esther'in dudaklarındaydı. Jonah'ın dudakları aralanıp muhteşem bir

gölümsemeye dönüştü. “İyi akşamlar memur bey,” dedi nazikçe; sanki kolluk kuvvetlerine yakalandığı en normal pozisyon buymuş gibi. “Sorun nedir?”

“Özel mülke izinsiz girdiniz,” dedi hâlâ derin bir ses ve karanlıkta tepelerinde parlayan bir ışıktan ibaret olan memur.

“A, öyle mi? Biz gece kuş gözlemi yapabileceğimiz bir yer arıyorduk. Nadir bir Peçeli Baykuş bu civarda görülmüş diye duyduk da... hey, ahh, hey, tamam canım, tamam, Tanrım,” dedi Jonah, polis onu yakasından yakalayıp Esther’ın altından alırken. Başka polisler de geldiler, Esther’ı da iri yarı (muhtemelen eski bir kafes dövüşçüsü) bir kadın polis çekiştirip ayağa kaldırdı ve deponun ön tarafında yanıp sönen polis çakarlarına doğru yürüttü.

Eugene, anlaşılan, polisten kaçmaya çalışmamıştı, o yüzden kimse onunla ilgilenmiyordu. Polis arabalarının yanında, kırmızı-mavi ışıkların keyfini çıkarıyordu; elleri ceplerinde, sanki tutuklanmayı değil de Starbucks’da biriyle buluşmayı bekliyordu.

Saklan, dedi Esther ona sessizce. Eugene etrafa bakındı, omuz silkti ve yeniden içeride yanan ateşin yanına gitti; gün ağarana kadar orada kalacaktı, güneş gökyüzünde yükselmeye başlayıncaya kadar ateşin etrafından ayrılamayacaktı. Polis onu fark etmemişti. İnsanların onu görmemesi Esther’ı hep endişelendirmişti. Bazen, doğru ışıktaki, bedenini doğru açıda tutuyorsa, Eugene’in şeffaf olduğuna yemin edebilirdi. Şu tuhaf çocukluk anıları vardır ya, hani açıklayamadığınız, yarım yamalak hatırladığınız, rüyalarından çıkıp gelen imkânsız olaylar... Kitaplardan kendiliğinden düşen bir kitap; suyun altında

alman bir nefes; koridorun ucunda gördüğünüz dişleri, pençeleri ve bembeyaz gözleri olan bir gölge. Esther'ın böyle anılarının hepsi Eugene'le ilgiliydi. Küçüklüklerinde, Eugene çok üzgün olduğunda ya da çok korktuğunda, titreyen bir ışık gibi olurdu. Sanki gerçekliğe yansıtılıyormuş da aslında gerçekliğin bir parçası değilmiş gibi, sanki isterse düğmesine basıp kendisini kapatabilirmiş gibi.

Ateş böceklerinden bir oğlan çocuğu.

Yokluktan kafes dövüşü yapacak tipte bir kadın memur başını eğip polis arabasına oturturken, Esther kardeşinin bir an için ortadan yok olduğunu gördü. Sonra, arka koltuğun diğer tarafına da Jonah'ı tıktırdılar. İşte böylece, kendisini gasp ettiği günün gecesinde, Jonah Smallwood ilk kez tutuklanırken Esther Solar'a eşlik ediyordu.

Sonunda gerçekte tutuklanmadıkları anlaşılmıştı, zaten kelepçe takılmamasından ve haklarının yüzlerine okunmamış olmasından anlamaları gerekirdi. Polisler arabayla onları kasabaya, karakola götürdüler ve “gözaltı süiti” dedikleri ayrı ayrı yerlere koydular. Jonah'ın hücresi boştu, Esther'ınkindeyse kollarındaki yara kabuklarını koparmakla meşgul, kızıl peruklu bir kadın vardı. Kendisini Meryem diye tanıtmıştı; Tanrı'nın annesiyim demişti.

Esther kafes dövüşçüsüne büyük bir adaletsizlikle karşı karşıya olduğunu ve Jonah'ın hırsızlıkla suçlanması ve kendisinin de salıverilmesi gerektiğini anlatmaya çalıştı ama kadın onu duymazdan gelmiş, “Tek telefon görüşmesi yapabilirsin,” demişti.

Esther'ın telefonu yoktu (tabii ki) ve hiçbir akrabasının da numarasını hatırlayamıyordu; aklında sadece büyükbabasının

numarası kalmıştı, o da bir işe yaramazdı. Bu durumda Esther Hephzibah'ın telefonunu aradı.

Esther: “Hephzibah, kolluk kuvvetleri tarafından alıkonuldum. Anneme beni buradan çıkartmasını söylemen gerekiyor.”

Hephzibah: [SESSİZLİK]

Esther: “Telefonuna cevap vermiş olmandan, polisler geldiğinde mekândan kaçabildiğin sonucunu çıkarıyorum.”

Hephzibah: [SESSİZLİK]

Esther: “Annem kumarhanede olacak biliyorum, muhtemelen sabah saatlerine kadar orada olur ama ona nerede olduğunu söylemen gerekiyor, tamam mı?”

Hephzibah: [SESSİZLİK]

Esther: “Ayrıca, Eugene'i rafineride yalnız bıraktım. Gidip onu oradan alır mısın?”

Hephzibah: [SESSİZLİK]

Esther: “Ben yine kaşarlanmış suçlu pozisyonuma döneyim şimdi.”

Hephzibah: [SESSİZLİK]

Esther: “Tamam o zaman, konuştuğumuza sevindim.”

Polis, Esther'ı yeniden hücreye götürdü; o noktada Esther, kendi kafesinin karşı duvarında, bacak bacağa oturmuş onu seyretmekte olan Jonah'la konuşmak zorunda kalmamak için yere yüzüstü uzandı.

“Yerinde olsam oraya yatmazdım,” dedi Jonah.

Esther buna, “Yaşayabilir miyim?” diye cevap verdi.

Jonah buna, “O zemine ne kadar çok sidik, kusmuk, kan akmıştır, düşünsene. Biliyorsun, polislere bu pisliği temizlemek isteyecekleri kadar çok maaş vermiyorlar,” diye cevap verdi.

“Haklı, biliyor musun?” dedi İsa’nın annesi. “Daha geçen hafta ben oraya işedim.”

“Sidik gibi kokuyor zaten.” Esther doğrulup oturdu ve sırtını parmaklıklara dayayarak Jonah’ın duruşunu taklit etti. Jonah’ı telefon konuşmasını yapması için dışarı çıkarmışlardı; ne kadar çok bağırdığına ve küfrettiğine bakılırsa, onun görüşmesi kendisinininki kadar sorunsuz geçmemişti.

“Biliyor musun, bugün akşamüzeri seni soyduğumdan beri seni düşünüyordum,” dedi yeniden yere oturduğunda. Hücrelerin en yakınındaki masada oturan polis gözlüklerinin üzerinden şöyle bir bakıp kaşlarını kaldırdı. “Seksle ilgili şeyler için söylenen bir laf,” diye açıkladı Jonah aceleyle. Polis gözlerini şöyle bir kıstı ama sonra başını çevirip telefonuna bakmaya devam etti.

“İşlediğin iğrenç suçun için nasıl af dileyeceğini mi düşünüyorsun?” dedi Esther.

“Yok, tuhaf aileni düşündüm; ilkokuldayken onlar hakkında sunum hazırlamıştın hani.”

“Haa.” Esther özellikle East River Lisesine kaydolmuştu çünkü üçüncü sınıftan hiçbir arkadaşı (Hephzibah hariç) o okula gitmiyordu, dolayısıyla kimse Solar ailesinin laneti hakkında üçüncü sınıfta hazırlayıp sunduğu raporu hatırlamayacaktı.

“Evet, ne gibi bir tuhaflıkları vardı sahi? Hepsinin laktoz intoleransı mı vardı?”

“Tabii, kesinlikle. Süt görünce ne yapacaklarını şaşırıyorlar.”

“Yok, değildi. Fobileri vardı, değil mi? Hepsinin büyük bir korkusu var. Örümceklerden, yüksekte, o tip şeylerden kor-

kuyorlar. Bizzat Ölüm tarafından lanetlenmişler. Ve korktuğun şey bir gün seni öldürür.”

“Nasıl hatırlıyorsun, hayret!”

“Sekiz yaşındayken seninle çok ilgileniyordum. Yani, *baya çok.*”

Esther kızardı, sonra Jonah’ı lanetin iki kuralı hakkında bilgilendirdi:

- Lanet, bir Solar’ı hayatının herhangi bir döneminde, önceden belirti vermeden yakalayabilirdi; kanında uyku halinde duran, saldırıya geçmeyi bekleyen bir hastalık gibi. Büyükbabası Reginald otuzlu yaşlarına kadar sudan korkmuyordu, sonra Ölüm ona bir gün boğulacağını haber vermişti. Eugene’in karanlık korkusu ise çocukken ortaya çıkmıştı.

- Korktuğun şey hayatını ele geçirir ve nihayetinde seni öldürürdü.

“Peki sen?” diye sordu Jonah. “Sen neden korkuyorsun?”

“Hiçbir şeyden.”

“Özel kar tanesi olamazsın, lanetlenmiş ailenin geri kalanını yüzüstü bırakamazsın, değil mi? Sülalenin utanç kaynağı mı olmak istiyorsun?”

“Komik değil.”

“Evet, raporunu hatırlıyorum. Kuzenin arılardan korkuyordu. Amcan mikroplardan korkuyordu. Büyükbaban sudan korkuyordu. Baban veterinerdi ve büyük korkusunun ne olduğunu henüz bilmiyordu.”

“Babam artık korkusunu biliyor. Agorafobisi var. Altı yıldır bodrum katından dışarı çıkmadı.”

“İşte, gördün mü? Senin de bir şeyden korkuyor olman lazım.”

“Bildiğim bir şey yok.”

“Kesin korkuyorsun. Sadece fark etmen gerek.”

“Çok ilham verici konuşuyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

Jonah’ın babası, Holland, onu içeriden çıkarmak için gelinceye kadar (aslında teknik olarak, oğlunu almaya gelmişti, sonuçta tutuklu değillerdi) bir daha konuşmadılar. Holland, Jonah’a benziyor denebilirdi; Jonah’ın her şeyi daha büyükçe ve daha şiş olsaydı aynı olurlardı. Daha büyük ve daha şiş omuzlar, daha büyük ve daha şiş bir göbek, daha büyük ve daha puf puf saçlar.

Kafes dövüşçüsü çıkması tarafından özgür bırakılırken Jonah, “Şey, baba. Esther’ı da eve bırakabilir miyiz?” diye sordu. Holland kaba bakışlarıyla Esther’ı baştan aşağı süzdü, sonra dönüp gitti; anlaşılan bu “Olur,” demekti çünkü Jonah Esther’a, “Hadi,” dedi.

Holland’ın arabası, 80’lerden kalma, balkabağı rengine bir steysin, karamel rengi deri koltuklarındaki çatlaklar o kadar kötüydü ki Esther’ın bacaklarında çizikler olmuştu. Evinin yolunu tarif ederken çiziklerden bahsetmedi. Eski Viktorya tarzı evin önünde yavaşladıklarında, Jonah “Ey yüce Tanrım!” dedi. Esther’ın evinden, her zaman olduğu gibi, ışık fişkırıyor, meşe ağaçlarının uzun gölgeleri sokağa düşüyordu. Nazarlıklar esintiyle birlikte fısıldaşıyor, Solarların kötülüğünü dileyen ve eve fazla yaklaşmaya kalkan herkesin talihinin berbat olması dileklerini yumuşak yumuşak, uğursuzca mırıldanıyorlardı. Esther daha araba durmadan kendini dışarı attı. Okul arkadaşlarını işte bu yüzden eve davet etmiyordu.

“Esther, bekle!” diye seslendi Jonah. Esther beklemedi ama Jonah ondan daha hızlıydı, Esther’ı ağaçların arasında yakaladı. “Hey, sana bir şey vereceğim. Bilekliği çoktan sattım, parasını da harcadım ama bunu geri alabilirsin.” Elini cebine attı ve Esther’a cep telefonunu verdi.

“Aa, teşekkürler.”

“Çaldığım için özür dilerim.”

“Tabii, tabii.”

“Görüşürüz, Esther.”

“Mümkünse görüşmeyelim.”

Jonah öpücük atıp, sokağa doğru koştu, babasının arabası hareket etmişti bile.

Esther telefonunu açtı. Her şey gitmişti. Tüm fotoğrafları, rehberindeki numaralar, indirdiği uygulamalar. Telefon tertemiz olmuş, fabrika ayarlarına döndürülmüş ve karaborsada satılmaya hazır hale getirilmişti. Rehberde tek bir kayıt silinmemişti. *Jonah Smallwood*, yazıyordu, yanında kırmızı kalp emojisi ve altında da telefon numarası vardı. Esther parmağını “Sil” tuşunun üstünde gezdirdi. Kimse kendisini gasp eden ve otobüs durağında ölüme terk eden ya da sekiz yaşında Sevgililer Gününde eken serserilerin telefon numaralarını saklamamalıydı; o serseri *Star Wars*’dan Finn’e benzese ve Yaman Tilki’deki bay tilki gibi giyinse ve parfümüyle baş döndürse bile.

Esther Jonah’ın numarasını neden silmediğinden emin değildi ama herhalde Jonah Smallwood’u bir daha asla görmeyeceğini varsaymış olmasıyla alakası vardı.

Bu varsayımının kesinlikle hatalı olduğunun ortaya çıkması sadece on altı saat, yedi dakika sürecekti.

4

İŞIK ZİNCİRLERİ

VE SERİ KATİLLER

Ev, tam da beklediği gibi, aydınlık ama terk edilmiş durumdaydı. Esther mutfığa girdi ve çekmecerde Rosemary'nin acil durumlar için hepsinin telefon numaralarını yazdığı defteri aradı. Minik ve gri ve heyecanlı tavşanlar ayağının dibinde zıplayıp duruyor, yemek bekliyorlardı. Rosemary'nin eve getirdiği neredeyse her şey gibi –kumarhanede kollu makinelerle oynamaya gitmeden önce ellerini yıkadığı papatya çayından, cüzdanında taşıdığı adaçayı yapraklarına, kıyafetlerine diktiği bozuk paralara, at nalına, şu lanet olası deli horoza kadar– tavşanlar da uğur getirsin diye vardı. Çoğu insan yanında tek bir tavşan bacağı taşırdı ama annesi bütün bir tavşan satın alıp hiç

kan dökmeden dört katı şans elde etmek varken neden tek bir ayak alalım diye düşünmüştü?

Esther ev telefonundan Rosemary'ı aradı ama annesi telefonu açmıyordu; alt kattaki odaları kontrol etti ama annesi odalardan hiçbirinde değildi. Rosemary evin perili olduğunu düşünüyordu ama aslında bu duvarların arasındaki hayaletler Esther'in annesiyle babasıydı. (Bu yine de Esther'ın üst kata çıkıp dolaşacağı anlamına gelmiyordu; sonuçta bütün korku filmleri bu şekilde başlıyordu.) Eugene'le Heph'e cep telefonlarından ulaşmaya çalıştı ama her ikisi de telesekretere bağlanıyordu.

Sonrasında olanlar Esther'ın şapşal kardeşini ne kadar çok sevdiğinin göstergesi gibiydi: Garajda uzun zamandır terk ettiği bisikletini buldu, lastiklerini şişirdi, Eugene'in odasından bulduğu yarım düzine lambayı bisikletin sağına soluna taktı, sonra da sırf önlem olsun diye, bir ışık zinciri bulup göğsüne ve vücuduna doladı. Siz hiç tüm vücudunu deli gibi yanıp sönen bir ışık zincirine sarmış birinin öldürüldüğü korku filmi gördünüz mü? Tabii ki görmediniz. Kimse saçma sapan insanları öldürmek istemez. Öldürürseniz polisler çok fazla soru sorar çünkü. Artı, her yerine ışık zinciri dolamış halde Wednesday Addams'ı gören biri bunu kesinlikle unutmaz. Katiller ipsiz sapsız tipleri ve fahişeleri falan ister. Kimsenin gördüğünü hatırlamayacağı ve kimsenin özlemeyeceği, arka planda kaybolup giden insanları.

Kimse *onu* gördüğünü unutamazdı.

Dışarıda sabahın erken saatleri karanlık ve sessizdi. Esther 7-Eleven'in önünden pedallara ağır ağır basarak geçti çünkü o saatte hâlâ açık olan neredeyse tek mekân burasıydı ve dolayı-

sıyla biri *öyle ya da böyle* onu öldürmeye karar verecek olursa “son görüldüğü yer” olarak kayda geçebilecek tek yerdi. Bunu çok düşünmüştü. Mesela, ya onu canlı görecekti son kişi Jonah Smallwood olsaydı (katilin dışında tabii ki)? Polisler 7-Eleven’in bulanık güvenlik kamera kayıtlarında göğsüne ışık zinciri dolanmış halde bisikletle geçtiğini gösteren görüntülerle ne yapacaktı? Basit bir çıkarımla aklını kaçırdığını ve bisikletiyle kendini uçurumun kenarından attığını düşünürler miydi? Muhtemelen. Parçalanmış cesedi aylarca bulunmazdı. Yıllarca belki de.

“Kendine gel, Esther,” diye mırıldandı.

7-Eleven’in parlak ışıkları solgunlaştı, Esther sonra kasvetli arka sokaklarda pedal çevirmeye devam etti, sonra sokak da kalmadı; Esther artık şehrin seri katiller ve sarhoş yeni yetmelerden başka kimsenin gitmediği sanayi bölgesine doğru ilerliyordu.

“Kafana sıçayım, Eugene,” diye tekrarlıyordu; başını öne eğmiş, bisikletini olabildiğince hızlı sürerken kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu. “Kafana sıçayım, Eugene. Cidden, Eugene, kafana sıçayım.”

Nihayet rafineriye geldiğinde içerideki ışık sönmüştü. Alevler yoktu, çığlıklar atan gençler yoktu, pencerelerde dans eden gölgeler yoktu. Esther bisikletini yere bırakıp zincir çitten atlarken göğsüne sarılı ışıklar zifiri karanlığı yırtıyordu. Şenlik ateşi sönmüş, için için yanan kömür korlarından bir çukura dönmüştü ve yanında birbirine sokulmuş iki kişi duruyordu. Hephzibah kolunu Eugene’in omzuna dolamıştı ve ateş sönüp giderken, sakın kalmasını sağlamak için kulağına bir şeyler

fısıldıyordu, belki de şarkı söylüyordu. Eugene ctraflarına el fenerlerinden bir güvenlik çemberi yapmıştı, fenerlerin hepsi ikisine dönüktü ve gölgelerin arasında parlak ışıktan bir adacık yaratmıştı. İkisini bir yabancı görse ruh gördüğünü sanabilirdi: soluk kıyafetler içinde, soluk saçlı soluk kız yumuşacık bir ses tonuyla aşk ve ölüm hakkında şarkılar söylüyordu ve unutulmaya yüz tutmuş bir anı gibi giyinmiş çocuk loş ışığı içine çekiyordu.

Eugene küçükken birkaç defa terapiyi denemişti; o zamanlar ailenin bu tip şeyler için parası vardı, Rosemary ellerinde kalan tüm parayı kollu makinelere gömmüyordu henüz. Ama sanrılarının gerçekliğine olan inancı –sanrıların tutarlılığı, karanlıkta gördüğü canavarları tarif ederken verdiği ayrıntılar–görüştüğü terapistlerin her birinin içine işledi. Bahsettiği şeyler, terapistlerin kafalarını küçükken gördükleri ya da duydukları ya da hissettikleri, hayal meyal hatırladıkları dehşet verici şeylerle, hayatları boyunca kendilerini gerçek olmadığına ikna ettikleri şeylerle, çoğu insanın belli bir yaşa gelince fark etmemeyi başardığı şeylerle doldurdu. Şimdi karşılarında en fazla on bir, on iki, on üç yaşında bir çocuk duruyor, bu imkânsız anıların gerçek olduğuna onları neredeyse ikna ediyordu.

Eugene Solar’la seans yapan kimse bir daha karanlıkta uymadı.

Hephzibah, deponun girişinde dolanmakta olan Esther’ı fark edince, sıcacık gülümsedi ve el salladı ama artık konuşmuyor ya da şarkı söylemiyordu; Esther bu kadar yakınındayken yapmazdı. Esther eskiden Heph’in Eugene’e bir şeyler fısıldamasına ama kendisine ses çıkarmamasına üzülüyordu. Sesinin

neye benzediğini Eugene'in bilmesine, gerçekten *bilmesine* ama kendisinin bilmemesine üzülüyordu. Hephzibah'ın Eugene'e âşık olduğunu anlaması Esther'in birkaç yılını almıştı. Bir zamanlar annelerinin içinde ısıt ısıt yanan sihir artık Eugene'in içinde sürüp gidiyordu ve Hephzibah'ı büyüleyen bu etkisiyle hiçbir terapistin yapamadığını yapmıştı: konuşmasını sağlamıştı.

"Eugene'i yalnız bırakmadığın için teşekkürler dostum," dedi Esther, Heph'e.

"Her zaman," dedi Heph işaret diliyle.

Esther Eugene'in diğer yanına oturdu ve o da kolunu omzuna doladı, böylece Eugene ikisinin arasında güvende olacaktı, böylece kötü ruhlar geldiğinde –her zamanki gibi– önce onları yiyecekti. Gün ağarana kadar birbirlerine sımsıkı sarılarak orada kaldılar, Heph ve Esther, Eugene'in arkasından el ele tutuşuyordu, Eugene parmaklarını Rosemary'nin bahçesinden koparılmış civanperçeminin sapına doluyor, kötü ruhları kovan bu çiçeğin yoğun, tatlı kokusundan cesaret bulmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Gökyüzü nihayet aydınlandığında, Eugene ayağa kalktı ve dışarıya, gri gün ışığına çıktı; ışığı derin derin, derin derin içine çekti. Karanlıkta uzun bir geceyi daha, her zamanki gibi, sağ atlatmışken kendine kızgındı ve bitkin haldeydi ve her şeyin ötesinde şok içindeydi.

"Gel hadi, güzel ucube," dedi Esther, çenesini Eugene'in omzuna dayayabilmek için parmak uçlarında duruyordu. Farklı görünseler, farklı hissetseler ve çoğu konuda farklı fikirde olsalar da Eugene'in ruhunun diğer yarısı olduğunu düşünmekten asla vazgeçemeyecekti. "Hadi, seni eve götürelim."

5

ÖLÜM VE

AT KADAR İSTAKOZLAR

İkizler nihayet eve döndüklerinde, Rosemary bütün gece nerede olduklarını sormadı çünkü Rosemary orada değildi. Babaları, Peter, ayak seslerini duymuş ve yukarıya seslenmişti ama cevap vermediler. Esther servis asansörüyle not gönderdi. Annesiyle babasını görmezden gelen çoğu çocuğun başı belaya girerdi ama Peter'ın ikizleri disipline etmek için bodrumdan çıkacağı yoktu.

Birkaç yıl önce Eugene Peter'ı ininden çıkarmak için bir dizi deneme planlamış ve bir hafta boyunca bazı eylemlerde bulunmuştu:

- Yangın alarmlarını çalıştırmıştı ve bodruma inen merdivenlerin başında durup boğazına bir şey kaçmış numarası yapmıştı.
- Düzinelerce pastırma dilimi pişirmiş, tabağı bodruma inen merdivenlerin başına bırakmıştı.
- Merdivenlerden aşağıya koku bombası atmıştı.

Neyse, Gollum mağarasından çıkmamıştı ve Solar çocukları artık her iki ebeveynlerinden de ceza almaktan korkmuyordu.

Peter Solar'la birlikte kaybettikleri, doğa yürüyüşü yapmayı ve şiiri seven, çocuklarını hayvanat bahçesine götüren ve orada hayvanların korunması için yapılan her projeyi tüm ayrıntılarıyla anlatan bir adamdı. Çocuklarını ikinci el eşya panayırılarına götüren ve onlara dürbün satın alan ve hafta boyunca kuş gözlemi maceralarına çıkaran bir adamdı. Onlara satranç oynamayı öğretene, gece yatarken onlara kitap okuyan, hasta olduklarında yataklarının yanı başında oturup saçlarını okşayan bir adamdı.

Peter Solar. Babaları. Kaybettikleri oydu.

Eugene arka bahçeye battaniye çıkardı ve meşe ağaçlarının arasından sızan azıcık güneş ışığında dinlendi; bölük pörçük uyudu. Rüyalarında gördüğü yaratıklar güneş ışığından nefret ediyorlardı, öyle söylüyordu, o yüzden, *gerçekten* uyuduğu zamanlar –ki çok sık olmuyordu– genellikle güneş altında oluyordu. Esther kendi yatağında uyukluyor, gündüz uykularının ağır, yoğun sisine bir girip bir çıkıyordu; Jonah Smallwood (kırmızı kalp) mesaj göndermiş de navarofobi nedir diye sormuş zannettirecek türden bir uykudaydı.

JONAH SMALLWOOD ♥:

Navarofobi nedir?

Esther yatağında sıçrayıp, oturdu. Jonah Smallwood korkunç kâbuslar listesini okumuştı, okuyordu.

Cevap vermeden önce, Esther rehberine girdi ve Jonah'ın isminin yanındaki o saçma kalbi sildi.

ESTHER:

Mısır tarlası korkusu.
O listeyi *derhal* geri getir.
Bir daha da gözünün ucuyla bile bakma.

JONAH:

Bunlardan gerçekten korkuyor musun ya?
Bazıları baya saçma şeyler. Güvelerden
kim korkar mesela?

ESTHER:

GÖZ.UCUYLA.BİLE.BAKMA.

JONAH:

İyi, tamam. Akşam bırakırım.

ESTHER:

**Posta kutusuna bırak, sonra da telefon
numaramı sil. Uzaylılar kaçırsın seni,
bir daha bu gezegene ayak basma.**

JONAH:

Baktım. Kendimi tutamadım.

Esther buna beş satırlık kızgın emojiyle cevap verip tekrar uyudu.

Rosemary ikizleri akşamüzeri uyandırdı ve bir zamanlar hapisane olabilirmiş gibi görünen ama artık belli belirsiz peynir ve belirgin biçimde ölüm kokan Lilac Hill'e, büyükbaları Reginald Solar'ı ziyarete götürdü. Tim Burton'la Wes Anderson'ın yasak ilişkilerinin meyvesi bir çocukları olsaydı ve o çocuk büyüyüp sadece hüznün verici huzurevleri inşa etmeye/dekore etmeye odaklanan bir mimar/iç mimar olsaydı

Lilac Hill Yaşlı Bakımevi ve Rehabilitasyon Merkezi çocuğun başyapıtı olurdu. Parlak, zeytin yeşili zemini, turuncu deri görünümlü sandalyeleri ve minik pembe ıstakoz desenli duvar kâğıtları vardı; üstelik a) kasaba denize arabayla bir saat mesafedeydi ve b) burada kalanların çoğu ölümüne bire bir dövüşse girse, bir ıstakozu alt edebilecek durumda değildi.

Reginald Solar, hayatının baharında, at kadar bir ıstakozun canına okuyabilirdi ama bu demansın uykusunda onu ele geçirmesinden önceydi. (Uyanırken yaklaşmış olsa, pençelerini geçirmesine asla izin vermeyeceğini ısrarla söylüyordu.)

Fazla aydınlık koridorlardan geçerek Reg'in odasına doğru yürüdüler; Eugene, aniden elektrik kesilirse diye, pencereden pencereye hızla geçiyordu. Elinde, güven duymadığı binalara (yani, elektrik düğmeleri açık konumda bantlanmamış ve bir jeneratörü ve bir de yedek jeneratörü olmayan binalara) girdiği her zaman olduğu gibi, el feneri vardı; Peter'in evden çıkabildiği günlerde, evlere çağırıldığı zaman yanında götürdüğü, siyah-sarı renkteki endüstriyel tip el feneri.

Koridor boyunca, insan görünümlü içi boş kabuklar sıralanmıştı; hepsi tekerlekli sandalyelerin üstüne çökmüşler, her nasılsa, saçları elektriğe kapılmış gibi görünüyorlardı. Sanki örümcekler şimdiden saçlarında ağ örmeye başlamıştı.

“Burayı küçük bir ıstakoz ordusuyla yönetebilirim,” diye mırıldandı Esther kendi kendine. “Otuz, en fazla kırk ıstakoz yeter; kraliçe olurum.” İstakozları –boncuk gibi gözlerini, bol miktarda bacaklarını, hareket edişlerini, kısıkaçlarının ne kadar çok acıtacağını– düşündükçe rahatsız hissetmeye başlamıştı. Jonah henüz son halini almamış olan korkunç kâbuslar listesini

çalmamış olsaydı, ıstakozu da ne olur ne olmaz diye listeye ekleyebilirdi.

Sonunda Reginald Solar'ı gördüler; bir zamanlar sıkı bir cinayet dedektifi olan bu adam şimdi derisi kâğıt gibi olmuş bir bedende, işlevsiz bir beynin sahibiydi. Esther büyükbabasını her gördüğünde çok daha kötü bulması karşısında her zaman şaşkınlık yaşıyordu. Sanki dışarıda bırakılmış kilden bir heykelmiş de, yağan her yağmurla birlikte biraz daha eriyormuş gibiydi; bedeninin her yerinde derin çukurlar oluşuyor, eskiden olabildiği her şey ayaklarının dibine çamur halinde birikiyordu. Kırmızı bir bere takmıştı –büyükannenin ölmeden önce onun için ördüğü son bereydi– ve tekerlekli sandalyesinde, bir satranç tahtasının önünde oturuyor, karşısında olmayan biriyle satranç oynuyordu (ve kaybediyordu).

“Selam dede,” dedi Eugene ve Reg'in karşısındaki boş sandalyeye oturdu.

Reg bir şey söylememişti, orada olduklarını fark etmemişti; satranç tahtasına uzun uzun baktıktan sonra yapabileceği tek hamleyi yaptı: dosdoğru mat olmasına neden olacak hamleyi. “Hep sen kazanıyorsun, yaşlı piç,” diye homurdandı Eugene'e. Reginald, teknik olarak, hâlâ yaşıyordu ama ruhu yıllar önce ölmüş, geriye mezarına ağır ağır ve darmadağın sürüklenmesi gereken zayıf bir kadavra kalmıştı.

“Bize laneti anlat,” dedi Eugene satranç tahtasını yeniden dizerken. Diğer her şey kafasından heyelan gibi kayıp gitmiş olsa da Reg, Ölümle bizzat karşılaştığı zamanları son derece net hatırlıyordu, bu yüzden Eugene bundan başka soru sormazdı.

“Ölüm Olacak Adam'la ilk karşılaşmamda...” diye söze

başladı; konuşurken dili dolanıyordu, sesi pürüzlüydü, gözleri uzaklara dalmıştı. Hikâye artık iyice mekanik bir hal almıştı, bir zamanlar hatırlandığında hissedilen heyecan ve tutku yoktu, yine de hemşireler herhangi bir şeyi hatırlayabiliyor olmasının bile mucize olduğunu söylüyorlardı. “Onunla ilk karşılaşmam,” dedi yeniden, dudaklarını ve dilini beyninin artık tanımadığı kelimeleri seslendirmek için kullanmaya çalışarak, “Vietnam’daydı.”

Reg o akşamüzerini, hikâyeyi her zamanki ayrıntıları olabildiğince atlamadan, ağır ağır anlatmaya çalışarak geçirdi: ormanların rutubetli havasını, savaş döneminde Saygon’un parlak renklerini, Vietnam’da sıcak çikolatanın ne kadar tatlı olduğunu ve Ölüm Olacak Adam’ı, yani savaşta diğer herkes kadar yıpranmış, kendisinden daha genç, yüzü sivilce izleriyle dolu genç adamı. Eugene pencerenin yanındaki bir sandalyeye yayılmıştı, yüzünü güneşe vermiş, incecik göz kapaklarını kapatmıştı. Esther yerdeydi, başı bir yastığa dayalı, vücudu ise şahin tüyleriyle süslü bir pelerine sarılıydı; sonuçta bugün Valkyrie Freyja günüydü: Viking ölüm tanrıçası.

Büyükbabası konuşurken, Esther’ın onun hakkında hatırladıkları şunlardı:

- Diğer herkes onu sert bir cinayet dedektifi olarak bilirken, onun için sadece Büyükbabası olması, bahçesinde orkide yetiştiren ve başka kimseye izin vermezken ona çiçekleri koparması için izin veren adam olması.
- Kuşlardan başka hayvan sevmemesi; tabii bir gün Florence Solar sokaktan bir yavru köpek getirinceye kadar (Reg hayvanı eve almak istememişti). Reg orki-

deleriyle ilgilenirken yavru köpeğin seranın içinde peşinden koşturup durması, onun ise köpeğin kendisine bu derece bağımlı olmasından nefret ediyormuş gibi davranması. Köpeğe isim koymamaları ve Reg'in köpeğe sadece "Git Buradan" diye seslenmesi, yine de televizyon seyrederken kucağına yatmasına ve her gece yatağının ayakucunda uyumasına izin vermesi.

- Büyükbabasının kahkahaları. Özellikle bir şeyi komik bulmuşsa başını geriye doğru atışı. Kahkahası dinerken, gözlerinden yaş gelse de gelmese de, sağ gözünü işaret parmağıyla silişini.

Esther'ı belki de en çok üzen kahkahasını hatırlamaktı. Gülüşünü hiç kaydetmemişti, Reg öldüğünde sadece pek de mükemmel olmayan hafızasında kalacak, zamanla şekil değiştirecek ya da hepten unutulacaktı. Sağ gözünden bir damla yaş süzülünce, işaret parmağıyla sildi ve büyükbabasının kahkahasını gözünde bir kez daha canlandırdı; şimdi bile ne derece doğru hatırladığından emin değildi.

Hikâye bitince Esther ayağa kalktı, gerindi, sonra dudaklarını Reg'in yağlanmış alnına bastırdı. Reg ona ruhumu teslim almaya gelen bir melek ya da şeytan mısın diye sordu; sonra yanından ayrıldılar.

6

LANET

VE ÖLÜM MERKEZİ

Akşam olduğunda, güneş dağların üzerine uğursuz çöküşüne başladı, kızıl kor bir nikel top gökyüzünde boğuluyordu ve Sol lar malikânesi siperlerde bir gece daha geçirmeye hazırlanıyordu. Giderek koyulaşan karanlığa karşı bir savaş daha. Altı yıldır her gece uygulanan bir prosedür.

Eugene deli gibi mum yakıyordu, evin koridorlarında kayarcasına ilerlerken kibrit ve kışından alev çıkaran ejderha şeklindeki en sevdiği çakmağını kuşanmıştı. İşi uzundu. Ara sıra durup bir pencereden dışarı bakıyor ve “Ha siktir. Siktir. Lanet günbatımı” ya da ona benzer bir şeyler söylüyor, sonra

da ejderhanın diline bağırsaklarından mavi ateş fişkirtıncaya kadar basma işine dönüyordu. Arada bir Esther’a saat kaç diye soruyordu, o da cep telefonunu kontrol edip “beş otuz iki” ya da “altıya çeyrek var” diye cevap veriyordu. Esther’ın her cevabında, söylediği sayı ne olursa olsun, Eugene küfrediyor ve hızını artırıyordu. Mumları hiç dokunmadan yakıyordu, teninde biriktirdiği tüm ışık parmak uçlarından mumların fitiline atlıyordu. Mumu iradesinden başka bir şey kullanmadan yakabilecek pek fazla kimse yoktur ama Eugene Solar yakabiliyordu. Nihayetinde bütün ev elektrikle vızıldamaya ve alevlerin verdiği ışıkla parlamaya başlamıştı, havada yanmış fitil ve eriyen mumun kokusu vardı.

Esther’ın bu psikotik ritüeldeki rolü güvenliğini sağlamaktı; tüm pencereleri kapatıyordu, perdeleri çekiyordu, kapı girişlerine tuz serpiyordu ve ön kapının sıkıca kilitlendiğinden emin oluyordu. Bu son görevini tamamlamak üzereyken, eliyle kapının kilidi arasında birkaç santim kalmışken, diğer taraftan birinin kapıya arka arkaya vurduğunu duydu. Tedirgin edici bir durumdu. Mahalledeki herkes evlerine gelmemeleri gerektiğini bilirdi (kimse gelmeye de kalkışmamıştı); demek ki kapıya güm güm vuran her kimse, eve zorla girmeye çalışan bir zorba olduğu neredeyse kesindi. Esther seçenekleri aklından geçirmeye başlamıştı –polisi aramak, mutfaktan bıçak almak, babasıyla birlikte kendini bodruma kapatmak– ki, eve girmeye çalışan zorbanın sesi geldi.

“Esther! Esther, kapıyı aç!” dedi tanıdık bir ses.

Jonah Smallwood kapının önünde durmuş, ağlıyordu. Esther kapıdaki posta deliğinin önüne diz çöküp bakmıştı.

“Bu numaraya bir daha *kanmam*,” dedi. “Pestilimi bir defa çalarsan, senin ayıbın. Pestilimi iki defa çalarsan...”

“Açsana şu kapıyı!” dedi Jonah.

“Listeyi posta girişinden at ve...”

Jonah kapıya tekrar vurdu. “*Hadi* ama! Acil durum!”

Anksiyetesi olan biri için bu sözlerin anlamı: *Buraya seni ve aileni öldürmeye geldim*. Esther dönüp arkasına baktı ama Rosemary de Eugene de ortadan kaybolmuştu, kapının ilk çalınışıyla birlikte ev onları yutmuştu. Ortalık sülman olana kadar saklandıkları yerden çıkmazlardı.

Böylece –sadece kendisinin risk altında olduğunu bildiğinden ve Jonah’ın cinayet işleyecek bir tip olmadığından *epeyce* emin olduğundan– derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

“Mobiletle gelirken çarptım!” dedi Jonah hızla içeri girerken. Avuçlarının arasında tuttuğu şeyi Esther ilk başta ıslak bir uşanka zannetti –hani şu kürklü Rus kalpaklarından– ama aslında hareketsiz duran bir yavru kedi idi. Ön bahçede Jonah’nın krem rengi mobileti, kırık ağaç dallarının üzerine devrilmiş haldeydi; tekerleri hâlâ dönüyordu.

Yavru kedi belli ki nefes almıyordu.

“Bence ölmüş,” dedi Esther, ellerini nazikçe Jonah’nın ellerinin üzerine koyarken.

“Ölmedi!” Jonah yavru kediye Esther’den uzaklaştırıp, göğsüne bastırdı.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Senin baban veteriner değil mi?”

“Jonah, babam... Babam altı yıldır bodrum katından dışarı bile çıkmadı. Geçen o sürede yabancı birini gördüğünü bile sanmıyorum.”

Bu söylediği Jonah Smallwood’a –hakkını teslim edelim– Peter Solar’ın durumunu bilen çoğu insanın yarısı kadar bile tuhaf gelmemiş gibiydi. “Bodrum ne tarafta?” diye sordu. Böylece Esther onu babasının altı yıl önce soğuk bir salı sabahı girdiği, bir daha da hiç çıkmadığı turuncu kapıya götürdü. Birlikte merdivenlerden indiler, Esther’ın pelerininin tüyleri ahşabın üzerinde birikmiş toz yumaklarını havalandırıyordu. Orada, bodrum katında bile, elektrik düğmelerinde Eugene’in babasını ziyaret ettiği zamanlardan kalma bantlar duruyordu.

Artık Peter Solar’ın hayatı haline gelen bodrum katı, içinde altı yıldır hiçbir yere kıpırdamamış birinin yaşadığı herhangi bir yerden beklenecek görünümdeydi. Duvarlara metrelerce kırmızı kumaş asılmıştı, ortamın afyon satılan mezbeleliklere benzer bir havası vardı. İçerideki mobilyalar, Peter’in oradan bir daha ayrılamayacağına karar verdiği gündekilerle aynıydı. Bir pinpon masası, 80’lerde çok moda olan bir divan, birbirine benzemeyen dört bar taburesi ve bir siyah beyaz televizyonu her bodrum katında yer alan döküntüler çevreliyordu: bir merdiven, üç lamba, üst üste istiflenmiş masa oyunları, yıllar önce yardım kuruluşlarına bağışlanmak üzere ayrılmış eski kıyafet torbaları, golf sopaları, bir gitar, iki yapay Noel ağacı (her ikisi de yıl boyunca süslü ve ışıklı duruyordu; Peter Noel’e bayılırdı), Reginald’ın pikabı ve dikkatle dengeye getirilmiş düzinelerce kitap ve gazete kulesi.

Altı yıl önce Esther tüm bunların çok hoş olduğunu düşünmüştü. İşte bu bodrum katına bakmış ve Harry Potter’ın İhtiyaç Odası’nı görmüştü ve babasının Hogwarts’da ders vermeye layık eksantrik bir büyücü olduğuna inanmıştı. Şimdi ise

yarım düzine yıldır gün ışığı görmemiş insan teninin anemik kokusunu alabiliyor, artık hayatı haline gelen bu mezar odasının yüzeyinde biriken ince yağ tabakasını görebiliyordu.

Peter Solar buraya, Esther on bir yaşındayken, Eugene'in istediği ikinci jeneratörü bağlamak için inmişti. Belki erkek kardeşinin, Harold Amcanın, bir süre önce mikrop korkusuna kapılmış olmasının yasını tutuyordu, belki de felç geçirme korkusu onu karanlığın rahatlığına çekmişti ya da belki sadece lanetin kurbanı olma sırası ondaydı. Her durumda, şunlar yaşandı:

Merdivenin başına geldiğinde panik atak yaşadı ve ikinci basamaktan ötesine tırmanamadığını fark etti. O gün öğleden sonra Peter işi bıraktı, bodrumdaki tuvaleti çalışır hale getirmesi için bir tesisatçı çağırdı, iki kıyameti atlatmasına yetecek kadar konserve yiyecek siparişi verdi ve bir daha yeryüzüne çıkmamaya yemin etti.

Yeminini, şu ana kadar bozmadı.

Peter, üzerinde ekoseli bornoz ve ayaklarında terlikle divanda oturmuş, ev yapımı içkilerinden yudumluyor ve Noel şarkıları dinliyordu. İçeri kapanmadan önce, her zaman kişisel bakımını kusursuz yapardı; saçını geriye tarar, bıyıklarının kenarlarını kıvırırdı. İlk bir yıl dış görünüşünü korumaya özen gösterdi. Sonra insanlar onu ziyaret etmeyi bıraktılar. Önce iş arkadaşları, sonra en yakın arkadaşları, sonra da kız kardeşi bile gelmez oldu. Daha epeyce başlarda, kurtarılamayacak vaka olarak değerlendirdiler onu. Esther ve Eugene'in ve Rosemary'nin o noktaya gelmeleri iki yıl daha sürdü ama sonunda onlar da ziyaret etmeyi bıraktılar. Ağır çekimde grotesk bir figüre dönüşmesini izlemek fazlasıyla acı vericiydi.

Peter Solar artık yabancı bir adamdı. Saçları keçeleşmiş ve düğümlenmişti. Sakalı düzensiz uzamıştı ve grileşmişti. Bir zamanlar zayıf olan bu adam artık kocamandı; tam olarak şişman değil ama genişlemiş ve kütlesi artmıştı. Efsanelerden çıkıp gelen bir şey gibi diye düşündü Esther. Denizlerde uzun ve yalnız bir yolculuğun ardından tuzla ve güneşle yıpranmış halde evine dönen bir Viking.

Yüzünün sol tarafı sarkmıştı ve donuklaşmaya başlamıştı, sol eli de vücuduna doğru kıvrık duruyordu. Bir defa daha felç geçirdiğini düşünmüştü doktorlar; bu defa öncekinden de kötüydü. Ancak üç ay sonra haberleri olmuştu. Peter bir şeylerin yolunda olmadığını hissetmişti ama bodrum katından çıkmak zorunda kalmaktan o kadar çok korkmuştu ki, yardım istemeye cesaret edememişti. Üç ay. İki felç. Bunu bilerek aşağıya inmek zordu. Esther onu ne kadar sevse de onu her görüşünde (çok sık görmüyordu), babası ona bir zamanlar tanıdığı bir adamı hatırlatıyordu sadece. Kurtaramadığı bir adamı.

Babasının kalıntılarına bakmaya cesaret ettiği son seferin üzerinden aylar geçmişti.

“Baba...” deyince babası ona doğru döndü; ılık yüzünün donuk tarafında parıldıyordu. Peter’in gözleri Esther’in gözleriyle aynıydı. Daha doğrusu, Esther’in gözleri onunkilerle; içlerinde fırtınalar, şimşekler olan gözler. Esther’in kalbini acıtan gözler.

Jonah eşya yığınlarının arasından Peter’a doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Buna mobiletimle çarptım!” dedi Jonah ve ıslak yavruyu yabancı adamın göğsüne bastırdı.

Peter'ın bir yabancıyla son etkileşiminden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Veterinerlik yapmasının üzerinden daha da fazla. Esther babasını bir hayvanı tedavi ederken en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. İkizler ya on ya on bir yaşındaydı, babaları onları bisikletle evlerinin yakınındaki parka götürmüştü. Eve dönerlerken Esther yol kenarındaki arıkta bir kuş bulmuştu; kuşa araba çarpmış, yaralı halde ölüme terk edilmişti.

Serçenin durumu kötüydü; şimdi geriye dönüp bakınca, Peter büyük olasılıkla daha baştan kuşun öleceğini biliyordu ama bunu kızına söylemeye cesaret edememişti. Onun yerine, kuşu avucuna almış ve eve getirmişti ve bütün gece başında beklemişlerdi; sadece ikisi, kuşu beslemişler, üşümemesini ve rahat etmesini sağlamışlardı. Esther serçeye Şanslı adını vermişti. Minik kalbi daha fazla dayanamamış, sabah ölmüştü; Esther babasının omzunda ağlarken Peter kızını kucağına oturtmuştu.

Bu olayın ardından fazla zaman geçmemişti ki Peter bodruma inmişti ve her şey değişmişti.

Esther, babasının güvenli alanının böyle aniden ve beklenmedik şekilde işgal edilmesi karşısında dehşete kapılıp, panik atak geçirmesi ihtimalini düşünmüştü ama Peter'a bir şey olmadı. Esther geride durdu ve onları gölgelerin arasından izledi, Peter'ın içkisini bırakmasını ve bakışlarını ondan Jonah'a, sonra elinde duran kedi yavrusuna çevirmesini ve Jonah'a (ağır ağır, felç geçirdiği için hafif dili dolanarak) tıbbi yardım kitini gazete yığınlarının altından alıp getirmesi talimatı verişini izledi. Babasının kanamanın kaynağını bulup kanamayı durdurmasını izledi, kedinin sönen ciğerlerine hava verişini izledi,

kediyeye ağrı kesici verişini ve yarasını dikmesini ve kırılan bacağı sabitlemesini izledi ve kedinin ölümcül yarasının olmadığını –yüzde yüz emin olamamasına rağmen, oldukça emin olduğunu–, sadece kalıcı beyin hasarına neden olabilecek kafa travması geçirmiş olabileceğini söylemesini izledi. Birkaç gün riskli olacaktı ama kedinin hayatta kalma olasılığı vardı. Peter tüm bunları tek eliyle yapmıştı, bir şeyi kendisi yapamadığında Jonah yardım etmişti.

“Elini şuraya koy, çok yavaş,” demişti Peter. Jonah avcunu yavrunun incecik göğüs kafesinin üzerine koymuştu. Eli bir yukarı bir aşağı, bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu, kedinin hızlı solunumuyla eş zamanlıydı. Dokunuşuyla birlikte kediten zayıf bir miyavlama sesi yükseldi.

“Sokak kedisi gibi görünüyor,” dedi Peter top gibi olan yavruyu sağlam eliyle Jonah’a uzatırken; Jonah ise hayvancık sanki camdan yapılmış gibi alıp, tuttu. “Küçük kızın tüyleri keçeleşmiş, iyi beslenmemiş görünüyor ve bir de gözünde enfeksiyon var. Esther,” dedi, kızına dönerek, “yukarıda, garajda formül kedi sütümüz kalmış olmalı. Gidip getirebilir misin?”

Esther’ın içinden ilk geçen, “Yukarıdaki dünya hakkında herhangi bir şey bildiğini düşündüren şey ne?” demekti. Ama son on yılın yarısından fazlasında ilk defa bodrum katma açılan turuncu kapının ardındaki bir şeye ilgi gösteriyordu. O yüzden Esther, “Tabii,” dedi ve travma geçiren kediyi kucağında bebek gibi sallamakta olan Jonah’ı 80’lerden kalma divanda babasının yanında oturur halde bıraktı.

Sonraki bir saatlik sürede Peter, Jonah’a tarihi geçmiş formül sütle yavru kediyi nasıl besleyeceğini, enfeksiyon kapmış göz-

lerini nasıl temizleyeceğini, keçeleşmiş tüylerini nasıl açacağını ve pirelerinden nasıl arındıracağını öğretti; üşümediğinden ve nefes alıp vermeye devam ettiğinden emin olmasını söyledi.

Esther Jonah'ı içinde bulundukları mekânda temkinli bakışlarla izledi. Babası her şeyini kaybetmişti. Daha da fazlasını bir yan kesiciye kaptırması affedilir bir şey olmazdı. Bu yüzden, gözlerini Jonah'ın uzun parmaklarından ayırmıyor, babasının bornozunun ceplerine girmediklerinden ya da bileğini saran altın saate fazla yaklaşmadıklarından emin olmaya çalışıyordu ama Jonah kedi dışında herhangi bir şeye karşı tamamen ilgisiz görünüyordu. Zamanla Esther Jonah'ın varlığında rahatladığını fark etti. Garip bir biçimde... sakindi.

“Eve götürebilecek misin?” diye sordu Peter Jonah'a.

“Yok. Çok iyi bir fikir değil galiba,” dedi Jonah kedinin burnunu okşarken. “Şu sıralar ev çok da hoş değil.”

“Eminim Esther kediye burada bakarak sana yardımcı olmayı sorun etmez.”

Ve işte böylece, Jonah'ın aptal kedisinin sorumluluğu Esther'a kaldı. Jonah kediye Fleayoncé Knowles adını verdi.

Doğal olarak.

Bodrum katından ayrılmalarından önce, Peter kullanabildiği elini Esther'ın omzuna koydu. “Seni görmek güzeldi,” dedi. Bir an için Peter kızına sarılmayı düşünüyormuş gibi göründü ama tereddüt etti ve sarılmak yerine kadehini kızının şerefine kaldırdı.

“Seni görmek de güzeldi,” dedi Esther gülümsemeye çalışarak. Kafasında *üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm* diye tekrarlayıp duruyordu, üstelik ne için üzgün olduğunu da bilmiyordu. Daha çok ziyarete gelmediği için mi? Eski halini en çok özlediği günlerde, ölmüş olsaydı yokluğunu açıklamak daha kolay olurdu diye düşündüğü için mi? “Akşam yemeği için yukarıya gelmek ister misin?”

Zoraki gülümseme sırası Peter’daydı. “Belki bir dahaki sefere.”

Esther babasını kurtarmayı, onu bu yarı ölüm halinden geri getirmeyi o kadar çok istiyordu ki. Peter’in kurtarılamayacağını her hatırlatışında Esther’ın kalbi biraz daha kırılıyordu.

Yukarı çıktıklarında Jonah’a “Bir şeyler yemek için kalmak ister misin?” diye sordu Esther çünkü büyük olasılıkla beyni hasar görmüş bir yavru kediyle ilgili olarak kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu; insanın vicdan muhasebesi yapmak isteyeceği bir konu değildi bu. Böylece Jonah tarafından otobüs durağında soyulduğunun ve birlikte kolluk kuvvetleri tarafından alıkonulduklarının ertesi gün Jonah, Esther’ın ailesiyle tanışmış ve masada onlara eşlik etmişti; tabağına yer açmak için Esther’ın iki lamba ve bir düzine mumu kenara itmesi ve yıllardır eriyip masada birikmiş mumu kazıması gerekmişti. Jonah bodrum katında yaşayan babası hakkında hiçbir şey söylemedi, bantlanmış elektrik düğmeleri hakkında, Eugene’in avucunu mum alevinin üzerinde biraz fazla tutması, teninin yanmaya

ve su toplamaya başlamasına neredeyse hiç tepki vermemesi hakkında hiçbir şey söylemedi. İyi *beceremediği* bir şey varsa o da Rosemary'nin omzuna tünemiş olan horoza *bakmamaktı*.

Esther'in evindeki acayip şeyler listesinde, Fred'in -kışından alev kırmızısı tüyler fışkıran büyük siyah horozun- *daha acayip olanlar* arasında olduğunu kabul etmek gerekiyordu. Rosemary horozu üç yıl önce Litvanyalı kuru temizleyicilerinden bin dolara satın almıştı ve Fred o günden beri evi terörize ediyordu. İnsan neden bir horoza bin dolar verir? Çünkü, satan kadına göre Fred, yani horoz, aslında horoz değildi: horoz Fred bir Aitvaras'dı, yani birlikte yaşadığı insanlara iyi şans getirme özelliği olan doğaüstü bir cindi.

Fred şimdiye kadar, horozluk yapmak dışında pek bir şey yapmamıştı ama bu Rosemary'nin ona iyi bakarsa eve "bolluk ve bereket" getireceği ve öldüğünde yanıp kıvılcım olacağı düşüncesine sarsılmaz bir inançla bağlı olmasına engel olmamıştı.

Jonah gözlerini Fred'den ayırmadan, yemeğini ağır ağır çiğniyordu. Fred de ona bakıyordu, başını bir sağa bir sola yatırıyor çünkü horozlar böyle yapardı.

Rosemary insanın damarlarına doğumda falan enjekte edilen türden bir sohbet açıp, "Peki, Jonah," dedi, "Boş zamanlarında neler yapıyorsun?"

"Efekt makyajı yapıyorum çoğunlukla," dedi Jonah hafifçe yanmış, hazır lazanyayı ağzında çevirerek; Rosemary'nin spesiyalitesiydi bu yemek. "Silah yarası, alında kesik, morluklar falan, bilirsiniz." Jonah, Esther'a özür diler gibi bakıyordu. Esther ise gözlerini kısarak karşılık verdi, dilini dişlerinin ar-

kasına bastırıyordu. *Pislik*. Otobüs durağındaki şişmiş yanak ve yarık kaş demek ki sahteydi.

“Ne kadar faydalı bir beceri,” dedi Esther sessizce.

Jonah göz kırptı. “Bazen işe yarıyor.”

“Büyüdüğünde bu işi mi yapmak istiyorsun?” diye sordu Rosemary.

“Anne, yedi yaşında değil ya.”

“Pardon, mezun olduğunda?”

“Evet, sinema sektöründe çalışmak istiyorum sanırım. YouTube’daki videoları izleyerek olabildiğince çok uygulama yapmaya çalışıyorum. Son zamanlarda protez yapmayı öğreniyorum, *Yüzüklerin Efendisi*’ndeki yapay burunlar gibi şeyleri. Babam hiç hoşlanmıyor, bu işten kesinlikle para kazanamayacağımı söylüyor ama ben yine de sinema bölümü için para biriktiriyorum; babamdan habersiz.”

“Aa, Esther okul parası biriktirmek için bir şeyler pişirip satıyor. Sen çalışıyor musun?”

“Şeyyy... Daha çok *girişimciyim*.”

Esther dilini tutamadı. “Demek istediği, otobüs duraklarında çaresiz insanların paralarını alıyor.”

Jonah mahcup olmuş görünüyordu ama omuz silkti. “Yani, en azından çalınan eşyalarının iyi bir amaç için kullanılacağını biliyorsun.”

O anda, Fred şeytani benliğini yaşamaya karar verdi ve Rosemary’nin omzundan masanın ortasına atlayıp, deli gibi hareket etmeye başladı (Fleayoncé Jonah’nın kucağında uyuduğu ve kendisinden daha fazla ilgi topladığı için herhalde). Mumlar ve lambalar havalara uçtu. Tabaklar yere düşüp kırıldı, yarisını

yedikleri yemekleri masaya, yere ve duvarlara saçıldı. Fred tiz sesiyle ötüp, kanatlarını bir iki defa çırttı; şeytanlığını yapmıştı, sonra badi badi yürüyerek mutfağa, tavşanları korkutmaya gitti.

Fred gidince Rosemary damlayan mumların ve etrafa saçılan lazanyanın üzerinde ellerini gezdirdi; gözleri kapalıydı. “Büyük bir şey olacak,” dedi şom ağzıyla. “Bu kötüye işaret.”

“Kötüye işaret” dedi Eugene, “midem için”. Dizlerinin üstüne çöküp yere dökülen yemeğini kaşıklamaya devam etti.

“Gitsen iyi olacak,” dedi Esther, Jonah’a.

İtiraz etmemiş olması şaşırtıcı değildi.

Dışarıda ılık gece rutubetle ağırlaşmıştı. Meşe ağaçlarında ağustos böcekleri ötüyordu. Nazarlar sessizce şarkılarını söylüyorlardı.

“Ailenden nefret ettiğin oluyor mu hiç?” diye sordu Esther.

Jonah güldü. “Her zaman. Bence insanları sevebilirsin ama aynı zamanda yaptıklarını onaylamayabilirsin. Seninkiler... tuhaflar ama seni seviyorlar.”

“Biliyorum.”

“Peki, bunun olayı ne?” dedi cebinden otobüs durağında Esther’dan çaldığı korkunç kâbuslar listesini çıkarırken. Liste altı yıllıktı, kat yerleri yıpranmıştı, korkularının ayrıntılarını sıralayan yazılar dikkate değer sayılması bile zor olanlardan (3. *Hamamböcekleri*) biraz daha dikkate değer sayılabilecek olanlara kadar uzanıyordu; Jonah’nın listeyi çaldığından önceki gün yeşil mürekkepli kalemle yazdığı madde gibi mesela (49. *Güveler ve/ayrıca Güveadamlar*). Yıllar içinde fazladan kâ-

ğıt parçaları ve renkli kartları bantlamış, listesini büyötmüşü; böylece bir gün büyük korkuya dönüşebilecek kadar korkutucu görünen her şeyi takip edebilmesi için yeterli alana sahip olmuştu. Her ne pahasına olursa olsun uzak durulacak caddeler/ şehirler/ ölkeler/ okyanusların fotoğrafları, küçük çizimleri ve Wikipedia'dan çıktı alınmış tanımlamaları ve haritaları vardı.

“Korkulardan uzak durabilirsen tam anlamıyla fobiye dönüşmezler ve olmayan fobi insanı öldürmez,” diye açıkladı Esther; hassas belgeyi Jonah'dan geri aldı. Liste hayatının son altı yılının bir yol haritası gibiydi: karanlık ikinci sırada kendine yer bulmuştu; yaklaşık olarak Eugene'in gece fobisi geliştirdiğı zamanlara denk geliyordu. Yükseklik yirmi dokuzuncu sıradaydı, ilk defa New York'a gittikleri ve Empire State Binasının tepesinde panik atak geçirdiğı zaman listeye eklenmişti. Her bir korkusuyla, Esther lanetin onu ele geçirmek için kullanabileceğı her şeyin, kanına girmek için kullanabileceğı her zayıflığın bir listesini yapmıştı. Eugene gibi yaşayamazdı ya da babası gibi ya da annesi ya da halası ya da amcası (hayatta olduğı zamanlarda) ya da kuzenleri ya da büyükbabası gibi.

Lanet şimdiden üç Solar almıştı:

1. Harold amca, Peter'ın kardeşı, mikroplardan korkardı ve soğuk algınlığından öldü. Eugene bunun kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğunu söylemişti; Harold'ın yirmi yıldır gereksiz yere antibiyotik kullanması, dışarıdan hava girmemesi için evini izole etmesi ve gittiğı her yere tıbbi maske takması sayesinde olmuştu. Bağışıklık sistemi, enfeksiyona

maruz kalmadığı için o kadar hassastı ki, sonunda hafif bir virüs bile canını almaya yetmişti.

2. Martin Solar, Esther'ın kuzeni, arılardan korkardı. On dört yaşındayken, yaz kampında bir arı kovasını bozmuştu ve sonra, arıların iğnelerinden kaçmaya çalışırken hendeğe düşmüştü. Eugene onu arıların değil, hendeğin öldürdüğünde ısrarcıydı.

3. Reg'in köpeği, Git Buradan, kedilerden korkardı: yola fırlayıp bir kamyonetin altında kaldığında da peşinden kovalayan tam olarak bir kedi idi.

Evet, Solarlar korkuları yüzünden ölmüşlerdi. Esther herhangi bir şeyden, bütün hayatını ele geçirecek ve nihayetinde ölümüne yol açacak kadar derinden, iliklerine kadar titreyecek kadar korkmayacaktı. Bu yüzden, herhangi bir şeyin düşüncesiyle içinde ufacık da olsa bir korku belirdiğinde listesine yazıyordu ve o andan itibaren sonsuza kadar o şeyden uzak duruyordu. Kaygının üzerinde fazla durmazsan, tetiklemezsen, seni ele geçiremezdi.

“Laneti zekâmla alt etmeye çalışıyorum,” dedi. “Ölümden saklanmaya çalışıyorum.”

“Bu büyü saçmalığına gerçekten inanıyor olamazsın.”

“Büyükbabamın Ölümle gerçekten defalarca karşılaştığına ve dolayısıyla, bir şekilde ailemizi sonsuza kadar lanetlediğine inanıyor muyum?” Hayır demek istiyordu ama kocaman gözleri ve dolgunluğu hiç de adil olmayan dudaklarıyla Jonah Smallwood'a yalan söylemek zordu. “Evet. İnanıyorum. Eugene bunun saçma sapan bir hikaye olduğunu ve Solarların gene-

tik olarak ruh hastalıklarına yatkın olduklarını düşünüyor ama ...Reg Solar'ın hikâyeleri oldukça ikna edici.”

“Yani büyükbaban Ölüm gerçek bir insan diyor?”

“Evet. İkisi, bilmiyorum da, sanırım arkadaş falan gibiydiler. Vietnam'da tanışmışlar. O zamandan beri birkaç defa karşılaşmışlar.”

“O zaman onu bulmaya çalış. Konuş onunla. Laneti kaldırmasını sağla.”

“Çıkıp Ölümü *aramamı* istiyorsun, öyle mi?”

“Tabii. Ölümün sokaklarda dolaşan biri olduğuna, büyükbabanı birebir *tanıyan* biri olduğuna gerçekten inanıyorsan, onu bulup, konuşabilirsin.”

“Kulağa aşırı mantıklı geliyor.”

“En üst sıra neden boş?” Bir rakamının mürekkebi epeyce önce dökülen kahveyle dağılmıştı ve rakamın yarısını da güveler yemişti (listede kırk birinci sırada yer almaları da bu yüzdendi, kıllı *pislikler*) ama o satırda yazan bir korku yoktu.

“Büyük tek bir korku,” diye açıkladı Esther. “Lanetlendiğin şey o işte. Hayatını yönetecek ve sonra da canını alacak tek bir büyük korku. Büyükbabamınki sudan korkmak. Babamınki evden çıkmaktan korkmak. Eugene'inki karanlık. Halamınki yılanlar. Anneminki kötü şans. O satırı boş bırakırsam ve diğer her şeyi altına yazarsam...”

“Sana hiçbir şey dokunamaz, öyle mi?”

“Aynen. Bu liste beni hayatta tutuyor. Burada yazanların hiçbiri beni bir diğerinden fazla korkutmuyor. Baraj gibiler. Büyük kötü korkuyu uzak tutan bir tür bent.”

“Katrina'yı unuttun mu? Bentler de yıkılabiliyor.”

“Teşekkürler, Dr. Phil.”

Jonah verandanın merdivenlerinden indi ve ağaçların arasından mobiletine doğru yürüdü. Esther peşinden gitti. “Nereye gittin?” diye sordu. “Ortadan kaybolduğunda?”

Jonah omuz silkti. “Başka bir okula geçtim. Çocukken olur öyle şeyler.”

“Sen gittikten sonra her şey çok kötüye gitti. İnsanlar yine kötü davranmaya başladılar, sen yanımda olmayınca.”

“Ne diyorsun sen?”

“Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?”

“Aynı sınıftaydık, Bayan Price’ın sınıfında.”

“Kimse benimle ya da Heph’le konuşmuyordu. Senden önce, çocuklar bana çok çirkin olduğumu söylüyordu. Kızıl saçlar, binlerce çil. Her zaman zorbalık görüyordum. Hephzibah daha da kolay hedefti. Çocuklar sırf konuşmasını sağlamak için onu itiyor, vuruyorlardı. Kimse bizim yanımıza oturmuyordu; benim çillerimin, Heph’in konuşmamasının hastalık olduğunu, kendilerine bulaşmasını istemediklerini söylüyorlardı.”

“Çocuklar dallama oluyor.”

“Sonra bir gün, ders arasında sen yanımıza oturdun. Bir şey söylemedin, sadece yemeğini yedin. Yanımızdan geçen herkesin gözünün içine, sıkıysa rahatsız edin onları der gibi bakıyordun. Bir hafta geçmeden en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştun.”

“Hatırlıyorum. Biz ucubelerdik. Bir arada durmamız gerekiyordu.”

“Sonra gittin. Heph’le ben yine tek başımıza ucube olduk. Sana ihtiyacımız vardı ve sen ortadan kayboldun.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum, Esther.” Jonah parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Yanımda olmadığım için üzgünüm ama benim tercihim değildi. Daha sekiz yaşındaydım. Seni korumak benim görevim değildi.”

Esther, Jonah’ı uzaklaşırken izliyor, ailesini düşünüyordu. Eugene karanlıktan dolayı ölecekti. Babası bodrum katında ölecekti. Büyükbabası boğulacaktı. Ve günlerden bir gün, kırk bir ayna parçası Rosemary Solar’ın bir yerini kesecekti; ya da Rosemary siyah bir kediye takılıp düşecekti ya da bir merdivenin altından geçecek, çok geçmeden üstüne büyük bir ağırlık düşecekti.

Hayatını yönetecek bir büyük korku. Hayatını alacak bir büyük korku. Kaderinden kaçması mümkün değildi, ailesinin üyelerini kendi kaderlerinden koruması da... Büyükbabası çocukluğundan beri Esther’a bunu söylüyordu.

Bir ihtimal... Bir ihtimal...

“Nereden başlardın?” diye sordu mobiletini ağaç dallarının arasından kaldırmaya çalışan Jonah’a aceleyle. “Ölümü arıyor olsaydın? Bir iyilik istemek için aramaya gidecek olsaydın, nereden başlardın?”

Jonah bir an durup düşündü, sonra sorusuna soruyla cevap verdi. “Yarın ne yapıyorsun?”

Yalan söylemeyi düşündü. “Şey, lise son sınıfı Nepal’de okuyacağım, Sherpa öğretisini öğreneceğim,” demek ve Jonah’a varlığını unutturmak çok kolay olurdu. Ama tam o anda, dün gece depoda Jonah’ın nasıl koktuğunu, ne kadar gerçek olduğunu ve Fleayoncé’nin kollarında öldüğünü sandığında ne kadar üzgün görüldüğünü hatırladı ve —onu soymuş olmasına

ve bırakıp gitmesine, yağmurda tek başına üç saat yürümek zorunda bırakmasına rağmen– ona veda etmek istemedi. Bir daha veda etmek istemiyordu. Henüz veda etmek istemiyordu.

O yüzden, “Ölümü arayacağım,” dedi.

Jonah da, “Kulağa hoş geliyor,” dedi.

“Nasıl?”

“‘Her gün korktuğun bir şey yap’ derler, bilir misin?”

“Evet.”

“Ölümü böyle buluyoruz galiba. Herkes ölmekten korkar, değil mi? Belki de Ölümü cezbeden budur. Belki de onu getiren bu. *Korku*. O zaman bak ne yapacağız: gidip onu bulalım, onunla konuşalım, laneti kaldırmasını sağlayalım.”

“Artık büyük korkular olmayacak mı?”

“Artık büyük korkular olmayacak. Var mısınız?”

Esther seçeneklerini değerlendirdi. Bir elinde mutlak ölüm vardı hem kendisi için hem de sevdiği herkes için. Altı yıldır, kendi hayatını kurtarabilmek için korkuyla azıcık da olsa ürpermesine neden olan her şeyden kaçınıyordu. Lanetten uzak durduğunuz sürece, sizi öldüremezdi, bu yüzden korkunun pençesine balıklama atlamak akılsızlığın sınırlarına dayanıyordu.

Ama bir ihtimal vardı; ne kadar küçük bir ihtimal de olsa, herkesi kurtarabilirdi. Eugene’i karanlıktan kurtarabilirdi. Annesini kötü şanstı kurtarabilirdi. Babasını bodrum katından kurtarabilirdi. Büyükbabasını boğulmaktan kurtarabilirdi ve bu ihtimali denemeye değerdi.

Esther’in ileride cesaret olduğunu anlayacağı minik bir kıvılcımla sırtı dikleşti; başını sallayıp, “Evet,” dedi.

Esther, ağaçların arasında sesi duyulan rüzgâra rağmen nazların sesinin kesildiğini fark etti; sanki Jonah Smallwood'un evdeki varlığını onaylıyorlardı. Jonah gidince, Esther ellinci madde olarak listeye *ıstakozlar* yazdı, sonra içeri girdi ve yatmadan önce tüm kapıların kilitli olduğunu sekiz defa kontrol etti.

7

1 / 50:

İSTAKOZLAR

Ertesi sabah, Esther erken kalktı ve büyükannesinin yumurta sarısı renkli, 1960'lardan kalma hostes üniformasını giyip Jonah'ın gelmesini bekledi. Sonra yarım saat evin içinde dolandı ve mesaj atıp hasta olduğunu söylemeye karar verdi, çünkü Ölümü tahrik etmek nihayetinde iyi bir fikir olmayabilirdi.

ESTHER:

Kızamık kaptım
Lütfen gelme.

Jonah cevap yazmayınca kurtulduğunu ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşündü; hem rahatlamıştı hem de birazcık ... üzgün müydü? Yaz tatilinin sonunda, okulun başlamasından önceki son pazar günüydü, memleketim dediği bu kara deliğin çekim gücünden kaçmayı başarmak istiyorsa, epeyce bir şey pişirmesi gerekiyordu ama içinde küçük bir parçası da Jonah'ı merak ediyordu. İçinde küçük bir parçası Jonah etrafında olduğunda sakinleşiyordu. İçinde küçük bir parçası yanında olmadığında Jonah'ı özlüyordu.

On dakika geçmemişti ki, uzaktan evin dışına park eden mobiletin sesi duyuldu. Esther verandaya fırladı.

“Normal bir insan gibi giyindiğin oluyor mu hiç?” sorusu onu gördüğünde Jonah'ın ağzından çıkan ilk söz oldu.

Esther Jonah'ın kıyafetlerine baktı. “Macklemore'la bit pazarına alışverişe gitmişsin gibi görüldüğünün farkındasın herhalde?” Sonra *fena halde hasta* olduğu aklıma geldi ve zoraki öksürdü. “Kızamık oldum, söylemiştim.”

“Kızamık falan olmadın.”

“Kızamık oldum, *çok hastayım*.”

“Kızamık falan *olmadın*.”

Esther ellerini havaya kaldırdı. “İyi! Bu çok aptalca bir fikir. Yapmak istemiyorum.”

“Böyle bir bahaneyi kabul etmek istemiyorum.”

“Nasıl bir bahaneyi kabul etmek *istersin*?”

“Acilen bir koltuğun yüzünü değiştirmen gerekiyor gibi bir şey.”

“Çok saçma bir bahane.”

“Evet ama şu an kullanabileceğin bir bahane olmadığına

göre, cevabım bu. Dahası, bebeğimi öylece bırakıp gideceğimi mi düşündün? Benim minik Fleayoncé'ım nerede? Babasının geldiğini haber ver ona.”

“Ahhh. İyi. Gel içeri. Oturma odasında.”

Esther, Peter'ın sarsıntı teşhisinin muhtemelen daha kalıcı bir durum olacağını düşünüyordu. Fleayoncé'ın dili şimdiden ağzından dışarı sarkmıştı ve başı yana doğru yatık duruyordu, o yüzden yürürken (alçısı yüzünden tam da beceremiyordu) çapraz ilerliyordu, sanki başının bir tarafında kumdan bir ağırlık var gibiydi. Jonah fark etmemiş gibiydi. Oturma odasında birlikte oturdular ve Jonah kedisini formül yavru kedi mama-sıyla, şırıngayla, damla damla besledi.

Fleayoncé'ı beslerken Jonah etrafa bakıyordu, çıplak duvarları, odanın her köşesindeki mumları ve lamba demetlerini, merdivenleri tıkayan atık mobilya yığını, her pencerenin ve kapının üzerinde asılı kurutulmuş bitki demetlerini, mutfak sınırlarından kaçan ve şu anda divanın ayağını kemirmekte olan tavşanı içine sindiriyordu.

“Sanırım evinize fazla misafir gelmiyor, ha?” dedi.

“Yoo, sürekli parti veriyoruz. İnsanlar durmadan lamba hediye getiriyor. Artık sorun olmaya başladı.”

“Şu listene bir bakayım,” dedi, Esther da listeyi verdi. Jonah kâğıdı dikkatle açtı, yazıları gözden geçirirken “hmmm” gibi, “peki” gibi, “bu ne demek emin olamadım ama olsun” gibi yorumlar yapıyordu. Ve sonunda, “Yok artık, bunu atlamam gerekecek. Korkunç bir şey bu gerçekten!”

“Sondan başlayacağız,” dedi, sonra listeyi neler olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamış olan Esther'a geri verdi.

Jonah, Fleayoncé'ı yatağına bıraktı ve Esther'a bir kask verdi.

Motoru bir süre sürdüler –ya da daha teknik konuşalım dersiniz, patpatladılar– ve kasabanın kenar mahallelerinin de kenar mahallelerinin de kenar mahallelerine vardılar. Ilık bir gündü, yazın son demleri her şeye tutunuyordu. Sanki suyun altındaymışçasına salınan, uzun, güneşten sararmış otlarla kaplı tarlalardan başka pek bir şey yoktu. Jonah bir tabelanın önünde durdu: **ÖZEL MÜLK. İZİNSİZ GİRENLER HAKKINDA YASAL İŞLEM YAPILIR.**

“Nereye gidiyoruz?” dedi Esther mobiletten (epeyce kaba bir görüntü sergileyerek) inip Jonah'ın peşinden tabelanın ardındaki sazlığa girerken. O anda, beyni Esther'a Zodiac Katilinin hâlâ yakalanmamış olduğunu hatırlatmaya karar verdi ve –Jonah 1960'larda sekiz kişiyi öldürmüş olmak için *biraz* fazla genç olsa da– anksiyetesi olan biri için mantığın önemi yoktu. Elini çantasına daldırıp evin anahtarlarını çıkardı; Jonah boğazını sıkmaya kalkarsa kullanmak için anahtarları parmaklarının arasında tutuyordu. On dakika yürüdüler, sonra on beş dakika daha yürüdüler; izledikleri patika yol yüzünden Esther'm bacaklarında çizikler oluşuyor ve başına geçirdiği kepin altından uzun kızıl saç telleri taşıyordu; nihayet durduklarında Esther düşen bir uçakta hayatta kalmış bir hostes gibi görünüyordu.

Sonra, yakınlarda bir yerden, kıyıya vuran su sesi duyuldu. Çalılar seyrekleşip, kayboldu ve önlerinde berrak sularıyla bir göl belirdi. Başka kimse yoktu. Güneş ışığı öğlen saatlerine yaklaşmakta olan günün pusunu geçip suya yansıyor, her şeye kehribar rengi bir ısıltı katıyordu. Beyaz taşlarla kaplı sahil

gölden gelen atıklarla kirlenmişti: yosun, kabuklar, dalgaların aşındırıp pürüzsüzleştirdiği yeşil cam parçaları. Rüzgâr ılık çalıyordu. Su şırıldıyordu. Çok hoştu; korku filmlerinin başlangıcındaki gibi.

“Beni öldürmeyeceksin değil mi?” diye sordu Esther ama Jonah çoktan hazırlanmaya başlamıştı (Esther’ı öldürmeye olmasa bari). Cebinden bir GoPro aksiyon kamerası çıkarıp başına taktı.

“Onu nereden aldığını merak ediyorum,” dedi Esther.

“*Buldum*,” dedi Jonah.

“Evet, başkasının sırt çantasında bulmuşsundur.”

“Önyargılısın.”

“Tamamen geçmiş gözlemlerime ve kişisel deneyimime dayandırdığım bir yorum.”

“Hadi,” dedi Jonah ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı, tüm kıyafetlerini, iç çamaşırına kadar; Esther’ın aynısını yapmaya niyeti *yoktu* çünkü a) çatlaklar ve selülit ve tüm o sıkıcı beden imajı şeyleri ve b) bugün kısmen çıplak kalmasının gerekli olacağını bilmiyordu ve dolayısıyla Çok Güzel İç Çamaşırlarını giymemişti. Onları özel olarak Potansiyel Cinsel Etkileşimler için saklıyordu ki, şu ana kadar toplamda sıfır defa gerçekleşmişti. Şu anda yaşadığı herhangi bir yönden, herhangi bir şekilde ya da formda Potansiyel Cinsel Etkileşim sayılmazdı zaten.

Esther elbisesinin önünü düzeltti. “Giyinik kalacağım, teşekkürler.”

Jonah buna, “Sen bilirsin!” diye cevap verdi. Sonra sahil-den içeriye doğru koştu ve otların arasına dalıp, açık mavi ve

beyaza boyalı, neredeyse kremalı pasta kadar güzel görünen bir kayığı sürükleyerek çıkardı. “Göle bunun üzerinde çıkabilirsin,” dedi yeniden Esther’ın yanına geldiğinde; kahverengi gözleri heyecandan pırıl pırıldı. Esther böyle güçlü bir çene yapısına sahip, sakalları çıkmaya başlamış birinin bu kadar genç ve hassas görünmesinin çok saçma olduğunu düşündü.

“Onun orada olduğunu nereden bildin?” diye sordu Jonah’a.

“Çocukken annem bizi buraya getirirdi.”

Ve işte böylece, kendisini soymasından iki gün sonra, yaz sonunda ılık bir sabah, Esther Solar, hostes kıyafetleriyle, Jonah Smallwood’la birlikte göle açıldı.

Kayık iki kişinin sığabileceği kadar büyüktü ama Jonah binmek yerine kayığın yanında yüzdü ve açıldılar, açıldılar, açıldılar, ta ki sis karayı yutuncaya ve geriye sadece onlar, aydınlık boşlukta iki yalnız insan kalıncaya kadar. Su derin ama berraktı, GoPro hâlâ başında takılıyken Jonah arada bir dalıyor, gümüş rengi balık sürülerinin arasına atılıyordu, bedeni derinlerde uzun bir gölge gibiydi. Dibi halı gibi kaplayan, dalgalanan yosunlar genellikle büyük beyaz köpekbalıklarına (gölde olmazdı, Esther biliyordu ama yüzme havuzundayken bile bu yaratıklardan korkuyordu) ve Harry Potter’daki o korkunç deniz insanlarına ev sahipliği yapan türdendi. Esther kayıkta olduğu için çok mutluydu.

Kıydan epeyce açıkta, beyaz kayalıklardan bir adacık, sudan fırlayan tek bir köpekbalığı dişi gibi görünüyordu. Kayığı kayalığa yanaştırdılar, Jonah sığ suya oturmuş kaya kaplı göl yatağına bakıyordu. Esther de bakıyordu, soluk yeşil ve küf mavisi onlarca sert kabuklu görmüştü. Kerevit.

Tatlısu ıstakozu. Listesine eklediği son korku. Jonah bu kabuklulardan birini üzerine atacaktı.

Elleriyle gözlerini kaparken o kadar hızlı vurmuştu ki, teni sızlamıştı. “O şeylerden birini yanıma getirmeyi düşünmeye *kalkışma* bile.”

“İstakozlar, akreplerin yanında deniz kızı gibi kalır,” dedi Jonah. Esther Jonah’ın suya girdiğini duymuştu. “Neden korkuyorsun ki bunlardan?”

“Birincisi, kıskaçları var. İkincisi, yersen zehirleniyorsun. Üçüncüsü, *Yaratık* filminde insanların yüzlerine yapışan şeylere benziyor. Dördüncüsü, boncuk gibi gözleri var. Beşincisi, pişirirken çıkardıkları şu ses.”

“Ne sesi?”

Esther pişerken ıstakozların çıkardıkları tıslama sesini taklit etti.

Jonah başını salladı (en azından Esther’e başını sallamış gibi geldi; sonuçta elleriyle gözlerini kapatıyordu hâlâ). “Seni kaynar suya atsınlar, bakalım sen nasıl ses çıkaracaksın.”

Kayık biraz sallandı. Esther parmaklarının arasından baktı. Karşısındaki oturağa bir ıstakoz konmuştu, siyah gözleri Esther’m gözlerine kilitlenmişti. *Sevdiğin herkesi öldürecek*im, dedi hayvan ıstakozca. Antenleri kıpırdadı. Esther hızla ayağa kalktı. Dengesini kaybetti. Sırtüstü suya düştü. İstakoz memnun olmuştur diye düşündü. Su yüzüne çıktığında içine derin bir nefes çekti, suyun soğukluğu, derinliği, gölde tatlı su köpekbalıklarının ya da piranaların ya da çiş yaparken idrar yollarına yerleşen ve böbreklerinde ya da işte oralarda bir yerde yumurtlayan, et yiyici parazitlerin olabileceği düşüncesiyle yaşadığı ani panik duygusu ile şok içindeydi.

“Esther?” dedi kısık bir ses.

Istakoz bu. Aklına gelen mantıksız ilk düşünce buydu. Adımı biliyor. Hemen sonra, Tanrı aşkına çişini yapma diye düşündü.

Ayaklarını sallayarak kayalara bastı ve gözlerinin önünden ıslak saçlarının yarattığı perdeyi çekti. Kayalar üzerinde ayakta duramayacağı kadar kaygandı, o yüzden Esther kayığın kenarına tutunup kendini yukarı çekti. Kayığın diğer ucunda iki istakoz kukla gibi havadaydı.

Sonra Jonah’ın sesi geldi; *Prences Gelin’deki* Etkileyici Papaz’ı taklit eden berbat bir İngiliz Aksanıyla konuşuyordu:

“Sahnemizi açtığımız bu güzel gölde
Şerefte birbirinin dengi iki istakoz
Eski bir kin yüzünden kavgaya tutuşur da,
Lekelenir yurttaş kıskacı yurttaş kanıyla.”

“Ne yapıyorsun acaba?” dedi Esther. Jonah’ı neredeyse hiç göremiyordu, sadece uzun, koyu renk parmakları görünüyor, istakozları dans ettiriyor, öpüştürüyor, dramatik hareketlerle intihar ettiriyordu (yani suya geri atıyordu) ve tüm bunları *Romeo ve Juliet*’in satırlarını sulu sulu değiştirerek yapıyordu.

“Istakoz Shakespeare,” dedi Jonah. “Belli olmuyor mu?”

“Ey mutlu kıskaç,” dedi Istakoz Juliet, hakaret edercesine tiz bir kadın sesiyle. Istakoz Romeo çoktan suya geri bırakılmıştı ve hızla kayalıklara kaçmıştı; ötekilere inanılmaz hayatta kalma hikâyesini anlatmak için acele ettiğine şüphe yoktu. “Senin kının burası. Paslan orada, ben de öleyim.” Jonah, İsta-

koz Juliet'i kendi kiskacını kendi göğsüne saptırmış gibi oynatıyordu, sonra Istakoz Juliet de son nefesini verip, sırtüstü suya düştü ve derine, derine, derine, dipteki beyaz kumlara doğru battı. Jonah kayığın kenarına tutunup, vücudunu yukarı çekti, kollarını kenarlara çengel gibi geçirdi. Esther'ın duruşunu taklit ediyor, pis pis sırtıyordu.

“Hiç komik değilsin,” dedi Esther.

“Neden gülümsüyorsun o zaman?” diye sordu Jonah.

Kabul etmeliydi, Jonah çok iyi bir noktaya değiniyordu.

Şerefli duruşlarının ellerinden alınışını ve kaderlerine terk edilişlerini görünce, istakozlar eskisi kadar surata yapışacak türden görünmüyordu. İkisi sonraki bir saati suda geçirdiler; Esther hâlâ tamamen giyinikti, ayakkabılarına kadar. Birlikte dalıp nefeslerini ne kadar uzun tutabileceklerine, elle kaç istakoz yakalayabileceklerine baktılar, kaç tanesiyle kayığın tabanını kaplayabileceklerini konuştular. Kayalığın tepesine tırmanıp, suya karpuz gibi atladılar, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttılar ve suyun altında Ölümün gelmesini beklediler ama gelmedi.

Sonunda kayık siyah boncuk gözler ve sallanan antenlerle canlanmıştı. Esther ve Jonah soluk soluğa kalmışlardı, ciğerleri sızlıyordu ama hayattaydılar. Sis dağıldığında, biten yazdan kalma ılık güneşte sırtüstü uzandılar ve Ölüm yine onları aramaya gelmedi. Ve Jonah'ın aslında pek de fena görünmediği Esther'ın gözünden kaçmamıştı, ki bunu gereğinden fazla rahatsız edici buldu, özellikle de sizi hem terk etmiş hem de dolandırmış insanlar için “çocuk aslında fena bir tip değil ile baya çekici arasında bir yerlerde” tarzı düşüncelerin aklınızdan geçmemesi gerektiği için.

Yakaladıklarının büyük bölümünü –şanssız iki tanesi dışında hepsini– suya geri bıraktılar. Esther’la Jonah acıkınca, kıyıya kürek çektiler; Esther kıyıda küçük bir ateş yaktı. (Eugene, doğal olarak, ateş yakma konusundaki bilgisini Esther’a aktarmıştı.) Jonah ortadan kayboldu, on dakika sonra elinde bir tencere, iki tabak, çatal bıçak, mumlar, piknik örtüsü, bir somun ekmekle yeniden belirdi. Yanında getirdiği çeşnilerden etkilenmemek mümkün değildi; ıstakoz sosu da dahil.

“Göl evi buldum,” dedi açıklama olarak.

“Ve ev ... *terk edilmişti herhalde?*” dedi Esther umutla.

“Evet. Kesinlikle içeri zorla girmedim.”

“*Jonah.*”

“Ne? Sadece ödünç alıyoruz, söz veriyorum. İşimiz bitince her şeyi geri götürürüz. Anlamazlar bile. Üstelik, kapılar da kilitli değildi. Kapılarını kilitlemeyen insanlar herhangi bir şey çalınacak olursa umursamayacak kadar zengindir.”

“Tabii, ya da –bak bu dediğimi iyi dinle– büyük bir özel arazide yaşıyor ve kimsenin topraklarına izinsiz girmesini beklemiyorlardır.”

Bir süre ıstakozlar acı hisseder mi ve kaynar suya daldırmak insanca mı yoksa öncesinde ıstakozun kafasını koparmak gibi bir şeyler mi yapmak gerekir tartışmasına girdiler. Kabuklu hayvanları nazikçe öldürmenin yolu konusunda herhangi bir sonuca varmak mümkün değildi, o yüzden hayvancıkları suya bıraktılar. ıstakozlar suyun derinliklerine bacaklarının elverdiği ölçüde hızla kaçtılar.

Esther ve Jonah gerçek ıstakoz yemek yerine, ekmekle ıstakoz sosu yemeye karar verdiler.

“Baksana, bunu tekrarlayabiliriz,” dedi Jonah ağzına attığı lokmaların arasında. “Önümüzdeki yıl boyunca her pazar. Elli korku. Elli hafta. Elli video.” Parmağıyla pıt pıt vurdu GoPro’suna. “Ne dersin?”

“Tam olarak neden kayda alıyorsun?”

Jonah bir omzunu kaldırıp gönülsüzce omuz silkti. “Belki bu çektiklerimi bir gün sinema bölümü bursu için kullanırım. O zaman babam gitmeme izin vermek zorunda kalır.”

“Bu kayıtların *herhangi bir bölümünü* internette görmeyeyim. Asla. Söz ver bana.”

Jonah elini kalbinin üstüne koydu.

Esther Jonah’ın teklifini düşündü: listesinde ilerlerken yanında birinin olması şansını teklif ediyordu. Ne kadar zayıf da olsa, içinde korkunun olmadığı bir hayat yaşama şansını. Ama bu meydan okuma Jonah’ın anlattığından daha zordu. Lanet onun açısından gerçektir, her gün taşıdığı bir ağırlıktı. Onu öldürecek olan şeyin, o listede bir yerde olması olasıydı. Ondan kaçınmak demek uzun bir hayat yaşamak demektir. Onunla yüzleşmek korku demektir ve mahvolmak ve nihayetinde ölüm demektir. Istakozların Esther’ın büyük korkusu olmadığına ortaya çıkması yılanların ya da yüksekliğin ya da iğnelerin de olmayacağı anlamına gelmiyordu ve o zaman, Esther o büyük korkunun ne olduğunu bir kez *öğrendiğinde*, o korku onu bir kez *ele geçirdiğinde*, Esther’ı içten içe yiyip bitirecekti. “Korku sevdiğim herkesin hayatını mahvetti,” dedi sonunda. “Ben onlar gibi olmak istemiyorum. Büyük korkumun ne olduğunu öğrenmek istediğimi sanmıyorum. Korku içinde yaşamak hiç yaşamamaktan iyidir.”

“Ya herhangi bir şeyden korkmuyorsan?”

“Herkesin korktuğu bir şey vardır diyen sendin.”

“Evet ama ya senin en büyük korkun, mesela Halley Kuyruklu Yıldızı falan gibi bir şeyse ve tüm hayatını sebepsiz yere tüm bu güzel şeylerden uzak durarak geçiriyorsan? Kayıp olur sanki.”

Esther daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti ve Jonah’ın söylediklerinde haklılık payı olduğunu da kabul etmeliydi. “Yapamam,” dedi ona. “Yapamam işte.”

Jonah üstesinden geldikleri için listede 50. *Istakozlar* yazısının üstünü çizmedi. Onun yerine, o kısmı yırttı ve küçük kâğıt parçasını ağzına tıktı, çiğnedi ve yuttu. “İkna olacaksın. Kayıtları gördüğünde öyle bir ikna olacaksın ki.”

Ölüm o sahilde onlara gelmedi ya da sonra Jonah’ın mobiletiyle eve giderlerken ya da daha sonra son kullanma tarihi geçmiş istakoz sosu yüzünden gıda zehirlenmesi yaşamadıklarında.

Esther bu olayları kafasında şöyle kurmuştu: Ölüm günün büyük bölümünde Şam’da patlayan bomba yüklü bir araçla ve ruhunu teslim etmemekte ısrar eden oldukça inatçı bir dul kadınla meşguldü. Ölüm, bir hastanenin palyatif bakım ünitesinin koridorlarında sessizce dolaşırken, siyah cüppesi bir iskeletin üzerine zift gibi yapışmıştı. İki buçuk metre boyunda, bir elinde tırpan, omzuna tünemiş kargasıyla, karanlığı genişliyor, koridoru zeminden tavana kadar dolduruyordu ama geçip giden hemşireler ve ziyaretçiler hiçbir şey fark etmemişti.

Hastanedeki yatağında, hareket eden bir toz yığınınından pek bir farkı olmayan beyaz saçlı bir kadın irkilerek uyanmıştı

ve görmekten çok hissettiği bir şeye gözlerini kocaman açıp bakmıştı. Gerilip, uzanmış ve çağrı düğmesini yakalamaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı. Zamanı gelmişti. Ölüm Meleği kadının yatağının ucunda duruyordu, hiç esinti yoktu ama cüppesi sanki suyun altındaymış gibi dalgalanıyordu. Kadın Ölümüne doğru elini kaldırmıştı. Kadın Ölümüne uzanmış, onu kucaklamıştı, acılarının sonlanmasına hazır...yo, hayır, aslında... eliyle Ölümün omzundaki kuşu kovalamıştı.

Zalim Ölüm Meleği geceyi kadının yatağının dibinde geçirmişti; iskelet parmaklarını yatağın metal korkuluğuna pat pat vuruyor, ara sıra saatini kontrol ediyor, sonra parmaklarını vurmaya devam ediyordu. Okuyabileceği tek şey, kapağında Kardashianların olduğu rezil bir dergiydi. Ölüm derin bir iç geçirmiş, dergiyi eline almış ve sayfalarını çevirmeye başlamıştı.

Uzun bir gece olacaktı.

—

Ertesi sabah Esther ön kapıya vuran birinin sesiyle uykusundan uyandı (kapı zili yıllar önce, kapıdaki HOŞ GELDİNİZ yazılı paspasın kaldırılmasıyla aşağı yukarı aynı zamanlarda iptal edilmişti); ev halkının tüylerini dehşetle diken diken edecek bir ses çıkıyordu. Saniyeler önce atmosfere işlemiş olan sabahın tüm sesleri –kuşun ötüşü, tavada eriyen tereyağının cızırtısı, Eugene’in mırıldanmaları– susmuştu, sanki evin kendisi nefesini tutmuştu. Bu bir savunma taktiği idi, ormanda av olan bir hayvanın yapacağı gibi. Kıpırdama. Sessiz ol. Tehlikenin geçmesini bekle. Normalde kapı kapı gezen dinci tipler

ya da siyasi propaganda yapmaya gelenlerle bir konuşmanın içine çekilmek istemeyen insanlar böyle bir strateji uygulardı.

Esther de bu kolektif sessizliğin parçası olmuştu. Kapıdaki kimse, merdivenlerden inen ve meşe ağaçlarıyla dolu bahçeden geçen ayak seslerini duyuncaya kadar yatağında hiç kıpırdamadan durdu. Sonra uzaktan bir mobiletin çalışma sesi duyuldu; ağaçlar ve Esther'ın yatak odasının camları sesi boğuklaştırıyordu. Ev yeniden uyandı. Eugene koridorda koştu. Fred öttü. Rosemary ocağı yeniden yaktı. Esther annesinin saklanmayı sevdiği yerden çıkışını gözünde canlandırdı; *Panik Odası* 'nı ilk kez izledikten sonra lavabonun altında temizleyip boşalttığı, çökerek sığabileceği kadar bir boşluktan sincap gibi çıkışını.

Biri ön kapıyı açtı. Ardından Eugene bağırdı: “Esther! Posta!”

Esther yataktan çıktı ve kardeşini mutfakta buldu. Elinde gazete kâğıdına sarılı bir kutu vardı. Üzerine kalın siyah mar-körle bir alıntı eklenmişti:

“İstedğin her şey korkunun diğer tarafında.”
-Jack Canfield

“Jonah’dan,” dedi Esther. Odasına döndü ve telefonunu eli-ne aldı. Kutunun içinde ne bulacağını şimdiden tahmin etmişti.

ESTHER:

Videoyu izlemeyeceğim.

JONAH:

Neden?

ESTHER:

Çünkü ikna olmamam gerek.

JONAH:

İkna olacaksın. Hem de ne ikna olacaksın!

Esther videoyu izlemedi. İkna olmayacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

8

DOLAP EŞKİYASI

O sabah Esther kahvesini suyla değil Red Bull’la hazırladı. “Dördüncü boyuta geçmek istiyorum,” diye açıklama yaptı Eugene’e. Eugene, Esther’m mutfak zeminine bağdaş kurup oturmuş uyduruk kimyasal karışımını yudumlamasını izlerken yüzünü buruşturdu. Esther’ın önünde yere serili bir piknik örtüsünün üstünde o hafta içinde satmayı planladığı malzemeler vardı, önceki gece pişirdiği şeyler: bir düzine çikolata soslu brownie, naneli kek, iki düzine kurabiye, iki düzine pirinç patlaklı atıştırmalık ve bütün bir karamelli turta. Her birini tek tek sarmıştı, taşıyabileceği kadarını sırt çantasına yerleştirdi.

Geçen yılın sonlarında, (kafeteryada yapılan değişikliklere rağmen) ergenler arasında obezitenin açıklanamaz biçimde hızla artması, eğitim kadrosu arasında Cakenberg’ün öğrenci-

lere şekerli atıştırmalıklar sattığı dedikodularının yayılmasına neden olmuştu. Esther yakalanmayı göze alamazdı; yakalanması okuldan uzaklaştırılması anlamına gelirdi ve okuldan uzaklaştırılması da bu küçük ticaretinin sonu demekti. Geçen yıl, kayda değer bir kâr elde etmişti; üniversiteye gitmesini, buradan uzaklaşmasını sağlamak için yeterli değildi ama iki bin dolar kadar biriktirmişti; acil durum fonu için yeterli bir miktardı.

Malzemeleri gizlice pazarlanmak üzere hazır olduğunda yukarıya çıktı ve Eleanor Roosevelt gibi giyindi. Boynunda üç dizi inci, saçları yüzünün önünden kaldırılıp, tokayla bukleler halinde tutturulmuş, bacakları parlak ince çorapların içinde, savaş dönemine çok uygun, mütevazı kahverengi ayakkabılar. Esther güçlü kadınların kılığına girmeyi seviyordu; bu sayede kendisi de güçlü hissediyordu, sanki onu kısıtlayan derisinin dışına adım atmış gibi. Okulun ilk gününde korku verici görünmek gerekiyordu. Savaş sahasında kim Eleanor Roosevelt'den daha iyi olabilirdi ki? (Şey, belki Cengiz Kağan ama amaç günü saygınlığını koruyarak atlatmaktı, tüm öğrencilere tecavüz edip öldürmek, kaba kuvvetle dolaplarını ele geçirmek ve bu yolla sonraki tüm nesillerin kendi DNA'sını taşımasını sağlamak değildi. Eleanor daha güvenli bir seçenek gibi görünüyordu.)

Okul yolunda Eugene her zamankinden daha sessiz görünüyordu, yani Eugene hiç konuşmuyordu. Ne zaman trafik ışıklarında dursalar başparmağını avucunun içindeki yanık yere bastırıyordu ve sanki hiç acı hissetmiyordu. Bazen kafasının içindeki, en parlak ışığın bile ulaşamayacağı bir gölgeye sakla-

nıyordu. Esther ona nasıl yardım edebileceğini bilmediğinden Eugene araba kullanırken elini koluna koydu ve bunun onu ne kadar sevdiğini anlatmak için yeterli olmasını umdu.

Yolda Heph'i de aldılar; evinden arabaya her zamanki gibi uzun ince ve hayalet gibi süzüldü.

“Jonah’la macera nasıl geçti?” dedi işaretle.

“Artık ıstakozlardan korkmuyorum,” dedi Esther.

Hephzibah’ın gözleri kocaman açılmıştı. “İşe yaradı mı? Bu harika!”

“Çok heyecanlanma. Bir daha yapmayacağım.”

“Neden?”

“Kaderle böyle oyun oynamak çok tehlikeli.”

Hephzibah onaylamayan bir bakış attı ama Esther korkularıyla yüzleşmek konusunda fazla duygusal ve/veya fazla ilham verici bir şeyi işaretle anlatmaya başlamasına fırsat vermeden başını çevirdi.

Eugene onları okula giderek yaklaştıran tanıdık köşelerden döndükçe, Esther terlemeye başlamıştı. Hep böyle oluyordu. Okulun her günü. Önce terleme, sonra içinde beliren huzursuzluk, sonra çekiç gibi çarpan kalbi ve boğazını saran ve kelimeleri daha ağzından bile çıkamadan boğan o el. Esther sınıf arkadaşlarının onu nasıl gördüğünü biliyordu; kendini gözünde o şekilde canlandırırdı: çirkin ve kusurlu ve izin vermeyecekleri kadar tuhaf. Fırçalanmamış kızıl saçları yabani sarmaşıklar gibi kalçalarının da altına kadar uzanıyordu çünkü o uzunluk Esther’ın kendisini daha güvende hissetmesini sağlıyordu, bu yüzden kesmeye çok korkuyordu. Çillerle kaplı cildi, hani bazılarının yanaklarındaki sevimli çillerden değildi, kalın ve

koyu renkli noktalar şeklindeydi ve hastalıklı gibi görünmesine neden oluyordu. Elde dikilmiş kıyafetlerinin dikişleri de aynı Ester gibi kusurlu ve eksikti.

Ester sakinleşme çabasıyla, Rosemary'nin onun için yazdığı not kâğıdını açıp okudu. Her okul yılının başında yazdığı notun aynısıydı.

Sayın İlgili:

Esther'in sınıf içerisinde yapılacak tüm tartışmalardan, sunumlardan ve spor faaliyetlerinden affını rica ederim. Lütfen sınıfta kendisine soru sormayınız ya da tahtaya kaldırmayınız, yapmış olduğu ödevleri diğer öğrencilerin önünde okumayınız ya da genel olarak varlığına işaret etme gayreti içine girmeyiniz.

*Saygılarımla,
Rosemary Solar*

Esther notu sımsıkı tuttu ve derin bir nefes aldı. İnsanların gözlerini dikip bakacakları bir yıl daha. İnsanların ona gelecekleri bir yıl daha. Yok olmak için umutsuzca çabalayacağı bir yıl daha.

Esther okula geldiğinde, ilk dersin başlamasından önce, pişirdiği yiyecekleri dolabına bırakmaya gitti, böylece tüm gün etrafta vanilya kokan bir suçlu gibi dolaşmamış olacaktı.

“Sinsi orospu çocuğu,” diye mırıldandı dolabı açınca.

Orada, asma kilitle sağlamla aldığı dolabının ortasında tek bir paket frambuaz pestili tek başına duruyordu.

9

DAVID BLAINE'IN

KORKUNÇ SIRRI

Haftanın geri kalanı şöyle geçti: Salı günü Esther dolabına ilk asma kilide ek olarak bir kilit daha taktı; bu defa şifreli bir kilitti, Jonah'ın açamayacağı bir şey. Öğleden sonra dolabında üç pestil daha buldu, büyükannesinin çalınan bilekliği de yanında duruyordu. Kilitler kurcalanmış gibi görünmüyordu.

Çarşamba günü: Esther'ın kütüphane kartı, aynı kütüphaneden alınmış bir *Romeo ve Juliet* kitabı (kitabın kapağında insanlar yerine Elizabeth tarzı giyinmiş istakozlar vardı) ve pestil.

Perşembe günü: Esther, Eugene'in yardımıyla sanayi tipi

mıknatıslar ve yeni bir asma kilit kullanarak dolabının güvenliğini sağladı. Usta bir hırsız olduğu besbelli ortada olan Jonah Smallwood efsanesi çoktan okulda yayılmıştı ve son teneffüsten sonra küçük bir grup Esther'ın dolabının önünde toplanmıştı; bugün de dolabı açmayı başarıp başaramadığını merak ediyorlardı. Esther bu insanlar tarafından izleniyor olmaktan hiç hoşlanmamıştı, ta ki *onu* izlemediklerini anlayıncaya kadar; bu insanlar sihir gösterisini izlemek için gelmişlerdi. Esther'ın dolabında bir düzine pestil ve zarf içinde elli beş dolar vardı.

“Çocuk *baya iyi*,” dedi Daisy Eisen.

“David Blaine elektriği alıyorum,” dedi Eugene ciddi bir tavırla. İkizler Blaine'in gerçek sihir yapabildiğine inanıyorlardı.

“Mümkündür,” dedi Esther sırtarak.

Cuma günü: Neyse ki Esther pişirdiği yasa dışı yiyeceklerin tamamını başka bir yere aktarmıştı çünkü bu defa öğretmenler bile dolabını açma anını izlemeye gelmişti. Esther o sabah, müdahale edilemesin diye dolabının her yerini bantlamıştı. Dolaba dokunulmamış gibi görünüyordu ama Esther İngilizce öğretmeninden ödünç aldığı tırnak makasıyla bandı kesip açınca, yere küçük bir pestil şelalesi döküldü. Kalabalık tezahürat yapıyordu. Dolabın içinde, Jonah'ın pazartesi sabahı Esther'ın evine getirdiği açılmamış kutu biyoloji kitabıyla matematik kitabının arasına sıkıştırılmış halde duruyordu.

“Bunun taciz sınıfına girdiğine eminim,” dedi Esther üzerindeki o saçma ilham verici söz yazılı gazete kâğıdına sarılmış kutuyu çıkarırken.

“Zevk almıyorsan tabii,” diye işaret etti Hephzibah.

“Hephzibah! Çok zekisin.” Çünkü Esther tüm bunlardan zevk *alıyordu*. Jonah’ın bu becerikli işlerini görmek her gün kendisi için yapılan bir sihir gösterisini izlemek gibiydi.

Esther kutuyu çantasına koydu ve Eugene ve Heph’le beraber eve dönerken Jonah Smallwood’a çocukken sihirli toz serpmiş olabilirler mi diye düşündü.

Odasına girdiğinde Jonah’a mesaj yazdı.

ESTHER:

Gizlice evime mi girdin sen?

JONAH:

Hayır! Annen kutuyu odandan aldı.
İçeriye falan karıştırmadım.

ESTHER:

Kutuyu daha açmadığımı ve
seni bir daha görmemeye karar
verdiğimi nereden bildin?

JONAH:

Çünkü açmış olsaydın bana çoktan,
"Pazar günü görüşürüz," diye mesaj
atmış olurdun.

ESTHER:

Ukala.

JONAH:

Kutuyu aç.

ESTHER:

**İçinde Gwyneth Paltrow'un
kesik kafası olmasa iyi olur.**

Esther gazete kâğıdını açtı. İçinde bir kutu, içinde taşınabilir bellek vardı.

ESTHER:

Bilgisayarıma virüs bulaştırmaya mı çalışıyorsun?

JONAH:

Hain planım açığa çıktı.

ESTHER:

Bununla ikna olmayacağıma neredeyse
yemin edebilirim.

JONAH:

Anahtar kelime: neredeyse. Şu videoyu izle be kadın

Esther söyleneni yaptı. Belleği dizüstü bilgisayarına taktı ve medya oynatıcı açılınca oynat tuşuna bastı.

Video kısıydı –tam olarak iki dakika otuz yedi saniye– ama güzeldi. Esther Jonah’ın GoPro ile çekilmiş görüntüleri film fragmanı gibi görünecek şekilde düzenlemek için gereken sinematografi becerilerini nereden edindiğinden emin değildi ama edinmişti işte ve görüntüler çok kaliteliydi. Arka plan sessiz ve sisliydi ama Esther aydınlık görünüyordu. Güneş

gibi parlıyordu, mükemmel bir pasta gibi. Saçları eritilip tel tel dağıtılmış şeker gibiydi. Gözleri mavi şeker. Jonah videoyu düzenlemiş ve kısa bir hikâye yaratmıştı. Sanki korkularıyla yüzleşmek üzere bilinmeyene dalan gözü pek genç kâşiflerdi.

Jonah, Esther'ı daha çok filme alındığını fark etmediği zamanlarda çekmişti. Kayığın yanında, suyun üzerinde uzanmış halde, saçları tıpkı bir denizkızımknkiler gibi yelpaze şeklinde açılmıştı, tamamen giyinik olduğu, ayaklarında da ayakkabıları olduğu için oldukça tuhaf görünüyordu ve her iki avucunda birer ıstakoz duruyordu. Kabukluların tanrıçası, dış iskeletli-lerin leydisi. Ve son sahne: Esther, evinin verandasında, ıslak saçları kırmızı şerbet renginde kıvrılmış, çilleri yanaklarında belirgin, kameraya gülümsüyordu.

“Neyiz biz, Esther Solar?” dedi Jonah'ın sesi görüntü dışından.

“Korku yiyen,” dedi Esther. Aslında bunu söyleyen kendisi değildi ya da en azından bu kelimeleri söyleyişini daha farklı hatırlıyordu. Jonah'ın kâğıdı yemesine şaşırdığını hatırlıyordu ama bu Esther... ekrandaki Esther yarı kurttu, nefesi sıcak, geniş gözleri alev alevdi. Kendini daha önce hiç böyle görmemişti. Esther bazen aynaya baktığında, hatları solgunlaşıyordu. Eugene gibi değil, onun bir kıvılcımla var olup bir kıvılcımla yok olması gibi değil. Esther'ın hatları yumuşaktı, rengi solgundu ve kimi zaman küçük parçacıklar toz olup kalkıyor, üzerinden havaya karışıyordu. Ama videoda öyle değildi. Videoda tamdı ve sapasağlamdı ve renk doygunluğu o kadar artırılmıştı ki tenindeki çiller sonbahar yaprakları gibi görünüyordu.

1/50 yazıyordu son karede.

**“Önümüzdeki yıl boyunca her pazar,” demişti Jonah gölde.
“Elli korku. Elli hafta. Elli video. Ölümle bizzat tanışmak ve
laneti kaldırmasını istemek için elli şans.”**

**Esther telefonunu aldı ve Jonah’a sadece üç kelimelik bir
mesaj yazdı.**

Pazar günü görüşürüz.

10

2 / 50: GÜVELER

Esther Solar'ın korkunç kâbuslar listesinde, *Gecenin Nefesi* ve *Kuzuların Sessizliği* filmlerini tekrar tekrar izlemiş olması ve ortaokul öğrencisi olduğu dönemde evde bir güveyle yaşadığı talihsiz olay sayesinde (güve ağzına kaçmıştı) kırk dokuzuncu sırada güveler vardı.

Esther yağmurda ön taraftaki verandada, Jacqueline Kennedy Onassis kılığında, dirseklerini dizlerine dayayıp oturmuştu. Korkunç kâbuslar listesi yanında açık halde duruyordu. 49. *Güveler ve/veya Güveadamlar* maddesi daire içine alınmıştı.

Jonah mobiletiyle geldi ve yağmurda, elleriyle başını örtmeye çalışarak koştu. Esther Jonah'ın Güve Adam kılığında gelmemiş olmasına sevinmişti; böyle bir hareketi bekliyordu.

“Lanet olası, Jackie O,” dedi Jonah Esther'ı gördüğünde.

“Bugünlerde beyaz eldiven işini kıvrabilen pek kimse yok.” Sonra Esther’ın yanına oturdu, dokunacak kadar yakın oturmuyordu ama teni ıslak kıyafetlerini kuruturken bedeninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındı. Yoğun bir şekilde kendisi kokuyordu ve tıpkı Esther gibi, turuncu fitilli kadife pantolonu ve kırışık soluk mavi ipek gömleğiyle başka bir on yıllık dönemin kıyafetlerini giymişti. Saçları kafasının tepesinde çalı gibi duruyordu.

“Bugün divanın yüzünü değiştirmekle meşgul olacağımı söylediğime eminim,” dedi Esther parmağıyla telefonuna pıt pıt vururken. Esther o sabah uyandığında, Jonah’ı tekrar görmek zorunda kalacağı için panik halinde bir mesaj yazmıştı. Denemeye değer gibi görünmüştü. Jonah cevap vermeyince, kendisini Jonah Smallwood’un kolayca kurtulması mümkün olmayan bir parazit olduğuna ikna etmiş ve gelip verandaya oturmuştu, giderek artan bir korkuyla Jonah’ı bekliyordu.

“O yüzden de bunu getirdim,” dedi Jonah sırt çantasının fermuarını açarken; çantadan çıkardığı zimba tabancasını parmağının etrafında çeviriyordu.

“Korkuların bir tanesini de olsa atlamama izin vermeyecek misin?”

“Yoo.”

“Haftaya hangi bahaneyi denesem?”

“Kamu binalarına grafiti yapman gereksin.”

“Bu adil değil. Böyle bir şeyi yapmayacağımı biliyorsun.”

Jonah sırtıyordu. “Evet, ben de onu demek istedim.”

Sonraki sahne: arkadan baktığımızda Jonah ve Esther’ı evin içinde kırık dökük bir divanın önünde diz çökmüş halde görü-

yorduk. Jonah Esther' a döndü, profilden görüntü veriyordu ve şöyle dedi: "Gidip yüzü yenilenecek bir divan mı satın aldın gerçekten; sırf güve korkunla yüzleşmek zorunda kalmak istemediğin için?"

Esther Jonah' a döndü. Yüzleri birbirine çok yakın duruyordu. "Sokakta buldum ve iki sokak öteden eve kadar sürükleyerek getirdim ama evet."

"Çok acayip. Bu divanda kesin suç işlenmiştir."

"İşte o yüzden de yüzünü değiştirmemiz gerekiyor," dedi Esther, boş zimba tabancasını havaya kaldırıp iki defa tetiğini çekerek.

Üç buçuk saat sonra, Jonah, Eugene ve Esther yüzü yenilenmiş divanda oturuyorlardı. İğrenç, yamuk yumuk, sarı, çiçekli bir yaratık olmuştu. Döşemecilikleri pek iyi sayılmazdı ya da aslında mükemmel döşemecilerdi ama divanın kurtarılması mümkün değildi.

İki şekilde de durum iyi değildi, divan açısından. Fleayon-cé pek önemsemiş gibi görünmüyordu ama. Jonah' ın omzuna oturuyordu; Jonah sakın sakın kulaklarıyla oynarken çim biçme makinesi gibi mırıldanıyordu. Ağzının bir tarafından uzunca bir salya sarkıyordu.

Birlikte *Gecenin Nefesi* 'ni izliyor, patlamış mısır kâsesini elden ele dolaştırıyorlardı.

"Bu iğrenç divan nereden çıktı?" diye sordu Eugene ağzına patlamış mısırları doldururken. Esther da Jonah da gözlerini ekrandan ayırmadan omuz silktiler. Gordon denen adamın lavabosundan doksan dokuz kişinin öleceği kehanetini öğrendiği sahneye gelmişlerdi. Jonah filmi durdurdu.

“Konuşan bir lavabodan korktuğuna inanmamı mı istiyorsun?” dedi.

“O lavabo, güvelerin yardımıyla, doksan dokuz kişinin öldürüleceğini tahmin etti,” dedi Esther.

“Psişik lavaboları hafife almamak gerekir,” diye ekledi Eugene.

“Salak lavabo otursun, hayatındaki tercihlerini gözden geçirsin bence. Hadi. Bu kadar erteleme yeter. Gidip güve bulalım.”

“Önce *Kuzuların Sessizliği*’ni seyretmek istemediğine emin misin?” diye sordu Esther umutla.

“Yok.”

“İyi. Ama eğer lavabom kehanette bulunmaya başlarsa, ilk senin haberin olacak.”

“Eugene, adamım, bizimle gelmek ister misin?” dedi Jonah.

“Nereye gidiyorsunuz?”

Jonah kulağına bir şeyler fısıldayınca Eugene ürperdi.

“Tanrım. Hayır.”

Ve işte böylece, Esther kötü bir şeyler olacağını anladı.

Akşamüzerine doğru kelebek bahçesine vardılar. Büyük bir cam yapıydı burası; sera gibi ama daha büyük ve içeride o kadar çok bitki vardı ki *Jurassic World* filminin çekildiği setten bir bölüm gibi görünüyordu. Giriş ücretliydi ama Jonah, “Hiç sanmıyorum,” dedi. Onun yerine, bir yan kapı buldular ve Esther’ın deli gibi atan kalbinin tüm itirazına rağmen, para ödemedi içeri sızdılar.

“Kuralların böylesine bariz bir şekilde göz ardı edilmesinden derin bir rahatsızlık duyduğumun kayıt altına alınmasını

rica ediyorum,” dedi Esther ama Jonah bir yandan GoPro kamerasını başına geçirirken bir yandan da onu susturuyordu.

“İki saniyeliğine susup nerede olduğuna baksan olmaz mı?”

Esther sustu tabii. Ve nerede olduğuna da baktı tabii.

Üzerlerinde yüksek bir cam kubbe vardı, yüzlerce ama yüzlerce parça halindeki camı beyaz bir çerçeve havada bir arada tutuyordu. Bir çardak, bir gölet, bir derenin üzerinden geçen küçük bir köprü, rahatsız edici ölçüde büyük bir güve heykeli, öbek öbek eğrelti otları ve çiçekler ve çocukların oyun oynadıkları çimenlik bir alan vardı. Ve kelebekler *her yerdeydi*. Çoğu turuncu kelebekler –kral kelebeği dendiğini hayal metal hatırlıyordu ilkokul yıllarından– o kadar fazlaydı ki ağaçlar çoktan sonbahar gelmiş gibi görünüyordu.

Jonah tipik Jonah numarasını yaptı; Esther’ı kelebek bahçesinde dolaştırdı ve gördükleri her kelebek türünü mantıksız denemeyecek bir David Attenborough taklidiyle anlattı, Esther da güldü.

Sıra güvelere gelinceye kadar.

Güvelere, o asosyal pisliklere, kelebek bahçesinin arka tarafında özel bir yer ayrılmıştı; iki nedenle:

1. Güveler kötücüldü ve bu yüzden de büyük olasılıkla, kendilerinden çok daha çekici olan tüm kelebekleri nasıl yok edeceklerinin planını yapıyorlardı ve dolayısıyla parasını sonuna kadar hak eden her kötü gibi, alanlarının sınırlandırılması gerekiyordu.
2. Kimse kelebek bahçesine güveleri görmeye gitmezdi ve güveler de bunu biliyorlardı, bu da genel kötülüklerini daha da artırıyordu.

Aslında kısır döngüydü. Nefret sadece daha fazla nefreti doğruyordu ama Esther kendine engel olamıyordu. Güveler pis şeylerdi.

Güve bölümüne girdiler; Esther'ın nefesi kesilmeye başlamıştı şimdiden çünkü hiçbir böceğin o kadar *büyük* olma hakkı yoktu. Bunlar kocaman ve tüylüydü ve güçlü görünen bacakları ve kıllı antenleri vardı. Çok farklı büyüklüklerde çok farklı türler vardı. Hatta şu kuru kafa kelebeği denen güvelerden bile vardı, hani arkalarında küçük bir kurukafa şekli olan güvelerden. Ve sırf bu bile Esther'm güvelerin kıyamet alameti olduklarına ve bulaşılmaması gerektiğine inanması için yeterli kanıt oluşturunuyordu.

Esther olabildiğince az hareket etmek için elinden geleni yaptı. Diğer taraftan, Jonah ise büyülenmişti.

Tüylü beyaz bir güve, siyah düğme gözlü bir yaratık, pır pır ederek geldi ve Jonah'ın eline kondu. Jonah güveyi okşuyordu. Parmağını dosdoğru güvenin sırtında gezdirdi, sanki minyatür bir yavru köpekmiş gibi. “Pokémon'a benziyor biraz,” derken, daha yakından incelemek için gözünün hizasına kaldırmıştı. “Bana kartalları getir,” diye fısıldadı. “Bana hızın ne demek olduğunu göster!” Sonra Jonah güveyi havaya fırlattı ve güve, güvelik işlerini yapmak için pır pır uçup gitti. Cesetlerin ağzına girmek ya da küçük kasabalarda dehşet saçmak gibi işler.

“Tolkien pek çok şeyi biliyordu ama güvelerin karanlık ruhları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Güve Gandalf'a asla yardım falan etmezdi,” dedi Esther. “Orta dünyanın en az inandırıcı olan yanı bu.”

“Sıra sende,” dedi Jonah, bulundukları bölümdeki en büyük

güveyi, kanatları Urban Outfitters mağazalarında iyi bir duvar aksesuarı olabilecek desene sahip kahverengi bir canavarı gösteriyordu.

“O şeye *dokunmam* ben.”

“Dedi kadın.”

“İğrenç.”

“Hadi ama, sağı solu belli olmayan hayvanlar değil ki bunlar. Yüzüne falan çıkmaz. Asıl kelebeklere dikkat etmen gerek.”

“Tek şartla yaparım.”

“Peki.”

“Her gün dolabımı açmayı nasıl başardığını söyleyeceksin.”

“Bir sihirbaz sırrını asla açıklamaz.”

“Neyse ki sihirbaz değil, yan kesicisin.”

Koca güve ağır ağır eline çıkıp, koca kanatlarını birkaç defa çırpı ve yerine yerleştirdi; Jonah gülümsüyordu. “Hephzibah kitlerin şifresini verdi ve bantları açmama da yardım etti.”

“Vay *sansar*. Peki mıknatıslar?”

“Eugene iki tarafa da iş yapmakta oldukça iyi bir ajan.”

“Etrafım hainlerle çevrili.”

Jonah güveyi Esther’a doğru uzattı. “İkisi de senin korkularınla yüzleşmenin gerçekten iyi fikir olduğunu düşünüyor.”

“İkiyüzlüler!” diye bağırdı Esther. Sonra da elini ağzına götürdü çünkü: a) kusmak istemiyordu, b) stresle birlikte aşırı derin nefes alıp vermeye başlamak istemiyordu ve c) bağırarak istemiyordu. “Aman tanrım,” dedi parmaklarının arasından. “Çok büyük.”

“Dedi kadın.”

“Kes sesini yoksa yine yersin yumruğu.”

“Lütfen canımı yakma.” Jonah parmağını, önceki güveye yaptığı gibi, bu güvenin de sırtında gezdirdi. Esther büyük boncuk gözlerine bakarken, böceğin *o kadar da* kötü görünmediğini düşündü.

“Zavallı güveler hep kısa çöpü çekiyor,” dedi Jonah. “Herkes durmadan kelebeklerden ve yarattıkları etkilere bahsediyor. Peki güveler? *Güveler* kanatlarını çırpınca ne olur? Güvelerin payına ancak bir Richard Gere filmi düşmüş.”

Böceği bir defa daha Esther’a uzattı ve Esther da elinde durmasına izin verdi; hakkını vermek gerek, güve sonraki birkaç dakika boyunca, öylece takılmaktan başka bir şey yapmadı. Nihayet tamam, belki de güveler *o kadar da* kötü değildir, belki sevimli bile sayılabilir dediğinde, Jonah güveyi Esther’ın elinden yeniden kendi parmaklarına aldı ve ağaçlardan birinin dalma bıraktı.

“Gidelim mi?” dedi Jonah.

“İşkence bitti mi hemen?” diye sordu Esther. “Tabii ki gidelim buradan.”

Kelebeklerin olduğu ana bölmeye giden çıkışa doğru yürürlerken bir çocuğun ayağı takılıp ağacın dibine düşünce kral kelebekleri turuncu bir fırtına gibi havalandı. Sera sanki her şeyiyle havalanmıştı, sanki yer çekimi anlık olarak kalkmıştı. Çevredeki tüm yetişkinler çığlıklar atan (ve dolayısıyla hayatta olduğu besbelli olan) çocuğun yardımına koşarken, Esther ve Jonah ağır ağır daireler çiziyor, tepelerinde giderek büyüyen alev topu görüntüsüne bakıyorlardı. Esther elini havaya, patlayıp dağılmış gibi görünen kelebeklere doğru uzattı; o kadar parlak ve o kadar heyecanlı görünüyorlardı ki, elim yanar mı

diye düşündü. Yukarıya, güneşe doğru tek bir yaratık gibi tırmanan yavaş kuşlar gibi hareket ediyorlardı. Uzattığı parmaklarından birine bir kelebek kondurdu, ardından bir başkası daha ve sonra onlar da hortuma karışıp yukarı sürüklendiler.

Tüm kelebeklerin yeniden konacak kadar sakinleşmesi ve yeşillığe yeniden erken sonbaharı getirmeleri birkaç dakika sürdü.

“*Bu,*” dedi Esther, “akıl almaz bir şeydi.”

“Hey! Hey, siz ikiniz! Gişeye gelip giriş ücretini ödemeniz gerekiyor!”

“Kahretsin, kaç,” dedi Jonah, çoktan çıkışa yönelmişti.

Esther koşanlardan değildi. Daha çok donup kalan tiplerdendi. Yine de kesinlikle gerekli olduğu zamanlarda, duruma uyum sağlayabiliyordu ve bir kelebek bahçesine yasa dışı yollarla girmek haftalar içinde ikinci defa tutuklanmaya değer bir şeymiş gibi görünmediğinden, Jonah’ın peşine takıldı. Jonah yan taraftaki kapıyı hızla açtı ve birlikte bardaktan boşanırcasına yağın yağmura daldılar ve koştular, koştular, koştular. Esther’a bakarsanız bu çocuk söz konusu olunca çok fazla koşu giriyordu işin içine ama Jonah bu duruma bayılıyordu, yağmurda depar atıyor ve kaçışları sırasında topuklarını tık tık yere vuruyordu. Esther elini göğsünde tutarak, göğsünün yerinden çıkmasını önlemek için elinden geleni yapıyordu.

Bir ağacın altına gelince durdular ve kelebekçi adam peşlerinden geliyor mu, görmek için beklediler ama kim asgari ücret karşılığında yağmur altında iki haşarı genci takip ederdi ki? Diğer taraftan, kelebeklere bakmayı, kelebek bahçesine gizlice girecek kadar istekli kaç kişi olabilirdi? Fazla olamazdı herhalde.

Esther beyaz eldivenlerini derisini yüzercesine çıkardı. Küçük şapkası düşmüştü, kaçış yolunda bir yerlerde kaybetmişti onu. Jackie O kostümü sırlısklamdı.

“Neden etrafımda olduğun her seferde ıslanıyorum?” dedi eldivenlerinin suyunu sıkarken. Jonah kendini ıslak çime, yüzüstü bıraktı; o kadar çok gülüyordu ki zor nefes alıyordu. Esther söylediğinin nereye çekilebileceğini nihayet anlamıştı. “Ah tanrım. Ah tanrım,” diye söylenerek hızla tekrar yağmura attı kendini, yanakları alev alev yanıyordu.

Jonah nefes almaya çalışıyor, arkasından bağıırıyordu: “Bekle, bekle!” Esther beklemedi ama Jonah ona yine de yetti ve başını Esther’ın omzuna gömdü; hâlâ gülüyordu, piç.

“Benim yüzümden sürekli ıslandığın için üzgünüm,” dedi.

“Komik değil!” Esther omzunu hızla Jonah’dan uzaklaştırdı. “Komik değilsin!”

“*Biraz komik.*”

“Ben eve gidiyorum.”

“Bu yağmurda bütün yolu yürüyecek misin? Kelebek bahçesi kapanıncaya kadar mobiletimi almaya gitmeye niyetim yok benim.”

“Beni *soyduğun* gün yürümüşüm.”

“*Yan kesicilik yaptım*, Esther. Soydun deme. Sanki serserinin tekiymişim gibi söylüyorsun. Yankesicilik incelik gerektirir.”

“Her neyse. Annemi arayacağım. Belki ikimizi de almaya gelir.” Esther Rosemary’nin telefona cevap vermeyeceğini biliyordu, kollu makinelerin başındaysa cevap vermezdi ama yine de üç defa aradı. “Ulaşamıyorum.”

“İstersen benim evime gelebilirsin. Fırtına dininceye kadar. Buraya çok uzak değil. Yürüyebiliriz.”

“Olur mu?”

“Sadece... Pek *güzel* değil.”

“Benim evim de öyle.”

“Evet ama bu farklı.”

“Sen bilirsin.”

Jonah boynunun yan tarafını kaşıdı. Esther, bir an için, hayır diyeceğini sandı. Ama sonra kaldırırma bakan gözlerini kaldırdı; kararsızlığının yerini gülümseme almıştı. Esther bu gülümsemenin arkasında hüznün katmanı olduğunu fark etti. “Gel seni şu ıslak kıyafetlerden kurtaralım,” dedi. Esther’ın kolunu tutmuş, kumaşı parmaklarının arasına almıştı. “Bundan sonraki seferlerde yanında yedek kıyafet getirsen iyi olabilir. Yani, madem etrafında olduğumda ıslanıyorsun.”

“Ne dediğimi unutmama izin verecek misin?”

“Sanmıyorum, Solar. Hiç sanmıyorum.”

SHAKESPEARE, YILDIZLAR VE**SUDA YAŞAYAN BİR
OPTIMUS PRIME**

“Buraya çok uzak değil,” lafının abartı olduğu ortaya çıkmıştı. Jonah’ın evi şehir merkezine Esther’ın evinden daha yakın değildi ama mahalle daha yeniydi. Jonah’ın evinin olduğu sokak güzeldi ama ev diğerlerinden daha hüzünlü ve bakımsız görünüyordu; *Sims* oyununun başında, hiç paranız yokken, altı çocukla ve çaresizlikten taşındığınız başlangıç seviyesi evleri gibi.

İçeri girmediler. Yağmurda arka bahçeye koştular. Bahçe bakımı yapılmamış, yabani bitki örtüsüne bürünmüştü; otların boyu Esther’ın başını geçiyordu.

Jonah Esther'ı sineklikle kapatılmış arka verandanın kapısından içeri aldı.

“İşte, benim krallığım burası,” dedi Jonah ıslak ceketini çıkartırken.

Esther üzerinden su damlayan ceketini çıkardı, saçlarındaki suyu sıktı ve konuşmaya başlamak için güvenli sayılabilecek bir konu bulmaya çalıştı. Alçı plaka duvardaki yumruk büyüklüğündeki deliğe gözünü dikip bakmadı ya da sinekliklerden birinin kartonla kapatılmış ve bantlanmış olmasına değinmedi. Gözleri duvarlara ve tavana takılı kalmıştı. Mümkün olan her bir santimetrekare boyanmıştı. Tavanda yeşil ve parlak mercan renklerinden girdapların olduğu bir deniz sahnesi resmedilmişti, *Yıldızlı Gece* tablosunun okyanus hali gibiydi. Girdaplarda deniz kızları ve balıklar ve köpekbalıkları ve –tuhaf ama– kuyruğu olan bir Optimus Prime vardı. Jonah Esther'ın resme baktığını gördü.

“Göründüğü kadar kötü değil. Burada takılıp Holland'ın ayağının altında dolaşmamaya çalışıyoruz,” dedi Jonah kitaplığın üstünden battaniyeleri çekip alırken. “Kız kardeşim, Remy, resimleri seviyor, bende o ne isterse resmini yapıyorum. Bazen Transformer karakterlerine solungaç eklemem gerekebiliyor.”

Esther'ın kendi çocukluğundan kalma hikâyeler, ilkokul çocukları için uygun olduğunu düşündüğünüz şeylere bağlı olarak a) fazla hızlı büyümüş olan ya da b) mükemmel bir eğlence zevki olan bir çocuğun maceralarına karışıyordu. Vincent Vega'nın Susam Sokağından Kırpık'ın başına silah doğrulttuğu bir resim vardı, *Death Note*'dan Ryuk bir köşede, havada asılı duruyordu ve Deadpool'la Justin Bieber Noel ilahileri söylüyorlardı.

Zeminde bazı yerler bile boyanmıştı, bu sayede duvarlar şelale gibi görünüyordu.

Ve Esther'ın arkasında, evin diğer bölümlerine açılan kapıya Esther'ın kafasındaki Ölüm Meleğinin resmi çizilmişti: koyu renk cüppe giymişti, üzerinden zift damlıyordu, tırpanı uzun kemikli ellerinin arasında duruyordu. Ama –duvarlardaki tüm hikâyeler gibi– bu hikâye de değiştirilmiş, hibritleştirilmiş, saçmalatılmıştı. Ölüm turuncu ve mor çiçeklerden bir taç takıyordu ve boynunda bir tabela asılıydı: TAŞAKLI ZİBİDİLER BENİ ARIYORMUŞ. Ayaklarının dibinde dans eden küçük iki figür ayak parmaklarının kemiklerini sicimle bağlamaya çalışıyordu: küçük, seftali rengi saçlı bir kız ve küçük, koyu tenli bir erkek çocuğu. İkisi de oyunbaz. İkisi de Ölüm'den korkmuyor.

“Ah, evet. En yeni eserim,” dedi Jonah; sesi tuhaftı, sanki... utanmış gibi miydi? Jonah Smallwood ne zamandan beri *utaniyordu*? Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. “Ben, şey... onu senin için yaptım sayılır.”

Esther zaten tahmin etmişti çünkü Ölüm Meleği bütün kapıyı kaplasa da, yarım kol boyundan daha kısa olan kız en fazla ayrıntıyla öne çıkıyordu. Bedeninin genel hatları altın rengi çizilmişti ve hatta tenini benek benek saran çiller bile ışıpta parlıyordu.

Esther pek çok genç kızın, bir erkek tarafından lanet bir *duvar resminin* yapılması fantezisi olduğundan emindi ama bunlar oldukça tehlikeli topraklardı. Duvar resimleri duygulara geçişin en bilinen aracıydı ve Esther bunları kaldıramazdı. Jonah'ı ilk defa kaybettiği zaman berbattı ve ona son derece

değerli bir hayat dersi vermişti: İnsanların sana yaklaşmasına izin vermezsen, gitmeleri canını yakmaz. Esther hep böyle yapıyordu ve şimdi de bu şekilde devam etmeye niyetliydi.

Duvara resminizi yapan birine bu söylenmezdi tabii. Yaptığı jesti geri çevirip, “Kusura bakma, duvar resimlerinde tasvir edilmek için duygusal açıdan fazlasıyla kırıldım,” diyemezsiniz. Bu yüzden Jonah Esther’ın omuzlarına battaniyeyi koyarken, “Çok güzel,” dedi. Çünkü öyleydi.

Dışarıda güneş batıyordu, solgun, turuncu ışınları verandayı çevreleyen sinekliklerden içeri sızıyordu; ikisinin uzun gölgeleri duvara vuruyor ve Ölüm Meleğinden daha büyük görünüyordular. Bir an için birbirlerine çok yakın durdular, Esther’ın göğsü neredeyse Jonah’ın göğsüne değiyordu, ikisi de Ölüm’den büyüktü ve Esther onu çok kolayca öpebileceğini tahmin ediyordu ve Jonah’ın öpmesini çok istediğini düşündü. Ama yapmadı. Duvar resmine rağmen.

Güneş batınca, ışıkları yaktılar ve birlikte yere uzanıp tavana baktılar. Jonah, Esther’ın ilk başta gözden kaçırdığı, odanın çeşitli yerlerine saklanmış tüm Paskalya yumurtalarını gösterdi. Yıllardır resmin üzerinde çalışıyordu, Esther’a öyle söyledi, birkaç haftada bir bazı bölümlerini değiştiriyordu. Köpüren dalgaların arasına saklanmış burçlar vardı; biri annesinin, biri kız kardeşinin ve biri de kendisinin. Jonah tek tek gösterdi. Başak. Akrep. Yengeç. Remy’e kitap okumak ya da ödevlerine yardımcı olmak için her zaman yanında olamazdı, o yüzden de yapabileceği en iyi ikinci şeyi yapmıştı: ona yıldızları vermişti.

“Bana onları anlatsana,” dedi Esther, Jonah da anlattı, konuşurken kendi kendine gülümseyerek. Annesi, Kim, dokuz

yıl önce trafik kazasında ölmüştü. Esther çocukken onu sadece birkaç defa görmüştü; kısa boylu ama güçlü bir kadın olarak hatırlıyordu; kahkahası o kadar komik ve bulaşıcıydı ki odadaki herkesi gülümsetirdi. Jonah mercan rengi giyinmeyi sevdi, dedi: mercan rengi kıyafetler, mercan rengi ayakkabılar, mercan rengi ruj. Rengin siyah teninde öne çıkışını seviyordu, kendisini doğan güneş gibi hissettiriyordu.

Remy şimdi dokuz yaşındaydı; baştan sona annesine benziyordu: müthiş zeki, biraz asi, Shakespeare'e neredeyse takıntılı. Gündüzleri bağımsızdı ama geceleri her zaman Jonah'a elini uzatsa tutabileceği mesafede olmak istiyordu.

“Neden her yere kostümle gidiyorsun, Jackie O?” dedi Jonah anlatmayı bitirince.

Esther ona gerçeği söylemek istemedi. Kostümleri, kısmen, onun yüzünden giydiğini. Jonah ilkokuldan ayrıldıktan sonra, onu sınıf arkadaşlarının zulmüne terk ettikten sonra, daha fazla katlanamamıştı. İsim takmalarına ve kabaca gülmelerine ve bakışları teninde gezerken gözlerinden geriye cayır cayır yanan izler kalmasına daha fazla dayanamamıştı. Üzerine ne giyerse giysin, insanlar alay edeceklerdi, bu yüzden, Jonah'ın ortadan kaybolmasının üzerinden çok da zaman geçmemişken, bir sabah Esther tamamen farklı biri gibi giyinmeye karar verdi: cadı gibi.

Çocuklar acımasız davranışlarına devam etmişlerdi ama bir şekilde, Esther kostüm giymişse, daha az acı verici oluyordu. Sataşırken söyledikleri sözler Esther'ın kendisine değil, o gün büründüğü karaktere yöneliyordu; gözler ve sözler üzerinden akıp gidiyordu, silahların sıyrıp geçtiği bir zırh gibi.

Ve sonra lanet, erkek kardeşini, annesini ve babasını bulduğunda, Esther korkudan saklanma yöntemi olarak kostümleri giymeye *devam etmişti*. Ölüm Esther Solar'ı arıyordu; Esther kendisi gibi giyinmediği sürece, onu bulmakta her zaman zorlanacağını umuyordu.

Ama Esther bunu Jonah'a, tabii ki, söylemeyecekti, o yüzden kendisine mantıklı gelen tek açıklamayı yaptı: "Sanırım insanların... *bana* bakmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yol seçmişsin." Jonah parmaklarını Esther'm boynundaki incilerde gezdirdi. "Kalabalığın arasında göze batıyorsun. Gittiğin her yerde insanlar sana bakıyor."

"Evet ama kostümlere bakarken *beni* görmüyorlar. Tarihi bir figür ya da bir çizgi film karakteri ya da artık ne kostümü giymişsem, onu görüyorlar."

"Ben seni görüyorum."

Esther güldü. "Hayır görmüyorsun."

"Evet görüyorum."

"O zaman çok fazla şey görüyorsun."

"Benim gördüğümü görmek ister misin?"

"Ne yapacaksın, senin şu Optimus Prime gibi bir resmimi mi yapacaksın?"

"Neden olmasın?" dedi Jonah, sonra ayağa kalktı ve Ölüm kapısından geçip karanlık evde kayboldu. "Gözlerini kapat," dedi birkaç dakika sonra. Ayak sesleri vardı, bir kapı kapandı, ağır bir şeyin ahşap zeminde çekildiğini duydu. "Tamam, aç."

Esther gözlerini açtı. Jonah odanın bir köşesine şövalesini kurmuştu. Üzerine çarşaf geçirmişti, o yüzden Esther tuvalin büyüklüğünü ya da şeklini göremiyordu.

“Ne kadar sürer?” dedi. “Hareket edebilir miyim?”

“Biraz zaman alır, o yüzden evet, hareket edebilirsin.”

O sırada evin içinden küçük bir kız çıkıp geldi –Remy diye tahmin etti Esther– ve resmini yaparken Jonah’ın kucagında oturdu. Jonah’a çok benziyordu: sıcacık siyah tenli, koyu renk saçlı, dolgun dudaklıydı, geniş kahverengi gözleriyle Disney filmleri için çizilmiş bir karakter gibi görünüyordu. Remy tuvalden başını kaldırıp Esther’a baktıkça kıkırdıyordu. Jonah parmağını dudaklarına götürdü –Remy’i susturmak için değil, sırrını saklamasını istediği için– ve Remy kocaman gülümseyip Jonah’ın parmaklarının arasından kaydı ve oyun oynamak için arka bahçeye çıktı. Esther battaniyeye koza gibi sarınmış, sinekliklerden birinin yanında, sandalyenin üzerinde oturuyordu. Pervaza yaslanmış, Jonah’ın kardeşini hiçbir çocukta görmediği kadar sessizce oynarken izliyordu.

Jonah’ın onu nasıl çizdiğini merak ediyordu. Eleanor Roosevelt olarak mı? 60’lardan bir hostes olarak mı? Kırmızı Başlıklı Kız olarak mı? Solungaçları olan Optimus Prime olarak mı? Sonra endişelenmeye başladı. Ya Jonah’ın çizdiği hali kendini hiç düşünmediği bir haliyse? Daha da kötüsü, ya Jonah onu *tam da* kendini düşündüğü gibi, her yeri çille kaplı ve ucube gibi ve her şeyden endişelenen biri gibi çiziyorsa? İşin aslı, Jonah’ın ne gördüğünü görmek istiyordu çünkü kendisi artık kim olduğunu bilmiyordu. Her gün giydiği kostümlerin altında, geriye ne kaldığını bilmiyordu.

Kısa bir seans oldu, sadece yirmi dakika sürdü çünkü ön kapı çarpılarak kapandı, evin göbeğindeki ışık yandı ve kordordan güm güm ayak sesleri gelince Jonah sıçradı ve “Gitsen iyi olacak,” dedi.

Jonah boyalarını ve fırçalarını bir kenara atıp üzerlerini çarşafa kapatırken Esther, “Görebilir miyim?” diye sordu.

“Daha bitmedi.”

“Ne zaman bitecek?”

“Görmeye hazır olduğunda.”

“Ne kadar gizemlisin!”

Fırtına dineli çok olmuştu, kıyafetleri de neredeyse kurumuştur, o yüzden Esther omzunu silkeleyip üzerindeki battaniyeyi attı ve Jonah’la birlikte arka kapıdan gizlice çıktı. Remy uzaklaşırken onları izliyordu. Esther el salladı. Remy el sallamadı.

“Sokağın sonunda beni bekle,” dedi Jonah Esther’ı yan kapıdan çıkarırken.

Esther ceketini omuzlarında asılı halde ılık, nemli geceye daldı ve bulutların şeritler halinde soyulmasını, arkalarında kalan yıldızların ortaya çıkışını izledi. Sonra bir sokak lambasının altında durdu, lambanın aydınlatdığı alanın çevresinde ağır ağır daireler çizerek yürüdü. Ara sıra parmaklarının karanlığa doğru kaymasına izin veriyor, Eugene’in gölgede hissettiklerini hissedebilecek mi, anlamaya çalışıyordu.

Boş değildi, Eugene öyle söylemişti. Karanlıkta hareket eden, sadece kendisinin görebildiği şeyler vardı. Sadece kendisinin duyabildiği. Yatak odasının loş köşelerinde duran, uykuya dalmasını bekleyen korkunç, sıksa yaratıklar. Ve artık gözlerini açık tutmayı başaramadığı tam o anda, Eugene’i almaya geliyorlardı. Bazen onları görebiliyordu, kendisini izlediklerini. Bazen, ışıklar açıkken bile, yatağının ucunda oturduklarını, ağırlıklarını hissediyordu. Üzerine tırmanıyorlardı. Göğsüne oturuyorlar, uzun siyah saçlarını yüzüne sürüyorlardı.

Eugene bunun uyku felci denen tıbbi bir durum olduğunu söylüyordu. Zihninin bir oyunu. Esther ise lanet olduğunu biliyordu.

Sokağın aşağısında bir yerlerde bir köpek havladı. Esther elini hızla geri çekti, bir şeyin parmaklarını yakalamasından ve onu kuytuya sürüklemesinden korkmuştu.

“Karanlık seni ısırır diye mi korktun?” dedi Jonah arkasından ve Esther sıçradı.

“Bunu yapma.” Esther dönüp Jonah’ın evine doğru baktı. “Neden acaba von Trapp ailesi Avusturya’dan kaçıyor havalarında gizli gizli hareket ediyoruz?”

“Bana listeyi ver.”

Esther listeyi verdi. Jonah 49. *Güveler* yazan kısmını yırttı, bir kibrit çaktı ve küçük kâğıt parçasının avucunun içinde ateşe verdi.

“Bu defa yemek yok mu?”

“Yedikten sonra o kâğıdın aşırı eski olduğu ve büyük ihtimalle leş gibi olduğu aklıma geldi. Eboladan falan ölürsem, gelip sana musallat olurum, ona göre.”

“Kâğıt yedin diye ebola olacağını sanmam.” 49. *Güveler* birkaç saniye içinde yandı, alevi titredi ve küle döndü. Esther güve korkusundan kurtulduğunu hissetti. Kül parçacıklarının karanlık gökyüzüne savruluşunu izlediler ve Esther, ilk defa, bu yaptıklarının gerçekten işe yarayabileceğini düşündü. “Peki, bugünkü çekimleri ne zaman görebileceğim?”

“Yaklaşık kırk sekiz hafta sonra.”

“Ne?”

“Anlaşmanın koşulu bu. Filmcilik becerilerimin geri kalanını işin sonuna gelinceye kadar göremeyeceksin. Her pazar

gelmeye devam etmeni sağlamak için elimde bir pazarlık malzemesi olması gerek, Solar.”

“Bunu niye yapıyorsun ki? Yani, senin çıkarın ne?”

Jonah vereceği cevabı dikkatle düşünüyor gibiydi.

“Evimi gördün. Korku içinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kız kardeşime yardım edemiyorum, en azından şimdilik. Ama sana yardım edebilirim.”

Esther’in aklına bundan daha iyi bir neden gelemezdi.

Birlikte artık kapanmış olan kelebek çiftliğine yürüdüler ve Jonah çamurlu gece vakti Esther’ı mobiletiyle evine bıraktı.

“Pazar günü görüşürüz,” dedi karanlık sokakta her zamanki gibi ıslıl ıslıl evin önüne park edince.

“Kusura bakma. Bu pazar müsait değilim. Acilen duvarlarını boyamam gereken kamu binaları var.”

Jonah sırttı. “Görmeden inanmam.”

Esther içeri girdi ve tüm ışıklar bantla sabitlenmiş olsa da ve Peter rengi solmuş bir bodrum katı sakinine dönüşmüş olsa da ve Rosemary kumarhaneye gitmiş ve saatlerce geri gelmeyecek olsa da ve Eugene karanlıkta hepsini takip eden kötü ruhlar olduğunu söylese de ve horoz Fred mutfakta karıncaları yiyor ve çok korktuğu tavşanlara bağırıyor olsa da ve intikam peşinde olması muhtemel bir ruhun dolaştığı üst kata çıkan merdivenler alışveriş arabaları ve eski mobilyalarla tıkanmış olsa da, kendini güvende hissetti. Ön kapının çarpılmasından ya da çizmelerin çıkardığı güm güm ayak seslerinden korkmuyordu ve ailesi ne kadar tuhaf olursa olsun, en azından bundan korkmadığı için daha önce durup şükretmemişti.

O gece, yatmadan önce kapıların kilitli olup olmadığını sadece beş defa kontrol etti.

12

DEPO KRALI

Hepzibah Hadid, daha önce de söylediğimiz gibi, ilkokuldan beri Esther'in en iyi arkadaşıydı. Seçici dilsiz biri nasıl arkadaşlık kurar ve sürdürür? Öncelikle sınıftaki en acayip, hayal gücü abartılı ölçüde aktif olan çocuğu seçti. Altı yaşındayken Esther Solar'ın aklında sadece üç şey vardı:

1. Kumdan devasa bir kale yapmak ve kalenin bodrumunu para basma makineleriyle doldurmak, böylece Dünya İmparatoru olmak.
2. Söz konusu kalenin yapılamaması durumunda, büyükbabasının evinin altında küçük, mum ışığıyla aydınlatılan bir çukura da razıydı. Planlar çizmiş, hatta kendi başına kazmaya bile başlamıştı. Belli ki tatmin edilmesi çok kolay bir çocuktü.

3. Jedi olmak.

Esther gerçekliği çok iyi kavrayamamıştı, bu yüzden Heph'in hayali arkadaşı olduğunu kabul etmek o dönem için Esther'ın olasılıklar evreninin dışında kalmıyordu. Heph'in aslında gerçek bir insan olduğunu anladığı zamana kadar ona o kadar çok bağlanmıştı ki, yanlışlıkla arkadaş olmalarına kızacak hali yoktu.

Peki bir çocuk nasıl seçici dilsiz olur? Esther Wikipedia'da aramış ve seçici dilsizliğin bir sosyal anksiyete bozukluğu olduğunu öğrenmişti. Şimdi şöyle düşünebilirsiniz, “Demek ki Hephzibah'ın çocukluğu travmalı geçmiş, o yüzden okulda konuşmuyor.” Maalesef, yanıldınız. Seçici dilsizlik görülen çocukların, çocukluk dönemlerinde travma yaşamış olma olasılıkları bu bozukluğun görülmediği çocuklardan daha fazla değildir ve başka koşullar altında (örneğin ev ortamında) neredeyse her zaman özgüvenlidirler. Üstelik, Heph'in annesiyle babası, evin içinde tıpkı Heph gibi uzun boylu, ağırlıksız ruhlanmışçasına dolaşmaları dışında, harika insanlardı. Çocuklarında yarattıkları en büyük travma ona Hephzibah adını vermeleri (aslında, epeyce travmatik olabilir, kabul etmek gerek) ve kıyafetlerini kendisinin seçmesine izin vermeleriydi (bu da epeyce travmatik). Ama bunların dışında çok kafa dengi insanlardı ve Heph normal ve mutlu bir çocuktü.

Başkalarının da Hepzibah'ı görebildiklerini keşfettiğinde Esther onu okuldan sonra akşamüzerleri evine davet etmeye başlamıştı ve gerçek anlamda iletişim kuramadıkları için, bol bol bilgisayar oyunu oynuyor ve film izliyorlardı. Esther kos-

tümlere olan takıntılı sevgisinin başlamasında Heph'in rolünün olduğunu kabul etmeliydi. Daha 2000'lerin sonlarıydı, insanlar hâlâ "DVD" denen arkaik parlak diskleri satın alıyordu. Netflix'in durmak bilmeyen yükselişi bir şeyi olumsuz etkilemişse, o da DVD'lerdeki ekstraların bolluğuydu; bu ekstralar arasında yönetmenin ve oyuncuların yorumları ve kostüm tasarımcılarıyla röportajlar yer alıyordu.

Planladıkları 653 dakikalık bir *Yüzüklerin Efendisi* genişletilmiş versiyon maratonunun yirminci dakikasında uzaktan kumandanın üstüne oturan ve yanlışlıkla Peter Jackson, Fran Walsh ve Philippa Boyens'in yorumlarını açan Heph olmuştu ama ikisi de takılıp kalmışlardı. Neredeyse on bir saat sonra, orkların sisli dünyasından, sabahın erken saatlerindeki gün ışığına çıktıklarında Esther kostüm tasarımı alanında çalışmak istediğini anlamıştı.

Liseye geldiklerinde Heph filmlere olan ilgisini kaybetmişti, onun yerine dördüncü nesil erimiş tuz nükleer reaktörlerine (*kesin* kötü süper kahramanlardan olacaktı) ve fizikçi olmaya kafayı takmıştı, bu yüzden ilgi alanlarının yol ayrımına geldiğini söylemek doğru olurdu. İnsanın en iyi arkadaşının konuşmamasının en iyi tarafı Esther'a uranyum tetrafloritten bahsetmeye çalışmamasıydı, Esther da izlediği en yeni dönem dizisindeki inanılmaz kostüm hatasıyla Heph'in kafasını şişirmiyordu, dolayısıyla müthiş uyumluydular.

Dolayısıyla, listede 3/50'den sonra (yani köprülerden ya da daha net ifade etmek gerekirse –Esther'ın *yine* ıslanmasıyla sonuçlanan– *köprüden atlamak* maddesinden sonra) Esther'ın büyükbabalarının deposunu temizlemede kendisine ve Eugene'e

yardım etmesi için aradığı kişi Heph olmuştu. Büyükbabası Lilac Hill'e taşınacağı zaman bu depoyu kiralamıştı. Esther, Lewy cismi demansı olan birinin dünyevi tüm varlığını saklayacağı bir depo kiralaması için ne gibi bir etki altında olduğundan tam olarak emin değildi –ani ve beklenmeyen bir tedavinin bulunması umudu belki?– ama Reginald öyle yapmıştı ve şimdi de önceden toplu olarak ödediği kira, depoyu daha fazla tutmasına yetmiyordu. Hayatı boyunca sakladığı her şeyi gözden geçirmek ve nelerin saklanacağına ve nelerin atılacağına karar vermek torunlarına kalmıştı. Bu iş fazlasıyla iç karartıcıydı; Hepzibah ve –Esther'ın son dakikada karar verdiği üzere– Jonah Smallwood olmadan yapamazdı.

Depo Kralı depo üniteleri kendine has bir *Matrix* tarzı olan devasa bir binanın içindeydi. Her koridor bir öncekinin birebir aynısıydı, sonsuz bir dejavu döngüsüydü. Reg'in kiraladığı depo binanın o kadar derinlerinde kalıyordu ki, Esther bu labirentten çıkmak için yollarını bulabilecekler mi diye düşünmeye başlamıştı. Ama sonra, Reg'in hayatı boyunca en çok sevdiği şeyleri ardında sakladığı küçük, mavi kepenkli kapıyı gördüler.

“Bu *Kuzuların Sessizliği*'ne dönmese bari,” dedi Esther. “Büyükbabamın seri katil olduğunu öğrenmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.”

“Losyon kullanmayı seven, kadın kıyafetleri giyen biri çıkması olasılığını söyleme bile,” diye ekledi Eugene.

“Yirmi birinci yüzyılda yaşıyoruz,” dedi Heph işaretle. “Büyükbaban isterse kadın kıyafetleri giyebilir.”

“Doğru,” dedi Esther. “Pekala, başlayalım bakalım.”

Esther anahtarı kilide takıp çevirdi ve kapıyı kaldırarak açtı; kolay bir iş değildi çünkü Depo Kralı, iyi kalpli bir kral olmasına rağmen, anlaşılan rayların yağlanmasının gerekliliğine inanmıyordu. İçerisi kapkaranlıktı. Eugene geri çekildi, sanki karanlığın içinden isimsiz bir korku fırlayacak ve üzerine yapışacakmış gibi, koridorda geriye doğru sıvışıyordu. Esther eliyle ışığı yakacağı bir düğme aradı ve nihayet bulup, düğmeye bastı, küçük depolama alanı aydınlandı. İçerisi –köşede duran küçük ahşap kutuyu saymazsanız– tamamen boştu.

“Eugene, sorun yok,” dedi Esther, kutuyu almak için eğilirken.

“Bu ne şimdi?” dedi Eugene. Esther anahtarı kontrol etti ama evet, anahtar doğruydu, doğru depoyu açmışlardı; Reginald’ın kiraladığı ve bakımevine yatmadan önce en değer verdiği eşyalarının hepsini doldurduğu depoydu bu.

Zor bir ay olmuştu, Esther’ın büyükannesiyle büyükbabasının evindeki eşyaları 1,5 x 1,5 m büyüklüğünde bir odaya sığdırmaları gerekmişti. Bir tür ön cenaze töreni gibiydi, cenaze sonrasına göre daha üzücüydü çünkü yakında ölecek olan kişi orada, tepenizde dolanıp duruyordu ve onun iyiliği için duygusal olarak dağılmamanız gerekiyordu. Yine de, onar yıllık yedi koca dönemi gözden geçirip, nelerin saklamaya değer olduğuna ve nelerin olmadığına karar vermesine yardım etmeye çalışırken herkes ağlamıştı. Fena halde trajikti. Epeyce bir eşyayı eve götürmüşlerdi; vazgeçemedikleri duygusal değeri olan, fotoğraflar ve mücevherler ve çok uzak yerlere yapılan yolculuklarda alınmış hatıra eşyaları gibi şeyleri. Bunların çoğu şimdi

Esther'ın yatak odasında idi. Bir metre ötede oturan birinin hayatını tasnif etmek ve "Büyükbaba, bu transistörlü radyoyu sevdiğini ve otuz yıldır her gün dinlediğini biliyorum ama evde bunu koyabilecek yerimiz yok o yüzden radyoyu yardım kuruluşuna göndermemiz gerekiyor," demek *en kötüsüydü*.

Bir kere, insan kendini, her şeyi karıştıran ve en iyi parçaları cebe indiren leş kargaları gibi hissediyordu. Esther büyükannesinin bileziğini istemişti (ve almıştı). Eugene Reg'in bozuk para koleksiyonunu istemişti (ve almıştı). Kuzenleri cep saatlerine ve eski kitaplara ve Florence Solar'ın tüm kristal şampanya kadehlerine çökmek üzere oradaydı. Harold Amca (o zaman hâlâ hayattaydı) içki dolabıyla ilgileniyordu. Peter (o zaman daha bodruma kapanmamıştı) sadece bir şey istiyordu: babasının okuma gözlüğünü, ki son ana kadar alamayacaktı çünkü Reginald gözlüğü hâlâ kullanıyordu ya da en azından kullanabilmeyi umuyordu, Esther en az üç yıldır herhangi bir şey okuduğuna şahit olmasa da...

Mobilyaların çoğu Lilac Hill'in parasını ödemek için satılmıştı. Büyükannenin çok sevdiği sofrta takımları ve tencereler yardım kuruluşuna bağışlanmıştı, Reginald'ın artık giymeyeceği takım elbiselerle beraber. Berbat dedektiflik romanlarını okurken oturmayı sevdiği koltuğu. Japonya'dan aldığı katana. Hepsinin gitmesi gerekiyordu ve hepsi gitti.

Gün gün, oda oda boşalttılar Reg'in içinde yaşadığı, çocuklarını büyüttüğü, karısının ölümüne şahit olduğu evi, ta ki duvarların arasında sıkışan tazeliğini kaybetmiş havadan başka bir şey kalmayıncaya kadar. Duvar kâğıdını söktüler, halı kaplamaları yırtıp çıkardılar, elektrik tesisatını yenilediler,

banyoları yenilediler ve sonra, evde orayı Reg'in yuvası yapan ne varsa, çamaşır suyuyla arındırdılar. Ve sırf arka bahçedeki, ellerini sürmedikleri ve içi çiçeklerle dolu orkide serasından etkilendikleri için evle ilgilenen, Yunanistan'dan gelen bir yatırımcıya sattılar. Geliri Peter'la kardeşleri Kate Hala ve (o zaman hâlâ hayatta olan) Harold Amca paylaşmıştı ve Reginald da Ölüm Meleğinin kendisini almaya gelmesini beklemek için Lilac Hill'e yerleşmişti; ki böyle bir şeyin olmayacağını düşündüğü anlaşılıyordu.

Esther depo işletmesinin girişindeki, keisakallı, kamyoncu şapkalı, iri yarı görevliyle konuşmaya gitti.

“Şey... büyükbabamın deposunu boşaltmak için gelmiştik ama içeride hiçbir şey yok,” dedi Esther adama anahtarı uzatırken.

“Sistemlerimizi bir kontrol edeyim,” dedi adam. Tıkladı, tuşlara bastı. “Pekala, bu sabah biri geldi ve depoyu boşalttı. Size bir sürü mesaj bırakmışız ama kimse geri aramamış, nihayet diğerk anahtar sahibi geldi işte.”

“Başka bir anahtar sahibi mi *varmış*?” dedi Eugene.

Adam bilgisayar ekranını bir defa daha kontrol etti. “Üzgünüm ama *varmış* anlaşılan. Büyükbabanız depo ünitesini ilk kiraladığında kaydı yapılan bir kişide daha anahtar olduğu görünüyor.”

“Kimin anahtarı var?” diye sordu Esther. “Kate Hala olabilir mi?”

“İsim ya da iletişim bilgisi yok elimde, tek bildiğim birinin daha anahtarı olduğu ve bugün her şeyi boşalttığı.”

“Ne yani, rastgele biri canı isteyince öylece çıkıp gelebili-

yor ve büyükbabamızın eşyalarını çalabiliyor mu?” dedi Eugene.

“Bir şey *çalmadı*, ufaklık. Anahtarı vardı. Belli ki içeri girmesine büyükbabanızın bir itirazı yokmuş.”

“Nasıl biriydi?”

“Buraya bir sürü insan, bir sürü sebeple gelir. *Breaking Bad* izledin mi hiç? Müşterilere fazla dikkat etmemeye çalışıyorum. İnkâr edersem inandırıcı olsun diye.”

“Belki bu hatırlamana yardımcı olur,” dedi Eugene on dolar uzatarak.

Görevli iç çekti ve parayı cebe attı. “*Gerçekten* hatırlamıyorum. Gelen adama dair aklımda kalanlar biraz... bulanık. Siyah paltolu ufak tefek bir adamdı. Yüzünde çok kötü yara izleri vardı. Ucube bir tipti ama böyle bir yer söz konusu olunca bunlar fazla bir ipucu vermez.”

Esther’la Eugene birbirlerine baktılar. İkiz telepatisi yaşadıkları zamanlar nadir olurdu ama bu defa Esther, Eugene’in de aynı şeyi düşündüğünden kesinlikle emindi. “Teşekkürler,” dedi. “Hesabı kapatabilirsiniz. Her şeyi almışlar.”

Dışarı çıktıklarında, dördü birlikte yolun karşısına geçtiler ve marketten meyveli dondurma aldılar. Sonra, kaldırımın yanında çimenlik bir yere, güneşten korunacakları bir ağaç gölgesine oturdular; kilitli kutu ortalarında duruyordu.

“Ne dediğini duydun,” dedi Esther, Eugene’e. “Yüzünde yaralar varmış. *Kesin* O’dur.”

Eugene parmaklarını kutunun üzerinde gezdiriyordu. “Herkesin yüzünde yara olabilir. Ölüm Meleğinin belirleyici işareti değil ki bu! Görevli bize üstünde pelerini vardı, elinde tırpan

vardı, parmakları kemiktendi falan demiş olsa, O olduğuna inanabilirim.”

“Bir dakika, adamın yüzünde yaralar var diye Ölüm olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Jonah. Heph heyecanla başını aşağı yukarı sallıyordu; hikâyeyi ikizler kadar dinlemişliği vardı. “Bir şey mi kaçırdım?”

“Biz çocukken Büyükbabamın anlattığı eski bir aile efsanesi,” dedi Eugene. “Esther’in hayal gücü fazla çalışır. Reg gerçekten *inanmamızı* bekleyerek anlatmıyordu.”

Esther omuz silkti. “Bazen insanlar gerçek hikâyeleri uydurmaymış gibi anlatır çünkü ancak böyle bir gerçeklik katabilirler.”

Eugene gözlerini devirdi.

“Ne yani?” dedi. “Kötü ruhlara inanan çocuk Ölüm’e mi inanmıyor?”

“Ben *gördüklerime* inanırım.”

Jonah kilitli kutuyu biraz kurcaladı. Esther tam olarak nasıl yaptığını görememişti ama kilit alt tarafı birkaç saniye sonra parmaklarının arasında açılıverdi. Kutunun içinde gazete küpürleriyle dolu küçük bir defter buldular; küpürlerin çoğu çözülmemiş cinayetler ve kayıp çocuklarla ilgiliydi: Bowen kardeşler (cinayet); Kittredge kardeşler (dört kardeş, hepsi kayıp); Isla Appelbaum adında küçük bir kız (cinayet); 1996’da en son birlikte okuldan eve dönerken görülmelerinden beş hafta sonra hâlâ kayıp olan iki erkek çocuk, okul arkadaşları, ikisi de sadece yedi yaşında; Alana Shepard (cinayet). Gazetelerde *Appelbaum’un Kaybolmasında Şüpheli Örümcek Adam* ve *Örümcek Adam’ın İkinci Cinayetinde İpucu Yok* gibi manşetler atılmıştı.

Bu vakalar hakkında ve çevre eyaletlerde yaşanan bazı vakalar hakkında onlarca gazete küpürü vardı. Ve sonra, en son sayfadaki en son küpür, neredeyse hiç ayrıntı verilmeyen kısa bir haberdirdi; küvette boğulan bir adam hakkında.

“Belki de büyükbabanız gerçekten de seri katildi,” dedi Jonah sayfaları çevirirken. “Tanrım. Bu defterde çok acayip şeyler var.”

“Büyükbabam cinayet dedektifiydi,” dedi Eugene. Bowen kardeşler hakkındaki haberin olduğu sayfayı açtı. “Bu vakayı o takip ediyordu. Yapan adamı yakalayamadı. Aslına bakarsan, bu vaka onu epeyce sarstı.”

Jonah şu anda oturdukları yere pek de uzak olmayan bir yerde kaçırılan iki küçük kızın haberini okudu. Örümcek Adam denen adamın işlediğinden şüphelenilen ilk cinayetler. “Öğğğyk,” dedi, midesi bulanırcasına.

“İnsanlar kadar kötüsü yok.”

“Sonuncusu,” dedi Esther, “Alana Shepard. Onu da aynı kişinin öldürdüğü kesinleşti.”

“Tanrım.”

“Yaa. Öyle kolayca üstesinden gelinecek bir şey değil. Reg’in tabii ki bu çocukların ölümüyle alakası yoktu ama... cinayetlerden dolayı kendini suçladı. Özellikle Alana Shepard cinayetinde. Bu konuda Ölüm’le yumruk yumruğa kavga etmişler.”

“Ne? Büyükbaban...?”

“Ölüm’ün ağzının üstüne çakmış yumruğu...” dedi Eugene. “Öyle söylüyor.”

“Serseriye bak! İnsan Ölüm Meleğiyle nasıl tanışır ki?”

dedi Jonah. “Biz de bunu yapmaya çalıştığımıza göre, bilsek iyi olabilirdi.”

“Bu özel bir bilim dalı değildir kesin ama Ölüm’ün olabileceğini düşündüğün yerlere gitmek işe yarayabilir,” dedi Esther.

“Savaş zamanı Saygon’a mesela. Ölüm Meleğiyle bir yerlerde karşılaşacaksan, başlamak için iyi bir yer bence.”

“Sahnemizi açtığımız bu güzel Vietnam’da mı?” diye sordu Jonah.

“Aynen.”

Esther Jonah’a Ölüm Olacak Adam hakkında bildiklerini ilk defa anlattı.

13

ÖLÜM OLACAK

ADAM

Solar ailesinin her bir üyesinin lanetlenmesi hikâyesi 1972’de Saygon’da başlamıştı.

Şehrin mis kokulu sokaklarında, ılık bir tropik akşam yaşanıyordu, insanlar günden kalan sıcaklıkla ve sonu gelmeyen savaşın sonrasındaki yılların yorgunluğuyla ağır ağır hareket eden bir sisin içindeydi. Her yerde, şehrin Fransız geçmişi gözler önüne seriliyordu: diplomatların ve ailelerinin sıklıkla geldiği küçük bistrolar, neoklasik postane binasının beyaz sütunları ve opera binasının çıplak göğüslü mermer heykelleri, üç şeritli yollar ve güneşte erimiş ve birbirine yapışmış minik

kare şekerlemeler gibi parlak renkleriyle sömürge döneminden kalma teraslar.

Savaşın izleri her yerdeydi ama Saygon en kötüsünden kaçmıştı; şehir dökülüyordu, harap haldeydi ama yine de eski görkeminden bir şeyler kalmıştı, caddeler canlıydı ve cıvıl cıvıl hareketliydi. Ufak tefek Vietnamlı kadınlar kapıların önünde oturuyor, dizlerinin arasına sıkıştırdıkları kütüklerin üzerinde et doğruyorlardı. O zamanlar, aynı şimdi olduğu gibi, mobiletler yolları dolduruyordu, komaya basıyor ve homurdanıyor ve birbirlerinin etrafından dolanıyorlardı, kaotik bir çığ olup büyük caddelerin tamamına dökülüyorlar ve aynı şekilde, küçük sokakları bile dolduruyorlardı. Yüzleri güneşten kayış gibi olmuş yaşlı adamlar baş aşağı çevrilmiş bisikletleri tamir ediyor ya da Amerikalıları restoranlarına davet ediyorlardı ya da beyaz-lacivert taksilerine yaslanmış sigaralarını içerek müşteri bekliyorlardı.

Bütün şehir hareket halinde ve huzursuz, gergin insanlar akşam işlerini halletmeye çalışıyordu, savaş bitecek mi emin olamıyorlar, Kuzeylilerin birkaç yıl içinde şehri ele geçireceklerini –henüz– bilmiyorlardı.

Askerlerin uğrak yeri olan, isimsiz, duman altı bir meyhanede ilk kez karşılaşmıştı Reginald Solar, henüz olmasa da yakında Ölüm olacak Jack Horowitz'le. Esther'ın büyükbabası daha o gün, önceki hafta hayatını kaybetmiş bir teğmenin yerine Saygon'a gelmişti. Şehidin müfrezesindeki adamlar o gece barda içenler arasındaydı ama yeni komutanlarının aralarında olduğunu bilmiyorlardı.

Ölüm Olacak Adam da çok uzaklarında değildi, tek başına

oturuyordu. Onu Er Jack Horowitz olarak tanıyorlardı, on sekiz yaşında, Güney’de doğmuş, bir çiftlikte yetişmişti ve tanıdıkları en acayip orospu çocuğuydu.

“Herif cadı, bak ben diyeyim,” dedi Er Hanson; Esther’ın büyükbabasının oradaki askerlerden ismiyle andığı tek askeri Er Hanson.

“*Vampir*,” dedi bir başkası. “Kalbine kazık saplamak lazım.”

Hiçbiri Jack Horowitz denen bu tuhaf adam hakkındaki gerçek, samimi düşüncesini söylemiyordu: onun insan bedenine bürünmüş Ölüm olduğunu düşünüyorlardı. Belki bizzat Ölüm Meleği değildi ama en azından kuzeni falandı, balta girmemiş ormanlarda gölge gibi peşlerinden gelen kötü bir alamet, ölümlü ruhlarının peşinden dörtnala koşacak Mahşerin Dört Atlısına yol gösterici olarak gönderilmişti. Askerler, kolayca tahmin edileceği gibi, ölümün varlığına yabancı değillerdi. 1972’de, ABD askerleri için savaşın sonu çok yaklaşmıştı ve Vietnam’da kalanlar Ölüm Meleğiyle içli dışlı olmuşlardı. Sesini biliyorlardı, kokusunu biliyorlardı, dillerinde kalan yanık et tadını biliyorlardı. Bazen gürültücüydü; kopan uzuvlara ya da deriden ve kastan geçip kemiğin içine saplanan şarapnele eşlik eden çığlıklarla geliyordu. Bazen sessizdi: mikrop kapan bir yara, zehirli bir su kaynağı, ölüme yaklaşan o zavallıdan başka herkesin uyuduğu o uğursuz saatte, yorgun akciğerlerin zorlanarak içine çektiği son nefes oluyordu.

Evet, ölümlü içli dışlı olmuşlardı, işte o yüzden genç Jack Horowitz’in ölümün yordakçısı olduğundan bu denli emindiler. Buna inanmak için üç nedenleri vardı:

1. O gelmeden önce çok kötü durumda değillerdi, etraflarındaki diğer müfrezelere göre en azından. Tabii ki adam kaybediyorlardı ama kayıpları ortalamanın çok altındaydı. Sonra Horowitz gelmişti ve ormanın içine çekilmeye başlamışlardı.

2. Horowitz bile toplamda sekiz defa vurulmuştu. Sekiz defa ve her defasında, çığlık bile atmadan, titremeden, bir damla ter dökmeden, bıçağını koluna ya da karnına ya da bacağına saplamış, mermiyi çıkarmış ve yarasını dikmişti. Bunun için çatışmanın bitmesini de beklememişti. Çapraz ateşin ortasında öylece oturmuş, ara sıra miğferine çarpıp seken mermilere aldırmadan yaralarını bir süre kurcalamış, açık yarasını kapatmış ve sonra ormanın içinde yeniden sansar gibi bir o yana bir bu yana koşmaya başlamıştı.

Şimdi, böyle bir şey çoğu askeri öldürürdü ya da en azından hastaneye oradan da tek yönlü biletle ABD'ye gönderirdi. Horowitz ne zaman vurulsa, müfrezesi bir oh çekiyordu. Kesin *bu defa* yarası eve gönderilmesini sağlayacak kadar kötüdür, diyorlardı.

Ama hiç öyle olmamıştı. Horowitz sıhhiye çadırından her defasında en fazla birkaç dikişle dönüyordu: mermiler üzerinde yara izinden fazlasını bırakamıyor gibiydi. Bir defasında öldüğünden *eminlerdi* –göğsüne iki mermi yemişti– ama mermilerin ikisi de en fazla otuz milimetre derine işlemişti. Mermilerin göğüs tahtasına çarpma açısıyla ilgili bir şey olduğunu söylemişlerdi ama en yakınındaki askerlerden biri mermilerin Horowitz'in göğsünü yarıp açtığını gördüğüne *yemin ediyordu*.

3. Horowitz'in geceleri nefes alıp verışı. Müfrezedeki adımların çoğu aylardır uyumamıştı, gerçek anlamda *uyumamıştı* yani. Geceleri ranzalarında uyumadan uzanıyor, Horowitz'in nefes alıp verişinin çingirak gibi sesini dinliyorlardı. Ölümün sesine çok benzediği için, başka herhangi bir şeye konsantre olamıyorlar, zavallı akciğerlerinin havayı emerken çıkardığı vızıltıyı dinliyorlardı; nefes alıyor, nefes veriyor, nefes alıyor, nefes veriyordu.

O gece barda tek başına oturan bir diğer kişi de otuz beş yaşında tecrübeli bir savaş gazisi olan Teğmen Reginald Solar'dı. Tıpkı torunu gibi, onun da kırmızıya çalan saçları vardı, yüzü güneşte hemen yanıyordu ve teninde farklı bir düzine tonda çille kaplı olmayan bir santimetre kare ya var ya yoktu. Torunundan farklı olarak, büyük kulakları ve büyük bir burnu vardı ve yaşlandıkça daha da büyüyeceklerdi ama o zamanlar alışılmadık biçimde yakışıklı olduğu ve subay üniforması içinde jilet gibi görüldüğü, o günlerden kalma resimlerinde görülüyordu.

Teğmen Reginald Solar'a komutasındaki adamlar arkasından Sütçü diyorlardı çünkü içki içme lüksü olduğunda bile Reg süt içmeyi tercih ediyordu. İnek sütü, keçi sütü, Hindistan cevizi sütü; ulaşabildiği ne varsa. Şiddete eğilimli alkolik bir babanın oğlu olarak, içki dudaklarından sadece bir defa, on sekiz yaşındayken geçmişti; bir sıvının kibar bir adamı nasıl canavara

dönüştürdüğünü merak etmişti. Sarhoşluğun öfkeli olmasına neden olmamasına, sadece üzgün hissettirmesine şaşırsa da al-kolden uzak durmaya karar vermişti.

Savaş sırasında, karısı kadar özlediği tek şey çilekli milks-hake olmuştu ama Vietnamlıların yoğunlaştırılmış, tatlandırılmış sütle yaptıkları tarçınlı sıcak çikolataya da itirazı olmuyordu; o zaman, Ölüm Olacak Adamla karşılaştığı o ilk gece de bu sıcak çikolatayı içiyordu.

Müfrezenin lanetlendiğine dair fısıltıyla dile getirilen batıl inançlar vardı ama Reg ne sofuydu ne de böylesi budalalıklara inanacak adamdı (ilki için çok fazla savaş görmüştü ve ikincisine izin vermeyecek kadar uzun zamandır subaydı), bu yüzden bölgeye tayinini hiç çekinmeden kabul etmişti.

Sıcak çikolatasını yudumlarken duydukları: “Yanlarından geçtiği çiçeklerin, bitkilerin çürüdüğünü gördüm. Bakın söylüyorum, cadı bu adam, ayrıca mermi mıknatısı ve *u-ğur-suz*. Viet Cong bu işi halledemezse, bu konuda kendimiz bir şeyler yapmalıyız.”

“Ben *ölebildiğini* sanmıyorum. Ya herifi bıçaklarsak, o da ormanda yaptığı gibi yarasını kapatıp, bizi rütbelilere şikâyet ederse?”

Reginald omzunun üzerinden hakkında konuştukları adama baktı. Reg Solar çok şaşırmıştı ama Jack Horowitz oturmuş ılık süt içiyordu. Horowitz vampire ya da diğer herhangi bir doğaüstü yaratığa pek benzemiyordu. Gençti, belki on sekizinden gün bile almamıştı, yanaklarında ve çenesinde derin sivilce izleri vardı, yüzünün derisini termitler yemiş gibi görünüyordu. Yüzündeki izler dışında dikkat çekici bir yanı yoktu;

onu gören kimse daha sonra gözlerinin ya da saçının rengini ya da sesinin nasıl olduğunu hatırlamazdı. Herkesin aynı fikirde olacağı özellikleri sadece a) kısa ve zayıf olması, b) çok çirkin olması ve c) rahatsız edici derecede sakın olmasıydı.

Gece ilerledikçe, Horowitz'in ölmediği endişesi o kadar artmıştı, onu öldürmek için kurulan planlar o kadar detaylandırılmıştı ki, Reginald sonunda genç eri bir kenara çekip, onunla bizzat konuşma gereği hissetmişti.

"Er Horowitz," dedi Horowitz'in peşi sıra bardan çıkar-ken. Reginald kolay kolay korkacak bir adam değildi ama Horowitz'in hiç ses çıkarmadan hareket edişi, adımlarından hiç ses çıkmaması... en basit ifadeyle tuhaftı.

"Teğmen Solar."

Reginald yol kenarındaki bir çift tabureyi işaret etti; daha erken saatlerde parmaklarının arasında sarma sigaralarıyla, hasır şapkalı adamlar tabureleri burada bırakmışlardı. "Otur lütfen." Horowitz oturdu. Yerde sürüklenen tabureden hiç ses çıkmadı. "Yaraların ne durumda? En son omzundan yaralandığınızı duydum."

"Ah, fark etmiyorum bile. Mermi sıyırdı sadece."

"Bakmamda sakınca var mı?"

"Sihhiye enfeksiyon kapmaması için bandajı açmamamı söyledi."

"Tabii, tabii. Yine de. Sakıncası yoksa."

"Emredersiniz komutanım."

Horowitz ayağa kalktı, omzunun bir hareketiyle ceketini attı ve sol omzundaki bandajı kaldırdı. Altında yaklaşık bir parmak uzunluğunda bir yara vardı, mermi sıyırmıştı. Yarası

en fazla birkaç günlüktü, pembe ve pürüzsüz bir deri oluşmuştu. Bir yara izi.

“Çabuk iyileşiyorsun,” dedi Reginald.

“Dediğim gibi, sadece bir sıyrıktı.”

“Neden seninle konuşmak istediğimi biliyor musun?”

“Çünkü diğer askerler cadı olduğumu düşünüyor ve uykumda öldürmeyi düşünüyorlar.”

Reg hem dürüstlüğü hem de böylesine soğukkanlılıkla konuşması karşısında şaşkına dönmüştü. “Konuşmalarını duydun mu? Seni öldürmeyi gerçekten planlamıyorlar.”

“Aa, planladıklarına sizi temin ederim. Ama endişeye gerek yok. Girişimleri başarısız olacak.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. “Sen?”

“Ben ne?”

“Cadı mısın?”

Horowitz gülümsedi. “Batıl inançları olan biri gibi görünmüyorsunuz Teğmen Solar.”

“Değilim. Ama soruma hâlâ cevap vermedin.”

“Cadı değilim.”

“Mermilerle kovalamaca oynuyor gibisin. Geçenlerde göğsüne iki tane isabet etmiş diye duydum.”

“Ne diyebilirim. Şansım yaver gidiyor sürekli.”

“Şans genellikle, şanslı olmayanların sinirini bozar, özellikle de savaşın ortasındaiken.”

“Şanslı olmamayı denememi mi söylüyorsunuz?”

“Belki birazcık daha şanslı olup hiç vurulmamayı başara bilirsin.”

Horowitz güldü. “Bunu aklımda tutacağım.”

“Son bir şey var. Askerler, konuşurken duydum... tabii eminim bu doğru olamaz... Senin bırak tetiği çekmeyi, silahını doğrulttuğunu bile görmemişler hiç?”

“Doğru söylüyorlar. Kimseyi öldürmedim. Silahımı boşaltmam adil olmaz.”

“Anlamadım?”

“Bakın, Teğmen, ben asla ıskalamam. Ormanda ateş edecek olursam, nişan almasam bile, mermim zavallı bir Vietnamlının göğsünü bulur.”

“Olması gereken bu zaten. Senden istediğimiz bu.”

“Hayır, Teğmen. Benim bu savaşta çarpışmam hiç adil olmaz. Ben tarafsızım.”

“Tarafsızsan Vietnam’a ne halt etmeye geldin?”

“Çünkü görev verildi, komutanım. Ama Birleşik Devletler tarafından değil. Bana Ölüm tarafından görev verildi.”

Biraz daha uzun bir sessizlik oldu. “Ölüm?”

“Doğrudur. Ölüm. Ölüm Meleği. Adına ne dersiniz. Kendisinin çırağıyım, beni buraya sanatımı öğrenmem için gönderdi.”

“Ölüm tarafından görevlendirilmek de ne demek?”

“Neden beni seçtiğini bilmiyorum, sadece seçildiğimi biliyorum. Bir ay boyunca her gece, ölüm yastığıma orkideler bıraktı; geleceğine dair bir uyarı olarak.”

“Orkideler?”

“Ölüm orkidelerden nefret ediyor belli ki. Dayanıklı olmalarından korkuyor, o yüzden de orkideleri çağrı mesajı olarak kullanıyor.”

“Psikoloji testini nasıl geçtin sen?”

“Tüh ya, psikoloji testine girmedim ben.”

Reginald okuma gözlüklerini çıkardı. Gözlerini ovaladı. Tanrım. “Bak, Horowitz, bu şekilde davranmaya devam edemezsin. Diğer askerleri huzursuz ediyorsun. Böyle acayip bir pislik gibi davranmaya devam edersen, içlerinden biri ileri gider, sana bıçağı saplar. Böyle bir şeyi kabul edemem.”

“Buraya belli birinin canını almaya geldim. İlk görevim. Kimin için geldiğimi bilmek sizi rahatlatır mı?”

Reginald oturduğu yerde kıpırdandı. İçinde bir panik dalgası yayılırken, “Kozmik dengeyi falan bozmuş olmaz mısınız?” dedi.

Horowitz bir süre ona baktı, sonra başıyla onayladı. “Sanırım. Yine de. Dehşet verici bir iş kolu.”

“Savaş da öyle. Ölüm Meleğine söyle, ensemizde dolaşmasın, olur mu?”

“Efendim beni dinlemez, bundan emin olabilirsiniz.”

“Neden bir çırağa ihtiyacı var ki? Kendi kirli işlerini kendisi yapamıyor mu?”

“O gidince ben Ölüm olacağım.”

“Öyle mi? Nereye gidiyor?”

“Ölüm ölüyor.”

“Ölüm ölemez.”

“İnsanlar ölemeseydi canavar gibi yaratıklar olurlardı. Ölüm açısından da durum farklı değil. Ölüm ölüyor çünkü ölmesi gerekiyor, çünkü her şey ölür. Şu an Akdeniz’de tatilde. Yılın bu döneminde güzel oluyormuş diye duydum. Savaşta görevi çıraklarına bıraktı; dediğim gibi, ben de onlardan biriyim.”

Reg bir an Horowitz’e öylece baktı, ne diyeceğini düşün-

miyordu. “Tamam, peki, bana bir iyilik yap ve biraz geri çekil, olur mu? Bu Ölüm saçmalığını diğerleriyle konuşma. Serbestsin asker!”

Horowitz başıyla selam verdi, ayağa kalktı ve şehrin hareketli caddelerine karışmak üzere karanlık sokağa yöneldi.

“Horowitz?” dedi Reg, Horowitz tam köşeyi dönecekken. “Bir saniye bekle.”

“Komutanım?”

“Gerçekten Ölüm’ün çırağıysan, bana bir konuda bilgi vermen zor olmayacaktır...” Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamıyordu. Anlattıklarına inanmamış olması sorma arzusuna karşı koyabileceği anlamına gelmiyordu. “Ben nasıl öleceğim?”

“Bunu bilmek korkunç bir şey elbette. Bu bilgi çoğu insanı delirtecek bir lanettir.”

“Başa çıkabilirim diye düşünüyorum.”

“Boğularak öleceksiniz komutanım.”

Reg buna ancak gülerdi; mükemmel bir yüzücüydü çünkü. “Demek ki bir daha asla suya girmeyeceğim.”

“Ve böylece, sadece bildiğiniz için kaderinizi ve dolayısıyla ölümünüzü değiştirdiniz. Yani, değiştirmiş olabilirsiniz.”

Reg’in gülümsemesi büyüdü. “Boğulma konusu şaka değil mi?”

“Belki. Ama şimdi bunu bildiğinize göre, risk alır mısınız?”

“Hmm.” Reg bir an düşündü. Okyanusun dev dalgalarını, dalga sizi kıyıya vurduğunda boğazınızı ve burnunuzu yakan tuzu düşündü. Atılan çığlıkları, fazla derine dalınca ciğerlerin nefessizlikle yanmasını ve yeniden yüzeye vardığınızda gözünüzün önünde oluşmaya başlayan siyah noktaları düşündü. İn-

sanlar boğulmanın huzurlu olduğunu sanırlardı ama Reg öyle olmadığını bilecek kadar çok zaman geçirmişti sularda; böyle ölmek istemiyordu.

“Serbestsin asker!”

Jack Horowitz ertesi gün asker kaçağı oldu; Reginald için, kalbinden vurulduğu ve savaşın sona erdiği gün.

Reg eve dönmeden önce, cephede kurulan derme çatma hastanede iyileşmeyi beklerken Jack Horowitz’i düşünüyordu. Sonra, ABD’ye döndüğünde, onu daha da çok düşünecekti. Ne zaman sahile gitse ya da duş alsın ya da balık tutmaya gitse, içini yiyip bitiren bir korku zihninin arka tarafında bir yerlerde canlanıyordu. *Boğularak öleceksiniz*, ne zaman bir kıyı akıntısına kapılsa ya da dalga çarpsa ya da suyun altında biraz uzun kalınca göğsü sızlamaya başlasa bu korku kulağına fısıldanıyordu. *Böyle öleceksin*. Reginald’ın beyninin makul tarafı bir süre bu sesle tartıştı. Bir süre, bu tartışmayı kazandı.

Reginald Solar, nihayetinde, mantıklı bir adamdı; hayaletlere inanmazdı ya da lanetlere ve özellikle de Ölüm Meleğine inanmıyordu.

Ama ya doğruysa?

Ya doğruysa?

Çok geçmeden, korku dişini biraz daha derine geçirmişti, mantığın sesi titremeye başlamıştı ve Reginald deniz kenarına gitmeyi bıraktı.

Balığa çıkmayı bıraktı.

Banyo yapmayı bıraktı.

Ağır ama emin adımlarla, günden güne, kaderini bilmenin laneti zihnine yerleşti ve orada yuvalandı. Reg sahil kesimin-

den uzağa taşındı, sokakta rögar kapaklarının uzağından geçmeye başladı, yağmur yağdığında dışarı çıkmıyordu. Sudan uzak durduğu her yeni gün korkusunu besliyordu ve her yeni günde korkusu biraz daha güçleniyordu, biraz daha acımasız oluyordu ve sonunda şişko ve çirkin bir şeye dönüştü ve hayatının kontrolünü ele aldı. Çocukları doğduğunda korkusu o kadar büyüktü ki, onlara da geçti. Çocuklarının her biri tam olarak nasıl öleceğini biliyordu; nasıl bildiklerini bilmeden. Ve bu bilgiden dolayı duydukları korku babalarının korkusu kadar yoğundu.

Yine de Reg, Horowitz'e ne olduğunu merak ediyordu. Reg müfrezesindeki diğer askerlerin kendisine zarar verme tehditlerinin artması yüzünden Horowitz'in kaçtığına inanıyordu ama savaştan beş yıl sonra, hafiften sarhoş ve vicdan azabı içindeki Er Hanson'la karşılaştığında, o sabahın erken saatlerinde içlerinde kendisinin de bulunduğu bir grubun Horowitz'i bağlayıp ağzını tıkadığını, ayaklarına taş bağladıklarını ve Saygon Nehrine attıklarını öğrendi. Horowitz, Hanson'ın gözyaşları içinde anlattığına göre, hiç karşı koymamıştı, tüm bu olup bitene metanetle, sanki bir pazar günü öğleden sonra deniz kenarına gidiyormuşçasına boyun eğmişti.

Reginald'la karşılaştıklarında Hanson günde iki paket sigara içtiğinden –Vietnam'da alışkanlık edinmişti– amfizemden ölmek üzereydi; Horowitz cinayetine karışan diğer tüm askerler savaş bitmeden toprağa düşmüştü. Askeri mahkemeye çıkarılacak kimse kalmamıştı. Reg yine de üstlerine giderek olup biteni anlattıysa da, ona savaşa katılan Er Jack Horowitz'e dair herhangi bir kayıt olmadığı, dahası böyle bir kişinin var olduğuna dair bir doğum belgesinin ya da sosyal güvenlik numara-

sının dahi olmadığı söylendi. Duydukları Reg'e gerçekten de çok acayip gelmişti (düşünecek olursak, ölen adamın *gerçekten* de Ölüm'ün çırağı olduğuna inanmak kadar acayip değil tabii).

Hanson bir ay sonra, hastane yatağında, korkunç acılar içinde öldü; ciğerlerinde biriken sıvıyla boğuldu. Adil bir ölüm diye düşünmüştü Reg.

Horowitz'in ne bir mezarı vardı ne de temsili bir anıtı; Reginald'ın sadece birkaç saatliğine tanıdığı ve akıl hastalığı hayatına mal olan talihsiz adam için dua edebileceği hiçbir yer yoktu.

Dolayısıyla, hiç de ölü olmayan Jack Horowitz'in 1982'de kapısında belirip de düğününde sağdıcı olmasını istemesi Reginald için büyük şok olmuştu.

4 / 50: KÜÇÜK ŞEYLER

İşte böyle başladı. Esther, Jonah'ı görmenin sadece pazar günleriyle sınırlı olmaktan başka bir şeye nasıl dönüştüğünden tam olarak emin değildi ama, Depo Kralı'na gittikleri günden sonra, Jonah çoğu zaman okuldan sonra Esther'ın evine gelmeye ve ona satacağı yiyecekleri pişirmede yardım etmeye başladı. Esther'a ve Eugene'e Shakespeare öğretiyordu, bu konuda berbattılar; onlar da Jonah'a matematik öğretiyorlardı, bu konuda berbattı. Rahatsız ve kumaşı çok kötü kaplanmış divana oturuyorlar ve *Karabasan* ve *Kötü Ruh II* ve *Kuşlar* izleyip Ölüm'ü kendilerine çekmenin yeni yollarını düşünüyor, Esther'ın listesine deneyebilecekleri çılgınca şeyleri not alıyorlardı.

Tuhaf kedi, dili ağzının bir tarafından dışarı sarkmış halde Jonah'ın peşinde dolaşıyordu ama Jonah ona hayatında gördü-

ğü en harika kediyeymiş gibi davranıyordu, Fleayoncé'ı bebek gibi kollarında tutuyor, onunla insanmış gibi konuşuyordu ve –bazen– kaşkol gibi boynuna doluyordu. Kedi buna bayılıyordu.

Bazen akşamüzerleri Jonah, babası eve gelmeden önce Esther'ı arıyordu ve liste hakkında ya da Örümcek Adam hakkında ya da depodaki eşyaları kimin, neden aldığı hakkında konuşuyorlardı. Jonah dersleri ya da anne babası ya da evi hakkında hiç konuşmuyordu; Esther için hava hoştu çünkü o da dersleri ya da anne babası ya da evi hakkında konuşmak istemiyordu. Duvarları yeni baştan boyadığı ya da Remy'e ödevlerinde yardım ettiği ya da Esther'ın portresi üzerinde çalıştığı zamanlar Jonah telefonun hoparlörünü açıyordu ve Esther cep telefonlarından nefret etmesine rağmen (korkunç kâbuslar listesinde kırk birinci sıradaydı), telefonun diğer ucundaki Jonah olduğunda idare ediyordu. Listedeki silecek kadar değil –hâlâ yabancıları arayamıyordu– ama idare ediyordu.

Esther Jonah'ın babasının eve geldiğini anlayabiliyordu çünkü Jonah “gitmem gerek” diye fısıldıyordu ya da hat aniden kesiliyordu ve Esther geri aramaması gerektiğini biliyordu. Böyle zamanlarda, Esther gece boyunca Jonah ve Remy'i düşünüyordu; bitişik olduğu ev ne kadar cansız ve karanlık ve boşsa, duvarları hareketle ve renklerle o kadar capcanlı olan odadaki hallerini düşünüyordu.

Sıranın 4/50'ye geldiği pazar günü Jonah, Fleayoncé görmek ve alçısı çıkarılırken “patisini tutmak” için sabahtan gelmişti. Esther dört haftada ikinci defa bodruma iniyordu ve bir şey söylememiş olsa da Peter'in mutluluktan uçtuğunu anlayabiliyordu (sabahın dokuzunda yudumladığı cinle de alakalı

olabilirdi tabii ama başka insanların varlığıyla alakalı olduğu kesindi). Yığın halindeki çöplerinin arasında gidip geliyor, kediyle ilgilenirken Esther'ın avucuna eski fotoğraflar sıkıştırıyor, Jonah'a Esther'ın küçüklüğüne dair hikâyeler anlatıyordu; fazlasıyla normal ve hayatını tarif edecek her şeyden son derece uzak olduğu için artık kulağa kurgu gibi gelen hikâyeler.

Esther ve Eugene babalarıyla parkta, babaları agorafobi geliştirmeden önce.

Esther ve Eugene, Reg Solar'ın orkide serasında, ikizleri dizlerine oturtmuş, zihni henüz sağlamken.

Bir şey bir zamanlar doğruyken artık değilse, hiç doğru olmuş sayılır mı?

Peter'in alçıyı çıkarması ve kediye muayene etmesi gerektiğinden yedi kat daha uzun sürerken Jonah kediyle sakince konuşuyor ve neden miyavladığını soruyordu. Fleayoncé'nin dili hâlâ ağzının yanından sarkıyordu ve hiçbir zaman ağaca tırmanacak ya da fare yakalayacak kadar iyi durumda olmayacaktı. Jonah, kedisinin ölçümlenebilir her türlü standarda göre, rezalet durumunda bir kedi olmasını önemsiyor gibi görünmüyordu. Kedinin muayenesi bitince, Jonah kediye kucakladı, kollarında bebek gibi tuttu; her zaman yaptığı gibi.

Esther divanda oturuyor, hiçbir şeye dokunmamaya çalışıyordu. Peter'in komidinine koyduğu çerçevelerde kendisinin ve Eugene'in fotoğraflarına bakmamaya çalışıyordu; bunlar çoktan soluklaşmış bir geçmişe açılan pencerelerdi. Buraya inmeyi tam olarak ne zaman bıraktıklarını hatırlayamıyordu. On bir yaşındayken eğleneliydi, yıldızlarla süslü ağaçlar ve eski kitap kokularıyla sanki daimi Noel yaşanıyor buraya. Hatır-

layabildiği kadarıyla önce Eugene bırakmıştı aşağıya inmeyi. Eugene'in gelmesi için yalvarmasına rağmen Peter bir beyzbol maçını daha, bir doğum günü partisini daha, bir veli toplantısını daha kaçırınca. Yaşları büyüdükçe ve durum daha da üzücü bir hal aldıkça babalarının etrafında olmak onlara giderek daha zor geliyordu, o yüzden de gelmeyi... bırakmışlardı.

Dikkatini tam zamanında sohbete geri vermiş, Peter'ın: "Bir gün akşam yemeğine buraya gelmek ister misin? Çok fazla yemek yapmıyorum –sadece bir göz gazlı ocağım var– ama dışarıdan sipariş verebiliriz, üçümüz. Özel bir şeyler için para ayıracağım," dediğini duymuştu.

"Tabii," dedi Jonah, Peter'ın elini sıkıp, sırtına hafif hafif vururken. "İyi fikir."

"İstemiyorsan onunla akşam yemeği yemen gerekmiyor," dedi Esther sessizce; 4/50'nin filmini çekmek için evden çıkıyorlardı ve listede bu madde Esther'ı özellikle geriye bırakmıştı çünkü Jonah'ın onu bir tabuta falan kapatmasından endişeleniyordu. "Kendini mecbur hissetme."

"Ne? Baban iyi biri. Seviyorum onu."

Esther kalbinin, Grinch gibi, üç beden büyüdüğünü hissettiğine yemin edebilirdi.

Mobiletle yine sürpriz bir mekâna uzun bir yolculuk yapacaklardı. Vardıklarında mobiletten indiler ve yirmi dakika boyunca, Esther'ın kostümüne (kamçısıyla, şapkasıyla ve kahverengi deri ceketıyla eksiksiz bir Indiana Jones olmuştu bu defa) takılan, atkuyruğu yaptığı saçlarından telleri çeken ve omuzlarına düşmesine neden olan çalılıklarla kaplı bir arazide dolaştılar. Başta Jonah'ın onu yine cinayet işlemek için mü-

kemmel, terk edilmiş bir yere getirdiğini düşündü ama yürüdükçe giderek daha fazla insan görüyorlardı. Başlarında baretleriyle, başüstü lambalarıyla dolaşan insanlar. Malzemelerini ip ve karabinalarla bağlamış insanlar. Esther Jonah'ın planının ne olduğunu ancak bir mağaranın ağzına vardıklarında anlamıştı ve düşündüğünden çok, çok daha kötüydü. İtiraz etmeye fırsat bulamadan, Jonah gösterinin başı gibi görünen, üzerine İSA SİZİ ÖLDÜRESİYE SEVİYOR yazılı tişört giymiş adamın yanına, ekipmanları almaya gitmişti.

“Buraya çizgiyi çekiyorum,” dedi Esther, Jonah geri gelip, bareti uzatır uzatmaz. “Lanet olası hayali kuma çizgiyi çekiyorum.” Sonra, Jonah durumun ciddiyetini anlamış gibi görünmediği için, elindeki bareti yere bıraktı, çalılıklardan bir dal aldı ve gerçek kuma bir çizgi çekti. Jonah'ın katılmayı organize ettiği rehberli mağara yürüyüşü turunun yapılacağı mağaranın girişinden beş metre kadar uzaktaydılar.

“Mümkün değil,” dedi Jonah çoktan mağaracılık baretini bağlamaya başlamıştı.

“Ciddiyim. Bazı temel kurallar koymalıymışım. Birinci kural: mağara olmaz. *Asla. Cehenneme Bir Adım* filmini izledin mi sen?”

“Hayır.”

“Ben izledim ama. Bu hikâyenin sonunu biliyorum ve bir mağaraya girmemin imkânı yok, *imkânı yok.*”

“Pekala, herkes başına baretini taksın mutlaka ve sonra güvenlik konusunda bilgilendirme için peşimden mağaranın girişine gelin,” dedi mağaraya giren ve öylece ölümüne doğru yürümeye başlayan İsa tişörtlü adam. Mağaracılık malzemeleri

kuşanmış küçük bir çocuk koşarak yanlarından geçti ve arkasından karanlığa daldı.

“O çocuğun mağaracılıkta senden önde olmasına izin mi vereceksin?” dedi Jonah.

“O çocuk et yiyen bir insansı troglofauna tarafından vahşice avlanacak ve yenecek.” Söz konusu çocuğun anne babası bu konuşmaya kulak misafiri olmuştu. “Üzgünüm,” dedi Esther. “*Cehenneme Bir Adım* filmini izlemediniz mi?” İkisi de başlarını salladılar. “Eminim sorun olmaz. Hiç sorun olmaz,” dediler.

Çocuk kesin ölecekti.

“Filmle ilgili Wikipedia sayfasını ezberledin mi?” diye sordu Jonah. “Bak, küçük yerlerden gerçekten korkuyor musun sen? Yoksa acaba o küçük yerlerde olması muhtemel şeyler mi seni korkutuyor?”

“Bir mağaraya girmekten, dar bir tünelde sıkışıp kalmaktan ve küçük bir yerde sıkıştığım için kıpırdayamadığım o pozisyonda bir yaratığın ayak parmaklarımdan beni yemeye başlamasından korkuyorum. İkisinden de biraz var yani. Dolayısıyla, o mağaraya girmiyorum.”

“Mağaraya giriyorsun.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.”

“Bu haftanın videosu otuz saniyecik sürsün mü istiyorsun? Son karede şunu mu desin: ‘Esther sadece dört haftanın sonunda başarısız oldu çünkü ödle?’”

“Bu videolarla ne yapıyorsun ki?”

“Boş ver sen. Gir şu lanet mağaraya.”

“Ama... korkuyorum.”

Jonah bareti yerden aldı ve Esther’ın başına, Indiana Jones şapkasının üzerine yerleştirdi ve parmaklarını kıvrıp, barete iki defa tak tak vurdu. “Tam da o yüzden yapman gerekiyor.”

“Senden cidden nefret ediyorum.”

“Çok kırıldım. Gir şu mağaraya.”

Esther mağaraya girdi. Borda kancası omurgası boyunca onu sımsıkı tutuyor, göğüs kafesinin içine baskı yapıyor ve kalbinin düzgün atmasını zorlaştırıyordu ama mağaraya girdi. Baretinin ışığını açtı ve mağaranın girişine doğru sanki transa geçmiş gibi yürüdü çünkü bacakları titriyordu ve bedenini hissetmiyordu; insan hem Indiana Jones gibi giyinip hem de mağaraya girmeyi reddedemez, diye düşündü, dolayısıyla güçlü hissedebilmek için kostümünün gücüne güveniyordu.

“Bu hızla Ölüm’le asla karşılaşamayız,” diye mırıldandı Jonah Esther’ın arkasından. “Lanet olası insan kılıklı et yiyen hedehödeler. Bu kız çok fazla televizyon seyrediyor.”

Giriş odası ilk bakışta Esther’ın düşündüğü kadar kötü görünmüyordu. İlk olarak, turda kendilerinin yanı sıra neredeyse bir düzine insan daha vardı; tümü canavarlar için potansiyel birer yemdi, o yüzden Esther en azından yenecek ilk kişi olmayacaktı ve ikincisi, oda, doğal olarak mağaranın ağzıyla bitişikti, güneş ışığı dantel gibi içeri sızıyordu. İsa tişörtlü adam kendini tanıttı –Dave adında genç bir rahip olduğu anlaşıyordu– ve yer altında iki saatlik maceralarında güvenlikleri için neler yapmaları gerektiğini anlattı. Bir sürü şeyden bahsetti ama mağaralarda yaşayan etoburlara hiç değinmedi; atlanma-

yacak kadar büyük bir konuydu aslında. Dar geçitler olabilir dedi, bazı yerlerde su olabilirdi ama aşırı zorlayıcı olacak, fazla endişelenmeyi gerektirecek bir şey yoktu.

Bunu daha önce binlerce insan yapmıştı ve hiçbirini yiyen olmamıştı.

Brifingden sonra, Rahip Dave bizzat Esther'ın yanına geldi ve klostrofobisinden Jonah'ın bahsettiğini aktardı.

Esther yüzünü buruşturdu. Bir şeyden aptalca korkmaktan daha kötü bir şey varsa o da bir şeyden aptalca korktuğunuzu başkalarının *bilmesiydi*. Ama Rahip Dave bunu hoş karşılamıştı ve ona kendisinin de bir zamanlar klostrofobisinin olduğunu ve isterse kendisiyle birlikte grubun en önünde yürüyebileceğini söyledi ve evet, bu harika bir fikirdi çünkü o zaman canavar diğer herkesi yerken Rahip Dave Esther'ı mağaranın dışına çıkarabilirdi. Esther arkasından da Jonah'ın gelmesini istedi. "Gerekirse benim için kendini feda etmeni bekliyorum. Bu konuda kesinlikle şaka yapmıyorum."

Buna Jonah'ın cevabı, "Yok, canavarlara çocuğu atarım," oldu. Çocuğun anne babası bunu da duydu ve grubun en arkasına, onlardan olabildiğince uzağa geçmeye karar verdiler; oldukça makul bir karardı.

Tur fena başlamamıştı. Tünelin tavanı ayakta durabilecekleri kadar yüksekti ve Esther'ın iki kolunu da tam açtığında bile her iki taraftaki duvara da dokunamayacağı kadar genişti. Taşların ya da toprağın üzerinde yürümüyorlardı, metal bir platformda yürüyor olmaları Esther'ın kaygılarını biraz da olsa azaltmıştı çünkü başka insanların buraya daha önce geldikleri ve altyapı inşa edecek kadar uzun süre yaşadıklarını gösteren

sağlam bir kanıttı. Kireçtaşından dev bir yaratığın içine doğru yürürken yaratığın bağırsaklarının yılan gibi kıvrılan beyaz tüplerini, damarlarının pas kırmızısı kanını, çene kemiklerinden fırlayan kürdan gibi sivri, insanın derisinden ve kemiğinden şiş gibi geçecek kadar keskin sarkıt dişlerini gözlemliyorlardı. Esther havada asılı duran bu ölüm tuzaklarının altından hızla geçiyordu, her an bir deprem olabileceğinden ve bunların kopabileceğinden emindi.

Derinlere gittikçe serinlik artıyordu. Fısıltılar yankı yapmaya başlamıştı. Kamera flaşları garip hareket ediyor, gölgeleri yalayıp geçiyor ama yok edemiyordu. Rahip Dave zaman zaman durup çeşitli mağara oluşumlarını gösteriyordu. Dikitler. Yeraltı ırmakları. Mağara tavanına asılı duran ve tünele mavi bir ışıltı saçan kanatsız ateş böcekleri. Başka bir galeriye geldiklerinde –metal platform neyse ki hâlâ devam ediyordu– Dave kafa lambalarını söndürüp “mağara karanlığını” tecrübe etmelerini söyledi; burnunuzun dibini (ya da kana susamış yırtıcı hayvanların geldiğini) göremeyeceğiniz mutlak karanlıktan bahsediyordu.

Esther’in lambası yanık kalan son lambaydı. Herkes ona bakıyor, bekliyordu; eleştiren bakışlarının teninde sıcak delikler açtığını hissedebiliyordu. İnsanların onu yargıladığını düşündüğü zamanlarda olduğu gibi yine yanakları yanıyordu, avuçları terlemeye başlamıştı ama bu defa herkes onu *gerçekten, gerçekten* yargılıyordu. Düşüncelerinin karanlıkta yankılandığını duyabiliyordu. *Tavuk, korkak, sahte* diye tekrarlıyorlardı. Esther lambayı söndürmek istemiyordu ama ortada hiç korkmamış lanet olası altı yaşında bir çocuk varken, lambasını söndürmeyen tek kişi olamazdı.

“İstersen bana tutunabilirsin,” dedi Jonah sessizce. Esther kollarını Jonah’ın beline doladı ve yanağını göğsüne bastırdı; sanki Jonah çapaymış ve biri az sonra yerçekiminin düğmesine basıp kapatacakmış gibi, elinden geldiğince sıkı tutunuyordu. Aslında olan bir bakıma buydu. Sonra gözlerini sımsıkı kapatıp lambasını söndürdü. Bakış açısındaki değişimi anında fark edemedi, ne de olsa gözleri ezilmişçesine kapalıydı ama herkes mutlak karanlığın ne kadar muhteşem olduğunu anlatmaya başlamıştı. Esther uzun zehirli dişlerin boynuna geçmesini bekleyip durdu.

“Ha siktir! Muhteşem be,” dedi Jonah. “Esther nasılsın?”

“İyiyim.”

“Daha gözlerini açıp bakmadın kesin.”

“Böyle iyiyim.”

“Aç gözlerini.”

“Ne yapacağımı söyleyip durma.”

Sonra Esther, çok yavaşça, gözlerini açtı. Gözlerinin kapalı olmasıyla açık olması arasındaki farkı anlamak zordu.

Karanlıktı. Yani gerçekten, *gerçekten* karanlıktı. Elini yüzünün önüne getiriyor ve göremiyordu. Parmağını gözüne doğru hareket ettirdi ve kirpiklerine değinceye kadar ne kadar yakın olduğunu anlayamadı. Mutlak, kafa karıştırıcı, imkânsız bir siyahlık. Esther burada Eugene’in korkabileceğinden bile emin değildi. Eugene’i o kadar korkutan karanlığın kendisi değil, karanlığın *içinde* gördüğü kıpırtılardı. Şurada bir kanat, burada bir uzuv, dolaptan çıkan bir pençeli el. Burada bunlardan korkamazdınız çünkü zaten *göremezdiniz*.

Tüm bunlar Eugene’in gecedен korkmaya başladığı, ancak

Esther'ın elini tutarak uyuyabildiği ilk birkaç ayı düşündürdü. Esther'ı annesine bağlayan bağ zamanla azalmıştı belki ama Eugene'le paylaştığı sihir her neyse, hâlâ yerinde duruyordu. Hâlâ güçlüydü.

Birkaç dakika sonra, yürüyüşe katılanlar lambalarını yeniden yaktılar ve tura devam ettiler, gözleri aniden oluşan aydınlıkla yanıyordu. Güven veren metal platformun yerini insanların hayatta kaldığına dair hiçbir işaret taşımayan, daha küçük, daha dar tüneller almıştı. Esther eğilmek zorunda kalıyordu. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp emeklemek zorunda kaldı. Sonra –Tanrı Esther'm dolaşım sistemine zeval vermesin– her biri Rahip Dave'in omuzlarının ve karnının geçebileceği genişlikte ya var ya yok bir açıklıktan solucan gibi kıvrılarak geçmek zorunda kaldılar.

Burası en kötü nokta olacaktı, cehennem deliğinin öteki tarafından Rahip Dave böyle söyleyip Esther'ı rahatlatmaya çalışıyordu. Maceralarının tamamında geçmek zorunda oldukları dar tek geçit buydu ve burayı geçince her şey hafif bir meltem gibi gelecekti

Esther hâlâ grubun önündeydi. Başka şansı yoktu, ilk onun geçmesi gerekiyordu.

Dave'in yaptığı gibi dümdüz yüzüstü uzandı ve kollarının hareket ettirerek kendini ileriye çekmeye başladı. Kaya bare-tine bastırıyordu, omuzlarını hafifçe kaldırıyor, karnını ve kalçasını içine çekiyordu. Esther hareket ettikçe boşluk daraldı, bedenini yutmak için şişiyordu.

Amacı oyalanmamaktı. Mağara çökmeden (ki Esther'ın kafasında bu kaçınılmazdı) delikten geçmesi gerekiyordu. Yerin

altında, (trajik) bir kazayla ölecek olan Dave’i yiyerek hayatta kalması gerekiyordu. Büyük hayatta kalma macerasının kitabını yazacak, sonra da film uyarlaması için senaryolaştıracaktı. Belki senaryo dalında Oscar alırdı. En azından bir Altın Küre.

Tünelin ilerisinde hafif bir kıvrım ve yaklaşık beş santim derinliğinde su birikintisi vardı. (Tabii ki, tabii ki, *tabii ki* ıslanacaktı yine.)

“Allah kahretsin, Jonah,” diye söylendi kıvrımdan geçerken; depremler, mağarada mahsur kalmalar ve ani sel baskını olaylarını düşünmemeye çalışıyor ama başaramıyordu. “Allah kahretsin, Allah kahretsin, Allah kahretsin.”

Tünelin en dar kısmı bu kıvrımın diğer tarafındaydı, tavan iyice alçalıyordu ve Esther’ın ağzını ve burnunu suyun dışında tutmak için başını yana çevirmesi gerekiyordu. İleriye doğru otuz santim kadar daha kaymıştı ki iki kolu da bedeninin altına sıkıştı, dirsekleri kıvrık kalmıştı ve yanağını çamurlu sıvının en çok iki santim üstünde tutabiliyordu.

Siktir.

Kontrolü kaybetme.

Kollarından birini ileri itmeye ve altından kurtarmaya çalıştı ama bu hareketi göğüs kafesinin sıkışmasına neden oluyordu. Delikten geçebilmek için bacaklarını kayaya sürterek ilerlemeye çalıştı ama ayağını zemine basamıyordu. Geri. Geri git. Kendini geriye doğru itmek için dirseklerini kullanmayı denedi ama bedeninin yarısı hâlâ tünelin içinde sıkışmış duruyordu.

Siktir.

Paniklemeye başladığını bile fark etmeden aşırı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı bile.

“Hey, hey, hey, hey, hey,” dedi Rahip Dave; birdenbire burunun dibinde bitivermişti. (Bu da mağaralarda bir şeylerin nasıl da hissettirmeden ve hızlıca yanınıza sokulabileceğini hatırlatıyordu.) “Nefes alıp verişini yavaşlat. Beni dinle, yavaş nefes al, ver.”

“Sıkıştım,” demeyi başardı Esther. “Sıkıştım.”

“Sıkışmadın. Buradan çıkmaya yardım edeceğim, tamam mı?”

Esther başını salladı. Dave çoktan elini Esther’ın yanağının altına koyduğundan, boğulmadan boynunu dinlendirebiliyordu.

Dave soluklanması için zaman tanımaya çalışırken Esther, “*Cehenneme Bir Adım*’ı izledin mi?” diye sordu.

“Evet. Mağaracılığa ilgi duymamı sağlayan aslında o film oldu.”

“*Arızalı mısın sen?*” dedi Esther zorla.

Dave güldü. “İnsanların daha önce hiç görmedikleri şeyleri görme fırsatı. Milyarlarca yıl öncesinden beri oluşan sırları keşfetmek; hayır diyemeyeceğim kadar güzel bir fırsattı. Artı, küçük yerlerde ödüm bokuma karışıyordu ama korkumun beni engellemesine izin vermek istemedim bu yüzden de tadını çıkarmanın yolunu buldum.”

“Bok diyemezsin. Sen papazsın.”

“Rahibim aslında. Bak, Esther, bu mağara sistemine daha önce yüz defa girdim, tamam mı? Beni yiyecek bir şeyle bir defa bile karşılaşmadım. Ufacık bir ısırık alan bile olmadı. Onun için, gel seni buradan çıkaralım, geçidin diğer ucundaki galerinin güzelliğine bak, ne dersin?”

Esther 50/1’i yapmalarının ardından Jonah’ın kendisine getirdiği paketi düşündü. *İstediğin her şey korkunun diğer tara-*

fında, yazıyordu üzerinde. Bir mağara sistemi içerisinde güzel bir galeriyi görmeyi özellikle istediği olmamıştı ama açık bir alanda olmak istiyordu, bu yüzden de istediği şeyin bir bakıma korkunun diğer tarafında *olduğunu* düşündü. Tekrar başını salladı.

“Benim için bedenini ileri doğru it, tamam mı?” dedi Dave. “Demin yaptığın gibi. Kollarınla minik emekleme adımları atacaksın.”

Esther santim santim hareket ederken sıkışmışlık hissi azalıyordu. Kolları serbest kaldı, kaya göğüs kafesini ezmeyi bıraktı –birkaç dakika sonra– tünel onu bütünüyle tükürüp her şeyiyle Rahip Dave’in bahsettiği kadar muhteşem görünen bir galerinin içine sürükledi. Ve orada, diğer tarafta, hayatında gördüğü en güzel şey vardı: metal platformun geri gelişi. İnsanlar buraya gelmişlerdi ve hepsi de yenmemişti.

“Aferin!” dedi Dave eliyle Esther’m sırtına pat pat vururken. “Ben diğerlerinin geçmesine yardım ederken etrafa göz atmaya ne dersin?”

Esther ayağa kalktı ve birkaç derin nefes aldı. Bitmişti. Başarmıştı. Tünel çökmemişti, Esther mağaraya dolan suda boğulmamıştı ve et yiyen bir insansı troglöfaunaya da yem olmamıştı. Tünelin nemli karanlığından çıkarken ve *Cehenneme Bir Adım*’daki canavarlar tarafından da hâlâ yenmemişken, Esther 1/50’den sonra Jonah’ın gazete kâğıdına yazdığı alıntıyı, ilk defa, anlayabildiğini düşündü.

Esther korkunun diğer tarafında güzel ya da işe yarar bir şey olduğuna daha önce hiç inanmıyordu. Korku canlıyı ölüye dönüşmekten koruyan makul bir engeldi ve bu engelin her-

hangi bir koşulda aşılmaması gerekirdi. Ama bizzat Dünya'nın ellerinde inşa edilmiş bu odada ayakta dururken, mağaranın tavanında, içeri yeşilimsi güneş ışığı sızdıran bir delik fark etti ve deliğin tam altında, milyonlarca yıldır yağın yağmurlarla ve rüzgârla ve sel suları ile kayada oluşmuş yeşile çalan sarı renkte bir gölet vardı. Duvarlarda biten zümrüt yeşili bitkiler ve yosun gün ışığını yutuyordu ve kuşlar daireler çizerek aşağıya, yuvalarına iniyor, heyecanla bağırarak yavrularına tombul solucanlar getiriyorlardı.

Esther korku engelini aşmıştı ve hayatta kalmıştı ve düşündüğü gibi mutlak ölümü değil, düşünemeyeceği görkemi keşfetmişti.

Korku ondan başka hangi güzellikleri saklıyordu? Lanet başka neleri keşfetmesini uzun zamandır engelliyordu?

Uzun zamandır ilk defa, öğrenmek istiyordu.

15

GÜVELERE VE İSTAKOZLARA

GELİNCEYE KADAR, ÖLÜME

GİDEN DAHA DOLAYSIZ

YOLLAR VAR

Esther kesikleri 5/50'den önceki hafta, salı sabahı okuldan önce gördü. Banyonun kapısı aralıktı ve Eugene aynanın karşısına geçmiş, sakal demesi zor yüz kıllarını tıraş ediyordu. Bileklerini bir o yana, bir bu yana kıvrarak tıraş kremi sürerken, Esther bir kızarıklık fark etti; kolları boyunca uzanan bir dizi uzun kesik vardı.

Göz göze geldiklerinde Eugene, Esther'ın bakmakta olduğunu görüp, "Sen bir de öteki çocuğu gör," dedi, ardından kapıyı kapattı. O gün üzerine uzun kollu giydi. Aslında aylarca, hatta yazın bile, uzun kollu giymişti.

Esther fena hissediyordu. Nasıl oluyordu da insan bu kadar sevdiği birinin bunca zaman acı içinde olduğunu fark etmezdi?

Tabii ki bu Eugene'in ilk mutsuzluğu değildi. Depresyon cidden sinsi bir pislikti. Tıpkı o minik kızın doktorlarının agresif antiretroviral tedavi sonrasında, sırf bedenindeki virüs yükünü tespit edemedikleri için HIV'yi tedavi ettiklerini sanmaları ama tedaviyi sonlandırdıkları anda hastalığın geri gelmesi gibi. Tıpkı HIV gibi, depresyon da saklambaç oyununun ustasıydı. Zihnin derinlerindeki kuytlara gizleniyor, çevresine ördüğünüz duvarların zamanla çökmesini bekliyordu. Depresyon aylarca hatta yıllarca tespit edilemeyecek düzeylerde kalabiliyordu. Çok mutlu ve stabil oluyordunuz ve iyileştığınızı düşünüyordunuz, kurtulmayı başardığınızı düşünüyordunuz. Sonra, BAM! Nereden geldiğini bile anlayamadan su yüzüne çıkıveriyordu. *Titanik* ya da onun gibi bir şey batarken hayatta kaldığınızı düşünün, başardım, yaşıyorum dediniz, ölüme karşı oyunu siz kazandınız ama üzerinden birkaç yıl geçti ve *Titanik* kurtulan herkesin peşine düştü, her birini New York sokaklarında tek tek öldürüyor. *Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum* tarzı bir intikam-korku filminden bahsediyoruz ama deli katil 46.328 tonluk bir yolcu gemisi, sisin içinde denizin üzerinde yüzüyor. Depresyonun akıl almazlığı işte böyle bir şeydi.

Eugene karanlıktan korkuyordu, dolayısıyla karanlıktan ölecekti. Lanet öyle işliyordu. Esther her zaman karanlık onu

tam olarak nasıl öldürecek diye merak etmişti; o sabaha kadar, Eugene'in yara içindeki bileğinin görüntüsü beynine kazın-caya kadar, karanlığın insanın içinde yaşayabileceğini ve onu içte içe kemirebileceğini anlamamıştı.

O yüzden, arabada Rosemary ve Eugene'i beklerken, Esther yapmaktan gerçekten nefret ettiği bir şey yaptı. Telefon görüşmesi yaptı.

Üçüncü çalışında Jonah telefonu açtı.

"Solar, n'aber?" dedi. Sanki mısır gevreği yiyor gibiydi.

"Eugene'i kaybetmekten çok korkuyorum. Bozmaya fırsat bulamadan lanetin onu öldürmesinden. Yeterince çok uğraşmıyoruz."

Jonah bir an sessiz kaldı. "Onun için bu kadar endişeleniyorsan, belki de bir terapistle falan görüşmesi iyi olur." İnsanlar birinin ruhsal bir rahatsızlığının olduğunu biliyorsa işte bunu söylüyordu. Sanki tedavi etmesi, düzeltmesi, iyileştirmesi çok kolaymış gibi. Esther kime söyleyebileceğini düşündü. Eugene'e yardım etmek için herhangi bir şey yapacak kadar önemseyen kim var diye düşündü. Anne babaları mı? Kendi korkularının esiri olmuş, artık zar zor işlev görebilen insanlar mı? Ya da belki okuldaki rehber öğretmene mi söyleyecekti? Kardeşine bakacak ve onu kompleks, zeki bir insan olarak değil, sadece çözülmesi gereken bir sorun olarak, ilaç verilmesi gereken bir hastalık olarak, kilitli kapılar ardına konacak bir karanlık olarak görecekti birine.

Laneti bozmak Esther'a bir terapistle görüşmek kadar mantıklı geliyordu. Belki de daha mantıklıydı.

Esther bir şey söylemeyince Jonah taktik değiştirdi, sesi

yine yumuşaktı, tatlı dilliydi. “Bak, Ölüm’ün dikkatini asla çekmeyecek saçma bir Güve Adamdan korkman benim suçum değil.”

“Bilmeni isterim ki, Güve Adam 1967’de Gümüş Köprü’nün çöküşüyle kırk altı kişinin ölümüne neden oldu.”

“Sen neden beni arıyorsun? Normalde benim seni aramam gerek. Telefon etmekten nefret ediyorsun sanıyordum. Listene bile yazmışsın.”

Esther telefonunda hava durumu uygulamasını kontrol etti. “Pazar günü için bir fikrim olabilir. Zamansız ölümümüzle sonuçlanma olasılığı çok yüksek, inanılmaz tehlikeli bir şey.”

Jonah mısır gevreğini çiğnedi. Yuttu. “*Şimdi* konuşmaya başladık. Ben varım.”

Eugene Ölüm’ü arıyor olabilirdi ama Esther onu daha önce bulamazsa lanetlenecekti.

5 / 50: YILDIRIM

Ölümün dikkatini çekmek için sadece korkmak yetmiyordu. Korkunun iliklerinizin ne kadar derinine işlediği önemli değildi. Öleceğine gerçekten *inanmak* gerekiyordu. Deniz feneri gibi bir şeydi, bu inanç yani. Ölüm Meleğine giden, sizi –geçici olarak da olsa– listesine eklemesini sağlayan bir uyarı mesajı.

Gel bul beni, diyordu. Gel de ruhumu al.

En azından Esther’ın teorisi buydu, baştan sona yanlış da olabilirdi. Belki de insanın ölümü önceden belliydi, Ölüm Meleği kişinin öleceği zamanı ve yeri kesin olarak biliyordu ve zamanı gelinceye kadar gönderilen mesajları umursamıyordu ama bu bakış açısı Esther’a uymuyordu.

5/50’nin pazarı, öğleden sonrası için fırtınalı hava uyarısına denk gelmişti. Gök gürültü sağnak, yaz günlerinin hızla ölen

sıcaklığını hatırlatırcasına, şehrin kenar mahallelerinden geçecekti ve listede kırk altı numara yıldırım olmasa da (mezarlıktı), Esther Jonah'a korkuları değiştirebilir miyiz diye sormuştu ve Jonah –şaşırtıcı biçimde– olur demişti.

Bu haftanın saçma sapan bahanesini dillendirme zahmetine girmedi. (“Şapka yapacağım, kusura bakma,” diyecekti.) Jonah geldiğinde Esther koşarak mobiletin yanına gitti, arkaya oturdu ve doğrudan fırtınanın güzergâhında kalan bir tarlanın yolunu tarif etti. Mary Poppins gibi giyinmişti; beyaz gömlek, siyah etek, kırmızı papyon ve şapka. Mobileti birlikte kasabayı çevreleyen düz çimenlik alana, kilometrelerce süren boş alana sürdüler. Yol üzerinde tek bir kuru ağaç bile yoktu. Jonah yanında piknik sepeti getirmişti, öğleden sonra havanın güneşli olduğu dakikalarda yiyeceklerini yediler, telefonlarında hava durumu uyarılarını tekrar tekrar kontrol edip gök gürültülü sağanak ve şimşeklerin kendilerine doğru geldiğinden emin oldular. Güneşten renkleri solmuş otlar etraflarında sarı saçlı bir deniz gibi dalgalanıyordu. Sıkılınca, tekrar tekrar “Bohemian Rhapsody” dinlediler ve her defasında *Gök gürültüsü ve şimşekler, beni çok korkutuyor!* sözlerini bağıra çağıra söylediler.

Sonra uzaklardan duyulan ilk gök gürültüsünün homurtusuyla durup, ilk defa ufukta kat kat gri ipek gibi toplanmaya başlayan fırtınaya baktılar.

“Siktir,” dedi Jonah yavaşça, Queen’i beklemeye alarak. “Şuna baksana.”

Giderek kabaran karanlıkta oturup, arazide rüzgârın dalgalandırıp yuvarladığı otları izlediler. Evlerin ya da dağların ya da ağaçların sınırlamadığı ufukta, fırtınanın başlangıcı canlı ve

aç gibi görünüyordu. İkisinin altındaki zemini sarsarak içine çekiyor ve homurdanıyor, bir duvar gibi ikisine doğru yaklaşıyordu.

“Bu aptallık,” dedi Jonah. “Yani, bizi *gerçekten öldürebilecek* bir aptallık.”

“Amaç da o zaten.” Esther Jonah’ı otların arasına, yanına çekti çünkü ayakta duramazlardı, hatta oturamazlardı bile; özellikle de fırtına üzerlerinden geçerken ve önden elektrikli parmaklarını sallayarak çarpacak birilerini ararken hayatta kalmak istiyorlarsa.

“Bu haftayı senin planlamana neden izin vermiştim ben, hatırlatsana?”

“Çünkü korkup yan çizeceğimi düşündün.”

“O fikri ciddi ciddi değerlendirsem iyi olacak.”

Hava serinlemiş ve durgunlaşmıştı; sanki fırtına beslenmek için atmosferdeki tüm enerjiyi kendine çekiyordu. Dünya karardı. Yağmur başladı; başta sadece yoğun bir sis gibiydi ama sonra damlalar o kadar büyüdü ve hızlandı ki, Esther’ın tenini ısıırıyordu.

“Yanımda yine ıslanıyorsun,” dedi Jonah.

“*Hâlâ* komik değil bu dediğin.”

“Ama *doğru!*”

Sonra da şimşekler çakmaya başladı. Esther daha önce şimşeklerin bu kadar yakınında bulunmamıştı. Daha önceki seferlerde kaç kilometre uzakta çaktığını anlamak için şimşekten önceki saniyeleri sayması gerekmişti; dört, beş, altı, yedi. Burada şimşekle gök gürültüsü arasında bir saniye bile geçmiyordu. Işık gökyüzünü yırtarken, aynı anda Esther’ın kulak zarı

zangırdıyor, ayağının altındaki zemin titriyordu. O kadar ani, o kadar şiddetliydi ki dünya birkaç saniyeliğine gerçekliğe girip çıkıyor gibiydi; gök gürültüsü haykırarak onlardan uzağa, daha uzağa, kasabadaki insanlara fırtınanın geldiğini haber vermeye gitti. Ama onlar orada, sesin üç, dört, beş saniyeyi sayan çocuklara çarpmayacağı yerde, merkez üssünde, sesin başlangıcındaydılar. Ses onlarla başlıyordu.

Jonah Esther'ın elini tuttu çünkü bu yaptıkları gerçekten *aptallıktı* ama artık kaçamazlardı. Ruhlarına cennetten bile görünen, yıldırıma içlerinden geçip toprağa aksın diye yalvaran hedef tahtaları çizilmişti. Gökyüzü tekrar aydınlandı; Esther şimşek için neden çaktı dendiğini ilk defa anladı. Toprağa şiddetle bağlanmak için havada tokat gibi çakıyordu. Esther gözlerini sımsıkı kapattı. Eğer Ölüm geliyorsa, Esther onu görmek istemiyordu. Böylece, Esther ve Jonah ellerini sımsıkı tuttular; yakınlıkları Esther'ın teninin zevkle ürpermesine neden oluyordu ve çakan her şimşekle birlikte Jonah, "Hay anasını! Bu çok yakındı işte, hissettin mi, Tanrım, kadın sen benim ölümün olacaksın!" gibi bir şeyler söylüyordu.

Şimşeklerin arası açılmaya başlamıştı ve gök gürültüsü giderek uzaklaştı. Yağmur azaldı ve ikisi ölmedi.

Yağmur dinince Esther gözlerini açtı ve yattığı yerden doğrulup, oturdu. Hayatta olmaları muazzamdı, mucizeydi ama Esther bir an için, bir kıvılcım, bir kalp atışı kadar bir süre için karanlık bir figürün otların arasından, dümdüz arazinin öteki tarafına doğru gittiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Hikâyelerde anlatılan Ölüm değildi bu; elinde tırpanıyla uzun boylu, zayıf, cüppeli iskelet değildi, koyu renk palto ve siyah şapka giymiş ufak tefek biriydi.

Büyükbabasının tarif ettiği Ölüm. Jack Horowitz.

Esther gözünü kapatıp açtığında, figür ortadan kayboldu, ufukta tir tir titreyen otlar onu yuttu ama Esther halüsinasyon görmediğine, neredeyse çok kesin denecek kadar emindi.

Esther zihninde olayı şöyle kurgulamıştı: O sabah, 5 Mayıs 2056'ya kadar ölmemesi gereken bir kadın evden çıkarken ofisin anahtarlarını unutmuş, aramak için eve geri girmek zorunda kalmıştı, dolayısıyla her gün yürüyerek işe gittiği süreye yirmi beş saniye eklenmişti. Yirmi beş saniye genel olarak günlük hayatımızda çok uzun bir süre gibi görünmeyebilir. Genel olarak, yirmi beş saniyede pek bir şey yapamazsınız. Mikrodalgada soğuyan kahvenizi ısıtabilirsiniz. Yoga yaparken belli bir pozda sabit kalabilirsiniz. “Stairway to Heaven” şarkısının enstrümantal girişinin yarısından biraz azını dinleyebilirsiniz. İnsanların her gün tekrar tekrar, kendilerini öldürmeden elde ettikleri küçük zaferler.

Bahse konu kadın o kadar şanslı olmayacaktı. Son derece hassas ayarların olduğu ölüm işinde yirmi beş saniye, işe hâlâ nefes alır halde ulaşmakla, zamanından kırk yıl önce toprağın altına girmek arasındaki farktı. Şans bu ya, beklenmedik bu özgür irade davranışı Ölüm'ün dikkatle yaptığı hesapları altüst etmişti ve kadın endüstri tipi bir çim biçme makinesinden fırlayan bir metal parçasıyla ölmek için tam da doğru zamanda doğru yerdeydi.

Kasaba halkının yıllar boyunca Ölüm'ün *Son Durak* filminde anlatılan doğasına dair konuşup durmasına neden olacak hazin, acayip bir kaza; öyle bir şey varsa tabii. Ölüm Meleği nasıl titiz çalışmışsa, diyeceklerdi, kadının ölümünü ne kadar

da incelikle ayarlamış, mükemmel zamanlamış; kadın evden bir saniye geç ya da bir saniye erken çıkmış olsa ya da bağcıklarını yeniden bağlamak için durmamış olsa ya da ofisin anahtarlarını da almayı vereyim diye düşünmüş olsa ya da şu olsa bu olsa, belki de hâlâ hayatta olurdu, diyeceklerdi. Burada kadere dair söylenebilecek çok şey var; kadının geçtiği yerde neden ev olmadığı, bahse konu metal parçasının nasıl olup da uzun çimlerin arasında kaldığı, çimlerin aslında öğleden sonra biçilmesi planlanmış olmasına rağmen bahçe işlerini yapan işçinin öğleden sonra velayet davası duruşmasının olması ve işi sabaha kaydırması. Karısı iki yıllık metresinden gelen mesajı görmese, velayet davasının da görülmeyecek olması, falan filan. Sonu gelmeyen bir dizideki yüzlerce ve binlerce seçim ve şans, altmış santimlik bir boru parçasının çim biçme makinesinin bıçaklarına takıldığı ve fırlayıp kadının sol şakağından girdiği ve diğer tarafından çıktığı o anı doğuruyor.

İnsanlar bilmiyorlar ama Ölüm de bazen ölüme şaşırır.

Ölüm Meleğinin programındaki bu beklenmedik değişiklik nedeniyle, ani bebek ölümü sendromu sonucu ölmesi gereken bir bebeğin canı alınmamıştı. (Ölüm olay yerine geldiğinde bebeğin annesiyle babası başarıyla kalp masajı yapıyordu ve bebek yetmiş yedi yaşma kadar yaşayacaktı.) Dolayısıyla, Ölüm işlerinin arasında on beş dakikalık bir sigara molası verebilmişti. Yıllar önce günde bir paket sigara alışkanlığını bırakmış olduğundan, bu molada açık arazilerde dolaşıp düşünmeye karar vermişti; hayatı düşünecekti ve ölümü ve ikisi arasında olup bitenleri. İşte o zaman, bu beklenmedik ve planlanmamış mola sırasında, Ölüm Meleği otların arasına uzanmış iki gence

rastlamıştı; tepelerinde şimşekler çakıyordu. Bir an için panikledi. Daha o sabah, ölmemesi gereken birinin canını almıştı ve işte burada, iki kişi daha vardı. Ölümüne karşı dehşet verici bir isyanın başlangıcı mıydı bu? Tüm bunlar yüzünden fazladan ne kadar evrak işi çıkacaktı ona? Tüm yaşam döngüsü çöp olursa, Akdeniz’de planladığı tatili yine de yapabilecek miydi?

Ve böylece Ölüm Meleği, müdahale etme yetkisi de olmadan, yapabileceği tek şeyi yaptı: Uzun otların arasında durup, uzaktan ikisini izledi; cebindeki atıştırmalıklardan yiyor ve ikisine yıldırım düşmemesini ve kemiklerine kadar pişmemelerini umuyordu. Fırtına ilişmeden geçerken onlara baktı ve sonra uzaklaştı; birbirlerini ayağa kaldırışlarını ve boş arazide çılgınca daireler çizerek koşmalarını, ellerini havaya kaldırıp göklere ölümsüzlüklerini haykırışlarını bir süre daha izledi. Kızın onu görmüş olabileceğini düşündü ama insanlar kendilerini korkutan şeylere uzun süre odaklanmama eğilimindeydiler; kızın da dikkati hızla yanında duran çocuğa kaymıştı.

Ölüm kızı tanımıştı aslında. Gözlerinin şekli, saçındaki kıvrıklık, yüzünü saran çiller ve –kimliğini belki de en açık eden– gözlerindeki neredeyse kurtlara has isyankârlık ışıltısı.

Reginald Solar, yıllar boyunca, Ölüm’ün işlerini ciddi anlamda sekteye uğratmıştı, dolayısıyla torununa da dikkat etmek gerekiyordu; en azından bir dümen döndürmediğinden emin olmak için ki döndürdüğü açıkça ortadaydı.

Gerçeklere dönersek: Esther, Jonah’a Ölüm’ün muhtemelen orada olduğunu, onları izlemeye geldiğini söylemedi. İkisi de sıırıslıklam olmuş, birbirlerinin ayağa kalkmasına yardım ederken sadece, “Kesinlikle işe yarıyor,” dedi.

6 / 50: UÇURUMLAR

6/50'den önceki gece Esther uyuyamamıştı. Yatağında yatıyor, uykuya dalar gibi oluyordu, sonra hani merdivenlerden düşüyormuş gibi hissettiğiniz şu irkilmeye uyanıyordu. Bu hisle uykusu tamamen açılmıştı ve zihninde birden evine çarpan bir dalga görüntüsü belirmişti. Camlar kırılıyor, içeri dolan çamur Esther'ı duvara yapıştırıyordu. Tsunami. Kıyıya arabayla bir saatlik mesafede yaşıyorlardı, dolayısıyla bu korku tamamen akıl dışıydı ve Esther da tamamen akıldışı olduğunu *biliyordu* ama bilmek zihninde tekrar, tekrar, tekrar canlandırmasına, her defasında içinde bir adrenalin dalgasının (ha ha ha) yükselmeye engel olmuyordu.

Eugene'i kurtaramadığı ve yatak odasındaki çamurlu suda

boğulduğu iki saatin ardından, uyumaya çalışmaktan vazgeçti, yorganı yastığı toplayıp aşağıya, mutfaktaki sedire uzanmaya gitti; burası olası olmayan/imkânsız bir tsunami durumunda nispeten güvenli gibi görünüyordu. (Sonuçta, ahşap suyun üstünde yüzer.)

Bu onun için yeni bir olay değildi. Böyle bir korku tepkisini ilk defa yaşadığında on bir yaşında falandı ve onu uykusuz bırakan mantık dışı korku bir dağ aslanının (bulundukları bölgenin doğal yaşamına has bir hayvan değildi, hatta bölgede görülmuş bile değildi) arka kapıdan (kilitliydi) içeri gireceği, Esther'ın yatak odasının kapısına (kapalıydı) geleceği ve onu parçalayıp öldüreceğiydi. Bütün geceyi Eugene'in odasında geçirmiş, bir köşede oturup büyük kedinin onları yemeye geleceği anı beklemiş, beklemiş, *beklemişti*.

Hayvanın geleceğinden çok *emindi*. Gelmedi.

Jonah sabah geldiğinde, Esther hâlâ uyumamıştı. Gözleri yanıyordu ve Jonah'ın o gün için planladığı aptalca, çılgınca şey neyse, işte onu yapmayı canı istemiyordu. ("Uçurumlar" o pazarın korkusuydu; her şekilde kötü olacaktı.) O yüzden, saçma sapan "korku işinden birkaç saatliğine yırtma" bahanesi olarak şapka yapmayı kullandı. Jonah ile birlikte sarı divanlarına oturdular ve mısır gevreği kutularından, tuvalet kâğıdı rulolarından ve çöpten aldıkları tellerden şapkalar yaptılar. Jonah kendi yaptığı şapkaya kâğıttan çiçekler ve kelebekler bile yapıştırdı, peçeteden tüy yaptı.

Jonah şapkasını başına geçirip oturma odasında dolaşmaya başlayıp, hayali fincanından kibarca çayını yudumlar gibi yapınca Esther, "gösteriş meraklısı," diye mırıldandı.

Sonra Ölüm'ü kızdırma vakti geldi. Jonah, Esther'a mayosunu giymesini söyledi. Esther'da sadece bit pazarından aldığı bir yüzücü kostümü vardı; yirminci yüzyılın başlarında moda olan tarzda, soluk sarı çizgili, Peter Pan yakalı ve arkasında kocaman bir fiyongu olan, diz hizasına kadar uzanan bir garabetti. Üzerini değiştirdiğinde Jonah kendini yere atıp en az iki dakika boyunca Esther'ın üzerindeki şeye güldü.

Nihayet toparlanabildiğinde, “son dokunuşlar,” dedi ve başından karton şapkasını çıkardı, Esther'ın başına koydu ve çenesinin altından bağladı. “1900'de, deniz kenarında bir gün geçirmeye hazırsın.”

“Önümüzdeki hafta ne bahane uydurursam kabul edersin?”

“Jonah Smallwood ile randevun olduğu için mısır tarlalarıyla uğraşamayacak kadar meşgulsün.”

“Mükemmel yüzme kıyafeti seçimlerime gülen erkeklerle çıkmıyorum.”

“Yüzme kıyafeti seçimlerine *gülmemiş* herhangi birine şüpheyle bakardım.”

“Jonah. Ciddi olalım. Listeye odaklanmamız gerekiyor. Eugene için endişeleniyorum.”

“O zaman onu da getir, kâbus aksiyonuna katalım onu da. Ona ve Hephzibah'a iyi gelir. Ve *ben* ciddiylim. Benimle bir randevuya çık.”

Jonah gözlerini dikmiş Esther'a bakıyor, cevap vermesini bekliyordu. Esther'ın göğsünde tuhaf bir his vardı, sanki kalbinin etrafında bir ip gerilmişti. Bu daha önce, ilkokul yıllarındayken, Jonah o acımasız çocukların saçına ya da çillerine ya da kıyafetlerine laf atmalarını önlemek için teneffüslerde

yanına oturduğu zamanlarda da hissettiği bir duyguydu. Esther Jonah'ın kaşlarının nasıl kırıştığını ve kahverengi gözlerindeki öfkeyi, gözlerinin “Ben buradayken kimse seninle uğraşmaz,” deyişini hatırlıyordu. Aynısını şimdi de söylüyorlardı ve Esther ona inanmak istiyordu çünkü Jonah güzeldi ve iyiydi ve insan bedeninde yoğunlaşmış mutluluk gibi kokuyordu.

Ama daha önce de kendini güvende hissettirmişti ve sonra da bırakıp gitmişti ve Esther birine güvenmenin ve sonra da yüzüstü bırakılmanın ne kadar acı verici olduğunu hâlâ unutmamıştı. “Mısır tarlalarından uzak durmayı ne kadar çaresizce istediğimi düşünmem gerek,” dedi sonunda.

“Korkudan çaresizce kaçınıyorsun işte. Kızların benimle çıkmasını işte böyle sağlıyorum.”

“Çok fazla kızla çıktın, değil mi?”

“Bana orospu damgası vurmaya çalışma, Esther Solar!” diye bağırdı camdan dışarıya doğru. “Kimse beni orospu yerine koyamaz!”

Esther eliyle Jonah'ın ağzını kapattı. “Tanrım, tamam, işimize bakalım hadi.”

Jonah elinin altında sırtıyordu. “Kardeşini de getir.”

“Eugene okyanustan nefret eder.”

“Asıl onun için gelmesi lazım. Ben şunu düzenlerken sen de git Eugene'i getir,” dedi yanında getirdiği siyah spor çantasının fermuarını açarken. Esther çantanın yan taraflarının fileli olduğunu yeni fark ediyordu.

“O çanta ne için tam olarak?”

“Aa, söylemedim mi? Kedi için satın aldım. Maceralarınıza onu da götüreceğim.” Sonra Fleayoncé'ı divanın üzerinden avuçladı, dikkatlice omzuna astığı çantaya koydu ve ona bir

tarafından kuru kedi maması verip bir taraftan da fısıltıyla bir şeyler söylerken mutlu mesut yola koyuldu. Esther bu görüntü karşısında kalbinden füze gibi yükselen duygunun aşka çok yakın bir şey olduğunu düşündü.

Ve böylece, birlikte geçirdikleri altıncı pazar gününde, Esther Ölüm arayışlarına Eugene ve Hephzibah'ı da davet etti.

Kasabalarından sahile arabayla bir saatte gidiliyordu; bu bile Reginald Solar için yeterince uzak değildi; suyun büyüklüğünden o kadar çok korkuyordu ki, savaşın bitişinden kısa bir süre sonrasında beri bir yüzme havuzuna bile bakmış değildi. Esther da okyanustan korkuyordu, daha çok büyükbabası korktuğu için ama aynı zamanda okyanusta yaşayan köpekbalıkları, piranalar ve bir ihtimal Cthulhu' yüzünden.

Eugene'in arabasıyla sahile doğru yol aldılar. Fleayoncé Jonah'ın kucağında oturuyor, deli gibi mırıldıyordu. Heph bembeyaz giyinmişti, kül rengi saçlarını uzun kurdelelerle örmüştü. Eugene önünde uzanan düz yola bakarken sessizdi. Bazen, bulutların arasında beliren güneş ışığı vurduğunda, direksiyonu saran parmakları cam gibi görünüyordu.

Vardıklarında sahil kasvetli ve terk edilmiş gibiydi. Sarp kayalıkların oluşturduğu sahil çizgisi dümdüz mavi okyanusa dalıyordu. İnsanlar yazın buraya kayalıklardan atlamak için geliyorlardı ama bugün güneş solgundu ve sudan soğuk bir rüzgâr esiyor, yosun ve tuzlu su kokusunu kıyıya taşıyordu. Gözle görülebilen mesafede hiç ağaç yoktu. Ev yoktu, mağaza yoktu, herhangi bir yapı yoktu. Sadece aniden ve dramatik bir hareketle suya batıveren otlu arazi vardı.

* Howard Phillips Lovecraft'in kurguladığı Cthulhu Mitosu'ndaki bir karakter. Ahtapota benzeyen, yüzü duyargalarla kaplı, pullu bedeni ve dev pençeleri olan devasa yaratık. (ç.n.)

Dörtlü arabadan indi ve yan yana uçurumun kenarına doğru yürüdü, Fleayoncé tasmaıyla Jonah'ın yanında duruyordu. Kenara bir buçuk metre kala Esther durdu. Elinde değildi. O anda, arkadaşlarının önünde cesur davranmayı çok istiyordu ama ayakları işlemiyordu; Esther başını sallıyordu. Yüksek yerleri gerçekten, fiziksel olarak rahatsız edici buluyordu. Bir defasında Ukraynalı iki adamın Şangay Kulesine tırmandıkları bir YouTube videosu izlemişti; midesi bulanmış, kusmuştu.

Aniden bedeninin mümkün olduğunca sağlam bir zemine temas etmesi ihtiyacı duydu, onun için sırtüstü yere yattı.

“Nasılsın?” diye sordu Jonah tepesinde belirdiğinde.

Esther genel olarak Jonah'ın olduğu tarafa doğru elini güçsüzce kaldırdı. *İyi*im mesajı vermesi gerekiyordu bu hareketin ama pek işe yaramamıştı. Jonah bağdaş kurup Esther'ın yanına oturdu.

“Yapabilirsin, Esther,” dedi. “Şu ana kadar neler yaptığını düşün.”

“Ben senin gibi değilim. Korkusuz değilim.”

“Korkmadığımı mı sanıyorsun? Ya, mağarada neredeyse altıma edecektim. *Cehenneme Bir Adım* 'ı izledim bu arada; bir daha mağara yürüyüşüne asla gitmem.”

“Seni *ikiyüzlü* pislik!”

“Bak, korkusuz insan aptaldır çünkü korkunun ne olduğunu bile anlamaz. Korkusuz olsaydım, paraşütsüz uçaktan atlardım ya da annenin yemeklerinden yine yerdim.” Eugene bu dediğine güldü. “Evet, bak işte, ne demek istediğimi Eugene anlıyor. Demem o ki, korkman gerekiyor. Korku seni korur. Cesaretin bir anlamı olması için,” –parmak uçlarıyla Esther'ın köprücük kemiğine dokundu– “iliklerine kadar korkman gerekiyor.”

Esther Jonah'a baktı. "Ya ölürsem?"

"Ya yaşarsan?"

Esther o anda bir çığlık duydu. Gözünün ucuyla görebildiği, bulanık bir görüntü, bembeyaz kıyafetleriyle uzun boylu bir hayaletti.

"Yoksa o..." diye söze başlamıştı ki Hephzibah Hadid uçurumun kenarından ciyaklayarak ve tamamen giyinik halde atladı; uzun uzuvları bir an için havada asılı kaldı, sonra da gözden kayboldu.

"Allah *belanı*," diye bağırdı Esther; hepsi hızla ayağa kalkıp uçurumun kenarına fırladılar. Heph uzakta, sudaydı; yüze çıktıği noktada yelpaze gibi açılan beyaz dantelden bir hale oluşmuştu. Suda sırtüstü duruyor, kayalık kıyıya doğru ayaklarını ağır ağır sallayarak yüzerken empresyonist bir tablodaki figürlerden biri gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye bağırdı Esther. Hephzibah heyecanla iki elinin başparmaklarıyla evet işareti yaptı. "Heph bu kadar cesur muymuş?" Esther kenardan, ölümüne doğru çekilme korkusu olmadan, daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Nasıl fark etmemişim?"

"Heph yabani hayvan gibi," dedi Eugene. "Nasıl fark etmemiş olabilirsin?"

Esther kenardan dizlerinin üzerinde uzaklaştı ve Heph'in çıkmasına yardımcı olmak için okyanusa inen yola yöneldi ama Jonah başını sallıyordu, "Ben alırım onu. Sen atla." Sonra Fleayoncé'ı boynuna sardı; kedi orada öylece duruyordu, uyuşmuş ve gülümseyerek, dünyanın en çirkin doldurulmuş hayvanı gibi.

Esther ayağa kalkmak için kendini zorladı; rüzgâr saçlarını bedenine alev gibi doluyordu. Uçurumun kenarında dikilirken daha önce hiç hissetmediği bir şey hissetti. Eski korkusu, göğsüne saplanmış borda kancası, onu uçurumun kenarından çekmek isteyen o şey yerinde duruyordu ve *hayır, hayır, hayır* diye fısıldıyordu. Ama yeni bir şey de vardı: cezbedici bir yem. Aşağıda, suyun içinde *evet, evet, evet* diye fısıldayan bir şey. İlerle, devam et, bilinmeyene git. Yok oluşla tir tir titreten heyecan arasında bir histi.

İstediğin her şey korkunun diğer tarafında, diye hatırlattı kendine. Korku bu defa ne saklıyordu ondan?

Adrenalin böyle bir şeydi işte: Esther ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Kısa bir süre öncesine kadar adrenalin düşmandı, damarlarına iradesi dışında enjekte edilen bir şeydi. Bileklerine abartılı bir elastik bant bağlayıp köprüden atlamanın nasıl olup da keyifli olarak nitelendirilebildiğini anlayamıyordu. Ama artık bunun kontrolle alakalı olduğunu görebiliyordu. Adrenalinin yatakta uykuya dalmak üzereyken seni bulmasını beklemek yerine, ne zaman ve nerede ve nasıl fırlayacağını seçebilmek.

Eugene kayaların tepesinde Esther'ın yanına gelip, "Jonah az önce bir moral konuşması yaptı," deyinceye kadar Esther hangi gücün kazanacağından, hangi gücün daha etkili olacağından emin değildi.

"Kendini filozof sanıyor. Ne dedi?"

"Ejderhalı, şövalyeli bir şeyler."

"Tabii ki. Klasik."

"Tamam. Yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Eugene Esther'a

elini uzattı. Kıyafetinin kollarının bileklerini örtmesine her zaman dikkat ediyordu.

Aşağıda, uzakta, Jonah Hephzibah'ı sudan çıkarmıştı ve GoPro'suyla çok iyi, çok net bir açı yakaladığını ve istedikleri zaman atlayabileceklerini söylüyordu bağırarak.

Esther Eugene'in elini tuttu; Esther'ın tenine değen teni bir ölününki kadar soğuktu. "Bu çocukla karşılaştığım güne lanet ediyorum," dedi Jonah'ı kastederek ve sonra iki kardeş üçe kadar saydı ve aynı anda çığlık atarak atladılar. Düşerken Esther rüzgâra kapılıp aşağıdaki kayalara çakılmaktan endişelenmedi. Sığ bir yere denk gelip okyanus zeminine çakılmaktan ve omurgasını çatlatmaktan endişelenmedi. Hatta Cthulhu'yla karşılaşmaktan bile endişelenmedi. (Tamam, belki biraz endişelenmiş olabilir.) Onu endişelendiren Eugene'in atlamaya istekli olmasıydı. Çok altlarında kalan suya bakışı, sanki evine bakar gibi olması. Uçurumun kenarından adımını kolayca atışı ve dünyanın manyetik alanının çekimiyle havada kendisinden daha hızlı düşmesi. Suyu çarptığı sırada güneş ışığında parıltıması, aynı Tyler Durden'in ekranda tam olarak görünmeden önce görüntüsünün dört defa gidip gelmesi gibi. Sonrasında olacakların işaretini veriyordu.

Eugene kötü ruhlardan ve yaratıklardan ve her şeyin ötesinde de karanlıktan korkuyordu ama ölümden korkmuyordu. Bu da Esther'ı her şeyden çok korkutuyordu.

Esther'ın önce ayakları suya değdi, sonra ivmeyle ve bedeninin ağırlığıyla aşağı, daha aşağı, daha aşağı çekildi. Soğuk şoku kemiklerine işliyor, ciğerlerinin büzülmesine neden oluyordu. Beyni artık *yukarı, yukarı, yukarı* diye bağırmaya

başlamıştı. Eugene yoktu. Her şey yok olmuştu. Derin, serin karanlıkta sadece o ve Cthulhu vardı. Yüzeye çıkmak için çırpındı ve kardeşiyle aynı anda suyun yüzüne çıktı. İkisi de derin nefes aldılar. Eugene gülüyor, ulur gibi bağılıyor, Esther'a su sıçratıyordu. Esther ona doğru yüzdü, şakacıktan suyun altına iterken ışığın Eugene'in içinden geçtiğini ve onu şeffaflaştırdığını fark etti.

Ne kadar zamanı vardı? Eugene'in sonsuza kadar buharlaşmasına ne kadar zaman kalmıştı? Alev gibi sönmesine ve bir daha geri gelmemesine ne kadar zaman kalmıştı? Zaman yeterince uzun değildi.

"Hey," dedi Eugene yeniden suyun yüzüne çıktığında ve yanaklarını avuçlarının arasına aldı. Eugene'in teninde, birbirlerine dokunduklarında Esther'ı sakinleştiren garip bir çekim vardı, belki ikizlere has bir çekim. "Seni seviyorum. Bunu asla unutma."

"Ucube gibi davranma," dedi Eugene sırtarak ve Esther'ı uzaklaştırdı. "Tekrar atlamak istiyorum. Gel daha yüksek bir yer bulalım."

Esther da gülümsedi, bu çılgınlıklarıyla Ölüm'ün dikkatini çekmeye hevesleniyordu. Belki de pervasızlıklarını izlemeye buraya gelirdi; daha önce bir defa daha izlediğine inanıyordu.

Dördü bütün öğleden sonrayı kayalıklardan atlayarak geçirdiler ve her defasında biraz daha cesaretli davrandılar. Her defasında daha yüksekte atladılar. Koşuyor ve atlıyorlardı. Takla atıyorlardı. Öğle yemeğinden sonra Eugene arabayla sahilin ilerisindeki Walmart'a gitti ve dört tane şişme yunus aldı. Yunusların üzerine binip suya atlıyorlardı; sanki Poseidon'la

savaşı gidiyorlarmış gibi. Video kayıtları, Jonah'ın dediğine göre, inanılmazdı.

Ve suda, Esther korkunun gerçekten de uzun zamandır ondan sakladığı güzelliği keşfetti: suyun kabarmasıyla oluşan turuncu deniz yıldızları ve yeşil mercanla dolu gölcükler başka bir dünyaya açılan kapılardı; suya her dalışında etrafında dans eden balık sürüleri; teninde dalga dalga iz bırakarak kuruyan tuz.

O gün Ölüm'le karşılaşmadılar ama Eugene ve Hephzibah, Esther'ın hiç bilmediği kadar mutlu ve genç görünüyordu ve bunun için tarifsiz şükran duyuyordu.

“Pazar günü mısır tarlalarına gitmek için görüşür müyüz?” diye sordu Jonah eve dönüş yolunda. Esther arka koltukta Jonah'm yanında oturmuş, başını omzuna yaslamıştı ve Fleayon-cé kucağında tuzlu bir ısı kaynağı gibi oturuyordu.

“Kusura bakma, gelemem,” dedi Esther uykulu bir sesle. Ona bu kadar yakın dururken, aniden dudaklarını Jonah'ın yanağına bastırma, kollarını boynuna dolama isteği duymuştu; herhangi birine karşı duymaya alışık olmadığı bir arzuydu bu.

“Neden?”

“Randevum var.”

Esther, Jonah'ın gülümsemesinde daha önce görmediği kadar kocaman bir yaramazlık gördü. “Pazar günü görüşürüz.”

7 / 50: MISIR TARLALARI

Mobilyalar 7/50 hafta sonunda kaybolmaya başladı.

Cumartesi sabahı Esther uyandığında mikrodalga fırınla yemek masası gitmişti. Aniden ortadan kaybolan şeyleri sorgulamamayı öğrenmişti, o yüzden yulaf lapasını ocakta hazırladı ve dizüstü bilgisayarını –ne olur ne olmaz diye– yatağının ayakucunda duran sandığa kilitledi.

Pazar sabahı televizyon gitmişti. Sabit telefon. Elektrikli pişirici. Reg’in eski koltuğu.

Eugene bunları görmezden gelmeyi tercih ediyor ve Rosemary’nin suçsuz olduğunu varsayıyordu –belki eşyalarını yine Craiglist üzerinden satmaya *kalkışmamıştı*– ama Esther bazen annelerini izliyordu; işlerin çok kötü bir noktaya varmaması için sadece. Bu amaçla, herhangi bir zamanda meteliğe ne kadar kurşun attıklarını hesaplamada kullandığı bir ölçek geliştirmişti:

SAVUNMA SEVİYESİ 5. Rosemary dışarıdan yemek söyledi = o kadar da batmadık. Normal hazırlık düzeyinde kalınacak. Gerekli eylem: yok.

SAVUNMA SEVİYESİ 4. Hafta içinde akşam yemeği olarak iki defadan fazla ramen yendi = orta düzey parasızlık. Normalin üzerinde hazır olunacak. Gerekli eylem: durum genel olarak gözlemlenecek. Mümkün olan durumlarda müdahale edilecek.

SAVUNMA SEVİYESİ 3. Yemek yapılmadı. Yemeğin olmadığıнын sözü edildiğinde, Rosemary gidin iş bulun dedi = baya parasızlık. Hazırlık düzeyi artırılacak. Gerekli eylem: büyük elektrikli aletlerin ve mobilyaların internet üzerinden satışının önlenmesine çalışılacak.

SAVUNMA SEVİYESİ 2. Uzak akrabalar evi aramaya ve borç verdikleri paraları geri istemeye başladılar = tam meteliksizlik. Çok yüksek düzey hazırlık. Gerekli eylem: söz konusu akrabalara Rosemary'nin ödemesi gereken çok fazla fatura olduğundan ve Babamızın çalışmadığından dem vurulacak ve kesinlikle, asla ve katiyen Rosemary'nin kumar makinelerine her zamankinden daha fazla gitmesi yüzünden parasız kalmadığımız vurgulanarak ağılanacak. Aile mirasından kalanların da yok olmaması için yatak odasının kapısı kilitlenecek.

SAVUNMA SEVİYESİ 1. Maksimum hazırlık düzeyi. Rosemary'nin nikâh yüzüğü "temizletmeye" verildi = mutlak meteliksizlik. Bu daha önce sadece bir defa yaşandı. Evden tahliye edilme olasılığı yüksek. Gerekli eylem: değerli eşyalar saklanacak. Yani, cidden, çok iyi saklanacak. Rosemary nerede olduğunu sorarsa kaybettim denecek. Rosemary'nin gazabına uğranacak. (Reg'in hizmet madalyaları –Esther'in en değerli

eşyası— Rosemary’nin satmasını önlemek için şu anda Heph’in evinin arka bahçesinde gömülüydü.) Geri kalan tüm değerli eşyalar bir valize konacak, Hephzibah’ın ya da öfkeli akrabalarından herhangi birinin yanına her an taşınmaya hazır olunacak. Devlet koruması altına alınmaya hazırlıklı olunacak.

Pazar sabahı evde yiyecek bir şey yoktu. Esther annesine market alışverişi yapmadın mı diye sorduğunda, Rosemary kek satmak yerine gerçek bir iş bulmasını önerdi, bu yüzden Esther merhum büyükannesinin takılarını Eugene’in yatağının altındaki gevşek bir parkenin altına sakladı. Sonra Claude Monet’nin *Gezinti* tablosundaki, *sola bakan güneş şemsiyeli kadın* gibi giyindi ve artık rutin haline getirdiği üzere, verandanın basamaklarında Jonah’ı beklemek için dışarı çıktı.

Onunla randevuya çıkmayı kabul ettiğinde beğenilmenin verdiği bir anlık sersemlikle kendinden geçmişti ama şimdi hem a) Esther’ın evet dediğini hatırlamamasını hem de b) konuyu tekrar açmamasını umuyordu.

Ama Jonah ütülü kahverengi bir takım elbise, hardal rengi gömlek ve desenli papyonla çıkageldi. Esther’ın hayatında gördüğü en komik kıyafet kombini olduğu kolayca söylenebilirdi ama bir şekilde Jonah hayranlık uyandıracak kadar güzel görünmesini sağlamıştı. Her şeyi güzelleştiriyordu zaten. Sorun kısmen de buydu ya. Bu kadar çekici olmasa, Jonah’ın etrafında olmak bu kadar panik yaratmayacaktı.

Günün anlamını vurgulamak üzere, bileğine takması için kâğıttan bir çiçek bile yapmıştı (yapraklarından birinin üzerinde ölü bir güve bile vardı; ne kadar da romantik), o yüzden, Esther’ın artık fikrini değiştirmesi mümkün değildi.

Yine de, mısır tarlaları randevuya çıkmakla karşılaştırılınca çok daha az korkutucu geliyordu, bu yüzden Esther öncelikle onu yapmalarında ısrar etti.

Mobileti bir ağacın altına park edip, uzaktaki bir çiftliğe doğru yürümeye başladıklarında, “Mısır tarlaları korkutucu değil,” dedi Jonah. “Bu mısır sana ne yaptı?”

“Tıpkı karanlık gibi,” diye açıkladı Esther; elindeki güneş şemsiyesini baston gibi kullanıyordu, boşta kalan eliyle de uzun beyaz elbisesinin eteğini yukarı kaldırıyordu. “Korkutucu olan mısırın *içindeki*.”

“Mısırın içinde ne halt olabilir?”

“Çocuklar. Tarlalardaki gizemli daireler. Korkuluklar. Seri katiller. Hortumlar. Uzaylılar. Cidden, mısır tarlaları belalı yerler. Hatta tüm kötülüklerin merkezi olabilir.”

“Mısır nasıl böyle kötü bir üne sahip oluyor da, mesela buğday ya da şeker kamışı olmuyor? Güvelere ve mısır tarlalarına uygulanan bu ayrımcılık midemi bulandırıyor.”

“On üç yaşındayken, *İşaretler* filmini izledikten sonra ilk panik atağımı geçirdim.” Esther, Jonah’a bunu neden söylediğinden emin değildi; daha önce kimseye söylememişti. Jonah’ın yanında konuşmak, bir şekilde, daha kolay oluyordu. Başkalarının yanında sürekli gergin olan omuz kasları, Jonah’ın varlığında gevşiyor gibiydi. Jonah onu sakinleştiriyordu. Korku verici şeylerden bahsetmek kolaylaşıyordu.

“Yani, evet, aslında Mel Gibson korku verici bir adam.”

“Eugene’le filmi Heph’in evinde izlemiştik. O gece uymadım. Bebek telsizlerinden duyulan uzaylı sesleri var ya, camın dışında bir şeylerin aynı sesi çıkardığını *duyduğuma* ye-

min edebilirim. Sabah eve geldiğimizde, koşuya çıkmaya karar verdim; sırf hissettiğim kaygıyı biraz üzerimden atabilmek için, birkaç sokaklık bir bölgede koşacaktım. Uzaylılardan biri beni takip etmeye başladı.”

“Nasıl, halüsinasyon falan mı gördün?”

“Hayır. Hiç görmedim. Mısır tarlası *yakınında* falan da değildim. Orada olduğunu *biliyordum* sadece. Hemen arkamda olduğunu *biliyordum*. Gücüm tükenip yere düşünceye kadar koştum, sonra saklanmak için bir arabanın altına girdim. Eve dönmem iki saatimi aldı. Uzaylıdan saklanmak için arabadan arabaya koşmam gerekti. Dizlerim ve kollarımda sıyrıklar olmuş, kanıyordu ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, titriyordum. Öleceğimi *biliyordum*.”

“Düşündüğümünden de berbat durumdasın.”

“Teşekkürler.”

Mısır tarlasının yanına geldiklerinde, Jonah dizlerinin üstüne çöktü ve çantasından bir drone çıkardı. Lanet olası bir *drone*!

“Bunu nereden bulduğunu *bilmeli* miyim?” dedi Esther.

“Bununla ilgili soru sormasan daha iyi olur bence,” dedi Jonah cihaza bir kamera takıp uçurmaya başlarken.

Sonra birlikte mısırların arasındaki yollardan hızla koşmaya başladılar, drone tepelerinde dolaşıyor, onlar koşarken yere doğru hamleler yapıyor ve daireler çiziyordu. Esther çektiği görüntülerin neye benzeyeceğini hayal edebiliyordu: şapkasının uzun yeşil kurdelesini Esther’ın peşinden havada bir yosun gibi uzanıyordu, nane yeşili şemsiyesi yanında, elbisesinin kabarık eteği onu havaya kaldırmakla tehdit ediyordu. Sonra ca-

nını kurtarmak için durmadan koştugu, korkunun pençelerini Esther'a ilk defa gerçek anlamda geçirdiği o uzun, korkunç sabahı düşündü. Bir arabanın yanına sığınıp, kaldırımın dibinde, nefes nefese kıvrılıp oturmuşken, gözyaşları yüzünü yıkarken, ilk defa Eugene'in her gece hissettiklerini hissetmişti, gerçekte tehlikeli bir durum olmadığını mantıken biliyor ama ölümün her an onu yakalayacağı düşüncesini silkeleyip atamıyordu.

Döndüler. Drone peşlerinden geldi. Mısırlar rüzgârı nefes alırcasına içine çekmeye başladı. Hatta fısıldıyorlardı. Jonah yavaşladı ve sonra dinlemek için hepten durdu. Güneş yakıyordu. Bir ter damlası Esther'ın sırtından aşağıya aktı. Drone üstlerinde daire çiziyor, tuhaf bir şekilde tehditkâr görünüyordu. Bir şey Esther'ın gözlerini sulandırıyordu.

“Burada olmamalıyız,” dedi yavaşça. Mısırlar kesinlikle fısıldayarak konuşuyordu. *Koş, koş, koş*, diyorlardı ona. *Peşinde bir şey var.*

Mısır tarlası bir denizdi ve onlar güvenli kıyıdan fazla açılmışlardı. Mısırların boyları başlarını aşıyordu. Bir mısır denizi dünyayı yutmuştu. Her yerdeydi, her yerde ve onlar içine batıyorlardı, aşağı çekiliyorlardı. Esther birden panikledi; suyun altından yüzeye çıkmaya çalışırken, ciğerleriniz istemsizce suyu içine çekmeden önce çıkmayı başarabileceğinizden emin olmadığınızda hissettiğiniz paniğin aynısıydı.

Çık, çık, çık, diye iç çekti mısırlar. Ya da belki bu uyarı beyninin irrasyonel yanından geliyordu. Beyninin yüzme havuzunda köpekbalığı olmasından, duş perdesinin arkasından saldıran katillerden ve velosiraptorların aniden saldırmasından endişe duyan yanından.

“Buradan çıkmam gerek!” dedi, artık paniklemeye, sağa sola dönmeye, kolayca kaçabileceği bir çıkış yolu aramaya başlamıştı. Mısırlar fısıldıyor, tıslıyor, saçlarını tutuyor, kıyafetlerini çekiyordu. Mısır saplarının arasında yaratıklar hareket ediyordu. Esther onları hissediyordu. Arkalarında bıraktıkları gölge izlerini görebiliyordu ve mısırlar onu tuzağa düşürmeye, yenilmesini sağlamaya çalışıyordu.

Şimdi çoğu insanın, “Nefes al,” dediği noktadaydı. Şimdi çoğu insanın, “Sakin ol,” dediği noktadaydı. Şimdi çoğu insanın, “Uzaylı diye bir şey yoktur,” dediği noktadaydı.

Jonah Smallwood çoğu insan gibi değildi. Ellerini Esther’ın omuzlarına koydu ve “Lanet seni ilginç kılmıyor,” dedi.

Söylediği şey o kadar tuhaftı ki, Esther’ı panikledikçe içine çeken bataklıktan çekip çıkarmaya yetti. “Ne?”

“Lanetin senin en ilginç özelliğin olduğunu düşünüyorsun ama değil. Hatta ilk beş arasında bile değildir. Mısır tarlalarından ve uzaylılardan korkmak seni özel bir kar tanesi yapmaz. Korkular insanların kulaklarına farklı gelmez.”

“Bu ne cüret,” dedi Esther alaycı bir tavırla, kendine gelmeye çalışırken hızla nefes alıp veriyordu. “Ben gerçekten özel bir kar tanesiyim.”

“M. Night Shyamalan’ın sana bunu yapmasına izin mi vereceksin ciddi? Nickleback şarkısı dinleyip ağlamaktan farkı yok ki bunun. Kendine saygın olsun biraz.”

Esther’ın gülüşü güvensizdi. “İlk beş ne?”

“İlk beş?”

“En ilginç özelliklerim.”

“Narsistsin.”

“Kapa çeneni.”

“Bir anlaşma yapalım. Beş numarayı hemen şimdi söyleyeyim ama diğer dördünü sonraya saklayacağım. Nasıl olsa yaptığımız eğlenceli şeylerde korkup kaçmaya çalışırsın.”

“Peki.”

“Beş numara: saç rengin.”

“Kızıl-sarı saç ilginç değil.”

“Senin saçın ne kızıl ne de sarı. Saçların şeftali rengi. Yaz aylarında bir orkide gibi saçların,” dedi Jonah, sonra o saçlardan bir tutam alıp parmak uçlarına doladı.

“Çok fazla Shakespeare okuyorsun.”

“Bana bir hikâye anlatsana. Şu Jack Horowitz denen adamı biraz daha anlat.”

“Tamam,” dedi Esther ve nefes alıp verişini artık kontrol edebileceği bir ritme dönerken Jonah Smallwood’a büyükbabasının Ölüm’le ikinci karşılaşmasını anlattı.

19

BEYAZ BİR DÜĞÜN İÇİN

GÜZEL BİR GÜN

4 Ekim 1982 günü öğlene doğru Jack Horowitz, Ölüm Olacak Adam, Reginald Solar'ın evinin zilini çalıp, düğününde sağdı-cı olmasını istedi. O tarihte iki erkek ve bir kız çocuk babası olan Reg verandasındaki tanıdık, sivilce izi dolu –ve hatırla-yacağınız üzere, uzun süre önce öldüğünü sandığı– surata bir defa baktı ve anında bayıldı. Yarım dakika kadar sonra kendi-ne geldiğinde Horowitz üstüne eğilmiş, mendilini Reg'e doğru sallıyordu.

“Tanrım, seni korkudan öldürdüm sandım. Ustam canını almaya gelse çok tuhaf bir durum olacaktı. Bugün hastayım deyip işten izin almıştım. Merhaba, Teğmen.”

“Sen ölüsün,” dedi Reg, Horowitz’in tepesinde duran, oldukça *canlı* görünen hayaletine bakarak. Yüzündeki yaralar kızarıklık ve oyuktu ve bir hayaletin teninden beklenmeyecek kadar iltihaplıydı. Hayaletlerin teni *olur muydu* ki?

“Tam aksi.” Horowitz elini uzattı. Reginald o eli tutmadı, yerde sabit kaldı.

“Anlamıyorum. Sen öldürüldün. Vietnam’da bir nehirde boğuldun.”

“Yo, hayır. Ama suyun altında biraz zaman geçirdim tabii. Beni çok sıkı bağlamışlardı, anladın mı? Suyun altında, taşların arasında debelenip, ipleri kesebilecek kadar keskin bir taş bulmaya çalışırken epeyce oyalandım gerçekten.”

“Sen... Buraya neden geldin?”

Horowitz sakince gülümsedi. “Düğünümde bir şahide ihtiyacım oldu. Sağdıç da diyebiliriz. Aklıma gelen ilk ve –umarım bu itirafım için beni affedersin– tek kişi sen oldun. Çok fazla arkadaşım yok.” Horowitz hâlâ Reg’e uzanmış bekleyen eline doğru baktı. “Konuşmayı yerde yatarak mı sürdürmeyi düşünüyorsun?”

Reg, Horowitz’in kalkmasına yardım etmesine izin verdi, sonra, “Sağdıç mı? Horowitz, beni *tanımıyorsun*. Sadece bir defa karşılaştık, ölümünden önceki gece,” dedi.

“Evet ama sen benim yasımı tuttun. Onurumun iadesi için uğraştın. Sanırım sana karşı zaaf geliştirdim, Reginald Solar. Devlet düğünümde bir şahidin –kim olduğumu bilen birinin– bulunması gerektiğini söylediğine göre, o kişinin sen olmanı istiyorum.”

“Benim gözetimim altında cinayete kurban gittiğini düşünmüştüm.”

“Her neyse, 1972’de de anlatmaya çalıştığım gibi, beni öldürmek biraz zor.”

Reg, tabii ki, Horowitz’in –hayatta kalması akıl almaz olsa da– Ölüm’ün çırağı olduğuna hâlâ inanmıyordu. Yine de onu içeriye davet etti ve birlikte süt içerlerken Horowitz Ölüm’ün de âşık olabileceğini ve hatta kurtulmak için günlerce uğraştıktan sonra nehrin kenarına yüzemeyecek kadar yorgun düşmüşken, onu suyun üzerinde yüzüstü sürüklenir halde bulan genç Vietnamlı kadına hemencecik âşık olduğunu anlattı.

“Dakikalarca demek istiyorsun,” diye düzeltti Reginald.

“Seni temin ederim Teğmen, günler sürdü.”

Reginald başını iki yana sallayıp, birer bardak daha süt koydu. Horowitz anlatmaya devam etti. Ölüm Meleğinin bir sevgilisi olmasına hoş bakılmıyordu, diye açıkladı. Ölüm olarak görev süresi boyunca kendisine uzun ömür bahsedilecek ve görev süresinin sonuna kadar da lüzumsuz ölüm işinden korunacaktı ama aynısı partneri için geçerli olmayacaktı. Bu da tahmin edeceğiniz gibi, geçmişte bazı sorunlara neden olmuştu. Horowitz tabii ki doğrulayamazdı ama 1346-53 yıllarında yaşanan veba salgınının, Ölüm Meleğinin genç erkek arkadaşının ani ve beklenmedik ölümü sonrasında yaşadığı depresyonun sonucu olduğuna dair dedikodular vardı. Genç adam Ölüm’ün bile öngöremeyeceği tuhaf bir kazada ölmüştü. Ölüm, umutsuzluk içinde yedi yıl boyunca Avrupa sokaklarında, peşinde *Yersinia pestis* bakterisi bulaşmış onlarca sıçanla dolaşmıştı. Yas tutarken, uyuyan genç sevgililerin yanaklarına dokunmuştu; onlar da çektiği acıyı bilsinler diye.

Horowitz yaşanan karmaşayı “lojistik kâbus” diye tanımlıyordu. Yine de, bahsettiği kadını, Lan’i seviyordu ve âşık olmayı

göze alan herkes zaten sevdiğini kaybetme riskini alıyordu, o yüzden o neden diğerlerinden farklı olsundu? Lan'ın ölmesi durumunda kendini kaybetmesinin pek de olası olmadığını düşünüyordu, ayrıca Lan gençti ve dirençli ve sağlıklıydı, o yüzden sonraki elli yıl kadar bir süre içerisinde neden ölsündü ki? O yaşlanırken Horowitz genç bir erkek olarak kalacaktı. Sonra Lan, etrafı çocuklarıyla ve torunlarıyla ve torunlarının çocuklarıyla sarılıyken uykusunda huzur içinde öldüğünde, Horowitz bir çırak bulup eğitecek, sonra emekli olacak ve öteki dünyada karısına katılacaktı. Ölüm olarak bile nihayetinde ölmesi gerekiyordu ama nasıl ve nerede ve ne zaman öleceğini seçme şansı vardı; yaptığı işin az sayıda güzel yanından biriydi bu.

İki adam öğlen saatini geçinceye kadar sohbet ettiler, daha çok savaştan ve savaşın bitişinden sonra geçen yıllardan bahsettiler. Reginald, Horowitz'e karısının ve çocuklarının resimlerini gösterdi, Horowitz de Reginald'a Santorini'de satın aldığı küçük beyaz evin resimlerini. Evin penceresinin pervazları maviydi, kapısı maviydi ve bahçede otlayan küçük bir keçi vardı, peynir yapmak için mükemmel bir yerdi. Nişanlısı Lan zeytine, güneş ışığına ve kayalara çarpan dalgaların sesiyle uyanmaya bayılıyordu, Horowitz de ona bunları veriyordu.

“Orada mutlu olacağma eminim,” dedi Reg Horowitz'e Polaroid resimleri geri uzatırken.

“Senden benim için korkunç bir sırrı saklamanı istemem gerekiyor, Reginald.”

“Hı?”

“Sevgilim, o... Şey, benim kim olduğumu bilmiyor. Ya da daha doğru bir ifadeyle, ne olduğumu. Ona söylememekle onu

kandırmış oluyorum, biliyorum ama kim gerçeği bilip de benim gibi bir şeyi sevebilir?”

“Sen söylemediysen, ben kesinlikle söylemem,” dedi Reg, aslında insanın Ölüm Meleği olduğunu zanneden, tımarhanelik biriyle evleneceğini bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Kadın şimdiye kadar Horowitz’in sanrılar gördüğünü ve muhtemelen de psikozlu olduğunu anlamamışsa, Reg bunu ona söyleyen kişi olmayacaktı.

Horowitz’in düğünü ertesi gün öğleden sonra, kasabadaki kilisede yapıldı. Lan askısız, soluk pembe bir elbise giymişti, boğazını saran bir dizi inci takmıştı ve Ölüm Olacak Adam ef-latun bir smokin, parlak beyaz ayakkabılar ve fırfırlı bir gömlek giymişti. Reginald sözde Ölüm Meleği’nin daha tarz sahibi olmasını beklerdi ama sonuçta Horowitz güneyde doğmuş ve bir çiftlikte büyümüştü –ya da öyle söylüyordu– dolayısıyla ondan tarz sahibi olması beklenemezdi.

Esther’in büyükannesi, Florence Solar da düğüne katılmıştı ama Esther ona Ölüm Meleği ve gelin hakkında ne düşündüğünü sorma şansına sahip olamamıştı; büyükbabası hikâyeyi ilk defa büyükannesinin öldüğü gece anlatmıştı. Esther büyükannesi Horowitz’i tanıyabilmiş midir diye düşünmüştü. Son nefesini verirken, neredeyse otuz yıl önce düğününe katıldığı, sivilce izi dolu suratlı adamın canını almaya geldiğini görüp şok olmuş mudur, merak etmişti.

İki adamın yolları düğünden sonra yeniden ayrılmıştı, Reg Solar, Horowitz’in gerçekten de Ölüm olduğuna hâlâ ikna olmuş değildi ama o an için hayatta olduğunu ve bir düzen kurmuş ve mutlu olduğunu bilmek onu sevindirmişti.

Esther hikâyesini anlatırken Jonah, dalgın, mısır kabuklarından bir taç örmüş ve Esther'ın başına koymuştu. Esther anlatmayı bitirdiğinde, “Ölüm Kraliçesi,” dedi Jonah. Geçen zamanda, gökyüzünde güneş alçalmaya başlamıştı, drone'un şarjı bitmişti ve mısırlar hâlâ fısıldıyor, gitmelerini söylüyordu.

“Randevumuza gitmek istiyor musun artık?” diye sordu Esther ve Jonah evet dedi, randevuya çıktılar.

—

Jonah Esther'a, “Kadınları dört adımda etkilerim,” diyordu bir saat sonra. Meksika yemeği satılan, Taco the Town diye bir kamyonetten bozma tezgâhın önünde sıraya girmişlerdi. “Önce Meksika yemeği ısmarlarım, sonra bira ısmarlarım, sonra onu en sevdiğim yere götürürüm ve sonra gizli silahımı ortaya çıkarırım.”

“Umarım gizli silahın cinsel organın *değildir*.”

“Off. Şu kafanı kanalizasyondan çıkar, Esther. Gerçekten.”

“Dur bir dakika; sen şimdi beni etkilemeye mi çalışıyorsun?”

“İlkokuldan beri seni etkilemeye çalışıyorum. Kafan o kadar karışık ki, fark edemiyorsun. Sence herhangi biri için bir divanın yüzünü değiştirmekle uğraşır mıyım?”

“Birini terk etmek ve altı yıl boyunca hiç iletişim kurmak işe yarar bir etkileme tekniği sayılmaz.”

“Gol!”

“Nereye gitmiştin, bu arada? Söylemedin.”

“Sormadın.”

“Şimdi soruyorum.”

“İçinde zamanda yolculuk ve Hitler’c başarısız bir suikast girişimi de olan uzun bir hikâye. İnan, bilmek istemezsin.”

Taco kamyonetinin yanındaki kaldırıma oturup burritolarını yediler, sonra da mobileti HOŞ GELDİNİZ tabelasını görene kadar kasabanın dışına sürdüler. Tabelanın diğer tarafında oturdular, üşümek için birbirlerine sarıldılar; kendilerini kara delik gibi içine çekmiş olan yerin sınırlarının resmi olarak dışındaydılar. Müthişti; Esther burada nefes alabiliyordu. Sınırdan en fazla yarım metre ötedeydi ve göğsünü saran bağlar gevşemişti, beynini saran metal plaka çözünmüştü.

“Şerefe,” dedi Jonah ceketinin iç cebinden çıkardığı ılık birayı uzatırken.

“Bu teknik sende *gerçekten* işe yarıyor mu?” diye sordu Esther. Jonah cevap vermedi. Onun yerine içeceklerini açtılar ve kasabanın dışına doğru uzanan yolu, olay ufkunun ötesine kolayca, çabasız, sanki dünyada kaçılması en kolay yermiş gibi geçen arabaları izlediler. Esther’ın Jonah’a burasının neden en sevdiği yer olduğunu sormasına gerek yoktu. Arabalara baktılar; her biri ikisinin daha yıllarca bilemeyecekleri bilinmeze gidiyordu. Belki de asla bilemeyeceklerdi.

Esther okuldan sonra ne yapmak istediğini düşünmüştü ama kendisini üniversite birinci sınıf öğrencisi olarak ya da yanma sırt çantasından başka bir şey almadan, kısıtlı bütçeyle Asya’da gezerken hayal etmeye çalışsa da zihni tek bir düşünceyle dolmuştu: Eugene. Eugene onun çapasıydı. Esther’ın içindeki küçük, karanlık bir parçası Eugene’in üniversiteye gidebilecek kadar dayanıklı olmadığını ve okul bittiğinde evden ayrılamayacağını biliyordu. Eugene hasta olduğu sürece –lanet Eugene’i esir aldığı sürece– Esther burada takılı kalacaktı.

Esther Eugene'in hayatını kurtarmak istiyordu ama kendisine de şans vermek istiyordu.

"Bana annenle babanı anlat," dedi Jonah. "Lanetten önce nasıldılar?"

Esther, Rosemary ile Peter'in eski hallerini düşününce gülümsedi. "Babamın dünyada en sevdiği şey şiirler ve Noel'di. İnek halleri çok utanç vericiydi. Yetişkin bir adamın Noel sabahı için onun kadar heyecanlandığını görmedim. Ve şiir; her sabah arabayla okula giderken bize kısa, komik şiirler okurdu ezberden. Her gün yeni bir tane. O şiirleri kendisi mi yazıyordu yoksa internette bulup ezberliyor muydu, hiç bilmiyorum ama hep berbat şiirler oluyordu ve her seferinde çok gülüyorduk."

Jonah gülümsedi. "Peki annen?"

"Annem eskiden pencerelerin önüne koyduğu kutularda bitki yetiştirirdi. Uyurken güvende olmamızı sağlayan periler için bahçe yaptığını söylerdi. Hâlâ bahçe uzmanı olarak çalışıyor ama artık aynı değil. Yani, eskiden *her şeyi*, her yerde, güneş ya da su bile olmadan yetiştirebilirdi. Sihirbaz gibiydi. O kadına tutkundum. Her yere birlikte giderdik ve benimle her şey hakkında konuşurdu. En iyi arkadaşımdı. Sonra... hiçbir şeyim oldu. Ufak ufak, bir bakıma kendini kapattı ve uzaklaşıp bizi kendi başımıza bıraktı."

Jonah uzanıp Esther'in elini tuttu, Esther onu durduramayacak kadar yorgundu, insanlar ilk başlarda böyle mi hissediyorlar acaba diye düşünmekten, eskiden, ikimiz de çocukken hissettiğim *bu* muydu acaba diye düşünmekten kendini alamayacak kadar yorgundu. Esther bir zamanlar ona âşık olmuştu, çocukların âşık olduğu gibi, en azından o kadarından emindi. Kısa bir süre için, Jonah karanlıktaki parlak ışık olmuştu.

Ve Allah'ım o *kokusu*. Elinde olsa o kokuyu şişeler ve her gün boynuna, teninin altında pıt pıt atan nabzına Jonah'ın parfümüyle dokunurdu. Ilık biralarını içerlerken Esther, Jonah Smallwood'a tekrar âşık olmanın kolay olacağını düşündü. Jonah'ın bir parçası olmasına tekrar izin vermek çok kolay olurdu ve sorun da buradaydı. Esther'ın Jonah'ın kim ya da ne olduğuna dair yanılığı yoktu: Jonah yankesiciydi, becerikli bir adi suçluydu, yasal yaşı gelmeden içki içen biriydi (diğer taraftan, kendisi de öyleydi), toplumun başına belaydı ve ayrıca –hiç şüphesiz– Esther'ın karşısına çıkan en iyi insandı. Jonah, Esther'ı endişelendirecek kadar *iyiydi*, fazla yaklaşmasına izin verirse, bir defa daha, çocukken olduğu gibi koruma kalkanı olarak ona güvenecek olursa yeniden ortadan kaybolmasından ve darmadağın olan parçalarını tek başına toplamak zorunda kalmaktan korkuyordu.

Esther o gece Jonah'a âşık olabilirdi ama olmaması daha güvenliydi, bu yüzden elinden gelen tek şeyi yaptı: başını Jonah'ın omzuna dayadı, getirdiği birayı içti ve ışık hızıyla olay ufkunun ötesine geçeceği ve bir daha asla dönmeyeceği günü hayal etti.

“Hâlâ gizli silahını bekliyorum,” dedi bir süre sonra.

“Bekle,” dedi Jonah. İşte o zaman Jonah Smallwood ayağa kalktı ve yolun ortasında dans etmeye başladı.

“Tatlı Caroline, bah bah bah,” diye mırıldanarak hareket ediyordu, “güzel anlar hiç bu kadar güzel olmamıştı. Oh tatlı Caroline, bah bah bah. Buraya getirdiğim son kızın adıydı Caroline veseniniçinyenibirşarkıöğrenmeyezamanımolmadı.” Cümlelerin son kısmını melodiye uydurabilmek için tek bir kelimeye sıkıştırmaya çalışmıştı.

Esther başını iki yana salladı. “Herhangi bir kızın, senden etkilenmiş olabileceğini sanmıyorum.”

“Gel dans et benimle, bah bah bah.”

“Kesinlikle hayır.”

“Neden olmasın, Esther Solar?” Hâlâ *Tatlı Caroline* melodiyle konuşuyordu.

“Çünkü *Not Defteri*’nde dans etmişlerdi, yani daha önce yapıldı bu.”

“Böyle dans etmediler, bah bah bah.”

“*Biliyorum*. Farkındayım. O yüzden onlarınki güzel duruyordu.”

“Çok derine sapladın ama,” diye devam etti aynı melodiy-le ama dans etmeyi bırakmadı. Esther telefonunu çıkardı ve video çekmeye başladı; Jonah bunu görünce daha da abartılı söylemeye başladı. “TATLI CAROLINE, BAH BAH BAH,” diye bağıırıyordu karanlık gökyüzüne. “KEŞKE ESTHER İÇİN BİR ŞARKI ÖĞRENSEYDİM.”

“Kendini rezil ediyorsun. Bu soytarılığın parçası olmayacağım. Lütfen şu berbat şarkıyı söylemeyi bırak.”

“Bana katılırsan susarım.”

“Arabayla geçen insanlar beni görür.”

“Hayır görmez. *Sola Bakan Güneş Şemsiyeli Kadın*’ı görürler. Kimse umursamaz.”

“*Ben* umursarım.”

“Çok umursuyorsun. Çok fazla şeyi umursuyorsun.”

“Komik bir insansın,” dedi Esther ama haklı galiba diye de düşündü. Geçip giden arabaları izledi ve camdan dışarı bak-salar ne görürlerdi diye düşündü: beyazlar giymiş bir hayalet ve

alev gibi kırmızı saçları. Tanıdığı insanların o olduğunu anlamaları için bunun yeterli olmamasını umuyordu. Esther sonunda ayağa kalktı, içkisini bitirdi ve Jonah'ın yanına geldi. "Beni seyretme."

"Seyretmem. Söz."

Jonah'ın yanında durup dans etmeye başladı, tıpkı küçük bir kızken büyükannesinin öğrettiği gibi.

Esther, Jonah'ın tam hangi saniyede verdiği sözü bozduğunu ve göz ucuyla ona baktığını biliyordu çünkü Jonah kendini tam o anda yüzüstü yere bıraktı; Esther'ı fazlasıyla komik bulduğu zamanlarda yapmayı en sevdiği hareketti bu. "*Seinfeld*'deki Elaine gibi dans ediyorsun," dedi bir dakika sonra, nihayet kahkahalarının arasında konuşmayı başarabilmişti.

"Senden nefret ediyorum," dedi Esther ama dans etmeyi de bırakmadı ve Jonah da dans etmeyi bırakmadı, en azından bir süre daha, en azından Esther'ın elini tutup kendi etrafında döndürene, sonra kendisine doğru çekip vals pozisyonu alana kadar. Ağır ağır dans ederlerken Jonah, başını Esther'ın başına dayamış, bir melodi mırıldanıyordu. Esther ona yaslanmasından hoşlanmıştı. Midesinin turuncu kelebekler hızla havalanmış gibi kanatlanmasından hoşlanmıştı.

Ve sorun, tabii ki, buydu.

Esther elini Jonah'ın göğsüne koydu ve ondan nazikçe uzaklaştı. "Yapamam," dedi sessizce, Jonah'a bakamadan. Kalbinde tuhaf bir his vardı. Bir şekilde acıyordu kalbi.

"Neden?"

"Çünkü..." Neden? O kadar çok neden vardı ki. Çünkü Esther yeterince iyi değildi. Çünkü içinde çürümüş, bozulmuş,

sevgiyi hak etmeyen bir şeyler vardı. Jonah önünde sonunda bunu fark edecekti, o zaman sonu bu kadar belli olan bir şeye başlamaya kalkışmanın ne anlamı vardı? Çünkü Jonah'ın daha önce bir defa gitmesi gerekmişti ve bu berbat bir histi ve belki de berbat bir his olmasının tek nedeni, sekiz yaşındaki çocukların tam bir göt olması ve Jonah'ın ani yokluğunda yaşadığı zorbalıkların Esther'ın kalbinde derin yaralar açmış olmasıydı. Nedeni ne olursa olsun, Esther bir daha kimsenin kendisi üzerinde bu denli güce sahip olmasına izin vermeyecekti.

Esther ona tüm bunları anlatmaya çalıştı ama düşüncenin söze dönüşmesi sırasında bir tür hata oluşmuştu ve Esther sadece, “Çünkü... yapamam, tamam mı?” diyebilmişti. Bazen istediğini elde etmemek daha iyiydi. Bazen güzel şeyleri bozmaktan korkup uzak durmak daha iyiydi.

“Peki,” dedi Jonah sessizce ve başparmağıyla Esther'ın yanğını okşadı ama başka bir şey söylemedi çünkü biri sizi sevmeyecekse, sevmesi için ikna edemezsiniz.

Jonah'ın sesindeki incinmişlik Esther'ı öldürüyordu çünkü acı dilini konuşmayı Esther çok iyi biliyordu ama Jonah'a istediğini veremezdi. Kendisine de istediğini veremezdi.

“Tatlı Caroline, bah bah bah,” diye şarkılarını söylediler birlikte; bu defa daha yumuşak söylüyorlardı çünkü aslında şarkının sözlerinden sadece bu kadarını biliyorlardı. “Güzel anlar hiç bu kadar güzel olmamıştı.”

20

8 / 50: OTOMOBİL

KULLANMAK

“Daha önce hiç direksiyon başına oturmadın mı yani?” diye sordu Jonah.

Esther, Holland Smallwood’un saçma sapan balkabağı renkli 80’lerden kalma steysin arabasının direksiyonuna oturmuş, motoru çalıştırmayı reddediyordu çünkü a) kendisini öldürmek ve b) Jonah’ın babası tarafından öldürülmek istemiyordu. “Daha önce bir defa denedim ama panik atak geçirdim, o yüzden de araba kullanmayı listeye ekledim ve bir daha dönüp bakmadım.”

“Dur bakayım, doğru anlamış mıyım? Herhangi bir konu-

da başarısız olmaya yaklaştığın anda, bir daha yapmamaya mı karar veriyorsun?”

“Aynen. Böylece, herhangi bir konuda başarısız olmadığım için kendimi çok çok iyi hissedebilirim. Psikolojik açıdan son derece sağlıklı. Çok zekiyim.”

“Bugün araba kullanmayı öğreneceksin,” dedi Jonah başıyla vitesi işaret ederek. “Holland düz vites kullanıyor.”

“Ben düz vites kullanamam.”

“Bak, benim babam neredeyse geri zekâlı sayılır, o bile kullanıyor, sen de kullanabilirsin.”

“Geri zekâlı diyemezsin. Siyasi doğruculuğa aykırı. Üstelik, Holland’ın arabasını bir yere çarpacak olursam beni öldürür.”

“Yok, *beni* öldürür. Sonra seni. Sonra aileni. Onun için, Holland peşine düşmeden Meksika’ya kaçmaya yetecek kadar zamanın var. O yüzden, çalıştır şu motoru.”

“Hayır.”

“Esther, şu üzerindeki kostüme bak. Bugün kim olmuşsun, bak. Sence Gelin araba kullanmak kadar basit bir şeyi bile reddetseydi *Kill Bill* ilgi çekici olur muydu?”

Esther o gün için seçtiği sarı ve siyah deri takıma baktı ve kendini toplamasına yardımcı olsun diye derince nefes aldı. “Uma’ya kanal ol,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak. “İçindeki belalı kadına kanal ol.”

Dürüst olmak gerekirse, ilk başta fena gitmiyordu. Esther hatırladığı kadar kötü bir sürücü değildi ve motorlu araç kullanmak gereken koordinasyonun beşte birine bile sahip olmasına rağmen herhangi bir şeye çarpmadı. Jonah trafikten ve kavşaklardan kaçınacakları rotaları kullanıyordu ki Esther çok

fazla dur kalk yapmak zorunda kalmasın. Daha çok şehrin dış kesimlerindeki küçük caddelerde, uzun ve düz olan ve trafik ışıklarının ve dur levhalarının olmadığı yerlerde ilerliyorlardı. Kenar mahallelerden birinde alışveriş merkezi inşaatı ve bu devasa inşaatı kolaylaştırmak için yol yapım çalışmaları olmasaydı, o gün çok farklı sona erebilirdi.

Fosforlu yelek giymiş bir kadın, şantiyenin bir tarafından diğerine geçen kamyonu yol açmak için onları durdurdu. Arabalar Esther'ın arkasına sıralandı. Bekledikleri sırada Esther dikiz aynasını ayarlayıp arkasında kaç araba olduğunu saydı. Altı araba vardı ve her birkaç saniyede bir yeni bir araba yanaşıyordu.

“Yapamayacağım,” dedi sessizce; tam arkasındaki arabayı kullanan adamla aynadan göz göze gelmişti. “Yer değiştirelim.”

“Ne?”

“Beni *izleyen* çok fazla insan var. Hepsi bana *bakıyor*.”

“Kimsenin umurunda değil, Esther.”

“Eğer arabayı kaldıramazsam hepsi öfkelenecek.”

“Bak, kadın devam edin diye işaret ediyor. Hadi.”

Gerçekten kadın geçmelerini söylüyordu. İnşaat işçisi kadının elindeki DUR tabelasını çevirmişti, şimdi YAVAŞ yazısını görüyorlardı, kadın eliyle geçmelerini işaret ediyordu. Esther arabayı bire attı ama ayağını debriyajdan fazla hızlı çekince araba ileri atıldı ve durdu. Arkalarındaki adam kornaya bastı. İnşaat işçisi kadın bir adım geri çekilip güldü.

“Sana beceremem demiştim!” dedi Esther. Arkasındaki sürücülerin gözleri sanki spot lambası gibi ona yönelmiş, kanını ısıtıyordu.

“Evet becerebilirsin, Esther,” dedi Jonah; Esther panik olmuş

gibi görünüyordu herhalde, Jonah omzunu tutuyor, alçak sesle ve tane tane konuşuyordu çünkü. Teni bir yanıyor, bir buz ke-siyordu. Parmaklarında bildik bir titreme vardı. “Beni dinle. *Yapabilirsin.*”

Arkalarındaki arabanın sürücüsü bir defa daha kornaya uzunca bastı. Jonah camını açtı. “Yanına mı geleyim istiyor-sun? Gelirim bak, göt herif! Kız araba kullanmayı öğreniyor!”

Esther motoru yeniden çalıştırdı ve vitesi bire attı. Göğsünü saran bir bağ giderek sıkılaşıyordu, göğüs kafesini sıkıştırıyor, küçülttüğüne küçültüyordu. Ayağını debriyajdan çekmeyi dene-di ama bacakları titriyordu ve sarı deri kıyafetinin içinde terli-yordu, güneş camdan içeriye doluyor, tenini yakıp geçiyordu. Nefes alacak hava yoktu.

Araba hızla ileri atıldı ve motordan öğürtü gibi bir ses çıktı. Sarsıntılı bir duruştu. Arkalarındaki birkaç sürücü aynı anda kornaya bastı. Esther artık nefes alamaz hale gelinceye kadar çok hızlı nefes alıp verdiğini fark etmemişti. Elleri titriyordu ve nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Jonah çoktan arabadan inmişti, Esther’ın üzerinden uzan-mış, emniyet kemerini açmaya çalışıyordu. Araba fırın gibiydi ve Esther’ın derisinin gözeneklerinde ter damlaları birikmişti ve herkes onu izliyor, herkes görebiliyordu. Parmaklarındaki titreme kollarını aşır boynuna dolanmıştı, sanki görünmez bir çift el soluk borusuna bastırıyordu.

Ölüyorsun, ölüyorsun, Allah’ım ölüyorsun.

Demek buydu. Kaç haftadır Ölüm’ü arıyorlardı ve nihayet Ölüm partiye katılmaya karar vermişti ve Esther bu yaptıkla-

nının ne kadar saçma bir fikir olduğundan ve ölmeyi gerçekten istemediğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Sonrasında araba hareket etmeye başlamıştı, Esther'ın Yanağı arka koltuğun sıcak çatlak derisine dayalıydı. Esther oraya nasıl geldiğini hatırlayamadı. Zaman bükülmüştü. Birkaç saniyede bir akan bir su sesi duyuyordu, çok geçmeden kendi kusma sesi olduğunu anlayacaktı. Öğürmüyordu. Kusmuk öylece ağzından akıyor ve paspasın üzerinde birikiyordu.

Ölüyorsun, ölüyorsun, ölüyorsun.

Sonra araba durdu, Jonah onu arka koltuktan çekip çıkarıyordu. Esther'ı bir ağacın altına bıraktı.

“Özür dilerim, özür dilerim,” diyebildi Esther hıçkırıklar arasında ama Jonah çoktan gitmişti. Esther acaba Bill'in Gelin'e yaptığı gibi onu ölüme mi terk etti diye düşündü. Haksız sayılmazdı herhalde. Sonuçta babasının arabasına kusmuştu.

Aslında Jonah'ın ondan bıkmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırıyor değildi. İnsanların önünde bu kadar çok panik atak geçirirseniz, uğraşmaya değmez deyip vazgeçerlerdi. Fazla kırılgan. Fazla sorunlu. Etrafında olması fazlasıyla acı verici. Esther babasına tam da aynısını yapmamış mıydı? Kendisi daha farklı davranılmasını hak ediyor muydu?

Esther etrafına baktı, Jack Horowitz kesin oralarda bir yerlerde, Esther'ın ölümsüz ruhunu teslim almak üzere bekliyordu. Böylece Esther bir defa daha paniğe kapıldı.

Ama sonra Jonah bir elinde soğuk su şişesi, bir elinde kutu mendille çıkageldi ve sarı ceketini üzerinden soyarcasına çıkarıp, otların üzerine uzanan ve nefesini yavaşlatmaya çalışan Esther'ın yanına çöktü.

“Bir şey yok, bir şey yok,” dedi ıslattığı mendilleri Esther’ın alnına koyarken.

Belki bu sefer olmamıştı ya da belki gelecek sefer de olmayacaktı ama Jonah öyle ya da böyle Esther’dan bıkacaktı. Zamanla Esther’ın normal olmayı becerememesinden o kadar sıkılacaktı ki, onu terk edecekti. Belki Esther seksi olsaydı ya da özgüvenli ya da teni çil tarlası gibi olmasaydı, deliliğini ve sıkıntılı oluşunu ve tuhaflığını açıklayabilirdi. Jonah’ın bu saçmalıklara uzunca bir süre katlanmak istemesini makul kılacak yeterince cazip bir özelliğinin olmadığı açıktı.

İnsanlar ruh hastalıklarını düzeltmeyeceklerini anladıklarında sıkılırlar.

“Yatak odan,” dedi Jonah.

“Ne?”

“Dört numara. En ilgi çekici yanların listesinde dört numara. Yatak odan.”

“Ne kadar sıradan. Bu listeyi öylesine uyduruyorsun değil mi?”

“Evet. Bu saçma şeyi de fazla romantikleştirmek istemiyorum yani.”

“Bir numara herhalde ‘Ayak tırnaklarının şekli’ falan gibi bir şeyler olur.”

“Yok, o kesinlikle üç numara. Ayak tırnakların gerçekten çok hoş.” Esther kendini nihayet doğrulup oturabilecek kadar iyi hissettiğinde Jonah, “Seni eve götürüyim,” dedi.

Esther başını iki yana salladı. “Ev olmaz.”

“Peki. Hımmm... Ben sana en sevdiğim yeri gösterdim. Sen de bana seninkini gösterebilirsin.”

Kusmuk kokmaya başlayan arabaya bindiler tekrar (Jonah kullanıyordu tabii ki) ve Esther mahalle arasındaki bir alışveriş merkezinin otoparkını tarif etti.

“Evet... bir otoparktayız,” dedi Jonah arabayı park ederken.

Esther hâlâ biraz titriyordu, terliydi ve genel olarak dağılmış durumdaydı. Panik atağın Allah belasını versin. “On bir yaşındayken annem Noel Arifesi sabahı bizi buraya getirmişti.”

“Son dakika alışverişi için mi?”

“Pek sayılmaz. Arabada gelirken o yıl bize hediye alamadığını anlattı. Babam bodrumda yaşamaya başlayalı iki ay olmuştu ve Reg de Lilac Hill’deydi. Annem işten çıkarılmıştı ve hiç paramız yoktu. *Hiç* yani. Yiyecek almak için bile para yoktu.”

“Bu nasıl mutlu bir anı olabiliyor?”

“Bütün günü burada geçirmiştik, sadece üçümüz. Park yerinde çizgiler çizerek yürüyorduk, koridordan koridora sırayla geçiyorduk, yerde bulduğumuz bozuk paraları alıyorduk. Fazla bir para toplayamamıştık, birkaç dolar sadece ama akşamüzeri birer zencefilli kurabiye adam almaya yetecek paramız olmuştu. Anneme de bir tane almaya yetmemişti para, o yüzden bulduğu iki çeyrekliği cebine atmıştı; bunlar şanslı paralar demişti. Bizim kurabiyelerimizden bir ısırık bile almadı, sonra eve gittiğimizde bütün gece ağladı.”

“Kaçırdığım bir nokta falan varsa söyle ama bu anlattıklarından keyifli zaman geçirdiğin sonucuna varamıyorum.”

“Annemin *kendisi* gibi olduğu hatırladığım son anı bu. Gerçek bir aile olduğumuz son zaman, anlatabiliyor muyum? Babam bodrumdaydı ama bir şekilde Eugene de ben de Noel Günü çıkacağına ve bize sürpriz yapacağına inanıyorduk. Ba-

bam Noel'i bizden çok severdi ve daha önce hiçbir Noel kutlamasını kaçırmamıştı. Hediye almamışız ya da Noel Arifesinde bozuk para avına çıkmışız, umurumuzda değildi çünkü annemle babam ertesi gün yanımızda olurdu ve akşam yemeğinde zencefilli kurabiye yerdik. Hayat oldukça güzeldi."

"Baban bodrumdan çıkmadı mı?"

"Sanırım annemin ayarlarını bozan da bu oldu. Noel günü. Gelmeyecek bir şeyi bekledik, bekledik, bekledik. Bir hafta boyunca her gece yemeği Kate Hâlâ'da yedik, sonra annem kollu kumar makinesinde üç bin dolar kazandı. Bulduğu uğurlu çeyreklikler gerçekten uğurluymuş. Tanrım, eve *bir sürü* gecikmiş Noel hediyesiyle geldi: cep telefonları, kitaplar ve bir ziyafet sofrası hazırladı; bize almak istediği ama alamadığı her şeyi aldı. Kendisine sadece uğur getirsin diye kaplan gözü bir kolye almıştı.

"Bu hale geldiği için ondan nefret etmiyorum. Etmek istiyorum ama etmiyorum. Onu fazla seviyorum. Sorun da bu. Sevginin yanlış tarafı bu. Birini sevince, kim olursa olsun, seni mahvetmesine izin veriyorsun. Her defasında." En iyi insanlar bile sevdiklerini incitmenin yolunu buluyorlardı.

"Annemin öldüğü trafik kazası Remy'nin doğumundan hemen sonraydı," dedi Jonah sessizce. "Okulda, ortadan kaybolduğum gün. Sevgililer Günü. O yüzden gitmiştim. Ders bitiminden önce gelip beni okuldan aldılar. Annem öldükten sonra her şey darmadağın oldu."

"Tanrım, Jonah! Bilmiyordum. Siktir! Çok üzgünüm." Yıllardır belli belirsiz, karanlık bir ses Esther'a Jonah *senin* yüzünden gitti diye fısıldıyordu. Diğer çocuklar ona isim tak-

tıkları, ona kötü davrandıkları için ve Jonah onunla diğer çocukların acımasızlığının arasında duran tek engel olmaktan sıkıldığı için gitti sanıyordu. Tabii ki bu doğru değildi. Tabii ki Esther kendini evrenin merkezine koymuştu. Kaygılı insanlar her zaman dünya kendileri etrafında dönüyor sanırlardı ama gerçeği bilmek yalana inanmaktan vazgeçmeyi kolaylaştırmıyordu. “Bana annenden bahset.”

Jonah gülümsedi. “Edebiyat öğretmeni idi ama hep oyuncu olmak istemişti. O yüzden Shakespeare’i o kadar çok seviyordu. Sana yemin ederim, bana resimli çocuk kitaplarından önce Shakespeare okumaya başlamıştı. Ve resimde iyi olduğumu görünce ilk boya setimi almıştı. Büyüdüğümde sinema sektöründe makyaj sanatçısı olmak istiyorum dediğimde bana gülmeyen tek insandı. Ona senden bahsetmiştim biliyor musun.”

“Yok canım.”

“Evet, bahsettim. Okulda sana sataştıklarını anlattım çünkü üzülüyordum. Beni oturttu ve birinin bir sözünü okudu; ‘Zorbalığın güçlenmesi için gereken tek şey vicdanlı insanların sessiz kalmasıdır,’ dedi, sonra ne anlama geldiğini ve ne yapmam gerektiğini anlattı. Ertesi gün ilk defa senin yanına oturmuştum.

“Babama iyi gelmedi ama. Ölümü yani. O olaydan önce babam iyi bir adamdı ama sonra sanırım yas depresyona dönüştü ve depresyon içkiye; onu kötü yapan da içki.”

Esther ne söyleyeceğini bilmiyordu, o yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı: elini Jonah’ın omzuna koydu ve başını ona dayadı.

“Bir gün,” dedi Jonah, “herkes uyanacak ve anne babaları-

nın da, tıpkı kendileri gibi, insan olduğunu fark edecek. Anne babalar bazen iyi insanlar, bazen değiller.”

Esther ile Jonah eve dönmeden önce, Rosemary Solar’ın altı yıl önce çocuklarını götürdüğü dükkândan birer kurabiye aldı. Esther okulda sattığı yasadışı atıştırılmalıklar listesine zencefilli kurabiye adamı eklemeye karar verdi.

Arabanın yanında, yerde duran bir çeyrekliğin karanlıkta parladığını fark ettiler ama ikisi de yerden almak için durmadı.

—

O gece Jonah daha önce söz verdiği gibi, Esther’ın babasına eşlik etmeye karar verdi; Esther’a kendisinin de davetli olduğunu söylemişlerdi. Esther Jonah’ı vazgeçirmeye çalıştı –Jonah bunu yapmak zorunda değildi– ama Jonah daha önce Peter’a geleceğine dair söz verdiğini söyleyerek Esther’ı reddetti, ayrıca eve gitmek zorunda olmadığı sürece akşamı rutubetli bir bodrum katında geçirmeyi dert etmiyordu. Holland Remy’e dokunmuyordu Jonah’ın dediğine göre. Hatta varlığının neredeyse farkında bile değildi.

Jonah gün batımı gibi evden ayrıldı ve yarım saat sonra pahalı bir şişe İskoç viskisiyle döndü. Esther viskiyi nasıl bildiğini sormadı. Jonah sonra kedisini oturduğu yerden aldı ve her zamanki gibi, boynuna eşarp gibi yerleştirdi ve birlikte bodruma indiler.

Aşağıya indiklerinde Esther Jonah’ın kalmak istemesine sevindi. Normalde darmadağın yığınlar halinde duran ıvır zıvır kenara çekilmiş ve düzenlenmişti. Yerler temizlenmişti. Masa

kurulmuş, etrafına üç sandalye yerleştirilmişti, genellikle duvarda asılı duran şerit şeklindeki kumaş masa örtüsü yapılmıştı. Peter mutlulukla ışıldıyordu, bedeninin felç olan tarafı loş ışıktaki cilalanmış ahşap gibi görünüyordu. Esther, yaşlandıkça babasının teninin altında oluşan yaş halkalarını, daha koyu renk ahşaptan iplik gibi geçen, içinde beyaz sim akan damarları görebiliyordu.

Peter saçlarını yıkamış, sakallarını düzeltmişti. Son dört haftadır sadece fasulye ve pilav yediğini, dikkatle hesaplayarak harcadığı parasını bu geceki tek bir yemeğe ayırabildiğini anlattı. Esther ve Jonah sipariş ettikleri Tayland yemeğinin parasını ödemeyi teklif ettiler ama Peter konusunu bile ettirmedi.

Saatlerce orada kaldılar. Jonah, nikel rafinerisinde ilk defa gördüğü Jonah gibiydi; her iki elinde birer içkiyle etrafındaki kalabalığa abartılı bir hikâye anlatan Jonah. İçinde yaşayan karanlığı gizlemek için galaksinin ışığını resmeden Jonah.

Peter ona bayılmıştı; orası net olarak anlaşılıyordu. “Bir ara tekrar yapalım bunu,” dedi iyi durumdaki koluyla kadeh kaldırarak. “Yeni arkadaşlara.”

Onlar da viski kadehlerini kaldırdılar. “Yeni arkadaşlara,” dedi Esther ve Jonah birlikte.

Esther, onları izlerken, annesini kendisine sürekli acı vermesine rağmen babasını terk etmediği için fazla ağır yargılamış olabileceğini düşündü.

Belki de insanlara, istemeseniz bile, âşık olmak ve âşık kalmak Esther’ın düşündüğü kadar büyük bir facia değildi.

21

9 / 50: ŞEYTANIN BEDENLENMİŞ HALİ

YANİ KAZALAR

9/50 için buluştukları pazar sabahı, Jonah'ın sormasına fırsat vermeden, Esther elini kaldırdı ve neden kazlardan kaçındığını açıkladı: “a) Hudson Nehrine düşen uçağı düşüren Kanada kazlarıydı ve b) kazlar genel olarak berbat, korkunç, şeytani yaratıklar.”

“Öncelikle,” dedi Jonah sırt çantasından eldiven şeklindeki fırın tutacaklarını çıkarıp bileklerinin etrafına bantlarken, “Sana katılıyorum.” Esther'ı baştan aşağı süzdü, Yıldız Savaşçısı kıyafetini iyice inceledi. “Sana da eldiven ve koruyucu gözlük getirmiştim ama ihtiyacın olmayacak gibi görünüyor.”

“Daha önce bir kazla savaşmışlığım var,” dedi Esther başı-

na kaskını geçirirken; Terk Edilmiş Sarlacc Çukuru tanrılarına yüzünü gagalanmaktan koruyacak kadar etkili olması için dua ediyordu. “Bir daha kazların karşısına hazırlıksız çıkmam.”

“Hazır mısın?”

“Kazlara mı?” Sesi boğuk çıkıyor, sıcak nefesini yüzünde hissediyordu ama hiç önemsemedi çünkü: *kazlar*. “Hayır. Hadi gidelim.”

Esther’ın evinin yakınındaki parka doğru yürüdüler; burada sırf gaga ve nefretten oluşan yerel kazlar vardı. Son on yılın büyük bir bölümünde, kuşlar küçük bir çocuğu ölümüne gagalamaya kalkıştıklarından beri, buradaki göletin etrafı çevrelenmiş, kapatılmıştı. Her yerde çimenlik bölgelere UYARI: KAZLAR SALDIRGANDIR yazılı tabelalar konmuştu.

Öleceklerdi.

“İnsan öldürmüş tek kuş kazdır,” dedi Esther; Jonah GoPro kamerasını başına bağlıyordu.

“Bu doğru değil,” dedi.

Bir kaz gözlerini Esther’ın gözlerine dikip bağırdı; üstelik aralarında on beş metre mesafe vardı. “Doğru olduğunu *eminim diyebilirim*. Bizi de halletmeye hazırlar.”

Jonah istavroz çıkardı ve sırt çantasından bir ekmek somunu çekip aldı. Birbirlerine başlarıyla işaret ederken, bunun yolun sonu olma ihtimalini anlıyorlardı.

Esther zihninde olayı şöyle kurgulamıştı: kamera genel bir görüntü alırken o ve Jonah ekranın bir tarafında, kaz sürüsü de diğer tarafında görünüyordu; ikisi Carl Orff’un efsanevi “O Fortuna”sı eşliğinde kuşlara doğru yürüyorlardı. Koşmaya başladılar; kazlar da öyle. Her iki taraftan da savaş naraları atı-

lıyordu. Jonah elindeki ekmeği havaya kaldırıp, “İNSANLIK İÇİN!” diye haykırdı. Sonra ekranda beliren havadan çekilmiş görüntülerde orduların karşılaşmak üzere oldukları ve iki memeli savaşçının karşısındaki düşmanların sayıca kat kat fazla olduğu görülüyordu. Yakın çekimde Esther’ın Yıldız Savaşçısı kaskı görülüyordu. Kamera bir kazın yüzüne, kana susamış yüz ifadesine (yani sakince duran kaz suratına) odaklanıyordu. Ve sonra tüm bu sahnelerin hazırladığı asıl görüntü geliyordu: ordular ekranın ortasında buluşuyordu, birbirine çarpan iki tsunami, kazlar ikisinin üzerine gelirken etrafta uçuşan tüyler.

Gerçeklere dönersek: Esther kargaşada Jonah’ı kaybetmişti ama “Ekmeği alın orospu çocukları! Alın işte şu ekmeği!” diye bağırdığını duyabiliyordu. Kuşlar her yerdeydi, Esther’ın plastik kostümünü gagalıyor, zırhının zayıf bir noktasını bulmaya çalışıyorlardı. Deli gibi bağııyorlardı, boyunlarını öne uzatmış, kanatlarını çılgınca çırpıyor, ekmeği mi yesinler, alanlarına giren bu insanları mı öldürsünler yoksa ikisini de mi yap-sınlar, karar vermeye çalışıyorlardı.

“Çok fazlalar! Geri çekil, geri çekil!” diye bağırdı Esther. İşte tam o anda bir kaz Jonah’ın ayak bileğini ısırp onu yere düşürdü. Jonah’a çığlık atarak sırtüstü düşünce göğsü ve kolları bir sürü kazın gagasına açık hale geldi.

“Beni bırak, sen git!” dedi Jonah kazların ısırıkları arasında. “Bensiz git!”

“Olumsuz, Hayalet Sürücü!” Adrenalinin verdiği cesaretle, Esther şeytani kuşların yarattığı hortumun içine daldı ve Jonah’ı kollarının altından tuttu. Ama kazlar hızlıydı ve kin tutmayı da biliyorlardı, o yüzden, Esther Jonah’ı sürükleyerek

parkın yarısını kat ettiğinde bile peşlerinden gelmeye, bağır-
maya ve ısırmaya ve bir tür kötülük senfonisi gibi kanat çırp-
maya devam ettiler. Hâlâ çimenlik alanda olmalarına rağmen,
kazlar nihayet ikisinin bölgelerinden yeterince uzaklaştıklarına
karar verip, seslerini kestiler; gözcüleri ikilinin yeniden topar-
lanıp saldırıya geçmemesi için bekliyordu. Esther Jonah'ı bı-
raktı ve dizlerinin üzerine çöktü, kaskının içinde zar zor nefes
alabiliyordu. Kaskı hızla çıkardı, sonra da eldivenleri çıkarıp
attı, böylece Jonah'ın gömleğini yırtıp açabilecek ve yaralanıp
yaralanmadığını kontrol edebilecekti. Jonah yerde inliyordu ve
sızlanıyordu ve tekrar tekrar, "Bacaklarımı hissetmiyorum,"
diye mırıldanıyordu. Omuzlarında kan oturmuş üç yer vardı;
ayak bileklerinde ve bacaklarında, kazların gagalarıyla ulaş-
bildiği yerlerde de bir düzine kadar kızarıklık vardı ama bunla-
rın dışında kalıcı herhangi bir hasar göremedi.

Kazlara dik dik baktı. Zihninde yeniden "O Fortuna" çal-
maya başlamıştı. "Daha bitmedi," dedi başını iki yana sallaya-
rak. "En beklemediğimiz anda geri gelecekler."

Jonah ayağa kalktı, topallıyordu. Bir kaz ona doğru bağırın-
ca, Jonah sıçradı. "Sikeyim böyle işi. Siktiğimin kazları."

22

YETİŞKİNLER GENÇLERİN NEDEN

**İÇKİ İÇTİĞİNİ MERAK
EDİYOR BİR DE!**

SAVUNMA SEVİYESİ 2'ye geçiş sadece birkaç gün sürdü. Ev yavaş yavaş mobilyasız kalmıştı, bu da Rosemary'nin kötü bir kaybetme serisi yaşadığı anlamına geliyordu ama yeni bir şey değildi. Kollu kumar makineleri gel-git gibiydi: para geliyordu, gidiyordu, geliyordu, gidiyordu. Suların yükseldiği bir dönem ev mobilyayla ve elektronikle ve yiyeceklerle dolup taşmıştı ve sonra kollu makine tanrıları verdiklerini geri alıp, para suyunu çektikçe yavaş yavaş eşyalar da azaldı. Rosemary'nin bahçe işlerinden para gelmesine rağmen, ödemesi geçen bireysel kredi borçlarının bildirimleri birikmeye başlamıştı.

Kate Hâlâ akşamüzeri 5:00'da Rosemary'le konuşmak için aradı; bu sadece Rosemary'nin ona yüklü miktarda borcu olduğunda yaptığı bir şeydi. Esther kendisinden bekleneni yaptı: ağladı. Zor bir iş değildi. Hatta numara yapması bile gerekmemiştir. Suların daha önce hiç olmadığı kadar hızla çekildiğini ve beraberinde Esther'ın hayatında ne var ne yoksa alıp gittiğini hissedebiliyordu. Böyle bir gel-git tek bir anlama gelebilirdi: tsunami olacaktı ve önüne çıkan her şeyi yıkıp geçecekti.

Kate nihayet telefonu kapatınca Esther tüm akşamüzeri ve gecenin büyük bir bölümünde Rosemary'i bekledi. Evde yiyecek bir şey yoktu, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yoktu ve annesi gelirken pizza getireceğine söz vermişti.

Esther Rosemary'i dokuzuncu defa ararken Eugene, "Gelmeyecek, Esther," dedi. "Eve gelecek olsaydı şimdiye kadar gelmiş olurdu."

Saat on bir olduğunda midesi kazınıyordu, Esther annesine pasif-agresif bir mesaj göndermeye karar verdi.

ESTHER:

Senin için sorun olacaksa yemeği dert etme.

ROSEMARY:

Tamam

ESTHER:

ŞİMDİ gördün yani telefonunu?

ROSEMARY:

Pardon, meşgulüm

Esther ona *Ailene ne kadar çok zarar verdiğini anlamıyor musun? ve Allah belanı versin! Ne kadar bencilsin!* Tarzında mesajlar yazmak istedi ama Rosemary’i ağlatmaktan başka işe yaramayacağını biliyordu; Esther kendini kötü hissedecekti, üstelik bir işe de yaramayacaktı.

Tüm bu olanlar Esther’ı o kadar öfkelenlendirmişti ki, bir şeyleri yırtmak, tırnağını bir şeylere geçirmek, bir şeyleri parçalamak istedi. Eugene jileti tenine değdirmeden önce bunları mı hissediyor acaba diye düşündü. Kendisi de denemeyi düşündü. Eugene’in bunu yapmasının *bir* nedeni olmalıydı. İyi hissetmesini mi sağlıyordu? Sonunda, farklı bir acı türüne –Tanrım! Gitti karaciğerim tarzında bir acıya– geçinceye kadar çeyrek şişe votkayı kafaya dikmeye karar verdi. Kendini yok etmenin daha iyi bir yolu olabilir mi?

Jonah’a mesaj yazdı.

ESTHER:

Ne yapıyorsun?

JONAH:

Resim. Sen ne yapıyorsun?

ESTHER:

**Gençlik isyankârlığının makul bir şekli
olarak alkolizmi değerlendiriyorum.**

JONAH:

**İsyankârlığının birazını buraya getir.
Kimse tek başına isyan etmek zorunda
kalmamalı.**

Esther da öyle yaptı. Eugene onu arabayla Jonah'ın evine götürdü, dört bina ileriye park ettiler ve arka bahçeden gizlice içeri girdiler, ki bunu yapmalarına gerek yoktu çünkü Jonah'ın babası evde değildi.

Evin arkasında, soğukta, her şey komikleşene kadar içtiler, Jonah'ın resimleri ayıkken parlak ve güzeldi, sarhoşken şekilsiz, dönüp duran kitleler gibiydi. Eugene ona karanlıkta gördüğü hayaletleri tarif etti, Jonah onların da resmini yaptı; parlak beyaz gözlü, damlayan ziftten tenli, canavar gibi şeylerdi.

Jonah bir süre Esther portresi üzerinde çalıştı. Eugene Jonah'ın

omzunun üzerinden bakıyordu, “Bu bir ay...” ama Jonah onu susturdu.

“Sürprizi bozma,” dedi.

“Anlamıyorum,” dedi Eugene kaşlarını çatarak ama Jonah başını iki yana sallıyordu.

“*Esther* anlayacak oğlum,” dedi başını kaldırıp Esther’a bakarken. “*Esther* anlayacak.”

Esther kızardı, gülümsememek için dudaklarını birbirine sımsıkı bastırıyordu.

Sonra, portre seansı bitince, Jonah Esther’ın yanına oturdu, boya bulaşmış parmak uçlarıyla Esther’ın avcunun içinde daireler çiziyordu. Esther votkasını yudumladı ve öfkesinin taşmasına izin verdi. Onlara yarın annesiyle yüzleşeceğini söyledi. Yapacaktı, yapacaktı, bir şey söyleyecekti.

Gün doğarken eve doğru yola çıktıklarında hiç uyumamışlardı. Esther Eugene’e arabanın direksiyonuna oturacak kadar ayık olup olmadığını sormadı çünkü eğer değilse –eğer sarhoşsa– belki de nihayet Ölüm’ün dikkatini çekebileceklerini düşündü.

Eugene *gerçekten* ayıktı ya da en azından herhangi bir şeye çarpmadan araba sürebilecek kadar ayıktı, böylece Ölüm Meleği tarafından ziyaret edilmeden eve vardılar. Serin bir sabahı –Esther ön bahçelerine düşen yaprakların üzerindeki çiğden dantele bakınca soğuk olduğunu anlayabiliyordu– ama arabanın camları açık olduğu halde bir şey hissetmiyordu. Rosemary’nin arabası park yerindeydi, demek ki eve gelmişti ve a) çocuklarının evde olmadığını görmüş ama hiç umursamamıştı ya da b) çocuklarının yataklarında olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmemişti.

Esther hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Arabanın kapısını çarparak kapattı ve evin şingirdayan nazarlıklarının arasından çıplak ayak yürüyerek geçti, sinirliydi ve ağzına kadar alkol doluydu ve annesine hakkında ne düşündüğünü açıkça söylemeye hazırdı.

“Esther, yapma,” dedi Eugene arabanın kapısını kapatırken.

“Neden yapmayacakmışım?”

“Sence yeterince kötü hissetmiyor mu? Ona bağırmanın kimseye yararı olmaz.”

“*Benim* kendimi daha iyi hissetmeme yararı olur.”

Ama içeriye girdiklerinde, Esther annesini koridorda, başının altına bir yastık koyup kıvrılıp yatmış halde buldu, bir eli kocasının mezarına açılan turuncu kapıya dayalıydı. Esther’ın içindeki zehir birden dağıldı. Rosemary’nin diğer eli göğsünün üzerinde yumruk gibi sıkılı duruyordu, onun ve Peter’in düğün günlerinde çekilmiş bir resminin olduğu madalyonu tutuyordu. Yastığının altında, ahşap zemine dağılmış, üzerinde dilekeler yazılı defne yaprakları vardı. *Onu özgür bırak*, yazıyordu hepsinde. *Onu özgür bırak, onu özgür bırak, onu özgür bırak.*

Önünde ancak aşkın neden olabileceği bir harabenin sağlam bir kanıtı vardı. Birinin kalbine girmesine izin verince ona sonunda seni yok etme gücü vermiş olacağını hatırlatan bir uyan.

Esther Rosemary’i uyandırmak istedi. Bu hale geldiği için kendini kötü hissetmesini sağlamak istedi. Onu neredeyse harabeye çeviren bir ilişkiden neden çıkmadığını öğrenmek istedi. İçindeki zehrin annesinin damarlarında yanmasını ve onun içini acıtmasını istedi. Ama sonra, annesinin parmaklarının ucunu kemirmiş olduğunu fark etti.

Esther zihninde annesini şöyle görüyordu: Teninin her yerinde –kulaklarında, burnunda, boynunda, her yerde– çürümeyle oluşmuş küçük delikler vardı; sanki termitler tarafından delik deşik edilmiş gibi. Termit istilasına uğrayan evin içi zamanla boşalır ve ev kendi ağırlığıyla yıkılırdı. Esther acaba insanlarda da böyle mi oluyor diye düşündü.

“Şunu görüyor musun?” dedi Eugene’e; Rosemary’nin parmaklarının gevremiş uçlarına dokunuyordu. Derisinden ve kemiklerinden küçük parçalar döküldü. “Annemiz odundan yapılmış.”

Gerçeklere dönersek. Eugene gitmişti. Esther evin giriş katında ve bahçede her yerde onu aradı ama Eugene yok olmuştu. Yarım saat boyunca aradıktan sonra pes etti; Rosemary’nin yatağındaki battaniyeyi yerde sürüye sürüye koridora getirdi ve annesinin üzerini örttü. Rosemary hareketlendi ama uyanmadı.

“Okula gitmek istiyor musun?” diye sordu Eugene, üç saat sonra hiçlikten yeniden belirdiğinde. Görünmez olduğu en uzun süreydi bu. Geri geldiğinde ıslak toprak ve odun ve bir de Esther’ın ne olduğunu tam anlayamadığı esrarengiz bir şey kokuyordu. Orada olmadığı sürede Eugene nereye gitti acaba diye düşündü; bilmeyi gerçekten ister mi acaba diye düşündü.

“Neredeyse öğlen oldu zaten,” dedi divanın üzerinde beklerken oturduğu yerden Eugene’in arkasına doğru bakarak, Fleayoncé kürkten ve sıcaklıktan bir gölet gibi karnına kıvrılmış yatıyordu. “O yüzden, hayır diyorum.”

Eugene telefonunu kontrol etti. Esther, Eugene’in birkaç saniye ışıık gibi hafifçe titredikten sonra katı forma büründüğünü gördü “Aaa!” Etrafına bakındı. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım herhalde.”

Sonra odasına aktı; günün geri kalanında sarhoşluklarını üstlerinden atmak için uyumanın dışında bir şey yapmadılar. Anneleri, uyandıktan sonra bile, onları kontrole gelmedi.

23

ÖLÜMÜN SOĞUK ÖPÜCÜĞÜ

Şükran Gününden önceki hafta sonu ısıtma da gitti. Esther yatağında titreyerek uyandı, nefesi ağzının üzerinde asılı duran bir bulut gibiydi. Ev soğuk ve loş görünüyordu; lambalar ve mum ışığı bile karanlığın ağırlığını kaldıramıyordu sanki. Eugene Esther'ın yatak odasının kapısında, soğuğun uyandırdığı öfkeli bir ruh gibi süzülüyordu; bir süredir ağlıyor gibiydi.

“Kalorifer yanmıyor,” dedi. “Soğukta her şey daha karanlık oluyor.”

“Uyuyamıyor musun?” diye sordu Esther.

Eugene kollarını sıvazladı, ellerinin altında tüm tüyleri diken dikendi. “Ben hiç uyumuyorum. İçeri gelebilir miyim?”

Esther başıyla onayladı, Eugene geldi ve sırtını ona dönüp yatağa kıvrıldı. Tir tir titriyordu. Esther ağladığını fark etmişti. Ya-

tağın diğer tarafında ufak bir sarsıntı vardı, Eugene’i Esther’ın odasına gelecek kadar çaresiz bırakan berbat şey her neyse, şoku devam ediyordu. Esther avucunu Eugene’in sırtından dışarı fırlayan incecik kaburga kemiklerine yasladı ve ikisinin her zaman tenleri arasında aktarmayı başardıkları sükûneti hissedebilmesini umdu.

“Neden üzgünsün?” diye fısıldadı. Gereksiz bir soruydu belki de. Solar ailesinin kırık dökük kalıntıları arasında üzgün olmak için arasından seçim yapabilecekleri o kadar çok neden vardı ki. Yine de, durum ne kadar kötüye gitmiş olursa olsun, Esther tenini jiletle doğrama ihtiyacı hissetmemişti.

Eugene’i rahatsız eden başka bir şey vardı. Daha derin bir şey.

“Bilmiyorum,” dedi Eugene fısıldayarak. “Ben böyleyim işte.”

Esther’ın bunu düzeltmesi mümkün değildi. Ona yardım edemezdi. Eugene’in mutsuzluğunu değiştirme gücü gözlerinin kahverengisini ya da saçının siyahını değiştirme gücünden fazla değildi. Böyle şeyler için geçici çözümler vardı –saç boyası, kontak lens– ama altında aslında neyseler o olarak kalıyorlardı. Esther Eugene’e yardım edemezdi, *nasıl* yardım edeceğini bilmiyordu ve bu da onu öldürüyordu.

Keşke Eugene’in yaralarını anlamak daha kolay olsaydı diye düşündü, kim bilir kaçınıcı defa. Kafasının içinde böyle hissetmesine neden olan şişmiş, enfekte olmuş şey her neyse, görülebilseydi, kesilip alınabilseydi, dikişle tutturulup bandajla kapatılabilseydi; sıradan bir yara gibi.

Eugene her zaman aniden ödünü patlatacak bir gelişme ol-

masını bekliyordu ve o gelişme hiç olmuyordu. Her zaman ay-nada arkasında aniden beliren bir yüzü bekliyordu. Her zaman, ayak bileğinde battaniyenin örtmediği çıplak tenini yırtıverecek bir kötü ruhu bekliyordu. Her zaman ışıkların titreyerek sönmesini ve bir seri katilin gece görüş gözlükleriyle onu izlemesini bekliyordu.

Okuldaki çocuklara göre, onun büyüüne kapılan çocuklara göre, Eugene uzun boylu, gizemli ve güzeldi, gizemden yapı-lma bir cadı oğlan.

Esther'a göre dal gibiydi, fazla çekiştirilince incecik uza-mış bir şeker parçası gibi. Ve ardında, onu geri çeken, onu aşı-ğya çeken, kalın siyah bir kitle, tüm gücüyle savaştığı ama bir türlü yenemediği, giderek büyüyen zift gibi bir yaratık vardı. Bu karanlık yoksa Eugene de yoktu. Ve belki sorun da buydu.

Belki de Eugene karanlığın içinde olandan korkmuyordu.

Belki de Eugene içindeki karanlıktan korkuyordu.

Sabah olup da Esther yeniden uyandığında, koridor kırağıdan beyaza dönmüştü. Rosemary mutfakta, battaniyeye sarılı hal-de, elleri üzerinden buhar çıkan bir kahve fincanına dolanmış, oturuyordu. Üzerindeki kat kat örtünün arasından Fred'in başı çıkıverdi, dört yumuşak tavşan da Rosemary'nin bacaklarının arasına sokulmuş, yatıyordu.

"Kalorifer," dedi, donmaya başlamış duvarlarda oluşan iz-leri işaret ederek, sanki Esther'ın gözünden kaçmış olabilirmiş gibi, "arızalandı."

Haftanın geri kalanı normalin ötesinde soğuktu. Tüm eyaleti

yalayıp geçen ayaz kapıların altından, camlardaki çatlaklardan içeri sızıyor, ayakların üzerinden battaniyeleri kaldırıyor ve ayak parmaklarının pembe ve hassas etini akşamdan sabaha taşa çeviriyordu. Ölüm, evlerinde yalnız yaşayan yaşlılarla meşguldü, sokaklardaki evsizlerle meşguldü. Yeni doğan bebeklerin beşiklerini sallayıp yanaklarından öperek, minik ciğerlerine zatürre bulaştırmakla meşguldü. Ölmekte olan ağaçlık alanlarda dolaşıp parmaklarını tüm sincapların ve tavşanların ve rakunların ve tilkilerin üzerinde gezdirmekle meşguldü; hepsinin soğuktan korunamayan küçük bedenleri, sıcaklar geri geldiğinde deliklerinde çürüyüp şişecekti.

Soğuk Solarlara da uğramıştı. Mahzun evlerinin giderek çıplak kalan koridorlarında dolaşmıştı. Evdekilerin kemiklerine işlemiş, uykularında tir tir titretmişti.

Pazartesi günü Esther öksürmeye başlamıştı ve parmaklarını artık hissetmiyordu.

Salı günü pes etti.

“Birini çağır da tamir etsinler,” dedi annesine takır takır çarpan dişlerinin arasından. Başından beri tüm bunlar bir oyundu; kim soğuğa daha uzun süre dayanabilecek oyunu. Rakipleri hayalet çocuk ve odun kadın olan biri için adil bir oyun sayılmazdı. “Parasını ben öderim. Biriktirdiğim para var biraz. Ben öderim.”

Esther bunu söyleyince Rosemary gülümsedi biliyor musunuz? Gülümsedi çünkü kazanacağını zaten biliyordu.

Kaloriferci Şükran Gününden önceki gün, okuldan sonra Esther evde yalnızken geldi. Esther adamı içeri aldı ve aklına başka şeyler gelirse diye mutfakta keskin bıçaklara yakın bir

yerde durdu ama adam ona saldırmadan evin içinde dolaşmaya başlayınca Esther biraz da olsa rahatladı. Adam normalde Şükran Gününe bu kadar kısa bir süre kalmışken çalışmıyormuş, öyle anlattı ama Rosemary’i kumarhaneden tanıyormuş.

Durum kötüydü, kalorifer açısından. Adam on dakika boyunca evin bağırsaklarını dürtükleyip kurcaladıktan sonra annesinin nerede olduğunu sordu. Esther ona Rosemary’nin numarasını söylüyordu ki, adam numara bende var dedi, sonra dışarıya, verandaya çıkıp Rosemary’i aradı.

Esther kapıdaki posta girişine kulağını dayayıp dinledi. Konuşmanın sadece yarısını, adamın söylediklerini duyabiliyordu: “Sistem bitmiş. Tamamının değişmesi gerekiyor. Daha önce böyle bir şey görmedim,” dedi. Sonra: “İki bin,” diye fiyat verdi iş için. “İki bin en az, o da sana olacak fiyat.”

Esther adamın konuşmasını bitirmesini beklemeden bırakıp gitti. Bisikletle Jonah’ın evine gitti. Aslında doğa yürüyüşüne çıkacaklardı ama Esther kendinde yeterince güç bulamamıştı, o yüzden evin önünde, kaldırımında, bıçak gibi kesen soğukta oturdular ve etraflarındaki ölü dünyaya baktılar; yapraklarını dökmüş ağaçlara, boyası dökülmüş arabalara, insanların bahçelerinde birikmiş ıslak çöplere, renksiz, bulutlu gökyüzüne.

Ne boktan bir yer.

Jonah, yapmaya izni olmadığını bile bile, kolunu Esther’ın omzuna doladı.

Esther, “Buradan nefret ediyorum,” dedi.

O da: “Bana mı söylüyorsun?” dedi.

Esther, “Kendini gübre yığnında büyümüş bir gül gibi hissettiğin oluyor mu?” diye sordu.

O da, “Hayır,” dedi. Sonra: “Gübre yığını ailen mi sence? Ya da bu kasaba? Ya da ben?”

“Sana gübre demek istediğimi nasıl düşünürsün?”

“Çünkü gül değilim. O zaman yığının bir parçası olmam lazım.”

“Sen gülsün. Gördüğüm en güzel gül.”

“Bana iltifat etmeye çalışmaktan vazgeç.” Jonah şakasına Esther’a dirseğiyle vurdu, sonra saçından bir bukle aldı, parmaklarına doladı ve dalgın gözlerle saçına baktı. “Buradan çıkacaksın, Esther.”

“Seni de yanımda götüreceğim.”

“Tabii.”

Bir süre başka bir şey söylemediler çünkü ikisi de yalan söyleme konusunda berbattı.

Soğuk uzun parmaklarını ikisinin ceketinin içine daldırdığına, içeri girdiler. Jonah bir süre Esther’ın portresi üzerinde çalıştı, Esther ağladığını Jonah’dan saklamaya çalıştı. İki bin. İki yüz bile çok fazla gelecekti ama iki *bin*? İki bin onları batırırdı.

Jonah sessizce boyalarını topladı ve gelip battaniyenin altında kıvrılmış yatan Esther’ın yanına uzandı. Esther’ın kirpiklerinden bir damla yaş sildi ve elini yanağına koydu ama söyleyebileceği hiçbir şey durumu, herhangi bir parçasını bile, iyileştirmeyecekti o yüzden denemedi bile. Birlikte uyuya kaldılar, soğuktan korunmak için sımsıkı sarılmışlardı, ikisi de rüyasında kendilerine sunulmuş olandan başka bir hayatı –herhangi bir hayatı– görüyordu.

Esther irkilerek uyandı. Güneş batmıştı ve tepesinde bir adam dikiliyor ve bağınıyordu. Bağıra bağıra söylediklerinin arasından pek bir şey anlayamamıştı Esther; sadece “OROS-PU” ve “HAMİLE” dediği anlaşıyordu. Jonah Esther’ı kapıya doğru iteliyor ve durmadan, “Git, git, Allah aşkına Esther, git,” diyordu. Esther sanki rüyadaymış gibi hareket ediyordu, daha hızlı gitmek istiyordu ama ağırlaşmış, uykulu bedeni tam olarak istediği şeyi yapmıyordu.

Remy arka bahçedeydi, evin arkasında uzun otların arasına çöküp saklanmıştı, hiç kıpırdamıyordu. Esther’ın kaşkolünü eline almış sendeleyerek yan taraftaki kapıya gidişini izledi.

Esther, nihayet titremesi geçince Jonah’a mesaj yazdı.

ESTHER:

Siktir.

Çok özür dilerim.

Siktir siktir siktir.

Uyumamamız lazımdı.

Sen iyi misin?

Lütfen iyiyim de.

Sonra sokağın sonunda, sokak lambaları yanıp, güneş ufuk çizgisinden aşağı kayıncaya kadar bekledi. Sonbahardaki gün batımı zamanını çok seviyordu, o kadar soğuk, ayazdı ki, tüm gökyüzü göz açıp kapayıncaya kadar karanlığa gömülmeden önceki son anlarında yeşil renk alan devasa bir cam gibiydi. Masal kitaplarında anlatılan türden sihrin gerçek olabilirmiş gibi hissedildiği, tüm yıl boyunca tek zaman dilimi ve tüm gün içerisindeki tek andı. Yaz aylarındaki yağ gibi güneş ışığı dünyayı terk etmişti, geriye kalan ışık incedi, atmosfer incedi, gerçekler arasındaki boşluk incedi.

Başka âlemlerden imkânsız şeyler bu geceki gibi gecelerde gökyüzünden sızabilirdi; Esther bundan neredeyse emindi.

Jonah'ın evinde bir şey kırıldı. Cam. Esther soğuk havayı içine çekti. Böylesine bir güzelliğin böylesi bir çirkinlikle bir arada var olabilmesi garipti.

Jonah dışarı çıkmadı. Esther'ın mesajına cevap yazmadı. Evinin pencerelerinde ışık yanmadı. Dünyamıza gökyüzünden imkânsız hiçbir şey sızmadı.

Esther karanlıkta yürüyerek evine gitti, polisi aramadığı için ya da lise son sınıfa geldiği ve sihir diye bir şeyin olmadığı artık besbelli olduğu halde sihir hayalleri kurmayı sürdürdüğü için korkak sayılıp sayılmayacağını düşündü. Sihir en azından onun için yoktu.

Esther meşe ağaçlarının arasından zikzak çizerek geçerken nazarlıklar hoş geldin diye fısıldıyordu. Ev, her zaman olduğu gibi, ışık saçıyordu.

Rosemary divana kıvrılmış, uyuyordu, yüzü ağlamaktan şişmişti. Öyle küçük görünüyordu ki, çocuk gibiydi; yüzükleri par-

maklarının incecik boğumlarının üzerine kadar inmişti. Yanında, yerde kâseler vardı; her birinin içi suyla ve bereket getireceğine inandığı bitkilerle doluydu: fesleğen, defne yaprağı, sarı papatya. Hint baklaları ellerinden dökülmüştü. Paranın gelişini hızlandıran acil durum önlemleri.

Annesinin ağladığını görünce Esther da ağlamak istedi. Beş parasız olmaları bir yana, dokundukları her şeyin sanki ekşiyip bozulmasından, ellerinin içinde un ufak olmasından nefret ediyordu. Hayatlarından nefret ediyordu. Hayatın kendi seçtikleri parçalarından da üzerlerine hem can sıkıcı hem de istenmeyen kepek gibi yağın parçalardan da nefret ediyordu. Babasını artık varoluşunun gerçeği haline gelen çamur yığınının içinden çekip alamamaktan, babasının o çukurda boğulacak olmasından ve kendisinin de babasının boğulurken aldığı son nefesi izleyecek olmasından nefret ediyordu çünkü babasını kurtarmak için yeterli değildi; yeterince güçlü değildi, yeterince zeki değildi, yeterince cesur değildi, yeterince, yeterince, yeterince...

Eugene'i kurtarmak için yetersizdi. Büyükbabasını kurtarmak için yetersizdi. Jonah'ı kurtarmak için yetersizdi. Kendisini kurtarmak için bile yetersizdi.

Babam ölürse, diye düşündü annesini izlerken, annemin sonu olur. Babam ölürse, annem dağılır ve ailemiz biter.

Esther annesini görmezden gelmek istedi. Yanından öylece geçip gitmek ve yatak odasına girip kapasını kapatmak istedi. Ama yapamadı. Yapamadı. Rosemary orada, divanda yatıyordu, yanağını elinin üzerine koymuştu, bir heykel kadar solgun ve hareketsizdi. Esther annesine bağırarak istedi, her şey senin suçun, senin suçun, hepsi senin suçun demek istedi ama onu

da yapamadı. Aralarındaki, onları birbirine bağlayan, doğuştan gelen sihir Esther'in kulağına fısıldıyor, ona *Anneni rahatlat* diyordu. O yüzden Esther elini annesinin yapış yapış olmuş, akan gözyaşlarıyla ıslak ve sıcak yanağına bastırdı. Rosemary gözlerini kocaman açtı ve Esther'a bakarken küçük uykulu bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadı uykuyla uyanıklık arasında bir yerden.

"Merhaba anne," dedi Esther fısıltıyla. Annesinin yanına, yere çöküp başını divana dayadı; Rosemary parmaklarını Esther'in saçlarının arasında dolaştırıyordu, tıpkı Esther çocukken yaptığı gibi. Esther annesinin kokusunu içine çekti ve tam olarak ne zaman birbirlerinden uzaklaşmaya başladıklarını hatırlamaya çalıştı. Kopuşları ani olmamıştı, daha çok santim santim uzaklaşmışlardı, onun için aradaki mesafe aşılabilir oluncaya kadar ne kadar uzaklaştıklarını görememişlerdi.

"Parasını ben öderim," dedi Esther sessizce. Ağzından hiç ses çıkmadığını, sadece nefes verdiğini anlayıncaya kadar iki defa söylemesi gerekti. Esther boğazını temizleyip, "Parasım ben öderim," dedi.

"Hayır, ödemeyeceksin," dedi Rosemary ama Esther el kaslarının gevşediğini hissedebiliyordu. "O parayı kazanmak için çok çalıştın. Üniversite birikimin o."

"Başka kimse var mı." Soru sormuyordu çünkü soru cevap almak istediğin zaman sorulurdu ama Esther cevabı zaten biliyordu. "Sana borç verebilecek başka kimse."

"Hayır."

O gece Esther kaloriferlerini tamir ettirecek parayı anne-

sine yollamak için telefonunu kullandı. İki bin dolar. Pişirip sattıklarıyla biriktirdiği paranın neredeyse tamamı. Rosemary yanaklarını, göz kapaklarını, alnını öperken Esther birbirlerine ulaşabilecekler mi, tekrar buluşabilecekler mi diye düşündü, yoksa onları birbirinden ayıran kıtalar, ikisine de sonlandırmak isteyecekleri bir acı vermeyecek kadar yavaş, kaymaya devam edecek ve birbirlerinden koparacak mıydı?

Rosemary ellerini papatya çayıyla durularken kızına, “Geri ödeyeceğim,” dedi. “Hepsini geri vereceğim, söz veriyorum.”

Kendi içinde boğulan insanlar nasıl kurtarılır?

24

15 / 50: CESETLER

Jonah Şükran Gününde mesaj yazıp Esther'a iyi olduğunu ama pazar gününe kadar görüşemeyeceklerini haber vermişti. Şimdi pazar sabahıydı ve hava ağardığından beri Esther'ın evindeydi, yatak odasında yere uzanmıştı ve odanın duvarlarındaki kitaplardan almıştı; sanki kendi odasıymış gibi.

Esther neden o kadar erken geldiğini sormamıştı. Neden uyuduğunu zannederek penceresinden içeri girdiğini ve Esther örtülerin altından kalkıp yanına uzanıncaya kadar, avucunu elmacık kemiği boyunca morarıp şişen yere nazikçe koyuncaya kadar, yerde bir süre ağladığını sormamıştı. Jonah yetenekli bir makyaj sanatçısıydı ama *o kadar* yetenekli değildi. Esther'ın dokunduğu yerde teni şişmişti. Gözü yüzünün içine kaçmıştı; sahte olamayacak kadar kötü görünüyordu.

“Ölüm’le karşılaşmak için başka bir yol daha buldum,”

diye fısıldadı Jonah, Esther parmak uçlarıyla moraran yerin yanlarına dokunurken. “Aracıyı ortadan kaldırabiliriz. Ölüm’ü doğrudan kendimize getiririz.”

“Ya?”

“Babamı öldürebilirim.” Yarı şaka yarı ciddiymiş söylediği.

Esther başını iki yana salladı. “Hayatını çöpe atma. Onun için değmez. Okulu bitirmeye, buradan uzaklaşıp üniversiteye gitmeye çok yaklaştın.”

Jonah Esther’nin elinin altından çekildi, ona sanki geri zekâlıymış gibi bakıyordu ve acı acı güldü. “Remy’i o evde onunla bırakıp gideceğimi mi düşünüyorsun? Sence Holland gitmeme izin verir mi? Anlamıyor musun? Benim için çıkış yolu yok. Remy yetişkin oluncaya kadar, bu kasaba... elimdeki tek şey.”

“Ama... sen çok yeteneklisin. Anneme Hollywood’a gitmek istediğini söyledin.”

“Evet, tabii, birinin anne babasma, küçük kız kardeşim büyüyene kadar bir fast food lokantasında tam zamanlı çalışmak dışında bir kariyer seçeneğim yok denmiyor. Elimde bir tek bu var, Esther. Bu...” dedi yanında getirdiği film ekipmanını işaret ederek, “sinemada çalışmaya en fazla bu kadar yaklaşılabirim muhtemelen, en azından Remy o evden çıkacak kadar büyüyünceye kadar.”

“Çok uzun sürer.”

“Cinayet suçuna verecekleri hapis cezasından kısadır yine de. Şu noktada elimde bu ikisinden başka seçenek yok.” Esther Jonah’ın onu güldürmeye çalıştığını anlıyordu. Gülmedi. “Sen Eugene’i bırakır mıydın?” diye sordu nihayet.

Cevabı ikisi de biliyordu.

Hayır. Hayır, bırakmazdı.

Esther Jonah'a şiş yüzüne buz koymasını söyleyip, uyumak için yatağına döndüğünde son birkaç aydır bu çocuğun kendisini kurtarmaya çalıştığını zannettiğini düşündü; bundan nefret ediyordu çünkü Esther kurtarılmayı bekleyen bir prenses değildi. Başından beri Jonah'ın onu kurtardığını düşünmüştü ama şimdi gerçeği görüyordu; ikisi de birbirlerinden ufak parçaları kurtarıyorlardı.

Saat 10:00'da, Jonah Esther'ı yarım saat dürtükleyip iteledikten ve Fleayoncé'ı yüzüne yatırdıktan sonra, Esther nihayet yataktan kalktı. Birlikte mutfağa gittiler, Esther kahvaltı hazırladı (zor bir iş yapıyordu çünkü Solarların hâlâ çok az yiyecekleri vardı). Sabah daha erken saatlerde tartıştıkları konu hakkında ya da Jonah'ın elmacık kemiğindeki morluk hakkında ya da daha fazla üzülmelerine neden olacak herhangi bir şey hakkında konuşmadılar. Onun yerine Jonah, kırkıncı defa, ceset görmek için tam olarak nereye gideceklerini sordu.

Esther 15/50'yi kendisi planlamaya karar vermişti; kısmen oldukça iyi bir fikri olduğundan ve kısmen de Jonah'a kalsa bir mezar kazıp, yeni ölmüş birinin cesedini evine getirmeye kalkacağını düşündüğünden.

"Sen hiç merak etme," derken evde kalan son yulafla yaptığı lapayı tabağa almış, gülen surat çiziyordu.

"Ölü köpek yavrusu falan görmek istemiyorum," dedi Jonah; mutfakta yerde oturuyordu çünkü o güne kadar tüm sandalyeler satılmıştı. Esther tavşanların şans getirme konusunda çok kötü iş çıkardıklarını düşündü. "Beni ölü yavru köpek görmeye götürürsen çok üzülürüm."

“Ölü köpek yavrusu olmayacak.” Esther bir an durakladı. “En azından olmayacağına emin gibiyim. Ölü bebekler olabilir ama.”

“Çok acayip buluşmalara götürüyorsun beni.”

Esther gülümsemesini gizlemeye çalıştı; Jonah’ın kararlılığına hayran olmamak mümkün değildi. “Biz seninle çıkmıyoruz.”

Jonah kıkırdadı. “Neden bütün kız arkadaşlarım aynı şeyi söylüyor?”

Esther Perçinci Rosie kostümünü giydi ve Jonah’a Tıp Fakültesinin yolunu tarif etti; burası nasıl olduysa yolu kasabalara düşmüş küçük bir araştırma üniversitesiydi. Kampus Şükran Gününden sonraki pazar günü olması dolayısıyla sessizdi. Arada tek tük öğrencileri görüyorlardı ama onun dışında burası oldukça ıssızdı.

“Aaa, ne göreceğimizi anladım,” dedi Jonah fakültenin laboratuvarına doğru yürürlerken. “Tıp öğrencileri ölmüş insanlar sayılmaz Esther. Zombi gibi görünüyor olabilirler ama yine de nabızları atıyor. Biliyorum, çok şaşırtıcı.”

Aslında kütüphanenin arka tarafında gizli küçük, kısa bina ya gelmişlerdi. Girişin üzerindeki tabelada İNSAN HASTALIKLARI MÜZESİ yazıyordu.

“Bu nedir?” diye sordu Jonah.

“Burası müze,” dedi Esther, “hem de... insan hastalıkları müzesi.”

“Teşekkürler, Kaptan Bariz.”

İnsan Hastalıkları Müzesinin de pazar günleri pek hareketli bir yer olmadığı anlaşılmıştı. Belki de hiçbir zaman hareketli

değildi. Görevli kadın oturduğu koltukta uyukluyordu; Esther sıçrayarak kendine gelmesini sağlamak için küçük zili çalmak zorunda kaldı.

Jonah bilet parasını ödedi. Kadın müzedeki numunelere saygı göstermeleri konusunda uyardı. İçerideki üç bin parçanın her biri gerçek insanlara aitti, herkes kadar zengin ve karmaşık yaşantıları olan gerçek insanlardı ve onlara uygunsuz davranmak, hatıralarına ve ölümlerinden sonra yaptıkları cömert bağışa saygısızlık olurdu.

Mekânın içi bir müzeden çok bir hastanenin soğuk, ruhsuz koridorlarına benziyordu. Pek de gösterişli bir yer değildi. Esther ahşap zemin, karanlık duvarlar ve kavanozlara konmuş kan kırmızısı kalpler falan görmeyi bekliyordu. Gerçekler daha çok kliniği andırıyordu: yeşil muşamba kaplı yerler, beyaz duvarlar, plastik raflar ve hepsi saklama işlemleri sayesinde irin sarısı itici bir renge dönmüş tek renkli doku örnekleri. Numunelerin hepsi formaline batırılmış, şeffaf dikdörtgen cam içeri-sine konmuş, raflara hastalıklı biblolar gibi dizilmişti.

Esther ve Jonah içeride sessizce dolaşıyor, ara sıra diğerlerine göre daha rahatsızlık verici görünen parçaların önünde duruyorlardı: ölü bir örümcek gibi kendi içine kıvrılmış artritli bir el; yirminci yüzyılın başlarında kömür madeninde çalışan bir madenciden alman, kömür kadar kara bir akciğer; eti çürümüş ve ayak bileğinden diz kapağına kadar buruş buruş olmuş kangrenli bir bacak; dişi ve saçları olan bir rahim tümörü.

Ve her yerde, her yerde Ölüm işaretleri vardı. Her kas lifinde, her kemik parçasında, sonunda pençelerinde ölmek üzere doğmuş ve büyümüş her hücrede Ölüm'ün emeği vardı. Ölüm'ün

gölgesi bu binadaki her şeyin üstüne düşmüştü. Esther yarattığı yıkıma, kavraması mümkün olmayan ölçeğine inanamaz halde başını iki yana salladı.

Her biri bir zamanlar insandı. Tüm mutlulukları ve üzüntülerinin birleşimi sınırsızdı. Kolektif zihinlerinde biriktirdikleri anılar dünyadaki tüm sunuculara yüklense sığmayabilirdi. O kesik ayak eskiden düşünceleri ve anıları ve duyguları olan, yaşayan, nefes alan, yürüyen gerçek bir insandı. Şu beyinden alınmış bir dilim bir zamanlar, bağışçıyı kendisi yapan, onlarca yılda edindiği düşünceleri barındırıyordu.

Onca çalışma koca bir hiç için. Bir canlının bir an var olup, bir sonraki anda yok olması en basitinden imkânsız görünüyordu. Çok saçmaydı. Çok... büyük israftı bir şekilde.

Sona geldiğinde tüm bunlar nereye gidiyordu çünkü? Esther termodinamiğin ilk yasasını, hiçbir şeyin yaratılmadığını ya da yok olmadığını ve bir insanı oluşturmuş küçük tüm parçaların, o insan öldüğünde başka yerlere dağılacaklarını anlıyordu ama anılar nereye gidiyordu? Neşe? Yetenek? Çekilen acılar? Aşk?

Eğer cevap “hiçbir yerse”, o zaman ne halt etmeye o kadar uğraşıyorduk? Yiyen içen, âşık olan ve evrenin bir araya toplanmış parçalarından yükselen etten buttan bu bilinç yumrularının ne anlamı vardı?

“Galiba kusacağım,” dedi Jonah, koleksiyonun neredeyse yarısına geldiklerinde yukarıda bahsi geçen tümörü görünce öğürerek.

“Çıkıp bir şeyler yemeye gidelim mi? Taco the Town nasıl?” dedi Esther; tabanında bir karnabahar gibi şişip büyümüş siğil olan kesik bir ayağı işaret ediyordu. Siğil tuhaf bir biçim-

de taco satılan kamyonetteki yiyeceklerin kalitesini çağrıştırıyordu.

Jonah ayağa baktı, sonra salonun ortasına, yere kustu, ucuz yulaflı kahvaltısından parçalar hastalıklı ölülerin formalinle korunmuş kalıntılarının üzerine sıçradı. Esther Jonah'ı oturttu ve su getirmek için koşup gitti, tıpkı kendisi rahatsızlandığında Jonah'ın yaptığı gibi. Ve işte böylece, aralık ayının başlarında bir pazar günü İnsan Hastalıkları Müzesinden bir daha içeri girmelerine izin verilmemek üzere atıldılar.

25

17 / 50: OYUNCAK BEBEKLER

Noel'den önceki hafta dünya Eugene'in rahatsızlık verici kâbusları kadar acı ve kasvetliydi. Ağaçlardaki son yapraklar da döküldü, soğuk kasabanın üzerini battaniye gibi örttü, okuldan ÇOK ÇALIŞIN VE İYİ SONUÇLAR ALIN YOKSA HAYATINIZ BERBAT OLUR CİDDEN ÇOCUKLAR ŞAKA YAPMIYORUZ baskılarının sürekli artmasına rağmen Esther ve Jonah Ölüm'ü aramaya devam etti.

Dördü pazar günü –Noel Arifesinde– Hephzibah'ın evinde buluştu; 17/50'yi filme almak için ihtiyaçları olan oyuncak bebekler Hephzibah'da olduğu için orada buluşmuşlardı ama asıl nedeni en güzel evin onun evi olması, anne babasının birbirleriyle çok yumuşak tonda konuşması ve büyükannelerinden birinin her Noel Arifesinde üzeri romlu bir karışımla kaplanmış taze çörekler getirmesiydi; çöreklerdeki alkol çakırkeyif olma-

larını sağlayacak kadar sertti (en azından ilkokul yıllarında öyleydi). Diğer büyükannesi de elma soslu patates krepleri getirerek diğer büyükanneyi büyükannelikte yenmeye çalışıyordu, dolayısıyla asıl kazanan dördünün midesi olmuştu.

Hephzibah'ın evinde Noel her zaman Noel gibi hissettirirdi: sıcak, güzel kokularla dolu, bayram havasında ve son derece Orta Doğulu (İsa bebek oralıydı sonuçta). Yarı Hristiyan, yarı Yahudi olan Hadidler Noeluka'ya gönülden bağlıydılar ve evlerini ona göre süslüyorlardı.

Heph'in doğumundan önceki on yılda, yabancı gazeteci olarak çalışan anne babası yarım düzine farklı şehirde yaşamıştı. Evleri yaşadıkları dünya şehirlerinin kataloğu gibiydi: Afgan el halıları yerleri kaplıyordu, sırtlıkları oyma, Bali tarzı ağır sandalyeler yemek odasında duruyordu, oturma odaları İskandinavdı, minimalist tasarımı Japon tarzı paravanla ve etrafa serpiştirilmiş toprak Peru kaplarıyla çarpışıyordu.

Hephzibah Kudüs'te doğmuştu ama hayatının ilk birkaç yılını Paris, Roma ve Moskova arasında gidip gelerek geçirmişti, hatta anne babası Birleşik Devletlere gelip yerleşmeye karar vermeden önce, ilkokul birinci sınıfa Yeni Delhi'de gitmişti. Anne babası hâlâ zaman zaman iş için seyahat ediyor, çoğunlukla Meksika ya da Kanada'ya gidiyordu. Hatta Daniel –Heph'in babası– Suriye'deki İç Savaşın ilk günlerinde, gazetecilerin orada bulunmaya korktuğu günlere kadar, haber yapmak için bölgeye gitmişti ama ikisi de çoğunlukla evden çalışıyordu.

Dördü akşam yemeğinden sonra, gece karanlık ve soğukken ve Hephzibah'ın çocukluğundan kalma oyuncaklarını sak-

ladığı bodrum katı, tam da uygun şekilde, korku filmi havasına bürünmüşken 17/50'nin filmini çektiler. Oyuncaklar yaklaşık olarak ilkokulun son yıllarında Esther'ın isteği üzerine buraya taşınmıştı; Esther o dönemde Heph'in evinde yatıya kalmaya başlamıştı ve yapım amaçları belli ki şeytan tarafından ele geçirilmek ve belki biraz daha fazlası olan oyuncak bebeklerle aynı odadayken gözlerini kapatamıyordu.

Jonah, Esther'ı beş dakika boyunca ışıklar kapalı, etrafı oyuncak bebeklerle çevrili halde ayakta bekletti. Esther başta, filmlerde canlanıp insanların şah damarlarını kestiğini gördüğü oyuncak bebekleri düşününce neredeyse nefessiz kalıyordu ama aralarında geçirdiği zaman uzadıkça nefes alıp veriş i yavaşladı. Bebekler kıpırdamıyordu. Gözlerini kırpmıyorlardı. Başka bir yere baktığı sırada Esther'm gözlerini oymak için ürpertici, küçük porselen parmaklarını uzatmıyorlardı.

Sonunda, beş dakika süre dolduğunda, Esther bebekler için üzölmüştü. Zamanda donup kalmış ve karanlığa terk edilmiş, donuk yüzlerine gülümseme boyanmış küçük kızlardı onlar. Onları yıllar önce bu kafese mahkûm eden Esther'dı, tıpkı Ölüm'ün ailesini korku içinde yaşamaya mahkûm ettiğ i gibi.

Jonah düğmeye basıp ışığı yaktığında, Esther bebeklerin her birini, teker teker üst kattaki dünyaya taşıdı.

Esther ve Eugene Noel sabahını Lilac Hill'de geçirdi. İyi bir gün değildi. Reginald önceki gece düşmüşü –baygınlık geçir mişti– ve bugün de ağrısı vardı ve neden olduğunu hatırlamı yordu. Bu halini görmek berbattı. Hani bebekler ya da hay-

vanlar hastalanır da ne olup bittiğini açıklayamazsınız, onlar da durmadan ağlar, siz de ağlamak istersiniz çünkü yapabileceğiniz bir şey yoktur; hiçbir şey. Morarma var dedi hemşireler, kalçasından koltuk altına kadar, yan tarafında sulu boyayla yapılmış bir yağmur bulutu resmi gibiydi ve nefes alırken ya da otururken ya da fazla hareket ettiğinde zorlanıyordu. Dört kaburga kemiği kırık, dediler.

Reg'in elleri o kadar çok titriyordu ki kendi kendine yemek yiyemiyordu; Eugene yedirmek zorunda kaldı. Yemeği boğazına kaçtı çünkü hastalık yüzünden yutma becerisini yavaş yavaş kaybediyordu; torunlarının orada olduğu sürenin çoğunda ağladı, üstelik orada olduklarını fark etmiş ya da kim olduklarını biliyormuş gibi görünmüyordu. Eugene ziyaretlerinin çoğunu pencerenin önünde oturup dışarıya bakarak geçirdi, Esther'ın ne hissettiğine bakıyordu. Esther sanki Ölüm'le karanlık bir ara sokakta karşılaşsa, bir an bile tereddüt etmeyecek gibiydi.

O gün Esther'ın Reg ile ilgili hatırladıkları şunlardı:

- Rosemary'nin anlattığı hikâye; Esther ve Eugene daha bebekken Reg'in onları görmek için neredeyse her gün haber bile vermeden geldiği hikâyesi. Sırf onlara kitap okuyabilmek ya da oyun oynamak ya da kuşları ve çiçekleri ve ağaçları göstermeye parka götürmek için beşiklerinden alışı, uyuyor olsalar bile uyandırışı.
- Johnny Cash'i çok sevdiği ve detone olsa bile, Florence Solar'a düzenli olarak "I Walk the Line" şarkısını söylediği.
- Esther'ın ne zaman evden kaçmak istese büyükbabasını aradığı, büyükbabasının gelip onu aldığı ve büyük

bir zulümden kaçmasına yardım ediyormuş gibi yaptığı. Peter ve Rosemary Reg'in orada olduğunu bal gibi bilse de, casus gibi gizlice evden çıkışları ve Reg ve Florence'ın evine gidip balık kroket yemeleri; Esther'ın çocukken en sevdiği yemekti balık kroket.

Huzurevinden ayrılmalarından önce, hemşireler Esther ve Eugene'i kenara çekip Reg'in halüsinasyonlarının kötüleştiğini söylediler. Diğer hastalara Ölüm yanınızda diyor, Ölüm'ün bir defasında onu ziyarete geldiğini ve birlikte satranç oynadıklarını, ölüm zamanının çok yaklaştığını anlatıyordu.

“Ölüm buraya mı geliyor?” diye sordu Esther. “Siz gördünüz mü onu?”

Hemşire Esther'a delirdin mi der gibi baktı, sonra Lewy cismi demansı yüzünden tekrarlanan halüsinasyonlar gördüğünü ve Reginald'ın söylediklerine inanmamaları gerektiğini açıkladı. Eugene kaşlarını kaldırmış, kız kardeşine bakıyordu.

“Yani artık Reg hasta olduğu için demek istedi,” dedi Esther hemşire gidince.

“Hayır, *hiçbir zaman* demek istedi.”

“Kötü ruhlara inanmaman gerekiyor, Ölüm'e değil,” diye hatırlattı Esther.

Eugene dönüp yeniden gözlerini pencereden dışarıya dikti. “Tekrar ediyorum: Ben gördüğüme inanırım.”

Eve döndüklerinde, açılmayı bekleyen hediye yoktu; ağaç da, süsleme de yoktu; alt katta hiç kaldırılmayanları saymazsanız. Esther bodruma inen basamakların başına oturdu ve pikaptan

yükselen Noel şarkılarını dinledi; Peter’a babasının artık dikiş tutmadığını söylese mi diye düşündü. Ne fark ederdi? Kendini yapışıp kaldığı bodrumdan çekip çıkarmaya ve dışarıya çıkmaya daha istekli olur muydu yoksa babasının ölümünün yaklaşması onu yerin altında daha derine mi çekerti?

Jonah gece yarısından sonra Esther’ın odasına geldi gizlice, dudağı patlamıştı.

“Bırak da polisi arayayım,” dedi eşofman üstünün kolunun ucuyla Jonah’ın ağzına baskı yaparken ama Jonah başını iki yana salladı.

“Devlet korumasına alınırsak, bizi ayırırlar. Kardeşimi bir daha göremeyebilirim,” dedi. “Bana bir hikâye anlat. Şu an buna ihtiyacım var.”

Ve böylece, Jonah’ın başı Esther’ın dizlerinde, Esther’ın parmakları Jonah’ın saçlarında, eşofmanının ucu Jonah’ın dudaklarındaki yarığa basılı haldeyken, Esther Jonah’a büyükbabasının Ölüm’le üçüncü karşılaşmasını anlattı.

BOWEN KARDEŞLER

30 Eylül 1988 sabahı, sırasıyla yedi ve dokuz yaşlarındaki Christina ve Michelle Bowen kardeşler evlerinden sadece iki yüz metre uzakta okul otobüsünü beklerken önlerinde açık yeşil Cadillac Calais kullanan bir adam durdu, otobüsün lastiğinin patladığını, o yüzden gelemeyeceğini söyledi; isterlerse onları okula bırakabilirdi. Kızlar kabul ettiler; adam yabancı birine *benzemiyordu*, annesinin bahsettiği, şeker vermeyi teklif eden ve sevimli bir yavru köpekle onları plakasız bir kamyonete çekmeye çalışan biri gibi değildi. Dahası, arabası güzel ve temizdi tüm camları açıktı. Adamın üzerinde uzun koyu renk bir palto da yoktu; kızlar tüm yabancıların öyle giyindiklerini düşünmüşlerdi.

Bowen kardeşlerin Cadillac Calais'e binişine komşulardan

biri şahit olmuştu; şüphelenmemişti çünkü kızlar arabaya kendi istekleriyle binmişlerdi. Sadece bir defa daha canlı olarak görülmüşlerdi; yarım saat sonra, arabayı kullanan adam deposunu doldururken benzin istasyonundaki görevli tarafından. O zamana kadar okullarından kilometrelerce uzaklaşmışlardı ve her ikisi de arka koltukta ağlıyorlardı ama görevli adamın çocukların babası olduğunu düşünmüştü ve bir şeyden şüphelenmemişti.

Kardeşler okuldan dönmeyince aynı gün akşamüzeri kayıp oldukları bildirilmişti; tam da o sıralarda karakola tuhaf bir adamın şehrin dış kesimlerinde kuru bir nehir yatağına çöp atarken görüldüğüne dair isimsiz bir ihbar gelmişti. Araştırma için cinayet dedektifi Reginald Solar görevlendirilmişti, normalde bu gibi vakalara bakmıyordu ama vardiyası bitmişti ve çöpün atıldığı bildirilen yere yakın oturuyordu ve herkes kayıp Bowen kardeşler vakasıyla uygunsuz yere çöp atma kabahatine fazla ilgi gösteremeyecek kadar meşguldü. Dolayısıyla, Reg mesaisini bitirdi, çok geçmeden Bowen kardeşlerin bir arkadaşlarının evinde olduğunun ortaya çıkacağından emin, Little Creek'e şu yasa dışı çöp atma olayıyla ilgili ne yapılabilir, bakmaya gitti.

Sonbaharın başlarıydı ve nehir, yıllardır yağmur yağmadığı için kurumuştı, geriye sadece geniş bir kum yatağı, ağaçlar ve çalılar kalmıştı. Köprüden baktığında Reginald bahsedilen çöpü göremedi, arabasını –ikinci el bir Toyota Cressida kullanıyordu– yolun kenarına park etti ve üzerinde takım elbisesiyle sarp yamaçtan dere yatağına indi. Akşamüzeri oldukça geç bir saatti; circır böcekleri ötüyordu ve oyulup derinleşen kanyonda esinti

vardı ama Reg'in sırtından aşağıya bir ter damlasının süzülmesini önleyecek kadar serin değildi. Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve katlayıp koluna aldı. Ortalıkta kamp ateşi kokusu, ağaç reçinesi kokusu ve yer altı akıntısından taşan ve gidecek bir yer bulamayıp birikintiye dönüşen durağan suyun leş kokusu vardı.

İyi dedektiflerle, dedektif olmak için doğmuş kişiler arasında bir fark vardı, Reginald bir defasında Esther'a öyle söylemişti. İyi dedektifler duyduklarını, gördüklerini ve kokladıklarını bir araya getirirlerdi. Dedektif doğanlar da aynını yapardı ama onların bir başka duyusu daha vardı, duyularının onlara yön veremediği zamanlarda bile yol gösteren bir içgüdü ya da bir ruh. Reginald durdu ve sessizliği dinledi; gözleri yaşıyordu. Biliyordu, nasıl bildiğini bilmiyordu, daha onları görmemişti bile ama Bowen kardeşlerin o dere yatağında olduklarını biliyordu. Cesetlerin bir sesi olduğunu, bir cesede yakın olduğu zamanlarda sessizliğin uğursuz uğultusunu dişlerinde ve mide duvarında hissettiğini söyleyebiliyordu sadece.

Kumdaki ayak izlerini işte o zaman gördü, iki çift, yer yer de üç çift ayak izi vardı. Üçü arasında bir çekişme olmuştu ve en küçük ayak izleri kime aitse, belli ki yürümeyi reddetmişti ve bir süre yerde sürüklenmişti. Reg ayak izlerini bozmadan takip etti ve yol boyunca bulduğu ufak tefek delilleri toplamak için eline eldiven giydi: bir madalyon, sanki birinin boynundan çekilip kopartılmış gibi açılmış bir kapama parçası; bir çocuk şapkası; Shel Silverstein'ın *A Light in the Attic* kitabı; cep kısmına altın rengi sırmayla *Christina* adı işlenmiş bir sırt çantası.

Sonra, köprüünün üzerinde, arabasından nehir yatağına bak-

tığı zaman, görebildiği için değil ama hissedebildiği için, hayatlarının yankısını duyabildiği için, bulacağını bildiği şeyle karşılaştı: Bowen kızları, her ikisi de çıplak, kumda yüzüstü yatıyorlardı. Aralarında üç metre mesafe vardı, büyük kız elini kardeşine doğru uzatmıştı.

Esther kızlara ne yapıldığıyla ilgili ayrıntılara girmede; keşke aynı nezaketi büyükbabası da ona göstermiş olsaydı. Sadece kızların saçlarının tarandığını, okul kıyafetlerinin son derece düzgün katlanmış halde yanlarına konduğunu ve çoraplarının minik siyah ayakkabılarının içine konmuş olduğunu söyledi. Onlara o açıdan bakıldığında, şiddet uygulandığına dair bir işaret yoktu. Bu, bakan birinin uyuduklarını zannedecekleri anlamına gelmiyordu, tam tersi. Göğüsleri havayla inip kalkmıyordu ve yüzleri kuma bastırılmıştı.

Reginald bir süre donmuş gibi orada dikilmişti, sadece bakıyordu, ta ki bedeni ona ihanet edinceye kadar. Dizlerinin üzerine çöktü, iki defa kustu; yanaklarından sıcak gözyaşlarının aktığını hissediyordu. Sonra, iğrenme ve dehşet duygusu kanını bedenine pompalarken, göz ucuyla hareket eden bir gölgeyi fark etti. Hızla silahını çekti ve adama doğrulttu; adam koyu renkli palto ve siyah bir şapka giymişti ve suyla sürüklenip, kurumuş beyaz bir ağaç parçasının üzerinde oturuyor, ölmüş çocuklara bakıyordu. Büyükbabası gördükleri karşısında şok olmuştu; adam Jack Horowitz'den başkası değildi.

“Ne bok yiyorsun sen burada?” dedi Reg.

“Sence neden burada olabilirim?” diye cevap verdi.

“Horowitz, ellerini havaya kaldırmanı istemek zorundayım.”

“Senden, tam da şu anda, geri zekâlılık yapmamamı istemek zorundayım.”

“Suç mahallindesin. Seni gözaltına almam *gerek*.”

“Bugün pek çok suç mahallinde bulundum, Reg. Çok fazla. Şu an insanları çekecek ruh halinde değilim.”

Reginald Solar silahını indirmedi. Horowitz’in, ilk karşılaştıkları günden on üç yaş daha büyük olmasına rağmen, hiç yaşlanmamış olması dikkatinden kaçmamıştı.

“Onları benim öldürdüğüme gerçekten inanıyor musun?” dedi Horowitz, upuzun kirpiklerle çevrelenmiş kocaman gözlerini açarak bakıyordu. Orada, akşamüzeri güneşinin altında, Horowitz’in yara izleri her zamankinden daha kötü görünüyordu; teninin altında kabarcıklar oluşmuştu, yüz ifadesini değiştiriyordu. Kusurlu teninin onu canavar gibi göstereceğini düşünürdünüz ama tam tersi etki yaratıyordu. Çoğu insan onu sempatik bulurdu, onun için üzülürdü, onu koruma ihtiyacı duyar ve talep ettiğinde peşinden giderdi. Bu hali bu eski askeri, takip eden on yıllar içinde, son derece başarılı bir Ölüm Meleği haline getirecekti.

Reginald, Jack Horowitz’in çocukları öldürdüğüne inanmamıştı. Jack Horowitz’in burada, bu kuru dere yatağında olması ve cesetlere bakıyor olmasının *çok acayip* olduğunu düşünmüştü ama hayır, onları öldürdüğüne inanmamıştı. O yüzden şöyle yaptı: silahını indirdi, destek ekip çağırdı ve ağaç parçasının üzerine, bir nevi arkadaşı olan adamın, Artık Ölüm Olan Adam’ın yanına oturdu ve o da yüzüstü kumda yatan küçük sarışın kızlara baktı.

“Ha siktir,” dedi Reginald biraz sonra; tepkisi biraz önünde-

ki manzaranın dehşetine, biraz da ilk defa Horowitz'in dediği kişi olduğuna gerçekten inandığını fark etmesineydi. Horowitz Ölüm'ün bedenlenmiş haliydi; burada olmasının başka ne gibi bir nedeni olabilirdi? Reg başından şapkasını çekti ve terini birkaç defa sildi. "Siktir! Ne zamandır buradasın?"

"Olay olduğundan beri. Bir baktım ki, kıpırdayamıyorum."

"Ne?"

"Panik atak geçirdiğimi düşünüyorum."

Reg, Horowitz'i baştan aşağı süzdü. Ağaç parçasının üzerinde oldukça sağlam oturuyordu, ellerini dizlerinin üzerinde yumruk yapmıştı ama onun dışında herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. "Emin misin?"

"Evet, evet. Kalbim çok hızlı atıyor ve zor nefes alıyorum, kolum bacağım uyuştı ve sanki kalp krizi geçirip ölecekmişim gibi hissediyorum, ki bunun doğru olmadığını kesin olarak biliyorum. Kendi listemde yokum tabii."

"Tabii." Reg boğazını temizledi ve Horowitz'in sırtına birkaç defa hafifçe pat pat vurdu. "Derin nefes al, eski dostum."

"Bunu birbirinize neden yapıyorsunuz?" dedi Horowitz. Reg ilk defa Horowitz'in gerçekten de kesik kesik nefes alırken kelimeleri söylemekte zorlandığını fark etti. Gözlerini küçük kızlardan ayırmamıştı ve Reg ayağa kalkıp eve gitmeyi ve kendi çocuklarına sarılmayı her şeyden çok istese de, o da dönüp kızlara baktı. Kızlar öleli fazla zaman olmamıştı. Göğüs kafeslerinde, kollarında ve omuzlarında belli belirsiz morarmalar –ölü lekesi– oluşmaya başlamıştı ama bu mesafeden bakıldığında, gözlerinizi de kısacak olursanız, tende sıcaktan dolayı oluşmuş bir kızarıklık bile diyebilirdiniz.

Reginald ayağa kalktı –sonuçta inceleme yapmak için buradaydı, ihtiyacı olan son insana rahatlatıcı sözler sarf etmek için değil– ve suç mahallinin etrafını bantla çevirme işine başladı. Bir taraftan işini yaparken, rengi iyice atan ve başını dizlerinin arasına almış hızlı hızlı nefes alıp vermekte olan Horowitz’e, “Yanlış meslek seçmiş olabilirsin,” dedi.

“Ölüm’ün Ölüm olmayı istemeyebileceği aklına geldi mi hiç?” dedi Horowitz.

“O zaman Ölüm olma.”

“Sana Vietnam’da da söylemiştim, göreve çağırıldım ben. Seçim yapma lüksüm yok. Çalışan sayımız biraz yetersiz belli ki.”

“Öte âlem nitelikli işçi sıkıntısı çektiği için seni zorla Ölüm Meleği yaptıkları bir oyuna mı geldin yani?”

“Daha önce hiç olmadığı kadar çok insan var. Daha önce hiç olmadığı kadar çok ölüm var. Fazla mesai yapıyoruz.”

“Ve düşük maaş aldığınızı tahmin ediyorum.”

“Ücret düşündüğünden az.” Kısa bir duraklama. “Öldü biliyor musun, Reg? Lan öldü.”

Reg düğün günlerini düşündü. Lan, açık pembe elbisesi, boynunda bir dizi incisi ve ellerinde beyaz dantel eldivenleriyle kocaman gülümsüyordu. Sadece bir defa konuşmuşlardı, o da çok kısa bir konuşmaydı ama Horowitz’in ona ne kadar hayran olduğunu biliyordu. Lan’e bakışından belliydi, tıpkı Reg’in kendi karısına, Florence’a baktığı gibi bakıyordu. “Ne zaman?” diye sordu üzülerek. “Nasıl?”

“Ölüm onu almaya geldiğinde ben uyuyordum. O zaman daha çıraktım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Evleneli daha bir ay olmuştu, Yunanistan’daki küçük evimizde yaşamaya başla-

yalı o kadar da olmamıştı. Bir dalga gelip onu denize götürdü ve deniz de geri vermedi.”

“Tanrım.”

“Ben şimdi dünyaların yok edicisi olan Ölüm oldum,” dedi, *Bhagavad Gita*’dan alıntı yaparak; Reg ilk atom bombasının patlatılışını izlerken J. Robert Oppenheimer’in da aynısını düşündüğünü biliyordu.

“Bunu kimin yaptığını söylemezsin herhalde?”

Horowitz başını iki yana salladı. “Onu yakalamayacaksın.”

“Yakalayabilirim. Kim olduğunu söylersen.”

“Kim olduğunu söylersen, onu öldürürsün ama ben yapmam çünkü daha zamanı gelmedi.”

“Saçmalık, Horowitz. Saçmalık. Bu pisliğin ölmeyi hak ettiğini biliyorsun, bana adını söyle.”

“İsim mi istiyorsun? Eden Gray nasıl? Arjuna ve Rathna Malhotra? Yukiko Ando? Carlotta Bianchi? Bunlar bugün canlarını aldığım, öldürülen çocuklar. Bu kızlar son olmayacak. Onları özel kılan bir şey yok.”

“Peki bir sonraki cinayete birkaç dakika erken gitsen ve olmasını önlesen?”

“Sana adını söylemeyeceğim.”

İşte o zaman Reginald Solar –oldukça sakın bir tavırla– parmaklarını kıvrıp yumruk yaptı ve Ölüm’ün çenesinin ortasına yumruk atarak, Ölüm Meleğinin de yaralanıp kanayabileceğini kanıtlamış oldu.

Eve, karısının ve iki küçük çocuğunun yanına dönerken Reginald orkide yetiştiren bir kadının yol kenarındaki serasında durdu ve Toyota Cressida’sının arka koltuğunu ve bagajını dolduracak kadar çok orkide satın aldı. Eve geldiğinde, doğrudan

yukarıya, çocuklarının odasına çıktı; çocuklar akşam yemeğinden önce odalarında oynuyorlardı. Uzunca bir süre yanlarında oturdu, onları izledi, gözlerinin dikkat çekici rengine, saçlarının yüzlerine düşüşüne ve gülerken çıkardıkları tiz sese odaklandı.

Akşam yemeğinden sonra, bahçeye çıktı ve içerisinde yeni orkidelerini yetiştireceği serasını kurmaya başladı. Akşam saat 9'da yağmur başladı; haftalarca sürecektir bir yağışlı hava sistemi şiddetli yağış getirmişti. Yağan yağmur suç mahallinde ani su baskınına neden oldu, vakayı ele alan savcı ve olay yeri fotoğrafçısı sele kapıldı ve bedenleri bir haftadan uzun bir süre sonra nehrin aşağı kesiminde bulundu. Bowen kardeşler bulunamadı.

Sudan korkmasına rağmen Reginald bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında çalıştı, şafak sökerken sera bitmişti. Orkideleri içeri taşıdıktan sonra, karakola dönüp uzun ve zahmetli cinayet soruşturmasına başladı; bu dosyanın hayatının geri kalanında peşini bırakmayacağını bilmiyordu henüz.

Kimseye –iş arkadaşlarına, amirine, hatta karısına bile– söylemediği bir şey vardı; iki küçük kız, her ikisi de solgun ve örümcek ağı kadar incecik bir kumaş gibi, gittiği her yerde onu takip ediyorlardı. Geceleri yatağının ayakucunda dikiliyorlar, ölü gözlerle, gözlerini hiç kırpmadan bakıyorlardı. Sabahları peşinden karakola gidiyor, masasının altına saklanıyorlardı, hayalet bir çiçeğin goncası gibi kıvrılıyorlardı. Akşamüzerleri serasında onunla dolaşıyorlar, orkidelere fısıldayıp, büyütüyorlardı. Ve ölümlerinden iki gün sonra, artık azgın suların aktığı nehre gittiğinde –Reg bundan sonra büyük bir su kitlesine en fazla bu kadar yaklaşabilecekti– bağılıyor, bağılıyor, bağılıyorlardı ama onları sadece Reg duyuyordu.

27

18 / 50: MEZARLIKLAR

Normal gençlerin Yılbaşı gecesi için belli bazı planları olur:

1. Sarhoş olmak ve kötü bazı tercihler yapmak. Son derece popüler bir eğlencedir.
2. Keşke sarhoş olmakla meşgul olsaydık diye düşünürken, alkole ulaşamadıkları için, anne babalarıyla havai fişek gösterisi seyretmeye gitmek.
3. Hayatının En Harika Zamanlarını geçirme baskısının çok fazla olması ve bunun da genellikle hayal kırıklığı yaratan bir geceyle sonuçlanması nedeniyle Yılbaşı gecesi olayını hepten görmezden gelmek.

Bu tatil gününün 18/50: mezarlıklar maddesi ile çakışması nedeniyle grubun ortak kararı Esther, Jonah, Heph ve Eugene'in

Yılbaşı gecesini Paradise Point Mezarlığında geçirmesi yönünde olmuştu.

Burası kasabanın en eski mezarlığıydı, topraktan yamuk yumuk, beton dişler gibi yükselen mezar taşlarıyla doluydu. Buraya yeni cenazeler de gömülüyordu, o yüzden mezar taşlarında tarzlar on dokuzuncu yüzyılın gotik devasa taşlarından, 80'ler ve 90'larda pek moda olduğu anlaşılan tuhaf siyah mermer bloklara ve günümüzün parlak, beyaz ve minimalist taşlarına kadar garip bir karışım sergiliyordu.

Cenazelerin gömülmesinde izlenen belirli bir düzen yok gibiydi. İki yüz yıllık mezarlar daha iki ay önce gömülmüş cenazelerle yan yana uzanıyordu; cenazeler sanki nereye sığarsa, oraya konulmuş gibiydi. Mezarlığın ağaçlarla çevrili nispeten daha eski bir bölümünde, yürüyüş yolu boyunca yürüdüler, bu bölgede mezarların üstü yosun tutmuştu, mezar taşları çatlaaktı ve etraftaki heykellerin çoğu *Doctor Who* 'daki Ağlayan Melekler'e benziyordu. Sonra daha yeni olan kısımda yürüdüler, mozoleler ve birbirine benzeyen parlak mermer plakalar nokta nokta dağılmıştı.

Gece yarısı olduğunda havai fişekler patlamaya başladı. Dördü mezarlığın duvarları üzerinden izledi; yıldız gibi patlayan, gecenin karanlığına üflenen parlak karahindibalar gibiydiler. Jonah duvarda Esther'ın oturduğu yerin arkasında ayakta duruyordu. Saat tam on ikiyi gösterdiğinde, ellerini Esther'ın beline koydu ve dudaklarını ensesinde açık kalan küçük yere bastırdı, sadece bir defa, Eugene'le Hephzibah'ın göremeyecekleri kadar hızlıca. Esther gözlerini kapadı ve tadını çıkardı; sanki o öpücük içinde etine atılan sıcak nikel bir küre gibi eriyordu.

Kilisenin bahçesinde uyumayı planlamamışlardı. Bir kere hava buz gibiydi. Her biri soğuktan korunmak için üst üste yarım düzine kıyafet giymişti ve parmakları uyuşmasın diye ellerini birbirine sürtmek ve parmaklarına hohlamak zorunda kalıyorlardı. Ayrıca, Eugene'in uzun bir süre açık havada karanlıkta kalması beklenemezdi, *özellikle* de mezarlıkta. Onun duvarlara ihtiyacı vardı. Elektriğe ihtiyacı vardı. Eski vahşi doğadan ayrılmak için insanlığın icat ettiği her şeye ihtiyacı vardı; eski vahşi doğa canavarlarla dolu bir yer ve zamandı ve şimdi o canavarların peşine düştükleri hariç herkes tarafından unutulmuştu. Yanlarında taşıdıkları bir düzine fener ve güneş enerjili lamba yeterli gelmiyordu.

Ama Bowen kız kardeşlerin mezarlarını bulan Eugene olmuştu; Christina ve Michelle, adlarını taşıyan küçük dikdörtgen taşlar çimenlerin içerisinde yan yana duruyordu. Kızlar aslında burada gömülü değillerdi tabii. Mezar taşlarının altındaki toprak Little Creek'in aldığı ve onlarca yıldır geri vermediği bedenlerini bekliyordu hâlâ. Odunları bir araya getiren ve ateş yakan Eugene olmuştu. Mezar taşlarının önünde diz çöken ve Solar malikânesine dönmek yerine orada kalıp içme fikrini ortaya atan Eugene.

Niyetleri uyumak değildi ama ateş sıcaktı, şarap sertti ve hayaletlerin fısıltıları ninni gibiydi, onları pek de derin olmayan bir uykuya yatırmıştı.

Esther bir süre sonra bileğinde Eugene'in tırnaklarını hissederek uyandı. Ateş sönmüş ve geriye sadece kor kalmıştı ve artık sadece varla yok arası, titrek bir ışık veriyordu. Eugene paniklelemeye başlamıştı, boğazı yırtılacak gibiydi, nefes almaya

çalışırken gözleri bozuk para gibi kocaman açılıyordu. “Esther. Esther. *Esther*,” diye fısıldıyordu diğerlerini uyandırmamaya çalışarak. “Karanlıkta bir şey var. Sesini *duyuyorum*.”

“Hey, bir şey yok. Işık var hâlâ. Burada iyisin, güvendesin.”

Ateşten çat diye bir ses geldi. Yakınlardaki bir ağacın dibinde bir dal parçası kırıldı. Eugene boğulur gibi ağlamaya başladı. “Beni öldürecek.”

“Hey, hey, bana bak. Eugene, bana bak. Odaklan. Sakin ol. Hatırla. Görebildiğin ilk beş şey. Hadi sırala.” Eugene’in terapistte gittiği zamanlarda öğrendiği eski bir numaraydı bu ama bazen işe yarıyordu. “Hadi, Eugene, görebildiğin beş şeyi sırala.”

“Saç. Çimen. Gömlek. Mezar. Ateş.”

“Tamam, güzel. Çok güzel. Şimdi dokunabildiğin dört şeyi sırala.”

“Taş,” dedi avucunu Michelle Bowen’in boş mezarının taşına bastırarak. “Toprak.” Yere dokundu. “Kumaş.” Esther’ın kıyafetinin kolu. “Deri.” Esther’ın yanağı.

“Duyabildiğin üç şey.”

“Kalp atışım. Senin sesin. Yakınlarda bir yerde verilen parti.”

“Koklayabildiğin iki şey.”

“Yanan odun. Kirli çorapların.”

“Onun kokusunu almıyorsun. Yalancı.”

“Bal gibi alıyorum.”

“Off. Peki sonuncusu. Tadını alabildiğin bir şey.”

“Yaklaşan kıyamet.”

“Araştırmalara göre böyle bir seçenek yok.”

“Bilmiyorum. Tükürük? Tüm gün bir şey yemedim.”

Esther satmak için pişirdiklerinden yanında getirdikleriyle sofra kurduktan sonra birlikte çimlerin üzerine bağdaş kurup oturdular. Kaloriferin tamiri için ödeme yaptıktan sonra biriktirdiklerinden geriye fazla bir şey kalmamıştı ama baştan başlamaya kararlıydı, o yüzden okula gizlice atıştırılmalık sokma eylemleri sürüyordu.

“Nasıl başladığını hatırlıyor musun?” dedi Esther karamelli kurabiyeden bir parçayı koklarken. “Karanlık korkun? Listemi yazmaya nasıl başladığımı hatırladığımdan bile emin değilim ben.”

Eugene gözlerini yiyeceklerden ayırmadı. “Hatırlıyorum.”

“Anlatsana.”

“O geceyi hatırlamıyor musun? Her şeyin değiştiği geceyi?”

“Büyükannenin öldüğü gece.”

Eugene başıyla onayladı. “Akşam yemeği için arabayla Büyükbabayla Büyükannenin evine gidiyorduk, radyo dinliyorduk, sonra küçük bir kız çocuğunun kaybolduğuyla ilgili bir haber başladı. Alana Shepard. Hatırladın mı onu? Bizim yaşlarımızdaydı; ya on ya on bir. Üç gündür falan kayıptı, sonunda kasabanın dışında, baraj yolunda bulunmuştu. Tecavüz edilmiş, tornavida saplanarak öldürülmüştü, tuğla bağlayarak ağırlık yapmışlardı. Daha önce herhangi birinin ölümüne dikkat etmemiştim. Daha ölümün ne demek olduğunu bile gerçek anlamda bilmiyordum. Ama onu hâlâ görebiliyorum, o zamanlar gözümde canlandırıdığım haliyle. Cesedi nilüfer çiçeklerinin arasına atılmış. Sonsuza kadar gölgelere hapsedilmiş. Karanlıktan hep korkardım ama o geceden sonra, bir daha ışık olmadan uyumadım.”

Esther gözlerini kapadı. Hikâyeyi o da çok net hatırlıyordu ama radyoda dinledikleri için değil, evlerine vardıklarında Reginald Solar'ı ağlarken buldukları için. Reg, 1940'larda, erkek olmanın yaralarına çamur sürmek demek olduğu, kahvaltıda viski içilen ve ıslak bulaşık bezi kadar bir duygusal zekâyâ sahip olunan bir dönemde doğmuştu. Erkekler ağlamazdı ve Reginald Solar *kesinlikle* ağlamazdı, o yüzden Esther, büyük-babasının arka planda eski radyosundan cızırtılı bir Johnny Cash şarkısı çalarken sessizce gözyaşları döktüğü manzara karşısında çok şaşırılmış, inanılmaz hayal kırıklığına uğramıştı. Evin içinde her yer orkide vazolarıyla doluydu, çiçeğin ağır kokusu koridorlarda geziniyordu. İçerisi çiçekçi dükkânı gibi kokuyordu, yeşil ve taze; hatta fırında pişen kuzudan yükselen sarımsak ve biberiye kokusunu bile bastırıyordu.

Reg etrafına mor orkideleri yerleştirmişti, tıpkı birkaç hafta sonra Eugene'in etrafına lambaları yerleştireceği gibi. Güven duygusu veren bir battaniye. Korkuya karşı bir kalkan.

Florence Solar paniklemiş görünüyordu. Peter 911'i aramak istedi.

Reginald iki nedenle ağlıyordu:

1. Adli tıp biriminin haftalarca sürecektir bir çalışmanın sonunda, öldürülen kızın bedeninden elde edilen DNA'nın kendisini on yıldan fazla zamandır rahat bırakmayan, çözölememiş eski bir cinayetle eşleşeceğini içten içe biliyordu.

Bowen kardeşleri kimin öldürdüğü hiçbir zaman tespit edilememişti. Soruşturma tam bir faciaydı, öyle ki dosyanın la-

netli olduğu düşünölmeye başlamıştı; Firavun Tutankamon'un mezarının günümüz versiyonu gibi bir şeydi. Cinayet büro amiri katil bulununcaya kadar çalışmayı sürdürme yemini etmişti; soruşturmanın başlamasından sonraki uykusuz geçen beş gecenin ardından kalp krizi geçirip ölmüştü. Dosyalar kayboluyordu. Kanıtlar bozuluyordu. Kaçırma olayının tanığı olan iki kişi gördükleri detayların hepsinde çelişkili ifadeler veriyorlardı (o kadar ki, benzin istasyonundaki görevli kız kardeşlerden birinin erkek olduğundan emindi ve onları kaçıran adamın da uzun bacaklı örümceğe benzediğini, sanki koldan bacadan ibaret olduğunu söylüyordu). Emniyetin ressamı şüphelinin robot resmini çizdikten hemen sonra trafik kazasında bir gözünü kaybetmişti. Ve cinayetlerden birkaç ay sonra bölge emniyetinin verdiği Noel partisinde, ekibin dörtte üçü, içtikleri yumurtalı Noel kokteylinden dolayı rahatsızlanıp hastaneye kaldırılmıştı; kokteylde Salmonella tespit edilmişti.

Altmış dört erkek dosyayla bağlantılı olarak sorgulanmıştı ama tek bir şüpheli adı bile ortaya atılmamıştı. ABD'de bir suç dosyasında ilk kez 1988'de kullanılan DNA kanıtlarına da bakılmıştı ama kimseyle eşleşmemişti. Ortada kanıt yoktu, suç motivasyonu yoktu, cinayet silahı yoktu, şüpheli yoktu ve ipucu yoktu, dolayısıyla dosya –Reg'i kedere sürükleyerek– çözülemeyen dosyalar arasına kaldırıldı.

Bir grup çocuk ders saatlerinde içmek için nehir kıyısına gittiğinde cinayet silahını –tornavida– kızların atıldığı yere çok da uzak olmayan bir noktada bulduklarında cinayetin üzerinden beş yıl geçmişti.

Dosya yeniden açıldı ve kutunun kapağı açılıp bir toz bu-

lutunun havalandığı an lanet yeniden başladı. Dava dosyalarının kopyasını alan bir kadın muhabir evine dönerken yolda gasp edildi, boğularak öldürüldü. O tarihteki cinayet büro amiri de kalp krizinden öldü. Lanete dair sözde bazı kanıtlar öyle alakasız görünüyordu ki lanet olduğuna dair iddialar zayıf kalmaya başlamıştı (polislerden birinin kuzeninin kızlarına dosyanın yeniden açıldığı gün lösemi teşhisi konmuştu) ama herkes azıcık da olsa tanıdığı herkesin başına gelen kötü her şeyi lanete ve dolayısıyla da cesetleri bulan kişi olarak Reginald Solar'a bağlıyordu.

Reginald gittiği her yere ölümün izini taşıyordu. İnsanlar üzerinde ölümü hissediyorlardı. Kokusunu alıyorlardı. Kötü şansın Reginald'ın üzerinde toplandığını, onun kanalıyla aktarıldığını, enfekte olmuş yaradan akan irin gibi üzerinden aktığını biliyorlardı, nasıl bildiklerini tam olarak bilmeseler bile. Belki de doğrudu. Belki de Ölüm Esther'm büyükbabasının üzerinde izini bırakmıştı ama Esther'a göre büyükbabası sadece gördüğü korkunç şeyler ve geceleri uyuyamamasına neden olan korkunç gerçekler yüzünden ruh sağlığı bozulan iyi, kibar bir adamdı. Bowen kardeşlerin katilini yakalayamamıştı ve şimdi katil ikinci kez harekete geçmişti; muhtemelen fazlası da vardı.

2. Büyükbabasının ağlamasının ikinci nedeni de, çok sevdiği karısının yıkıcı bir beyin anevrizması nedeniyle birkaç saat içinde öleceğini neredeyse kesin olarak bilmesi ve –doğal olarak– çok üzgün olmasıydı.

İkizlerin gelişinden kısa süre sonra Reg ağlamayı bıraktı, onları kucağına oturttu, kulaklarının arkasına orkideler sı-

kıştırdı ve onlara –on bir yaşındaki çocuklara– Ölüm Olacak Adam’ı, Vietnam’daki savaşı ve insanların birbirlerine yaptıklarına şahit olduğu korkunç başka şeyleri anlattı. Onlara yabancılardan tehlikeli olduğunu, gulyabaninin gerçek olduğunu ve geceleri ortaya çıktığını, yaramaz çocukları yakalamak için pusuya yattığını anlattı. Onlara Bowen kardeşleri anlattı; kızlara ne yapıldığını on bir yaşındaki çocuklar için uygun olduğunu düşündüğü ölçüde ayrıntı vererek anlattı, çok fazla ayrıntı vererek. Onlara peşinde dolaşan tüm çocuk hayaletlerini anlattı, kurtaramadığı çocukların, katillerini yakalayabilecek kadar iyi bir dedektif olmadığı için ölmüş çocukların hayaletlerini. İkizler doğduklarında sadece Bowen kardeşler yatağının ayakucunda belirliyordu. Alana Shepard’ın bulunduğu geceye gelinceye kadar, uyanık olduğu her dakika peşini bırakmayan çocuk sayısı yedi olmuştu; anne babalarını istiyorlardı, karınlarını doyurmasını istiyorlardı, onlara kitap okumasını istiyorlardı, o ağlamadığında çocuklar ağlıyordu.

O gece, büyükbabaları Esther ve Eugene’e canavarların gerçek olduğunu ve görüntülerinin de kendilerinden hiç farkı olmadığını öğretti. İkizler hiç şüphe duymadılar; şüphe duymaları için hiçbir neden yoktu. Oturdular ve anlattığı her şeyi dinlediler ve içlerine sindirdiler çünkü ikisi de daha çocuktuk ve daha önce kimse onları o kadar ciddiye almamıştı.

Reginald lanetli hayatını ikizlere bir saatten kısa bir süre içerisinde anlattı ve deli gibi çarpan minik kalplerine, normalde çok daha sonra, belki yaşlı bir akrabalarının ölümüyle birlikte ölümlülüğü algılamaya başladıkları zaman karşılaşacakları türden bir korkuyu yerleştirdi. Büyükbabaların sudan korktu-

ğunu, küvette kayıp düşmekten ve boğulmaktan korktuğu için artık duş almadığını, ıslak bir bezle bedenini silerek temizlediğini zaten biliyorlardı. Ama o gece, lanetin onları öldüreceğini öğrendikleri gece, Ölüm'ün Reg'e boğularak öleceğini söylediği zaman yarattığı lanet zihinlerinde gerçeğe dönüştü.

Esther ve Eugene rostolarını sessizce yediler, ikisi de Ölüm'ün gerçek olduğunu öğrendikleri için kendilerince dehşeti yaşıyordu.

Florence ertesi sabah, tam da Reginald'ın tahmin ettiği gibi, beyin anevrizmasından öldü. Bir hafta sonra, lanet hikâyesi zihninde mayalanıp, büyükbabasının kastetmiş olabileceğinden çok daha büyük ve çok daha karanlık bir şeye dönüşmüşken, Esther kendisini Ölüm Meleği'nin büyüsünden koruması için korkunç kâbuslar listesini yazmaya başladı.

Sağlam bir lanet için gerekli malzemeler nelerdi? Bir ölçü Ölüm çırağını yirmi yıllık savaşla ve çok sevilen büyükanenin beklenmedik ölümüyle karıştır, üzerine zaman içinde Örümcek Adam olarak aımlmaya başlanacak bir seri çocuk katili serpiştir.

Ve hanımlar ve beyler, işte lanetiniz hazır!

28

21 / 50: METRUK BİNALAR

Ocak ayının sonlarına doğru, Eugene, Heph ve Esther, Peachwood General Hastanesinin önünde akşamüzeri geç saatlerde Jonah ile buluştu. 90'ların ortalarında, kasabanın diğer tarafında yeni devlet hastanesinin açılması ile boşaltılan Peachwood'u kısa süre sonra bir müteahhit satın almış, kompleksin tamamını yeniledikten sonra eski koğuşları apartman dairelerine dönüştürüp zenginlere milyonlarca dolara satmayı planlamıştı. İnsanlar bu fikre gülüyorlardı –kim binlerce insanın öldüğü bir yerde yaşamak ister?– ve müteahhit sonunda iflas etti ve hastanenin eskiden psikiyatri koğuşu olan kısmında kendini astı. Birileri cesedini bulana kadar üç hafta geçmişti; geçen sürede sokak köpekleri ayaklarını yemişti.

Binanın terk edilmesinin üzerinden yirmi yıldan fazla bir zaman geçmişti ve doğa Peachwood'u yutmuştu. Bodrum ka-

tını kaplayan yeşil bitkiler ölü hastaneyi yavaş yavaş toprağa çekiyor, aşağıdan yukarıya doğru boğuyordu. Peachwood'un parçaları, eski bir araba gibi, uzun zaman önce sökülüp alınmıştı: pencere pervazları, klima sistemleri, hastane yatakları... para edecek her şey sökülmüş, çıkartılmış ve çalınmıştı, geriye sadece çürümeye bırakılmış bir kabuk kalmıştı. Binanın bulunduğu yer şimdi açık bir arazi halindeydi; yabancı otlar çevresini saran otoparkın zeminini çatlatmış, parçalamıştı.

Jonah binanın etrafını çeviren tel çitin üzerindeki kilidi açtı. Nasıl yaptığını, yine, kimse görmemişti; kilidi öylece elinin içine almıştı ve kilit bir iç çekişle Jonah'ın hatırına açılmıştı, sanki Jonah'ın dokunmasını beklermiş gibi, sanki bunca zaman sonra Jonah'ın dokunuşuyla zevkten titremiş gibi. Esther, Jonah'ın kilitli şeyleri bu kadar kolay açabilmesine her defasında şaşırıyordu; kendini kilitlemiş insanlar karşısında da aynı büyüye sahip olduğunu düşünüyordu.

Arazide, beyaz binaya doğru yürüdüler, Hephzibah önlerinden koşuyordu, saçları arkasında sanki duman gibi havalanıyordu. Evine gidiyormuş gibi görünüyordu. Toprakta, kışın soldurduğu otların arasında, sağa sola dağılmış, donmuş gri parçalar vardı; nefesleri önlerinde çiçek gibi açılıyordu ama Esther soğuğu hissedemeyecek kadar heyecanlıydı. 21/50 numaralı korku metruk binalardı ve Jonah onları bütün kasabadaki en perili yere getirmişti. Eugene'le ikisinin doğumundan çok kısa bir süre önce yıkıntılar arasında iki gencin kaybolmasının ardından vandal gençler bile buradan korkar olmuştu. Polisler gençlerin spreylere boyalarını, sırt çantalarını ve yarısı yenmiş yiyeceklerini koğuşlardan birinde etrafa saçılmış halde

bulmuştu ama çocuklar bulunamamıştı. Örümcek Adam başka çocukları da öldürdü diye dedikodular çıkmıştı ama polis bunu doğrulayamadı.

Esther üzerindeki Amelia Earhart kostümünün ceketinin fermuarını çekti. Tarih boyunca ortadan kaybolmuş en ünlü kadın gibi giyinmek birdenbire kötü bir fikir gibi görünmeye başlamıştı.

Eugene bodrum kattaki kırık bir pencereye kadar gelmişti ki, bacakları hareket edemez hale geldi; başını çılgınlar gibi sağa sola sallıyordu.

“Yapamam,” dedi nefesi kesilerek. “Çok karanlık”

“Arkandayım dostum,” dedi Jonah, elini Eugene’in omzuna koymuştu. Eugene, tıpkı kilit gibi, Jonah’ın dokunuşuyla yumuşamış görünüyordu. “Bütün öğleden sonra senin için bir şey hazırladım.”

“Buraya tek başına mı geldin?”

“Sadece öcüler çıktı karşıma; iki defa falan. Çocuk oyuncagıydı.”

“Peki,” dedi Eugene. Üç defa daha hızlı, derin nefes aldıktan sonra Esther’a baktı. “Peki.”

Birer birer bodruma girdiler; önce Hephzibah girdi çünkü içlerinde en cesur, en delişmen, en tuhaf olan oydu. Sonra Jonah, sonra Esther ve sonra –hepsi Jonah’ın önceden gelip hazırladığı gaz lambalarını havaya kaldırıp beklerken– Eugene de, elinde feneriyle karanlığa atladı; gözleri karanlığa alışırken sırtını taş duvara yaslamıştı.

“İyi misin?” dedi Jonah; dördüncü gaz lambasını Eugene’e verdi. Lambanın alevinde Eugene balmumu gibi görünüyordu.

Hastanenin bodrum katında, iç tarafa doğru ilerlerlerken Hephzibah bile diğerlerinden fazla uzaklaşmıyordu. Duvarlar, eski duvarların genellikle yaptığı gibi konuşuyor, dördü önlerinden geçtikçe iç çekiyordu. Camsız pencerelerden içeri süzülen rüzgâr şarkı söylüyor, beton hareket edip inliyordu. Uzun zaman önce paslanıp delinen borulardan su damlıyordu. Tam bir orkestra. Bina canlıydı ve orada olduklarını biliyordu, izinsiz içeri giren bu insanları etine batan kıymık gibi hissediyordu.

Jonah onları, müteahhidin sallanır halde bulunduğu psikiyatri koğuşuna götürdü. Burası Solar malikânesinden bile daha aydınlıktı. Koridorun diğer ucunda bir jeneratör hırıltıyla çalışıyor, yere ızgara şeklinde dizilmiş yüz tane sarı lambaya hayat üflüyordu.

Eugene sıırttı. “Senden asla şüphe etmemeliydim.”

“Evet, bu daha hazırladıklarımın yarısı.” Jonah bir köşede dizlerinin üzerine çöktü ve uçaklarda dağıttıklarına benzer üç tane uyku maskesi çıkardı. “Siz burada bekleyip, bunları takın, ben de ışıkları söndüreyim.”

“Şakasını bile yapma oğlum!”

“Şaka yapmıyorum.”

“Ya, tabii yapmıyorsun.”

Jonah, Eugene’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hey, hey, hey,” dedi. Eugene, Jonah’ı bileklerinden yakaladı ama itip uzaklaştırmaya çalışmadı. “Bana güveniyor musun?” Eugene bir an düşündü, sonra Esther’a baktı; Esther başını sallayarak onaylıyordu.

Eugene zorla yutkundu. “Esther güveniyorsa ben de güveniyorum.”

“O zaman bana *güven*,” dedi Jonah, sonra uyku maskesini Eugene’in gözlerine indirdi. “İkinize de bir şey olmasına izin vermem.” Esther da maskeyi indirmişti, Eugene’in yüzeysel nefes alıp verişinden başka bir şey duymuyordu. “Bir dakikaya gelirim,” dedi Jonah, Esther’ın elini sıkıp. “Maskelerinizi *çıkarmayın*.”

Eugene ikizinin elini, fırtınalı denizde dubaya tutunurcasına tutuyordu. Korktuğu zamanlarda kimsenin yanında olmasını Esther kadar istemiyordu, Esther için de durum aynıydı. Çocukken ne zaman korksa, anne babasının değil, Eugene’in yanına koşardı. Eugene’in teninde sanki sihirli bir şey var gibiydi; avuçlarını Eugene’in sırtına ya da kollarına bastırduğunda ya da elini elinin içine yerleştirdiğinde, kötü her şey uzaklaşıp gidiyordu. Onu bu kadar büyülü yapan belki de geceleri içine çektiği onca ışıktı.

Lambaların uğultusu kesildi, Esther karanlığın gelip ona çarpışını neredeyse hissedebiliyordu. Eugene’in nefesi kesilmişti. Cidden *nefesi kesildi*. Esther’m elini tutan parmakları sıkıldı, Esther her an çılgılık atmasını, saldırıya uğramasını ve çekilip kendisinden uzaklaştırılmasını bekledi ama olmadı.

Sonra yanlarına dönen Jonah’ın ayak sesleri duyuldu. “Maskeler çıksın,” dedi nefes nefese.

Maskelerini çıkardılar.

Işıklar sönmüştü, öncesine göre daha loştu ama karanlık değildi. Hiçbir şekilde. Eugene sessizdi, tavanı, duvarları ve yerleri incelemek için ağır ağır kendi etrafında dönerken ağzı açık kalmıştı. Duvarların diplerine bir düzine mor ışık yerleştirilmişti ve ışıkların fosforlu parlaklığının altında, koğuştaki

tüm yüzeyler parıldıyordu. Her yere mor ve pembe ve yeşil ve kırmızı ve turuncu UV boya sıçratılmıştı, karanlıkta ışık saçan parlak yıldızlardan bir galaksi. Gezegenler ve yıldızlar ve uzay gemileri ve nebulalar ve bedensiz varlıklar boşlukta asılı duruyordu.

Jonah evrenin resmini yapmıştı.

“Bunu da yanımda getirdim, denemek istersen,” dedi, Eugene’e bir boya tüpü atarak. Eugene tüpü yakaladı, şaşkınlıkla bakıyordu. “UV vücut boyası,” diye açıkladı Jonah. “İnsan tenindeki ışık. Karanlıkta fener ya da ateş ya da başka bir şey olmadan dolaşabileceksin.”

Hava buz gibi olmasına rağmen Eugene iç çamaşırına kadar soyundu ve hep birlikte Eugene’i boyadılar; yaptıkları ayrıntılı geometrik tasarımla çıplak teni, tek bir santimetresi bile boş kalmayacak şekilde ışık saçıyordu. Başka bir boyuttan gelen vahşi neon bir kötü ruh gibi görünüyordu. Esther Eugene’in göğsüne parlak kırmızı ve beyaz bir kalp çizdi; korkuya ve lanetin onu öldürmeleri için gönderdiği kötü ruhlara, kafasının içinde yaşayan kötü ruhlara karşı bir kalkan.

“Sizce işe yarayacak mı?” dedi Eugene sessizce, karanlığa açılan kapının ağzında dururken.

“Ben eminim,” dedi Esther. Kardeşinin boyalı elini sıktı.

Jonah ıslıl ıslıl parlayan galaksi odasının etrafındaki koridorlara da mor ışık yerleştirmişti, böylece Eugene kendini bildi bileli ilk defa karanlığın içinde serbestçe hareket edebilecekti. Boyalı parmak uçlarını altı yıldır kendisine engel olan bariyere uzattı ve elini korkunç karanlığa daldırdı; canavarları yemiyor, bir ısırık almaya kalkışacaklar mı anlamak istiyordu.

Yapmadılar.

Esther yarı karanlık ortama şükrediyordu; kardeşini aydınlatılmamış koridora o eski, basınç ayarlı dalgıç kıyafetleri ile okyanusların derinliklerini keşfe dalan bir kâşif gibi adım atarken izleyip döktüğü gözyaşlarını gizliyordu. Mor ışıklar altında Eugene'in teni alev alevdi. Eugene çığlık atıyordu; acıyla değil, zevkle. Zevkle haykırıyor, koşuyor, sıçırıyor, gülüyordu; hayal bile edemediği böylesi bir özgürlükle zevk içinde yüzüyordu. Karanlıkta gördüğünü iddia ettiği canavarları görüyor muydu, görmüyor muydu, Esther emin değildi ama eğer görüyorsa, o gece hiç kafasına takmıyordu.

Teşekkür ederim, dedi sessizce Jonah'a. Jonah başını eğerek teşekkürü kabul etti, dünyanın en sıra dışı işini yapmamış gibi, alçak gönüllülükle gülümsüyordu.

Sonra Esther o ana kadar yapmaya cesaret edemediği bir şeyi yaptı; Jonah'a doğru bir adım attı, ellerini göğsüne koydu ve onu öptü. Parmaklarının altında Jonah'ın sıcak tenini hissediyordu, onu kendine doğru çekti, dudaklarındaki fosforlu boyanın tadını aldı ve evrenin parlayan ışığında, onu her şeyiyle öptü.

29

İŞİĞİN ÖLÜMÜ

Rosemary o gecenin ilerleyen saatlerinde Esther'ı aradığında, bir an için annem eve gelip, çocuklarının nerede olduğunu merak etmiş olabilir mi acaba diye düşündü.

“Az önce Lilac Hill'den aradılar,” dedi Rosemary. “Reg hızla kötüleşmiş. Hemşireler, Reg'in isteği doğrultusunda, yemek ve su vermeyi kesme zamanı geldiğini düşünüyorlar.”

“Sonrasında ne kadar zamanı olacak?” diye sordu Esther.

“Fazla değil,” dedi Rosemary. “Fazla zamanı kalmadı.”

30

24 / 50:

CANLI CANLI GÖMÜLMEK

24/50 maddesinin ele alınacağı pazar gününün öncesindeki hafta, Reginald Solar ile Lilac Hill'de zaman geçirebilmek amacıyla Ölüm'ü bulma arayışı bir kenara bırakılmıştı. Geçen her pazar Esther ve Jonah dışarı çıkmış ve yeni bir korkuyla yüzleşmişti ama geçen her hafta daha az korkmuşlardı çünkü sevdiğiniz insanlar etrafınızda çözülmeye başladığında uçurumlar ve kazlar ve mezarlıklar o kadar da korkutucu görünmüyordu.

Yine 24/50 maddesinin öncesindeki hafta, Peter Solar bir felç daha geçirmişti. Yine, bodrumdan çıkmaya zorlarlar korkusuyla, kimseye söylememişti. Jonah, olaydan iki gün sonra

onu tuvalette bulduğunda hareket edemiyordu. Esther'ın gördüğü en dehşet verici ve üzücü şeydi. Jonah onu temizleyip, pantolonunu çekerken ve ayağa kalkmasına yardım ederken Peter ağlıyordu. Peter Esther'ın onu o halde görmemesi için uğraşıyordu ama Esther gördü. Esther görmüştü ve gördükleri onu kahrediyordu.

Ancak belki de en kötüsü Jonah'ın durumuydu; artık Esther'ın evine daha sık yeni morluklarla geliyordu. Esther bazen morlukları hemen fark ediyordu, bazen de Jonah'ın koluna ya da göğsüne ya da sırtına dokunduğunda, Jonah acıyla inleyinceye kadar, canının yandığını fark etmiyordu. O zaman, Jonah'ın yerine babasını öldürmenin hayalini kuruyordu; ona göre babası insandan çok, koca bir gölge kütlesi, bir çizgi filmdeki acımasız kötü karakterdi.

“Canlı canlı gömülmeme gerek olduğundan emin değilim,” dedi 24/50'nin pazar sabahında Jonah'a, Hephzibah'a ve kardeşine. “Zaten boğuluyormuş gibi hissediyorum.”

Esther Jonah'ın itiraz edeceğini düşünmüştü —o güne kadar tek bir korkuyu bile atlamamışlardı— ama Jonah itiraz etmedi. Hatta başıyla onayladı. “Normal gençlerin yaptığı türden bir şey yapmak ister misin? Ne bileyim, sinemaya gitmek falan?”

Öyle yaptılar. İnsanlar her zamankinden daha çok bakmıştı. Birbirlerine sokuluyorlar, bir şeyler fısıldıyor, parmaklarıyla onları gösteriyorlardı; Esther ne kadar ayıp diye düşünürken, Eugene'e ya da Jonah'a ya da Hephzibah'a bakmadıklarını, onları işaret etmediklerini fark etti. İnsanlar Esther'a odaklanmıştı.

“Neden herkes bana bakıyor?” diye fısıldadı Esther Jonah'a.

“Belki Mia Wallace gibi giyindiğin içindir,” dedi etrafı ko-laçan ederken ama tüm gözlerin onlara dönük olduğunu hisset-miyor gibiydi.

Filmden sonra, Eugene Heph'i arabayla eve bıraktı, Est-her'la Jonah da tek başlarına yürüyerek döndüler.

“Sence Ölüm'ün korktuğu bir şey var mıdır?” diye sordu Jonah.

Esther, Ölüm'ün iki şeyden kesin olarak korktuğunu zaten biliyordu, büyükbabası söylemişti. Akdeniz'de ve Japon sula-rında *Turritopsis dohrnii* adı verilen küçük, biyolojik olarak ölümsüz bir denizanası türü yaşıyordu; bu denizanası yaşlanı-yor, sonra yeniden gençleşiyordu, yo-yo gibi gidip gelen Benja-min Button misali. Esther Ölüm'ün sakın bir zaman geçirebile-ceğinde, savaş ya da kıtlık olmadığında ya da dikkatini çekmek için kasten pervasız davranışlar sergileyen gençler olmadığında, tatile buralara gitmeyi sevdiğini düşünüyordu. Ölüm Meleğini tuzlu karamelli şekerleme baloncukları gibi görünen bir sürü-nün üzerinde sırtüstü uzanırken hayal etmek hoşuna gidiyordu. Ölüm'ün en sevdiği eğlencenin, bu dünyadan çekip alması ge-rekmeyen ya da almasına izin verilmeyen bu parlak, güzel var-lıklar arasında yüzmek olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu.

Esther aynı zamanda Ölüm'ün dokunamadığı bu yaratık-lardan korktuğunu da biliyordu. Bu yaratıklar güneşin altında hesabı tutulmayan sonsuzlukta, tanrı nedir ya da insan nedir ya da canavar nedir ya da hatta Ölüm nedir bilmeden sürük-leniyorlardı. Bunlar bu gezegende Ölüm'e küçük ve güvensiz hissettirebilecek tek şeydi, ikinci büyük aşkı ve korkusu hariç: orkideler.

Ölüm hayatın kendisine verdiği her hediyeı alıyordu ama buna dokunamıyordu.

“Ölüm orkidelerden korkuyor,” dedi Esther, Jonah’a. Jonah bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Jonah Smallwood’u bu kadar üzgün, bu kadar sessiz görmek tuhaftı. Sanki içindeki ışık sönmüştü. Jonah ayrılmadan önce Esther’ı alnından öptü, o da Jonah’ın beline sımsıkı sarıldı.

Ondan sonra, bir hafta boyunca Jonah’ı görmedi, haber almadı.

31

ÖLÜMÜN KAPISI

ESTHER

Bu akşamüzeri geliyor musun?

Fleayoncé dün seni özledi.

Peki, ben de özledim.

Dans becerilerimle seni utandırdım diye
beni görmezden mi geliyorsun?

Öldün mü? Mesajıma cevap vermezsen
öldüğünü düşünür, polisi aranır.

Tanrım, Jonah. Lütfen. Lütfen iyi olduğunu söyle.

Esther hafta boyunca her gün Jonah’a bir mesaj yollamıştı; Jonah mesajları görüyor ama cevaplamıyordu. Pazar günü, her zamanki buluşma saatlerinde evine de gelmeyince, Esther sadece iki seçeneğinin olduğunu düşünmüştü: polisi aramak ya da bizzat gidip Jonah’ı kontrol etmek. İkisi de cazip seçenekler değildi. Polisi ararsa, Remy’i Jonah’ın elinden alabilirlerdi ve Jonah bu yüzden Esther’ı asla affetmezdi. Oraya çıkıp giderse ve Jonah’ı kan gölü içinde, kafatası oyulmuş halde bulursa...

Yapma. Böyle şeyler düşünme sakın.

Esther Jonah’ın evine Matilda Wormwood kıyafetleriyle gitti. İnsan böyle günlerde kendini güçlü hissetmek istiyordu.

Dışarıdan bakıldığında evi huzurlu görünüyordu ama cenazelerin mumyalanıp, cenaze töreni boyunca açık olacak tabut için hazırlandığındaki huzurlu görüntüsü gibi hüznüydü. Esther yan kapıyı iterek açtı; evden gürültüler geliyordu. Bir şey küt diye duvara çarptı.

Arka tarafta, verandanın kapısı sonuna kadar açıktı. Alçı plakaların çoğu kırılıp indirilmişti ve biri kör bıçak gibi bir şeyle tavandaki resmi mahvetmişti. Remy bir köşeye sığınmış, ağlıyordu.

“Jonah nerede?” diye sordu Esther panikle. “Nerede o?”

Remy hiç konuşmadan, evin içini işaret etti.

Esther Ölüm kapısını itip açtı. Kapının arkası loş bir kordordu. Ağır ağır ilerledi, her bir adımını ölçerek. Daha fazla

gürültü. Homurdanma. Acıyla inleme sesi. Esther belki de hayatında ilk defa kaçma tepkisi yerine savaşıma tepkisi gösteriyordu ve adrenalin onu dosdoğru korkusunun üzerine gönderiyordu.

Salonda, Holland Smallwood, Jonah'ın babası, oğlunu boğazından yakalamış, onu duvara yaslamıştı. "Sana delirmiş gibi mi görünüyorum?" diye haykırdı. "Deliler böyle mi görünür, ha? Bak bana! Deliler böyle mi görünür?"

Çizgi romandan çıkmış bir kahraman gibi her zaman uzun boylu ve ıslıl ıslıl olan Jonah ağlıyordu. Babasının yanında küçük bir çocuktan sadece. Gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı ve ellerini belli belirsiz havaya kaldırmak dışında, kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Holland onu tekrar duvara savurdu.

"Dur!" Esther bağırdı ve sonra arbedenin içine daldı, parçası oldu, babasını Jonah'ın üstünden çekmeye uğraşıyordu. Elmacık kemiğine sert bir şey değdi. Dirsek mi? Yumruk mu? Yerde, ufuk çizgisini dikey görünceye kadar düşmekte olduğunu anlamamıştı. Dünya yanlamasına kaymaya devam ediyordu, eski bir projektörün iki resim arasında sıkışıp kalması gibi.

"Siktir git evimden!" diye haykırdı Holland ona doğru. Esther kıvrılıp top gibi oldu ve başını kollarıyla kapattı. Holland'ın ona tekme atacağını sanmıştı ama darbe gelmedi.

Jonah'ın dudağı patlamıştı. Her yerde kan damlaları vardı. Kan ve tükürük ve cam ve kırık bir sandalyenin parçaları. Jonah Esther'a sadece bakıyordu, hırıltıyla nefes alıp veriyordu.

Esther'ın imdadına yetişen küçük kız oldu. Remy, onu çe-

kiştirip, dışarıya itiyor, Esther'ı ön kapıya yönlendirirken, “Git, git, git, git,” diye fısıldıyordu. Esther'ın ardından ön taraftaki verandaya çıktı, sonra geri, içeri çekildi. Bağışıklık sisteminin bir patojeni atması gibi. Esther merdivenlerden çıkan birinin ağır adımlarını duyabiliyordu. Avucunun ayasını yanağında, Holland'ın bir parçasının vurduğu noktadaki sıcak, zonklayan şişliğe bastırdı.

Bir dakika sonra Jonah dışarı çıktı. Dudağı çoktan şişmişti. Esther kıyafetinin koluyla kanın birazını sildi, sonra Jonah'ı sıktı sadece. Kollarını Jonah'ın üst bedenine doladı, Jonah'ın kolları hâlâ iki tarafına sarkıyordu; Esther onu sıktı, sıktı, sanki yeterince basınç uygulayabilirse Jonah'ı elmasa dönüştürebilecekmiş gibi.

Jonah sanki bomboştu. Esther'm dokunuşuna tepki göstermedi. “Böyle devam edemem, Esther,” dedi sonunda. “İkimiz için de cesur olamam.” Sonra kendini bırakıp Esther'ın kollarına gömüldü, içini çeke çeke ağılıyor, tüm bedeni sarsılıyordu. Esther'm yanaklarından gözyaşları süzölüyordu, Jonah'ın ensesini sıvazlıyor ve “Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm,” diye fısıldıyordu çünkü başka ne diyebilirdi ki? Başka ne yapılabilirdi? Daha yeniyetmelerdi ve güçsüzlerdi ve yetişkin oldukları güne kadar kaderlerinin dış güçler tarafından kıvrılıp savrulmasına izin vermekten başka sečenekleri yoktu.

Aylardır beklediği an gelmişti. Kaçınılmaz olan o an. Jonah'ın, Esther'ın yarattığı sorunlara değmeyeceğini fark ettiği o an.

İnsanlar ruh hastalıklarına ancak bir noktaya kadar anlayış gösteriyordu. O nokta aşıldığında, sabırları taşıyordu. Öyle olduğunu biliyordu çünkü Eugene için bazen öyle hissediyordu.

Annesi için. Babası için. Onları omuzlarından yakalayıp sarsarak, “İyileş! İyi ol! Tanrı aşkına, düzelt kendini!” deme arzusu.

Bugünün geleceğini uzun zamandır biliyordu ve işte gelmişti. Üstelik Esther onu suçlayamıyordu çünkü onun dertleri Esther’inkilerden de beterdi. Kolektif acılarının son toplamı dayanılamayacak kadar fazlaydı. İnsanın kendi acısını çekmesi kolaydı, başkasının acısını çekmekti insanı yıkan.

“Tamam,” dedi Esther Jonah’tan uzaklaşırken. “Tamam.”

“Hey, hey, dur. Nereye gidiyorsun?” dedi Jonah peşinden koşup Esther’ı bahçede yakaladığında; başparmağını Esther’ın yanağında belirmeye başlayan morluğun üstünde gezdirdi. Şişliğe dokunurken Jonah’ın çenesi titriyor, dişleri sıkılıyordu; Esther onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

“Böyle devam edemem... demedin mi?”

Jonah başını iki yana salladı, sonra Esther’ın yaralanan yanağını hafifçe öptü. “Sen değil. Seni kastetmedim.”

Esther Jonah’a bıraktı kendini. Kendine ne yapmıştı böyle? Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Onu otobüs durağında dolandıran çocuğun, tüm kalkanlarını indireceği kişi olmasına nasıl izin vermişti?

“Ruh hastası olduğum için özür dilerim,” diye ağladı. “Tüm bunların içine çekildiğin için özür dilerim. Senin için her şeyi yoluna koyamadığım için özür dilerim.”

“Hey. Ruh hastası değilsin sen. Ben de bir şeyin içine falan çekilmedim. Bu işe birlikte başladık,” dedi. “Birlikte bitireceğiz.”

Jonah’ın evinin arka tarafında, uzun otların arasında ilerlediler, komşulardan birinin bahçesinden araklayıp yanlarında getirdikleri güneş enerjili bahçe aydınlatma lambalarından

başka bir ışık görünmez oluncaya kadar uzaklaştılar. Jonah lambaları daire şeklinde yerleştirdi, efsanelerde perilerin çizdiği daireler gibi. Üzerlerinde gökyüzü sihirle ağırlaşmış ve yoğunlaşmıştı, Esther göremediği bir tehlikeyi hissediyordu. Eski bir tehlike, elektriğin ve arabaların olmadığı zamanlardan geliyordu; internet yüzünden insanlar karanlıkta nelerin gizli olduğunu unutmuştu. O korku etraflarında dolaşıyordu, bilinmedik bir kötülüğün hortum gibi kıvrılan kütlesi vardı. Esther'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ağzından ufak ufak, yüzeysel nefesler alıp vermesine neden oluyordu. Gözlerini yaşartıyordu çünkü Esther gözlerini kırpmaya bile cesaret edemiyordu.

Jonah son lambayı da toprağa dikerken, “Bu korkudan asla kurtulamayacağım,” dedi Esther. “Laneti bozabileceğimi düşünmem çok aptalcaydı.”

“Asıl sen siktir git, koca götlü orospu seni!” diye bağırdı Jonah ve Esther bir an için onunla konuştuğunu zannetti ama hayır, ellerinin ağzının etrafına bir megafon gibi yerleştirmiş, gölgelere haykırıyordu. “Evet, sen, tantanacı, sulu gözlü ay-yaş! Seni çözdüm ben, kaz kafalı. Yürü git!”

“Karanlığa küfredip Shakespeare ağzıyla hakaretler mi edeceksin?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Esther kasvetli karanlığa döndü. “Yaylan,” dedi yavaşça.

“Hadi ama, Solar, daha iyisini yapabilirsin. Allah'ın cezası ziyan ayısı!” diye patladı Jonah. “Seni kalın enseli mız mız mankafa! Yarrağımı ye, içi boş zangırdayan teneke!”

“Evet!” diye ekledi Esther. “Canın cehenneme, bok çuvalı. Seni... eeee... zıbık!”

“Seni içi boş, faydasız, boynuzlu!”

“Nobran!”

“Seni mız mız yamuk kafalı kımıl zararlısı! Tanrının laneti üzerine olsun, kaltak! Cehennem dibine kadar yolun var!” Jonah dönüp Esther’a baktı, şişen dudaklarında yamuk bir gülümseme vardı. “Daha iyi misin?”

Esther gülümsedi. “Daha iyiyim.” Derince bir nefes aldı. Zor bir soru sormak için hazırlandı. “Neden gitmiyorsun? Ne zaman benden bıktığını düşünsem... daha çok yanımda oluyorsun.”

“Gerçekten bilmiyor musun?” Jonah geriye doğru bir adım attı. Gözlerini ovuşturdu. “Çünkü ben... ben seni seviyorum, Esther.”

“Neden?”

“Neden? Çünkü... düşündüğünden çok daha cesursun. Bak, çocukken nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum derken yalan söylüyordum, tamam mı? Zorbalık gördüğünü hatırlıyorum. Sana eziyet ettiklerinde bile dişini sıkışını, başını dik tutuşunu ve işle meşgul olmaya devam edişini hatırlıyorum. Çoğu çocuk ağlardı, biliyorsun değil mi? Ama sen? Sende mangal gibi yürek var, Solar. Her zaman vardı.”

“Benden hoşlanmanın tek nedeni gerçek beni görmemen.”

“Ben seni *görüyorum*.”

“O zaman yaptığın portreyi göster. Bırak, emin olayım.”

“Şimdiye kadar anlamadıysan tuval üzerindeki boyalar herhangi bir fark yaratmaz. Senin için zor olacağını biliyordum ama... sen de aynı şeyleri hissedersin diye düşünmüştüm.”

“Eugene yanıp söner gibi bir var oluyor, bir yok oluyor,

kimi zaman saatlerce ortadan kayboluyor. Babam taşa dönüyor. Annemi termitler kemiriyor. Hephzibah gerçek mi değil mi emin olamıyorum. Önemseydiğim, sağlam tek kişi sensin ve seni ... mahvetmek istemiyorum.”

Esther’ın söylemediği bir şey daha vardı, eklediği bir şey; Jonah’a onu mahvetme gücünü vermeyi de istemiyordu. Aşk bir tuzaktı, iki insanı birbirine bağlamak için yapılmış yapışkan, pekmezli bir tuzak. Kaçılamayacak bir şeydi, insanlar suya dalmadan önce kendi bacaklarına ağırlık gibi bağlıyordu, sonra da neden boğulduklarını düşünüyorlardı. Esther buna tekrar tekrar şahit olmuştu. İnsanların aşk dediği şeyi, romantik filmlere konu olan şeyi görmüştü ve gücü Esther’ın ödünü patlatıyordu.

Büyükbabası büyükannesine âşık olmuştu ve onu kaybetmek büyükbabasını deliliğe itmişti. Annesi babasına âşık olmuştu ve babasının gözden kaybolması annesini yiyip bitiriyordu, termitlerin kemirdiği ağaç parçasına dönmüştü.

Jonah’ın yarattığı açık ve mevcut tehlikeye rağmen, Esther elini kendisine uzatıp, bir tutam saç kulağının arkasına atmasına izin verdi. Ona yaklaşmasına ve şişmiş dudaklarını dudaklarına bastırmasına izin verdi. Esther geri çekildi, Jonah’ın canını yakmak istemiyordu ama onun umurunda değil gibiydi. Jonah’ın eli Esther’ın saçlarının arasındaydı, onu kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarına bastırıyordu. Esther’ı sanki savaşa gidiyormuş ve bir daha kimseyi öpemeyecekmiş gibi öpüyordu.

Sonra bitti, Jonah alnını Esther’ın alnına dayadı. “Lütfen yanıldığımı kanıtla bana,” dedi Esther sessizce, dudakları Jonah’ın eline değiyordu.

“O kadar çok konuda yanıliyorsun ki, kanıtlamaya nereden başlayacağımı seçemiyorum. Hangi konuda yanıldığını ispatlamamı istiyorsun ki?”

“Ölüm konusunda daha çok. Ve aşk konusunda.”

“Aşk konusunda yanıldığını ispatlayamam sana, tabii sen de bana âşık olmadıysan.”

İnsan birine âşık olduğunu itiraf ettiğı anda, birdenbire kaybedecek çok şeyi oluyordu. Özgür iradenle karşıdakine seni incitmesinin yolunu açıyordun.

Belli, büyük bir fark ediş anı olmamıştı. Esther elbette büyük şeyleri fark ediyordu: Jonah’ın iyiliğini, gücünü, başka kimse yapmazken Esther’ı korumasını. Ama Jonah Smallwood’u sıra dışı yapan, zaman içinde biriken küçük şeylerdi. Yaramazlık planladığında sırtışı, Esther’ın bir korkusuyla yüzleşmesinden sonraki dakikalarda ona kocaman açılmış, heyecanlı gözlerle bakışı, dans ederken kalçasının sallanışı ve gerçekten, saçmalık ölçüsünde komik bulduğu bir şey olduğunda kendini yere atışı.

Böyle bin tane küçük an Esther’ın ona hiç fark etmeden daha daha âşık olmasına neden olmuştu. Jonah’ın ruhundan bin küçük parça fırlayıp Esther’a saplanmıştı.

“Benden hoşlanıyor musun, Solar?”

Esther cevap vermedi.

“Güzel, ayvayı yedim ben.”

“Yanıldığımı kanıtla,” diye fısıldadı Esther.

“O kadar yanıliyorsun ki,” dedi Jonah, sonra Esther’ı alnından öptü, burnunun ucundan ve sonra dudaklarından. Yıldızlardan lime lime olmuş bir halının altında birbirlerine sarılırlarken Esther, başta hep böyle hissediliyor olmalı diye

düşündü. Ama orada, tüm evrendeki en mükemmel insan yanındayken bile aşkın etobur bitkilerden olduğunu düşünmeden edemiyordu. Dışı tatlı nektar kaplıydı ama kokusunu alıp, cesaretle adımını atınca, insanı bütün halde yutuyordu.

Ruhuyla falan birlikte.

32

EUGENE

Kapatılıp eve dahil edilmiş verandada, boyanmış yıldızlardan galaksinin altında, battaniyeye sarılıp uyudular. Esther sabah erken saatte uyandığında telefonunda yirmi üç cevapsız çağrı vardı –tamamı annesinden gelmişti– iki de kısa mesaj:

ANNEM:

Beni hemen ara

Eugene'le ilgili Esther Eugene'le ilgili

33

GÖLGE ÇOCUK

Mercy General Hastanesinin –Peachwood’un yerine yapılan hastane– büyük, geometrik yapboz gibi bir binası vardı; her yer cam, çelik ve betondur. Dış kısmı ne kadar modern olsa da, içi herhangi bir dönemin herhangi bir hastanesi olabilirdi: uzun, aşırı aydınlık koridorları herhangi bir şekilde sıcaklıktan ve konfordan uzaktı, çirkin, sanayi tipi zemin döşemeleri ve ölüm kokusunu bastırmaya çalışan (ve başaramayan) asitli çamaşır suyu kokusu vardı.

Esther koridorlardan geçerken saçlarında hâlâ önceki geceden otlar vardı. Matilda Wormwood kostümü yırtılmış ve kirlenmişti. Böylesine steril bir ortama hiç uymuyordu, balta girmemiş ormandan içeri sızan yabancı bir kız gibiydi.

Ya da belki, ruh sağlığı koğuşunda, tam da olması gerektiği gibi görünüyordu. Belki de ait olduğu yer burasıydı.

Rosemary, Esther'ı arabayla Jonah'm oturduğu sokağın başından aldıktan sonra, hastane yolunda olan biteni anlatmıştı. Sokakta elektrik kesintisi olmuştu ve Eugene aniden çöken karanlıkta kaybolmuştu. Eterde onu yakalayıp sürükleyen şey her neyse, geri tükürdüğünde Eugene ter içindeydi, çığlıklar atıyordu ve ıslak toprak ve çürümüşlük kokuyordu. Mezar koktuğunu anlamıştı Esther.

Işıklar tekrar yandığında Eugene'in sakinleşmesi sadece bir-iki dakika sürmüştü. Rosemary ona çay hazırlamış, kulağının arkasına civanperçemi sıkıştırmıştı.

Eugene Rosemary'ye iyi olduğunu söylemişti. Artık büyüdüğu için giderek kolaylaştığını söylemişti. İsterse kumarhane-ye gidebileceğini söylemişti. Tek başına kalabileceğini, sorun olmayacağını söylemişti.

Sorun olmayacağını söylemişti.

Eugene'i bulan Peter olmuştu. Tıpkı babası gibi, ölümü altıncı hissiyle algılayan Peter. Hâlâ yer üstündeki dünyada yer aldığı zamanlarda, bu duyu ötesi algılama yetisi sayesinde mükemmel bir veteriner olmuştu. Hangi hayvanların tedaviye cevap vereceğini, Ölüm'ün ellerini hangilerine çoktan koyduğunu, nasıl olduğunu bilmeden, biliyordu. Hangilerine çoktan işaret konduğunu ve dolayısıyla tıbbın yapabileceği bir şeyin olmadığını biliyordu. Ölüm senfonisinin karanlık, uğultulu sessizliğini duyması için gereken tek şey, ölmekte olana yakın olmaktı.

Eugene bodrum katının hemen üzerindeki banyoda her iki

bileğine de veteriner neşterini sürdüğünde de aynı senfoniye duymuştu.

Eugene Solar öldüğünde on yedi yaşındaydı.

“İçeri gelmiyor musun?” diye sordu Esther, Rosemary kapıda durunca.

“Sadece seni isteyeceğini biliyorsun.”

Esther başıyla onayladı. Kendisi de aynını yapacaktı. Hasta olursa ya da üzgün ya da ölüyorsa ya da her üçü birden oluyorsa, görmek isteyeceği tek kişi Eugene olurdu.

Esther annesinin koridordan geri gidip hemşire odasına doğru ilerleyişini izledi. Süpürge sapı gibi zayıftı ve cildi elmacık kemiklerinin üzerinden kat kat sarkıyordu.

Odaya girdiğinde, Eugene yatakta sırtüstü yatıyordu, gözleri açık ama cansızdı. Esther duvara tak tak vurdu. Eugene ceset pozundan çıkmış, dönüp ona bakmıştı.

Eugene Solar öldüğünde on yedi yaşındaydı. Paramedikler onu Ölüm Meleğinin pençelerinden –iki defa, isteği dışında– aldıklarında da on yedi yaşındaydı.

“Selam ezik,” dedi Eugene boğuk bir sesle.

Peter zamanında yetişmişti. Tam zamanında. Üç felce ve altı yıl boyunca yerin altında kalmasına yetecek kadar büyük ve kötü korkusuna rağmen, babaları yarı felçli haliyle, sürüne sürüne merdivenlerden çıkmış ve banyoya oğlunu kurtarmak için tam zamanında ulaşmıştı. Otuz saniye daha, demişti paramedikler. Otuz saniye daha geçmiş olsaydı, Eugene’i geri getiremeyeceklerdi.

“Ölme işini hiç beceremiyormuşsun demek,” dedi Esther. “Sonunda iyi olmadığın bir konu bulduk.”

“Yoo, duymadın mı yoksa? *İki defa* öldüm. Ölme işinde de iyiyim yani. Ölü kalma konusu sıkıntılı biraz.” Eugene gözlerini tekrar tavana dikti. “Aslında, böyle bir konuşma yapmak değildi düşüncem. Şimdi herkes yaptığımı yardım arayışı zannedecek.”

“Annemiz babamız ebeveynlik işine o kadar uygun değiller ki! İhtiyacın olduğunda asla yanında olmuyorlar, sonra, tam kendini öldürmeye çalışırken...”

“Burunlarını sokuyor, her şeyi berbat ediyorlar. Allah’ım, ne gıcıklar!”

“Babam gerçekten de bodrumdan çıktı mı?”

“Evet. Nasıl oldu anlamadım. Çok sessizdim. Sessiz olmaya özellikle *dikkat ettim*. İmdat falan diye bağırmadım ama... yine de buldu beni. Nasıl yaptı bilmiyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum, sadece ayağını sürüye sürüye odaya girdiğini hatırlıyorum, sonra üstüme düştü ya. Rüyanda görsen inanmazsın.”

“Demek ki aradığımız çözüm başından beri öylesine bir in-tihar girişimiymiş.”

“Sen de hafif bir uyuşturucu bağımlılığı falan geliştirebilirsen, ailemizi tekrar toparlarız kesin.”

Esther kahkahayla güldü ama gülüşü hemen içini çekerek ağlamaya dönüştü. İçinde hiçbir şey kalmamışken ağlamayı nasıl beceriyordu, gerçekten anlayamamıştı. Eugene’in yatağının kenarına oturdu, bandajlanmış ellerinden birini avcuna aldı. “Beni bırakma,” diye fısıldadı. “Beni burada, onlarla yalnız bırakma.”

Esther kardeşinin kendisi için güneş gibi olduğunu anlamasını istiyordu. Parlak ve alev alev ve mükemmel olduğunu,

sıcaklığı olmazsa, Esther'ın etrafında gezinmesini sağlayan çekim gücü olmasa, kendisinin bir hiç olacağını. Aralarında şu psişik ikiz şeysinden olmasını isterdi, Eugene'in zihnine görseller gönderebilmeyi ve onun da görmesini sağlamayı isterdi. Esther'ın her şeyi olduğunu görmesini sağlamak isterdi.

Eugene bir süre sessiz kaldı, sonra “Kalamam, Esther,” dedi saçlarının uçlarını parmaklarının arasında döndürüp duruyordu. Esther daha çok ağlamaya başladı çünkü *Hastanede kalamam* ya da *bu kasabada kalamam* gibi bir şey demek istemediğini biliyordu. Eugene bu gezegende kalamayacağını söylemeye çalışıyordu; karanlıkta karşısına çıkabilecek bu kadar çok kötü ruh ve hayalet varken, aynalarda ve karanlık koridorlarda ve geceleri ağaçların çıplak dallarında onu bekleyen korkutucu şeyler varken kalamazdı. Evrenin tamamı Eugene gibi bir varlık için yanıltıcı; çok fazla karanlık madde vardı; yıldızlar arasında çok fazla boşluk vardı; sonsuz boşlukta yüzen çok fazla bilinmeyen vardı.

“Daha iyi olacak,” dedi Esther gözyaşları arasında. “Daha iyi olacak, söz veriyorum. Hep böyle korkmayacaksın.”

“Saçmalama, Esther. Bu kadar sıradan değilsin sen. Artık böyle yaşamak istemiyorum.”

Esther pazarlık yapabileceği bir şeyler, Eugene'in kalmak istemesi için nedenler bulmak için uğraştı umutsuzca. “Annemden önce ölürsen, cenazende herkese o berbat slayt gösterisini izlettirecek, biliyorsun değil mi?”

“Bunca zaman ertelememin nedenlerinden biri bu gerçekten. Dün gece epeyce aradım ama kadm slayt gösterisini aile mirası gibi saklıyor.”

“Beni arkanda bırakmayı nasıl istersin?”

“Ah, Esther,” dedi Eugene Esther’ın yüzünü göğsüne bastırırken. “Konu sen değilsin. Hem de hiç. Hiçbir zaman da olmadın. Birini tüm kalbinle sevebilir, yine de kendinden ölmeyi isteyecek kadar nefret edebilirsin.”

Ama Esther onun öylece teslim olmasını kabul etmek istemiyordu.

Daha değil.

Asla.

“Savaşmak zorundasın, Eugene. Kendine zarar vermek istediğinde bana söyle, Heph’e söyle, anneme söyle, babama söyle, Jonah’a söyle, arkadaşlarına söyle. En azından birimin, ‘Gel buraya, ben seni desteklerim’ diyeceğine garanti veririm. Sonra karanlık düşüncelerle birlikte savaşırız. Bunu kendi başına yapmaya çalışırsan, zihnine yenik düşme olasılığın çok artar.”

“Bazen bazı şeyler için uygulanabilecek strateji yoktur.”

“Hayır. Sus. Kendinden bu kadar nefret etmene sebep olan, içindeki o şeyi kabul etmiyorum. Yapamam.”

“Liseyi bitirme, mezun olup üniversiteye gitme... tüm bunların düşüncesi beni tüketiyor. Çok yoruluyorum. Geleceği düşündüğümde, bomboş hissediyorum, başka bir şey yok. İşler iyiye gitse bile bu duygunun geri geleceğini de biliyorum. Her zaman geliyor.”

“Telefonunu ver bana,” dedi Esther.

“Yanımda değil. Bir yerlerde bir çantanın içinde.”

Esther Eugene’in telefonunu Rosemary’nin hazırladığı çantada buldu, Google’da intihar danışma hattının numarasını bul-

du ve Eugene'in telefon rehberine kaydetti. "*Bir daha* kendine zarar vermek istersen, tanıdığın herhangi birini arayamayacağını düşünsen bile, bu numarayı arayabilirsin."

"Sanki çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Tabii ki kolay olmayacak. Kendine karşı savaşıyorsun. Taraflardan hangisi üstünlük sağlasa, incinen yine *sensin*. Ama olay içindeki kötü düşüncelere karşı savaşı kazanmak değil. Olay ateşkes yapmak ve bu düşüncelerle huzur içinde yaşamayı öğrenmek. Savaşmaya devam edeceğine söz ver bana."

"Neden savaşayım? Sen savaşmıyorsun."

"Ne demek o?"

"Savaşmıyorsun. Çok cesur olduğunu düşünüyorsun ama sen de kötü düşüncelerle, korkularınla savaşmıyorsun."

"*Deniyorum*. Aylardır *deniyorum*."

"Bok deniyorsun. Her hafta dışarı çıkıyorsun, gerçekten korkmadığın saçma sapan şeyler yapıyorsun. Kalbin bir süre hızlı çarpıyor ama gerçek korku değil o."

"Yaklaşıyoruz, Eugene, hissedebiliyorum. Yakalayacağız onu. Ya da dikkatini çekeceğiz. Bunu *halledebilirim*."

"Ölüm Meleği *gerçek* değil, Esther. *Lanet* gerçek değil. Jack Horowitz öylesine biri. Büyükbabamız boğulmayacak. Şimdiye kadar netleşmiştir diye düşünüyorum. Küçükken bize anlattığı bir masal bu, rezalet bir masal olduğunu da söylemem lazım. Ölümden sonrasına epeyce yaklaştım ben, herhangi bir şey görmedim ya da herhangi birini."

"O zaman tüm bunlar neden başımıza geldi?"

"Çünkü hayatın boktan olması için lanetlenmiş olmasına gerek yok. Bak, Büyükbaba kendisi söyledi, tamam mı? Lilac

Hill'e yerleşmesinden önce lanet gerçek mi diye sordum ona, Ölüm'le gerçekten tanıştı mı, sordum. Sadece güldü. Masal olduğunu şimdiye kadar çözmuş olman gerekirdi dedi."

Esther, Eugene'e baktı, ifadesini değiştirmesini bekledi ama yapmadı. "Ama... anlamıyorum. Büyükbaba... yıllarca bize lanetin doğru olduğunu söyledi."

"*Hikâye*, Esther. Masal."

"Peki Harold Amca? Peki kuzen Martin ve arılar? Peki Büyükbaba'nın köpeği? Peki *sen*?"

"Senden başka kimse inanmıyor. Lanet sadece *senin için* gerçek. Laneti hayatta tutan *sensin*."

Esther itiraz etmek için ağzını açtı ama Eugene ya çok yorgundu ya da çok fazla ilaç vermişlerdi; göz kapakları ağırlaştı ve başı öne doğru düştü. "Yana kay," dedi Esther. Eugene yana doğru elinden geldiğince kıpırdandı ve Esther dar yatakta Eugene'in yanına yattı, dikkatlice Eugene'in yaralı kollarının altına girip, göğsüne başını koydu.

"Eugene," diye fısıldadı hastane önlüğünün üzerinden bir aşağı bir yukarı hareket eden, Eugene'in isteğine rağmen nefes alıp verdiren göğüs kafesine doğru, "beni *bırakamazsın*."

Eugene bir şey söylemedi, sadece bandajlı elini kaldırıp Esther'ın yanağına koydu. Dokuz ay boyunca annelerinin karnında olduğu gibi, kolları bacakları birbirine dolanmış yattılar, sonra Esther Eugene'in hırıltılı nefesinin yavaşladığını ve uykuya daldığını hissetti. Alnında kaşlarını çatdığı için oluşan çizgiler gevşedi. Omuzlarındaki gergin kaslar eriyip çarşafa yayıldı.

Hayatta Eugene'i rahatlatan tek şey böyle bilinçsiz halde olmakken, ölümün çekici gelmemesi mümkün müydü?

İHANET

Jonah sabah, Esther çağırır çağırmaz geldi. Hastanenin hüzün veren kafeteryasında birlikte kahvaltı yaptılar ve Eugene'in terk etmeyi çok istediği uyanık dünyaya dönmesini beklediler.

“Sence hastaneleri özellikle mi bu kadar çirkin yapıyorlar?” diye sordu Esther. Kafeteryanın duvarları limon, zemini portakal rengiydi ve tüm mobilyalar eski bir ofisten getirilmiş gibi görünüyordu. Esther ve Jonah yiyeceklerini almak için sıraya girerken, kolu alçılı, on üç ya da belki on dört yaşında küçük bir kız Esther’a garip bir bakış attı.

“Oğlum, Eugene’e de bunları yedirmiyorlardır inşallah, yoksa tekrar kendisini öldürmek ister,” dedi Jonah çırpılmış yumurta ve “kızarmış ekmek” tepsileriyle masaya otururlarken.

Esther yiyeceklerden kocaman bir lokma aldı ama tuhaf bir his çiğnemesini ve yutmasını zorlaştırıyordu. Başını kaldırıp

baktı. Alçılı kız hâlâ ona bakıyordu. Esther üzerindeki **Matilda** Wormwood kostümüne şöyle bir baktı; sahip olduğu en acayip eşyalar arasında bile sayılmazdı.

“Şu kız sürekli bana bakıyor,” dedi Esther. “Rahatsız oluyorum.”

“Bana baktığı *kesin*,” dedi Jonah. “Baksana, yemek çok da fena değil. Hadi, ye biraz.”

“İşte, *yine* baktı.”

“O tarafa bakmayı bırakırsan o da bu tarafa bakmayı bırakır.”

“Jonah, şaka yapmıyorum. Kız gözünü dikti, bana bakıyor.”

“Büyük ihtimalle her yere kostüm giyip gittiğin içindir. Paranoyaklık yapıyorsun.”

“Paranoyaklık *yapmıyorum*.”

“Yumurtalarını ye kadın!”

“Aç değilim.”

“Nasıl?”

Esther’in içinde bir şey kırılıvermişti. Gözleri doldu, boğazı şişti ve birden ağlamaya başladı. “Çünkü ailem yanı başımda dağılıyor ve...ve... hepsi benim suçum. Babamı o bodrumdan çıkarmak için daha çok uğraşmalıyım. Lanet Eugene’i öldürmeye çalışmadan önce laneti bozmaya çalışmalıyım.”

“Hey, hey, hey, bunların hiçbirisi senin...” diye söze başladı Jonah ama bir süredir onları izleyen kız şimdi Jonah’ın arkasında dikiliyordu.

“Esther Solar?” dedi. Esther gözlerini ovuşturdu ve kaşlarını çattı. “İnanmıyorum! Sensin! Çok büyük hayranınım senin! Özür dilerim, bölmek istemezdim ama... birlikte bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

“Ne?” dedi Esther.

“Seninle bir selfie çekebilir miyim?”

“Neden?”

“YouTube kanalını takip ediyorum.”

“Benim... YouTube kanalı mı? Anlamıyorum.”

“*Korkunç Kâbuslar Listesi*,” diye açıkladı kız; acaba düşündüğü kişiler değiller mi diye bir Esther’a bir Jonah’a bakıyordu. “Hani her hafta dışarı çıktığınız ve yeni bir korkuyla yüzleştığınız kanal. Kazlar en sevdiğim bölümdü. Küçükken bir tanesi beni ısırmıştı, ben de asla ...”

Esther Jonah’a baktı.

“Esther,” dedi Jonah, yumuşak bir tonda, rica edercesine ama Esther çoktan fırlayıp kalkmıştı ve bunu yaparken de turuncu hastane yemeği tepsisi de masadan uçmuştu. Jonah onu kafeteryanın girişinde yakaladı.

“Hepsi internette,” dedi nefes nefese. Panikten mi yoksa koştuğu için mi yoksa saf öfkeden mi yoksa hepsi yüzünden mi nefes nefeseydi, bilmiyordu. “Videoları internete yüklemiştin.”

“50/50 haftasının sürprizi olacaktı.”

“Geri zekâlı gibi görünmeme neden oldun!”

“Geri zekâlı mı? Videoları görmedin bile. İnsanların seni ne kadar çok sevdiklerini görmedin bile.”

Jonah elini koluna koymaya çalışınca Esther, “Dokunma bana!” diye patladı. “Bana yalan söyledin! Kimse asla görmeyecek videoları diye söz vermiştin. Bana söz verdin. Söz verdin.”

Jonah bir adım geri çekildi. “Evet, tamam, yalan söyledim. Nedenini bilmek ister misin? Listede bir numaraya geldiğimiz-

de ne yapacaktık? Istakozlardan ya da yılanlardan ya da kandan ya da yüksekte falan korkmuyorsun sen. Deli saçması. Seninle karşılaştığımız günden beri neden korktuğunu biliyorum ben. Korkaklığından o listeye neyi yazamadığını biliyorum.”

“Yaa, öyle mi? Neymiş o bakalım, Dr. Phil? Lütfen yıllara dayanan deneyiminizle beni analiz edin!”

“Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten *bilmiyor* musun? Biliyor olman *gerek*.”

“Siktir be! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Seni *görüyorum*, Esther. Bunu sana söylediğimde çok samimiydim. Korkularının seni çok ilginç ve çok özel kıldığını düşünüyorsun ama öyle değil. Yanında yapamadığın her şeyin yazdığı bir listeyle dolaşıyorsun diye çok benzersiz bir bok olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. *Herkes* tam olarak o listede yazan şeylerden korkuyor. Herkes her gün aynı savaşı veriyor.”

“Lanetli bir aileyle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Tanrım! *Senin ailen lanetli falan değil*. Eugene aylardır sana hasta olduğunu söylemeye çalışıyor ama görmek istemiyorsun. İlgilenmiyorsun. Karmaşık bir soruna basit bir çözüm olsun istiyorsun. Ama *öyle bir çözüm yok*. İnsanlar depresyona da girer, kumar bağımlısı da olur, felç de geçirir, araba kazasında da ölür, kendilerini sevmesi gereken insanlardan dayak da yer. Bunun nedeni Ölüm tarafından lanetlenmiş olmaları değildir. Hayat böyle.”

“Konu sen değilsin, senin boktan hayatın da değil.”

“Allah kahretsin, Esther,” dedi Jonah ve oradaki bir çöp kovasına tekme attı.

Böylece Esther en derin yarayı açacağını bildiği şeyi söyleyiverdi. “Gördüğüm kadarıyla, babana benzemeye başlamışsın çoktan.”

Jonah derin bir nefes aldı ve sakinleşti. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve ölçülüydü. “Ailen seni istediğin gibi sevmiyor diye onları çok küçük görüyorsun ama bu seni her şeyleriyle sevmedikleri anlamına gelmez. Mükemmel insanlar olmamaları yeterli olmadıkları anlamına gelmez.”

“Yanıldığımı kanıtlayacağına söz vermiştin.”

“Sence bu seni sevmediğim anlamına mı geliyor?”

“Hayır. Beni sevdiğini biliyorum. Bu sadece aşkın başından beri düşündüğüm gibi bir şey olduğunu kanıtlıyor. Acı verme gücünü kanıtlıyor.”

“*Seni görüyorum*, Esther,” dedi Jonah yalvarırcasına. “*Seni görüyorum.*”

Annesinin onca zaman babasını terk etmesi gerekirdi ama terk etmemişti, bunun için yeterince güçlü değildi, bilinmeyenlerden çok korkuyordu. Ama Esther bu konuda deneyimliydi. Aylardır cesur olmanın antrenmanını yapıyordu. O yüzden yine cesur davrandı. Gözyaşı dökmedi. Sadece başını iki yana salladı ve yürüyüp gitti.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÜYÜK ORKİDE SOYGUNU

Esther ve Rosemary sabahı hastanede geçirdi, Eugene'in odasına girip çıkıyorlardı, doktorlar ve hemşireler gelip gidiyor, tekrar tekrar Eugene'in ne kadar şanslı olduğunu söylüyor, ölüme ne kadar yaklaştığını anlatıyorlardı. Esther'ın kalbi daha önce hiç bu kadar acımamıştı; o güne kadar ihanet ve yas gibi şeylerin acısının da fiziksel acı kadar büyük olabileceğinin farkında değildi. Eugene'i ve yaptığı şeyi düşündüğünde nefes alamıyordu. Babasını, hareket bile edemeyecek kadar zayıf olduğu için oğluyla birlikte alelacele hastaneye getirilişini düşündüğünde gözleri yanıyordu. Jonah'ı ve yaptığı şeyi düşündüğünde kusmak istiyordu.

İnsanlar *onu* görmüşlerdi. İnternette yabancılar en özel anlarını, en kırılgan olduğu anları *izlemişti*: ıslak halini, burnunu

eke çeke ağlayışını, nefes nefese kalışını ve zayıf halini ve korkaklığını. Jonah’a kendini açması çok zor olmuştu ve Jonah insanların onu öyle görmesine *izin vermişti*. Jonah onu insanlara bile isteye, Esther’ın rızası dışında *vermişti*. Ve bu, diye düşündü Esther; bu affedilir şey değildi.

Dahası, kardeşi, ikizi, kendi kanından, canından olan biri hayatta kaldığı için bile şanslı sayılırken, bu kadar önemsiz ve aptalca bir şeyi önemseydiği için kendinden nefret ediyordu.

Esther başını annesinin omzuna koydu. Rosemary görüntüsüyle ve kokusuyla ve konuşmasıyla hastanenin yıkanmış koridorlarına tezat oluştuyordu. Bugün kat kat parlak ipeğe bürünmüştü, parmaklarında hâlâ bir sürü yüzük vardı, kıyafetleri hâlâ yakasının ve manşetlerini içine diktiği, tüm ceplerinin içine iliştirdiği bozuk paralar yüzünden şingirdiyordu. Kahverengi saçlarını tepesinde toplamıştı ve civanperçemi dallarını saçındaki örgülerle birleştirmişti ve gözleri kan çanağı gibiydi. Esther annesinin, kulesinden korkunç bir vahyi aktarmaya inmiş deli mehdi gibi göründüğünü düşündü.

“Aaa. Söylemeyi unuttum. Fred öldü,” dedi Rosemary sakince; bardağındaki çayın tepesinde yüzen çay sapına bakıyordu gözünü ayırmadan. Esther içecek fincanının başında verilen bu haberin ne anlama geldiğini biliyordu çünkü annesi daha önce defalarca söylemişti: yabancı biri geliyordu.

“Ne? Nasıl oldu?”

“Bilmiyorum. Ondan geriye sadece mutfakta kocaman bir yanık izi kaldı. Bu cinler öldüklerinde aleve dönüşüyorlar, biliyorsun.”

“Tavuk kendiliğinden alev aldı diyorsun,” dedi Esther yavaşça.

“Fred horozdu, tavuk değil. Teknik olarak, cüce horozdu. Ve cevabım evet.”

“Gözünle gördün mü?”

“Hayır ama bence Eugene’i kurtarmak için kendini feda etti.”

“Peki.”

Esther ayağa kalktı. Rosemary fincandaki küçük sapı aldı, sol elinin üstüne koydu, sağ eliyle pıt diye vurdu. Tek darbesiyle, sap elinin üstünden fırladı ve yere düştü. “Bir gün bir yabancı gelecek,” dedi. “Bir adam. Kısa boylu.”

Lilac Hill’den öğleden sonra aradılar. Rosemary Esther’ı Eugene’in odasından çıkardı ve içecek dolabından kutu kolalarını ve cips paketlerini alırlarken Reginald’ın zamanının yaklaştığını söyledi. Ölüme çok yakındı.

“Hemşire vedalaşmanız gerekiyor dedi,” dedi Rosemary. “Bugün, akşama bırakmadan. Şimdi. Olabildiğince erken.”

Esther iki parmağını yanan gözlerine bastırıyordu. Mükemmel zamanlama. “Eugene’e söylememiz gerek.”

“Kesinlikle hayır. Çıkıp onu görmeye gitmesine imkân yok. Söylersek daha fazla üzülmekten başka işe yaramaz.”

“Veda etme şansı vermezsek Eugene bizi asla affetmez.”

“Ona iyileşme şansı vermezsem kendimi asla affetmem. Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun, Esther. Denemeye kalkışma bile. İkiniz de büyükbabanıza defalarca veda ettiniz zaten.”

“Eugene onu çok seviyor.”

“Biliyorum tatlım, biliyorum. Eugene uyurken git sen.”

“Sen sonra gelecek misin?”

“Reg iyi biri ama ben de onunla uzun zaman önce vedalaştım. Eugene’in bana ondan daha çok ihtiyacı var.”

Esther, *Hepimiz yıllardır sen olmadan yaşıyoruz. Şu an burada olman eksikliğini telafi etmeye yeter mi sanıyorsun?* demek istedi. Onun yerine, hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesinden bir şeyler belli olmuştu herhalde çünkü Rosemary kızını kendine doğru çekip, sarılmıştı. Esther bir an için ikisini birbirine bağlayan o sihirli bağın kıvılcımını, bir zamanlar ısıltı ısıltı yanan sihri hissetti. Kendini annesinin kollarına bırakmayı ve dünyanın yine gerektiği gibi olmasını çok istedi.

“Beklentilerinin çoğunu karşılayamadığımı biliyorum,” diye fısıldadı Rosemary. “Pek çok açıdan daha iyi olabileceğimi düşünüyorsun, biliyorum, belki bazı parçalarımı söküp çıkartabilsen ve yenilerini takabilsen daha iyi bir anne olacağımı düşünüyorsun.”

Sözleri bıçak gibi saplanıyordu, özellikle de doğru olduğu için; Esther az önceki kıvılcımın çırpınarak söndüğünü hissetti. “Anne. Lütfen.” Esther derin bir iç çekti ve annesinin kollarından sıyrıldı. Başım otomata yaslayıp, “Öyle düşünmeni istemiyorum gerçekten,” dedi.

“Sorun değil tatlım. Bazen yeterli olamadığımı biliyorum. Sen de Eugene de bilmemi sağlıyorsunuz. Ama sizi gerçekten seviyorum. Her şeyden çok.”

Esther gözlerini açtı. Sevgi yeterli miydi? Biri sana tutulmayan sözler ve hayal kırıklığından başka bir şey sunamıyorsa, sevgi bunu telafi etmek için yeterli miydi? Jonah’ı düşündü ve ona ne yaptığını; Esther ruhunun en kırılgan köşelerini göstermişti Jonah’a, o da o sırları almış ve kitlelere toptan satmıştı.

Esther annesinin elini tuttu. Rosemary o eli yanağına bastır-
dı, kızını bileğinden öptü. “Güzel kızım.”

“Gitmem gerek,” dedi ve sonra da gitti.

—

Esther Lilac Hill’e gitmek için annesinin arabasını ödünç
aldı. Bir zamanlar, insanlar motoru stop ettirdiğini görecektü-
şüncesiyle içini kaplayan korku, Eugene’in Ölüm’e bu kadar
yaklaşmasının ardından sanki susmuş, uyuşmuştu. Arabayı
yavaş, dikkatli kullanıyordu ama bir zamanlar yaşadığı dehşet
duygusundan fazla bir şey yoktu.

Onun yerine düşündükleri:

- Büyükbabasının ölümüne çok yaklaşmış olduğu ve ge-
çen her saatle birlikte boğularak ölme olasılığının azal-
dığı gerçeği. Ölüm Meleğinin öngörüsünün son derece
yanlış olduğu gerçeğinin kesinleşiyor olması Esther’ı
aynı anda hem umutlandırıyor hem de üzüyordu.
- Reginald’ın orkideleri ve Johnny Cash’i ve kuşları ve
karısını ne kadar çok sevdiği ve bu dünyadan ayrılır-
ken bunların hiçbirinin yanında olmayacağı ve bunun
hiç de adil olmadığı.

Bu yüzden, dosdoğru büyükbabasının ölüm döşegine git-
mek yerine, Esther küçük bir tur atıp, arabayı yıllarca Florence
ve Reginald Solar’a ait olan evin iki bina ilerisine park etti. Ev,
Reg’in savaştan döndüğü zaman Solarların taşındığı günkü ka-

dar tuhaf ve derli toplu görünüyordu. Pencere pervazları hâlâ bembeyazdı, bahçedeki kıvrılarak uzanan yürüyüş yolunun iki tarafı hâlâ çiçeklerle kaplıydı ve küçük verandadaki direklerden birinde hâlâ Amerikan bayrağı dalgalanıyordu.

Arabadan inmeden önce Esther, Reginald'm Ölüm'le dördüncü karşılaşmasını düşündü; akşam karanlığında bakmakta olduğu bu evde karşılaşmışlardı.

Arka bahçedeki serada, büyükannesinin ölümünden önceki akşamüzeriydi. Reg ona bu hikâyeyi sadece bir defa, Florence'ın ölümünün ertesi günü anlatmıştı. Esther ve Eugene on iki yaşındaydı. Jack Horowitz, zayıf, solgun, çiçek bozuğu suratıyla ve Reg'le kırk yıl kadar önce Vietnam'da ilk karşılaştıkları zamana göre hiç yaşlanmamış halde seranın duvarına tak tak vurmuştu ve camdan içeriye kibarca el sallamıştı.

Reginald bahçıvan eldivenlerini çıkarmış ve kapıyı Ölüm'e açmıştı.

"Buraya duymaktan hoşlanmayacağın bir haber vermeye geldim," dedi Horowitz.

"Yakında öleceğim."

"Hayır. Yıllar sonra öleceksin, demanstan. Tanı konduktan sonra kendini öldürmeyi planlayacaksın ama hastalık inanılmaz hızlı ilerleyecek. Kendini öldürmeye zamanın olmayacak."

"Bok yapamam!"

Horowitz omuz silkti. "Onlarca yıldır *gerçekten* nasıl öleceğini merak ediyordun, şimdi nasıl olacağını söylüyorum ve duymak bile istemiyorsun."

"Demans tanısı koydular zaten, torunlarımın neye benzediğini unutmadan ağzıma namluyu sokacağıma emin olabilirsin. *Yine de* suya yaklaşıyorum, ona göre. Niye geldin sen?"

“Yarın sabahın erken saatlerinde –tam olarak sabah 4:02’de aslında– çok sevdiğin biri katastrofik beyin anevrizmasından ölecek.”

“Ailemden birine elini sürersen, Horowitz...”

“Sana çoğu insanın sahip olduğu her şeyi feda edeceği türden bir iyilik yapıyorum.”

“Öyle mi? Ne sikim iyilikmiş o?”

“Veda etme şansı.” İşte o anda, Horowitz açılmamış bir soğanı eline aldı. Soğan, Ölüm’den bekleneceği üzere, dokunuşuyla birlikte kararıp solmadı. “Tüm aileni bu akşam yemeğe davet edeceksin. Ziyafet hazırlayacaksın. Fırında biberiyeli, sarımsaklı kuzu rosto; karını eve getirdiğin ilk gün pişirdiğin yemek.”

“Sen bunu nereden...”

“Akşamın ilerleyen saatlerinde, tüm çocukların ve torunların evlerine gittiğinde, bulaşıkları yıkayacaksın ve karına bir kadeh kırmızı şarap koyacaksın, ‘Moonlight Serenade’ şarkısı eşliğinde dans edeceksiniz, tıpkı düğününüzdeki gibi. Yatmadan önce, karının komidinine taze kesilmiş orkideler koyacaksın, o küçük kızlar öldüğünden beri her hafta yaptığın gibi, sonra ona iyi geceler öpücüğü vereceksin. Güzel ölüm, Reginald. Seninkinden daha iyi.”

“Peki şimdi onu alıp hastaneye götürürsem ne olacak?”

“Anevrizma yine de olacak. Florence Solar komaya girecek ve cuma akşamı ölecek. Onu hastaneye götürürsen fazladan beş gün kazandırmış olacaksın ama o beş günü iyi geçmeyecek. Bu geceyi kabul et dostum. Sana hediyem.”

“Keşke seninle hiç tanışmasaydım, Horowitz.”

Horowitz güldü. “İnan bana çoğunluk aynı şeyleri hissediyor. Orkideler neden?”

“Ne?”

“Bowen kardeşlerin cinayetini araştırmaya başladığın gün eve onlarca orkide getirdin. Neden yaptığını hiç anlayamadım.”

“Senin yüzünden, seni zavallı piç.”

“Benim yüzümden?”

“Orkideyi kes, bir parçasını yeni bir saksıya dik, o kesik parçadan yepyeni bir bitki büyür. Çok başlı canavar Hidra gibi. Orkideler ölmez; o yüzden, senden önceki Ölüm Meleği orkideleri kartvizit gibi kullanıyordu. Orkidelerden korkuyordu, sen de korkmalısın. Kemik parmaklarını orkidelere geçiremezsin.”

“Yani bu filizi dikersem yeni bir bitki mi yetişecek? Ölüm-süzlük. Benimle alay eden şu sefil denizanaları gibi.”

“Sen bir şey yetiştirebiliyor musun? Tohum eksen büyür mü yoksa gölgende çiçeklenmeye korkup kurur gider mi? Neden bir şey dikme zahmetine giresin? Sonunda yine de öldürmen gerekeceğini bile bile?”

“Neden yaşama zahmetine giriyorsun, sonunda öleceğini bile bile?” Horowitz elindeki soğanı ovaladı. Dokunuşuyla beraber çiçek açıverdi. Açan çiçeği ceketinin düğme deliğine geçirdi. “Daha önce hiç bahçeyle uğraşmadım ama belki başlarım.”

“Git buradan, Horowitz.”

“Çoğu insanın hatası bu. Ölüm’ün hiçbir şeyi sevmediğini düşünmek.” Horowitz gülümsedi. Sonra, hâlâ on sekiz yaşında ve sivilce izleriyle kaplı Ölüm şapkasını başına geçirdi ve gitmek üzere arkasını döndü; göğsünde capcanlı, çiçek açmakta olan bir orkide vardı. “Hoşça kal, Reg. İki defa daha karşılaşacağız. Yolun sonunda tabii.”

“Peki diğer karşılaşma?”

“Seni huzur evinde ziyaret edeceğim. Satrançta bana yenileceksin.”

“Tam senlik. Ölmekte olan bir adamın kazanmasına bile izin veremiyorsun.”

“Aslında Vietnam’da ölmen gerekiyordu, biliyor musun?” dedi Horowitz kapının ağzında. “Tanışmamızın ertesi günü. Göğsünü yarıp geçen kurşunun aslında kalbini durdurması gerekiyordu.”

“Ama... bana... boğulacaksın dedin?”

“İnsanın kaderini bilmesi, kaderini değiştirir. Sana doğruyu söyleseydim vurulmazdın.”

“Ama *vuruldum*. Ölmedim.”

“Unuttun mu? Nehrin dibindeydim, meşguldüm.”

“Oraya canımı almaya gönderilmiştin.”

“İlk işim olacaktın. Sonra, 1982’de düğün günümde, senin ve tatlı karının bir kamyonetle kafa kafaya girdiğiniz ölümlü bir kazaya karışmanız gerekiyordu ama... yapamadım. Bowen kardeşlerin cesetlerini bulduğun gün, yıkılan bir tuğla duvarın altında kalıp ölmen gerekiyordu. Korkunç bir kaza. Birinin Little Creek’e çöp döktüğü ihbarında bulunmasaydım ölecektin de. Her karşılaşmamızda, Reginald Solar, senin ruhunu almaya gelmiştim.”

Reg birden huzursuz hissetti, göz ucuyla budama makasına baktı. Makası Ölüm’ün göğsüne saplarsa Ölüm ölür müydü? “Peki *bu* defa?” dedi yavaşça.

“Sakin ol. Nezaketen geldim. Sana karınla ihtiyacın olan zamanı vermeye; benim karımla sahip olamadığım zamanı. Ölüm acımasız değildir ama kararlıdır. İlk elden öğrendim bunu. Keşke doğru olmasaydı ama doğru.”

“Beni üç defa kurtardın. Onların hiçbirini kurtarmadın.” Reg o zaman bile kendisini takip etmeye devam eden hayalet çocukları kastediyordu.

“Bu da insanların yaptığı bir başka hata. Ölüm’ün hiçbir pişmanlığının olmadığını düşünmek.” Horowitz alt dudağını ısırarak düşünüyordu. “Sana ikinci bir hediye daha vereceğim. Bowen kardeşlerin ölümünden beri sakladığım bir şey. Bir gün sana verip vermeyeceğimden hiç emin değildim ama...” Ölüm iç cebinden bir zarf çıkardı ve Reginald’a verdi. “Sen galiba sahip olabileceğim, arkadaş olmaya en yakın şeysin benim için.”

Reginald zarfı açtı. “Boktan bir başsağlığı kartı mı?” dedi Reg öfkeyle ve üzüntüyle boğulacak gibi oluyordu. “Arazimden defol git.”

“Kendine bir güzellik yap. Akşam haberleri izleme.”

Ölüm gittiğinde Reg beyaz kartı hiç okumadan ceketinin cebine sokuşturdu. Üst kata çıktığında sevgili karısı yataklarında kıvrılmış yatıyor, uyuyordu. Reg karısının yanına oturdu ve saçını okşadı, sonra komidinindeki orkideleri yeni kestiği, taze bir demetle değiştirdi. Ona, “Yarın öleceksin. Hep yapmak istediğin ama bir türlü yapamadığın bir şey var mı?” demeyi düşündü.

Onun yerine, “Çocukları akşam yemeğine çağıralım mı? Fırında et yapmak istiyor canım. Bahçeden biberiye ve sarımsak koyabileceğim bir şey” dedi.

Akşam, Esther’ın büyükannesi bir taraftan yeşil otları ayıklayıp en sevdiği kırmızı şarabından bir kadeh içerken bir taraftan da saat 6 haberlerini izlemek için televizyonu açtı.

Üç gündür kayıp olan küçük kız bulunmuştu.

Esther arabasının kapısını yavaşça kapattı ve bahçede ilerlemeye başladı, göze batmamaya ve şüphe çekmemeye çalıştı; bunu başarmak çok zordu ve genellikle böyle görünmeye çalışan kişi hem fazlasıyla göze batar hem de fazlasıyla dikkat çekerti.

Sera evin sol tarafında, çalılıkların ve çitin arkasındaydı. Esther'ın ayakları birbirine dolanıyordu. Oraya son gelişinden bu yana yıllar geçmişti. Bahçe hatırladığından çok daha küçüktü. Reg'in kumruları ve sakaları ve muhabbet kuşlarını ve bazen de bıldırcınları beslediği kuş kafesi sökülümüş, yerine çim dikilmişti. Bir zamanlar tam anlamıyla başarılı olmasa da domates ve nadiren başarıyla marul yetiştirilen sebze arığı kazılmış ve sıradan bir çiçek yatağına dönüştürülmüştü. Eskiden Eugene'le yakalamaca oynadıkları limon ağaçları küçükken birbirine bu kadar yakın görünmüyordu. Bahçe bir krallık kadar büyüktü, dağları, nehirleri ve bahçe süsleri ve Esther'ın –bir yolunu bulsa– kazıp içinde yaşamayı planladığı bir sığınağı vardı. Şimdi ise ancak bir bahçe kadar büyüktü.

Mutfak pencerelerinde, Eugene'le ikisinin çocukken büyükanneleleriyle birlikte kelebek resimleri boyadıkları camlar duruyordu hâlâ. Eskiden Reg eve gelip de şarap şişelerinin ve camların boyanmış olduğunu, arka bahçedeki tüm atık ahşap parçalarına manzara resimleri yapıldığını görünce şaşırırdı. Florence öldüğünde en çok özlediği de bu olmuştu.

Seranın ön kapısında kilit yoktu, doğal olarak, sonuçta

çiçek hırsızlığı ne kadar sık rastlanan bir durum? Çok fazla orkide kalmamıştı. Evin yeni sahibi orkidelerden bazılarının kalmasını tercih etmişti ama yüzlerce bitkinin bakımı pek kolay değildi. Orkidelerin çoğu kesilerek parçalanmıştı ve yeşil atık kovalarına bırakılmıştı. Yine de hâlâ onlarca çiçek vardı. Esther taşıyabileceği kadar çok çiçeği aldı, tekrar gidip gel-meme niyetindeydi ama sonra tekrar tekrar geldi. Önce çiçek-ler; çiçekleri saksılarıyla el arabasına koyuyor, sessizce bahçe kapısından sokağa çıkarıyordu, arabanın bagajını doldurdu ve arka koltuğu ve hatta bazılarını arabanın üstüne bağladı. Sonra çoğaltma için kesilen dallar; çiçeğin ölümsüz kısmı, ölüme da-yanıklı çiçekler; bunları da sırt çantasına ve ceplerine doldurdu ve gece olduğunda Lilac Hille'e giderken evlerin bahçelerine ve kaldırımlara konfeti gibi attı.

Loş ışıktaki, huzurevinde huzur vardı. Esther ağaçlardaki rüz-gârdan ve ara sıra seslenen hayaletlerden başka bir şey duymu-yordu. Binaya yakın bir yere park etti ve bitkileri Reg'in pen-ceresinden içeri taşıdı, sonra çiçekleri odanın çeşitli yerlerine yerleştirdi; hızlı hareket ediyordu ve büyükbabasının uyanma-sından ve korkmasından ya da bir doktorun onu yakalamasın-dan çekiniyordu. Ama sadece bir hemşire geldi; çiçekleri gö-rünce kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Tüm orkideler (hâlâ arabada olan bir tanesi hariç) odada yerini alınca, Esther elleriyle yaptığı Cennet Bahçesine hay-ranlıkla baktı. Tüm yüzeyler morla kaplıydı Reg'in odasındaki küçük alanda orkideler kendi kafalarına göre hareket ediyor-muş gibi görünüyordu, neredeyse Reg'in varlığında olmak on-ları görünmez bir enerjiyle besliyordu.

Hep bu kadar çok orkide var mıydı? diye düşündü etrafa bakarken. Sanki çiçekleri seradan çıkardığından beri sayıları katlanmıştı, sanki duvarlara tutunarak uzamış, tavana uzanmışlardı. Bir natürmort tablo gibiydi: Reg'in hastane yatağının parlak beyazı, teninin yüzündeki kemiklerin üzerinde gerilip kafatası gibi görünmesi, sahip olduğu birkaç eşya –İncil, bir saat, okuma gözlükleri, piposu, büyükannesinin nikah yüzüğü– yatağının hemen yanında düzgünce sıralanmıştı. Ve her yerde, her yerde, Esther'm onun için getirdiği çiçekler, o çiçeklerin Reg'in teninden yayılan ölüm kokusunu maskeleyen kokuları.

Esther büyükbabasını son defa alnından öpmek için eğildi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı kulağına; Reg'in dudakları sanki bir şeyler söylemeye çalışmış gibi titredi ama artık ondan geriye fazla bir şey kalmamıştı, Esther'a ben de seni seviyorum demesine yetecek kadarı bile yoktu. Esther telefonunu çıkardı ve Rosemary'nin Reg'e tanı konmasından beri hazırlamakta olduğu ani ölüm slayt gösterisini buldu; Rosemary'nin spesiyalitesi idi bu. Gösteriyi Reg'in göremeyeceği ya da duyamayacağı bir zamana, cenaze törenine bırakmak ayıp gibi geldi; Esther o yüzden çocukken yaptığı gibi yatağa çıkıp büyükbabasının yanına oturdu, telefonun sesini yükseltti ve oynat tuşuna bastı.

Arka planda Johnny Cash çalarken, Reg'in hayatı Esther'ın gözünün önünden akıp geçiyordu. Tombul, gülümseyen bir bebeğin siyah beyaz resmi. Ahşap bir arabayı iten uzun çoraplı küçük bir çocuk. İlk gençlik yıllarında, yamaçtan okyanusa atlayan zayıf bir delikanlı. Onun ve genç Florence Solar'ın düğününden bir fotoğraf; Florence daha on dokuz yaşında o

zaman ve 70'lerin modası gelinliğiyle hippy gibi görünüyor. Savaş sırasında çekilmiş bir dizi fotoğrafta müfrezesinden askerlerle birlikte gülümsüyor. Reg, polis üniformasıyla Toyota Cressida'sının yanında dururken. Yeni doğan oğullarıyla birer fotoğrafı. Silahlı bir adamı silahını bırakmaya ikna ettiği vakadaki cesareti için plaket verilirken çekilmiş bir resmiyle birlikte gazetede çıkan haberin kopyası. Yeni doğan kızıyla bir fotoğrafı. Büyüyen üç çocuğuyla çekilmiş çeşitli fotoğraflar. Bahçeyle uğraşırken bir poz. Tatilde. Yemek yerken. Yemek yaparken. Gülerken. Çok sevdiği karısıyla dans ederken. Çocuklarının düğünlerinde. Yeni doğan ikiz torunlarını kucaklarında tutarken. Sonra, torunlarıyla çekilmiş çok, pek çok fotoğraf. Küçük Esther büyükbabasının saçlarını ve makyajını yapıyor, büyükbaba küçük Eugene'in elini tutmuş, karşıdan karşıya geçiyorlar, tüm kuzenler toplanmış büyükbabalarının üstüne çıkıyor, büyükbaba ikizlere kitap okuyor, elinde bir bardak sütle.

Ve sonrasında gelen hastalık. Kızamık ve lekeli cildi. Seyrelen saçları. Yaşlı gözleri. Dışarı çıkan elmacık kemikleri. Lilac Hill'de çekilmiş fotoğraflar. Tekerlekli sandalyede çekilmiş fotoğraflar. Onu anımsatan ama artık o olmayan bir varlığın fotoğrafları.

Slayt gösterisi Frank Sinatra'dan "I Did It My Way" ile sona erdi; klişeydi ama aynı zamanda çok da yerindeydi. Son fotoğraf, şarkının kreşendosuyla mükemmel bir zamanlamayla gelen, yakın çekim bir profil resmiydi; Reg serasındaydı, etrafı orkidelerle doluydu ve fotoğrafı çekenin (muhtemelen Florence Solar) orada olduğunu fark etmemişti. Fotoğrafta, bir çiçeğin tomurcuğunu yakından incelemek için öne eğilmişti.

Reginald Solar slayt gösterisinin bitişinden otuz altı saniye sonra öldü; yüzünde küçük bir gülümseme, avucunda sımsıkı tuttuğu capcanlı çiçek açmış bir orkide vardı.

Ester odada sağlık ekibinin gelip Reginald'ın öldüğünü söylemesini bekledi, aslında öldüğünü zaten biliyordu. Pencerenin yanında dururken, park yerinde ağır ağır yürüyen bir adamı gördü; kısa boylu, koyu renk palto ve şapka giymişti, eldivenli ellerinde baston vardı. Esther adamda pencereden uzaklaşıp koşarak arabasına gitmeyi ve onu takip etmeyi istemesine neden olan ne gördüğünden emin değildi. Esther anahtarı kontağa taktığında adam arabasıyla çoktan yola çıkmıştı ama Esther umursamadı: Adamın nereye gittiğini bildiğine dair bir his vardı içinde.

On dakika sonra, baştan aşağı örtülü gibi görünen adam arabasını pencere pervazları beyaz, bahçesindeki yürüyüş yolu kıvrılarak uzanan ve Amerikan bayrağının rüzgârda dalgalandığı güzel bir evin önüne park etti. Reginald ve Florence Solar'ın yaptıkları evin. Daha bir saat önce soyduğu evin. Adam arabasından indi. Esther peşinden gitti.

“Affedersiniz!” diye seslendi arkasından ama adam onu duymadı ya da duydu ama yavaşlamadı. “Bekleyin!”

Esther adamı evin kapısında yakaladığında, adamın elinde anahtarları, içeri girmek üzereydi. İçeri adım atmadan önce dönüp Esther'a baktı; işte o zaman Esther onu ilk defa net olarak gördü.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi adam. Gençti, Esther'dan

çok da büyük sayılmazdı ve güneyli aksanıyla konuşuyordu. Başında siyah bir şapka vardı –1920’lerde gangsterlerin giydiği tipte bir şapkaydı– ve yüzü sivilce yaralarıyla doluydu. Doğrudan yüzüne baktığı halde Esther adamın göz rengini ya da saç rengini tam anlayamamıştı.

Ve ceketinin düğme deliğinde mor bir orkide vardı.

“Lilac Hill’deyiniz,” dedi Esther. “Reginald Solar’ı tanıyordunuz. Büyükbabamı tanıyordunuz.”

“Pek sayılmaz ne yazık ki. Hatta hiç tanımıyorum.”

“Lütfen sormak zorunda bırakmayın.”

“Ne soracaksınız?”

“Siz o musunuz?”

“Kim miyim?”

Esther, eğer yanılıyorsa, deli gibi görünmek istememişti, o yüzden, “Horowitz. Siz Horowitz misiniz?” dedi.

Adam gülümsedi. “Lütfen Lilac Hill’e gittiğim için beni bağışlayın. Reg taşındığı zaman evini satın almıştım.”

“Şimdi burada mı yaşıyorsunuz?”

“Evet. Aslında yatırım amaçlı almıştım ama evin içine girince, şey... Aşık oldum.”

“O zaman... neden huzurevine gittiniz?”

“Bundan birkaç ay önce bir depodan aradılar. Bay Solar’ın ailesine ulaşamamışlar, iletişim bilgisi olarak buranın adresi varmış ellerinde. Bay Solar’ın deposundaki eşyaları aldım; satılmasın ya da imha edilmesin ya da *Storage Wars* programına çıkmam istedin; aslında programı da çok beğeniyorum. Sonunda Reginald’ın nereye taşındığını bulabildim; bu gece de Lilac Hille’e uğrayıp çalışanlara size iletmesi için mesaj bırakmıştım.

Sizlerden birine ulaşabileceğimden emin değildim ama bakın buradasınız. Arzu ederseniz içeri girip bakabilirsiniz.”

“Nasıl o olmazsınız?”

“Tam olarak kim olduğumu düşünüyorsunuz?”

“Şey... Ölüm?”

Adam Esther’a şaşkınlıkla baktı. “Büyükbabanız güzel hikâye anlatıyordu herhalde, sizi Ölüm’ü tanıdığına inandırmış. İçeri gelin.”

Esther bunun aslında çok tuhaf bir cevap olduğunu düşündü, yine de içeri girdi. Ev çok tuhaf döşenmişti; Büyükanne June’un yetmiş sekiz yaşında yepyeni, modern bir daireye taşındığı ama Esther’ın “yaşlı insan eşyası” dediği türden eşyaların hepsini de eve taşıdığı zamanki gibi. Yaşlı insanların eşyaları sanki hep aynıydı: kimsenin kullanmasına izin olmayan tabaklar ve bardaklarla dolu bir dolap, iğrenç, çiçek desenli bir divan, sallanan sandalye, çiçek rafı, ağır ahşap mobilyalar, onlarca yılda birikmiş (ve artık evin içinde boş bulunan her yüzeyde gururla sergilenen) düzinelerce ıvır zıvır ve duvarları kaplayan, birbirine hiç benzemeyen çerçevelere konmuş soluk fotoğraflar.

Dolu iki valiz (eski moda kahverengi deriden; *daha fazla* yaşlı insan eşyası) ön kapının yanına konmuştu. “Bir yere mi gidiyorsunuz?” diye sordu Esther ama adam onu duymazdan geldi.

“Süt?” diye seslendi mutfaktan.

“Hayır, teşekkür ederim. Şey... soruma hâlâ cevap vermediniz.”

Adam mutfak kapısında belirdi. “Nereye gittiğimle ilgili sorunuza mı yoksa Ölüm’ün bedenlenmiş hali olduğumla ilgili sorunuza mı?”

“İkincisine cevap verebilirseniz iyi olur.”

“Ben Ölüm olsaydım ve büyükbabanız beni tanıyor olsaydı, ölürlen bir arkadaşıyla olduğunu bilmek sizi rahatlatmaz mıydı?” Esther cevap vermedi. Adam gülümsedi. “Koliler şu tarafta.”

Reginald Solar’ın deposundan alınan tüm eşyalar şimdi, bir zamanlar Florence Solar’ın dikiş odası olarak kullandığı yerde duruyordu. Bir ömrün sıkıştırılmış içeriği. Esther kutulardan bazılarına göz gezdirdi, hangilerini şimdi götüreceğine, hangilerini almak için geri geleceğine karar vermeye çalışıyordu. Sonunda sadece Reginald’ın 1970’lerden kalma, polis üniformalı bir portresini aldı; büyükbabası o zamanlar genç ve yakışıklıydı ve kötü ruhların eline düşmemiştir henüz.

Evden çıkarken, Belki de Ölüm Olan Adam salonda oturmuş sütünü yudumluyordu.

Ondan o kadar çok şeyi düzeltmesini isteyecekti ki! Babasını bodrum katından kurtarmasını. Kardeşini rahat bırakmasını. Hephzibah’a sesini vermesini. Annesinin bir defa büyük para kazanmasına izin vermesini, sonra da onu bağımlılığından kurtarmasını. Laneti kaldırmasını. Laneti kaldırmasını. Laneti kaldırmasını.

Tüm bu dileklerini söze dökmek için ağzını açmıştı ki, Esther şunu fark etti:

- Reginald Solar bu korkuyla yaşamıştı ama korkusu onu öldürmemişti.
- Dolayısıyla lanetin Eugene’in ısrarla söylediği gibi, kurgu olması olasıydı ve Ölüm –karşısında duran adam gerçekten de Ölüm’se– tuhaf bir şekilde, Solar ailesini lanetlememiş, korumuştı.

- Laneti sürdüren lanete olan inançtı ve ailelerinin lanetini canlı tutan tek kişiydi Esther.

O yüzden, adamdan laneti kaldırmasını istemek yerine ona, “Aileniz korku içinde yaşayıp ölmekle lanetlendiğine inanıyor olsaydı, hayatlarını kolaylaştırmak için onlara ne söylerdiniz? Daha az üzülmelerini sağlamak için,” diye sordu.

“Herkes ölür, derdim, korksalar da korkmasalar da ölecekler. Ve *bu* –ölüm– korkulacak bir şey değil.”

“Teşekkür ederim,” dedi Esther. “Büyükbabamın eşyalarını almak için başka bir gün geliriz.”

Gitmek üzere dönerken gördü onu. Orada, başının üzerindeki duvarda çerçevelemiş küçük bir fotoğraf asılıydı. Güneşte rengi solmuş bir Polaroid. Bir düğün fotoğrafı. Soluk pembe elbiseli, boğazında bir dizi inci olan bir kadın. Komik, eflatun smokin, beyaz ayakkabı ve fırfırlı gömlek giymiş bir adam. Ve aralarında bir adam daha vardı; kıvılcı saçlı, çilli, subay üniformalı bir adam. Reginald Solar’a çok benzeyen bir adam.

Belki de Ölüm Olan Adam Esther’ın fotoğrafa baktığını fark etti. “Düğünüm, canım sevgilimle, huzur içinde yatsın. Yüzlerin artık çok net görünmemesi ne kötü; düğünden kalan tek fotoğraf bu.” Doğru söylüyordu; yüzler net *değildi*, askerin üniformasındaki isim de öyle. Ama Esther biliyordu. Biliyordu. “Şimdi, kusura bakmazsanız, benim çıkmam gerekiyor. İyi Günler, Bayan Solar. Uçağa yetişmem gerek.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Esther yeniden.

Adam şapkasını taktı, çantalarını aldı ve gülümsedi. “Yılın bu zamanı Akdeniz güzel oluyor diye duydum.”

KIZIL KADIN

Esther son orkideyi Eugene'e götürdü; Eugene aldığı ilaçların etkisiyle Esther'ın orada olduğunu fark edemeyecek durumdaydı. Esther, Eugene'in yanında, çekyatta uyudu. Eugene sabahın ilk ışıklarıyla uyandığında Esther ona Reginald'ın öldüğünü söyledi, Eugene yeniden uykuya dalıncaya kadar bir süre birlikte ağladılar.

Esther evin kapısını açtığında Solarların evi biraz tuhaftı. Sabah saatleriydi, ortalık hâlâ tam aydınlanmamıştı ama mumlar yakılmamıştı, lambalar sönüktü. Gökyüzünde yükselen güneş ışığı pencerelerden sızıyordu ama odanın her köşesine işleyen gölgeleri kaldırmaya yetmiyordu. Esther bodrum katının kapısını açtı ve merdivenlerden indi ama orada da sadece karanlık vardı. Yanıp sönen ışık zincirleri yoktu. Durmaksızın

çalan Noel şarkıları yoktu. Esther'ın geçmişinden bir düzine fotoğraf karanlığın içinden ona gülümsüyor ve hayalet diye bir şeyin var olduğuna, bir defa daha, inandırıyordu.

Peter hastanedeydi, felç rehabilitasyon tedavisinin ilk aşamalarında idi. Babasının evi yere çeken ağırlığının yokluğunda ev sanki kökünden sökülmiş gibiydi. Ev çapasını yitirmişti. Ağaçların arasından sert bir rüzgâr esse gökyüzünde karahindiba gibi dağılıp gidebilirdi sanki.

Mutfakta, Fred'in sözde alev alıp kıvılcıma dönüştüğü yerde, tıpkı Rosemary'nin dediği gibi büyük siyah bir yanık izi vardı. Esther a) bu olayın gerçekten yaşandığından ve b) Fred *gerçekten* de cüce cinlerdense, Eugene'in hayatını kurtarmak için kendi hayatını feda ettiğinden şüpheliydi. Belki de tavşanlardan biri ödünü patlattı, o da horozların şu meşhur öfke ataklarından birine kapılıp kendiliğinden yandı diye düşündü. Yine de ahşap zemindeki yanık izinin yanında diz çöktü —etrafinı çizse aşağı yukarı bir horoz şekli elde edebilir gibi görünüyordu— ve annesinin son altı yıldır ayakta kalmalarına yardım ettiğine yürekten inandığı varlığa şükranlarını sundu.

Esther odasına gitti, yatağına oturdu ve lanetin gerçek olmasının ne anlama geldiğini düşündü. Eugene'i bu denli mutsuz edenin büyü değil, sadece depresyon olmasını. Babasını bodrum katına bağlayanın sihir değil, sadece anksiyete olmasını. Annesini kollu kumar makinelerine çekenin, bir uğursuzluk değil, sadece bağımlılık olmasını. İlk defa, ailesinin de kendisinin de kırık parçaları tamir edilebilirmiş gibi göründü gözüne; lanetler bozulamazdı ama ruh hastalıkları tedavi edilebilirdi.

Esther ayağa kalktı ve odadaki eşyalara baktı, Jonah'ın

görünmemek için arkalarına saklandığını söylediği kostümlere baktı. Amaçları bu muydu gerçekten? Yıllardır bu kostümleri insanlardan ve Ölüm'den saklanmak için giydiğini söylüyordu kendine. Bu kostümleri aslında kendisinden saklanmak için mi giyiyordu? Hayal kırıklığının, ihanetin ve acının gözyaşlarıyla yanıyordu gözleri; kendine kurduğu korku kafesini yıkmaya başladı, ipek kumaşları parçalıyor, tamamlanmamış kalıpları yırtıyordu. Sonunda elinden gelen sadece halı kaplı zemindeki renk ve kumaş yığınının üstüne çökmek oldu. Orada, yerde için için ağlarken, kâğıt ve kumaş katmanlarının altında kalan ahşabın mavi olduğunu fark etti; yıllar önce İran halılarıyla kapladığı zaman yerin mavi olmadığından neredeyse emindi. Esther yarattığı dağınıklığın birazını eliyle bir kenara çekti; yerde gidecek daha çok mavilik belirliyordu, birazı açık, birazı koyu, birazı neredeyse beyaz, birazı neredeyse siyahtı ve hepsi de her gün yüzlercesini gördüğü, tanıdığı bir şekildeydi, daireseldi.

Esther yeri kaplayan halılardan birini kaldırdı, yatağını odanın kenarına itti. Yerde, daha birkaç dakika önce yatağının olduğu yerde, biri devasa bir nazarlık çizmişti; mavi, siyah ve beyaz boyaları artık solmuştu, soyuluyordu. Nazarı uzak tutusun diye çizimin etrafına onlarca defne yaprağı yerleştirilmişti. Bazıları hâlâ tazeydi, bazıları kuru, bazıları ufalanmış neredeyse toza dönüşmüştü ve hepsinin üzerinde annesinin el yazısıyla, farklı bir dua yazılıydı.

Onu koru

Ona cesaret ver.

Bu kasabadan kaçabilsin.

Benim gibi olmasın.
Onu ne kadar çok sevdiğimi görsün.
Onu ne kadar çok sevdiğimi görsün.
Onu ne kadar çok sevdiğimi görsün.

Esther defne yapraklarından bir avuç alıp, göğsüne bastırmıştı ki koridordan gelen sesle nefesini tuttu. Kalp atışları hızlandı, zihni korkudan *kaç, kaç, kaç* diyordu ama Esther kaçmadı. *Bırak canavarlar gelsin*, diye düşündü annesinin dualarını avucunda sımsıkı tutarken. *Bırak beni alt etmeyi denesinler*.

Esther koridora çıktı; içeri girdiğinde gözünden kaçan bir şeyi fark etti. Rosemary, banyo kapısının önüne, ahşap zemine takılarını uzun bir çizgi halinde dizmişti: kaplan gözleri, safirler, kehribar yüzükler, ayak bileklerini saran nazar boncukları. Uğur ve bereket getirsin diye her yerine bozuk paralar dikilmiş, çeşitli otlarla doldurulmuş kıyafetleri düzgünce katlanmış ve takılarının yanına konmuştu. Banyodan ses geldi yine. Su dökülme sesi.

Esther kapıyı itip açtı. Rosemary, üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla, elleriyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Dizlerinde ve ayaklarının altında kan lekeleri vardı. Teninin altından kaburga kemikleri görünüyordu. Mavi damarları ağ gibi sarıyordu bedenini. Omurgasının çıkık görüntüsü korkutucuydu. Dizlerinin arasında bir kova deterjanlı su sıkıştırmıştı. Fayansların üzerinde vıcık vıcık çamaşır suyu, kan ve deterjan karışımı vardı. Esther, bileklerini kesince hayatın sessizce, şiirsel bir şekilde içinden sızacağını, bedeninin iki yanında narin göletler oluşturacağını düşünmüştü her zaman. Öyle olmuyordu. Deri bü-

tünlüğünü kaybetse de, kalp gümbür gümbür atıyor, saatte altı kilometre hızla kan pompalıyordu. Duvar da yay şeklinde kan izleri vardı. Tavana sıçrayan damlalar vardı. Eugene bu küçük odada ölmek için çok uğraşmıştı; kalbi de onu hayatta tutmak için çok uğraşmıştı.

Rosemary Esther'ın orada olduğunu, dehşet veren görüntü karşısında ahhh demesiyle fark etti.

“Yo, hayır, Esther,” dedi Rosemary, zayıf bedeni ok gibi fırlarken. Elllerinde kan vardı, dizlerinde kan vardı, az kalsın kaybedeceği oğlunun kanı. Tanrım. Zavallı kadın. “Ben yaparım,” dedi kızını banyodan çıkarmaya çalışarak. “Bunu görmem gerekmiyor. Bunu görmeni istemiyorum.”

Esther elini Rosemary'nin yanağına koydu. Parmak ucuyla kırmızı bir lekeyi sildi. “Büyükbaba öldü.”

“Ah, tatlım.” Rosemary dirsekleriyle sarılmaya çalıştı ona, kanlı elleri Esther'ın kıyafetlerine değmesin diye dikkatliydi. “Ah tatlım, çok üzgünüm.”

Esther başını annesinin omzuna koydu ve kollarını zayıf beline doladı, annesinin sözlerle ifade etmeye güç bulamadığı şeyleri hissedebilmesini umuyordu: *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.*

Yıkılmış bir şeye tutunmak çok mu kötüydü? Esther yıllardır Rosemary'i bırakıp gidebilecekken babasıyla kalmayı tercih ettiği için eleştirmişti ama onu suçlayabilir miydi? Rosemary ilk kocasını terk etmişti çünkü adam bir canavardı ama Peter hâlâ iyiydi, kibardı, merhametliydi; karşıdaki berbat durumda olsa bile, sırf bunun için kalmaya değerdi belki de.

Annesinin kendi oğlunun kanını temizlemek için yeniden

diz çöküşünü izlerken Esther kendisini büyüten kadını nihayet anladığını düşündü. Jonah bir defasında ona, herkes bir gün anne babasının insan olduğunu, bazen iyi insanlar olduklarını, bazen de olmadıklarını anlayacak, demişti. Söylemediği –Esther’in tam da o anda anlamaya başladığı– ise insanların çoğu zaman ne iyi ne de kötü olduğu, ne erdemli ne de kötücül olduğuydu, insanlar sadece insandı.

Ve bazen sevgi, verebildikleri tek şey olsa bile, yeterliydi. Öyle olması gerekiyordu.

EY KARDEŞİM

Birkaç gün sonra, Esther Reg'in cenazesinden eve döndüğünde Hephzibah oradaydı; Esther'ın yatağına yüzüstü uzanmıştı, Fleayoncé sırtına çıkmıştı ve önünde laptop açıktı. Ekranda tanıdık birileri dans ediyor, öldürücü bir kaz sürüsünce kovalanıyorlardı. Hephzibah kıkırdadı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Esther.

Heph ona doğru döndü ve kaşlarını kaldırdı. “Havalı, komik bir serseri oluşunu izliyorum,” diye işaret etti sırtarak.

Esther laptopu pat diye kapattı. “Bir daha izleme şunları. Jonah yapmamasını özellikle istediğim halde internete koydu videoları. Bu ne kadar acayip bir şey farkında mısın?”

“Videolar çok güzel.”

“Öyle olması yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Anlıyorum ama... sana zarar vermeye falan çalışmıyordu. Sana yardım etmeye çalışıyordu. Bence özür dilemesi için fırsat vermelisin ona. Açıklama yapması için,” diye işaret etti Heph. “Yapılacak en cesur hareket olur.”

“Cesaretten ne anlarsın sen?” diye patladı Esther. “En iyi arkadaşınla konuşmaya bile cesaretin yok. Sence nasıl hissediyorum bu konuda? Neredeyse benden başka herkesle konuştuğunu düşünürsek...”

Hephzibah yavaşça ayağa kalktı, çenesini sıkıyordu ve tek kelime daha etmeden odadan çıktı. “Git tabii,” dedi Esther arkasından.

Daha bir dakika bile geçmemişti ki Eugene belirdi odanın kapısında. “Ona *ne* dedin?” dedi sert bir tonda.

“Kırılacağını bildiğim bir şey.” Eugene dudaklarını sıkıyordu, burun delikleri hafifçe açılmıştı. Kimse Hephzibah’ın canını yakamazdı, Esther bile. Esther konuyu değiştirdi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Herkes nasıl hissettiğimi söylemekten *iyice* midem bulanmış gibi hissediyorum.”

“Kusura bakma.” Eugene, Esther’ın yatağının ucuna oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Esther, Eugene’in sırtını okşadı. “Bugün babamı dışarıda görmek ne garipti değil mi?” Doktorların itirazlarına rağmen, Peter babasının cenazesine katılmakta ısrar etmişti. Reginald’ın eski örgü şapkasını ve okuma gözlüklerini takmıştı, Esther’la Rosemary dönüşümlü olarak tekerlekli sandalyesini itmişti.

“Güzeldi,” dedi Eugene. “Büyükbaba öldüğü için tüm gün çok üzgün olmam gerekirdi biliyorum ama tüm olanlar bir şe-

kilde... normal hissetmemi sağladı. Çok uzun zamandır ilk defa.”

“Yeri gelmişken, bence terapiyi tekrar denemek iyi bir fikir olabilir ama bu defa gerçekten *dene*, insanların ödünü koparmak için gitme yani. Bacağının kırılması gibi bir şey bu, biliyorsun değil mi? Üstüne basmaya devam ederken iyileşmesini bekleyemezsin.”

“Batıl inançlarıyla meşhur Esther Solar mı ruh hastalıklarının varlığını kabul ediyor, lanetlenmişim gibi davranmıyor?”

“Kes sesini.”

Eugene saçlarını şöyle bir düzeltti. “Kimseyle konuşmak istemiyorum gerçekten.”

“Umurumda değil. Bacağın kırılıyorsa ve hastaneye gitmek istemeseydin seni zorla götürürdüm.”

“İnsanlar akıl hastası olduğumu bilsin istemiyorum, tahmin edersin.”

“Ah canım benim. Sen veteriner neşteriyle bileklerini kes-tin ya. Bence o dediğin için biraz geç kaldın.”

Eugene kahkaha attı. “Mümkün değil. Bence problemli sanatçı hikâyesini anlatarak yırtabilirim. Ne yaptıysam *sanatım için* yaptım.”

“Harika! Efsanevi gizemin daha da büyür hem. Cadı oğlan o kadar ızdırap çekiyordu ki, bir gün daha yaşamayı kaldıramadı. Okuldaki kızların sana âşık olma oranları muazzam artar.”

“Off. Tam da ihtiyacım olan şey. Cadı Oğlanın Maceraları, Bölüm Bir, kahramanımız bu bölümde kendi zihninin ölümcül saldırısında hayatta kalıyor.”

“Baksana, aslında çok iyi fikir. Depresyondaki bir süper

kahraman hakkında bir mizah dergisi yayınlayabilirsin internette. Ruh sağlıkları iyi olmadığında süper kahramanları kim kurtarsın, değil mi?”

“Bu... çok kötü bir fikir sayılmaz.”

“Yani, ben de internette ünlü sayılırım zaten. Seni kanalıma eklemlerim.”

“Bir dakika, devam edecek misin sen?”

“Şaka yapıyorum.”

“Bak şimdi, internette mizah dergisi yayınlayacak olsaydım, tanıdığımız cazip bir genç sanatçıya danışabilmek işime yarardı.”

“Sen onunla arkadaş olabilirsin. Ama bana ihanet etmeyeceğine söz verip sözünü tutmadı, onu affedemem.”

“Esther.”

“Ne?”

“Yani... seni başkasıyla aldatmış ya da kendini öldürmüş ya da sana vurmuş ya da altı tane kızı kaçırıp bodruma kapamış falan da değil.”

“Son dediğın doğrulanmaya muhtaç.”

“Bodrum katta kızlar var mı diye kontrol etmedin mi? Bir gün *çok acayip* aydınlanacaksın! Her zaman bodrum katı kontrol et!”

“İhanet ihanettir, Eugene.”

“Öyle mi? Hatırlıyor musun, yedi yaşında falandık, Büyük-babalara gitmiştik de Büyükanne çok sevdiği pahalı bir tabağı misafir odasındaki yatağın altında kırılmış bulmuştu?”

“Evet, bir şekilde beni suçlamışlardı, nasıl kırıldığına dair en ufak fikrim yoktu aslında.”

“Ben kırmıştım. Suçu sana attım. Kırdığını gördüğümü söyledim.”

“*Küçük pislik seni.* O yüzden o gün yüzmeye göndermediler beni.”

“Al bakalım,” dedi Eugene ellerini birbirine vurarak. “Jonah da ben de sana karşı ihanet ettik.”

“Sen benim kardeşimsin. İkisi farklı.”

“Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.”

“Onu da seviyorsun.”

“Seni konuşmak istiyorum ben, onu değil!”

“Doğru ama değil mi? Onu seviyorsun.”

“Eugene.”

“Peki, peki. Belki de düşündüğüm kadar büyük bir duygusal gelişme olmamıştır.” Eugene ayağa kalktı ama gitmeden önce eğilip Esther’ı alnından öptü. “Bir gün bir terapistle gidip...” Eugene oflayıp başını iki yana salladı. “Siktir, bu zormuş baya. Bir terapistle gidip, ‘Merhaba, ben Eugene ve her yanı kırık içindeki zihnimi alçıya aldırmaq istiyorum çünkü sık sık intihar düşüncesine kapılıyorum,’ diyebilirim, sen de onu affedecek kadar cesur olacaksın. Anlaştık mı?”

“Düşüneceğim.”

“Hayatımıza aldığımız herkesin bizi incitmeye gücü vardır. Bazen incitirler bazen incitmezler ama bu bizim ya da gücümüzün bir yansıması değildir. Seni inciten birini sevmek seni zayıf yapmaz.”

“Seni inciten birinden ayrılmamak *yapar* ama.”

“Tanrım. Bunu aile içi şiddet mağduru birine söylemeyi dene. Ona kaçıp gitmediğin için korkaksın demeyi dene.”

“Bu farklı, sen de biliyorsun.”

“Anlıyorum. Bunca yıl gitmediği için annemin zayıf olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Babamı terk etmesi gerekirdi diye düşünüyorsun, ilk kocasını terk ettiği gibi.”

“Evet.”

“Bazen kaçarsan cesur olursun. Bazen kalırsan cesur olursun. Aradaki farkı bilmek önemli. İkimiz için de önemli herhalde.”

Esther daha önce hiç böyle düşünmemişti. “Birileriyle konuşacaksın yani?” dedi.

“Bir şartla.”

“Onu hayatıma geri alamam. Daha değil. Hazır değilim.”

“İstemiyorsan seni elin adamıyla barışmaya zorlayacak değilim. Bektan bir kardeş sevgisi olur o. Sen önce gelirsın, her zaman.”

“O zaman şartın ne?”

“Sen de benimle geleceksın.”

“Terapiye mi? Eugene, ben gayet ...”

“İyi misin? Sağlıklı mısın? Stabil misin? Mutlu musun?”

Eugene başını iki yana salladı. “Listeni kullanarak ilerlemeye çalışmanın sana yardımı oluyor, biliyorum ve korkularından bazılarıyla yüzleştğin için de acayip cesur buluyorum seni. Ama bence başa çıkabilmek için uydurduğun teknikler yeterli değil. Benim fazlasına ihtiyacım varsa, senin de var. Benimle gel.”

Esther dışarıdan baktığında terapinin Eugene’e iyi geleceğini, en doğru şey olduğunu net bir şekilde görebilmesine

rağmen, birden Eugene'in neden gitmek istemediğini anlamıştı. Hiç tanımadığı birinin karşısına geçip oturma ve içini dökme düşüncesi, terapistin mesaj alabilmek için hayvanların iç organlarını kurcalaması gibi, Esther'ın içini kurcalaması düşüncesi... tüylerini diken diken ediyordu. Tüm duygularını görebileceği, sınıflandırabileceği, kontrol edebileceği ve ortalığa saçılmamasını sağlayabileceği yerde, içinde saklamayı *seviyordu*.

Ama Eugene'in gitmesini istediği için, gitmeyi kabul etti. Eugene'in gitmesine *ihtiyacı vardı*. Hayatı Eugene'in varlığını sürdürmesine bağlıydı.

“Sevginin tehlikeli olduğunu düşünüyorsun, biliyorum. Ama sana bana bakıyorum ve bir tehlike görmüyorum.”

“Gerçekten? Beni perişan etme kapasiten herkesten fazla çünkü. Seni severek sana o kontrolü verdim, sen de gittin kendini öldürmeye çalıştın. Neden bir başkasına da beni o kadar incitebilecek gücü vermek isteyeyim?”

“Konu da bu işte. Seninle hiç ilgisi yoktu. Belki de aşk düşündüğün gibi bir zehir değildir. Belki insanlar hata yapıyordur sadece. Belki bizi incitseler de onları affetmemize değer.”

“Offf. Bir dahaki sefere neşteri biraz daha derine vur ey can sıkıcı bilge.”

“Bana böyle şeyler söyleyemezsin, duygusal açıdan çok hassasım,” dedi Eugene sırtarak. “Gideyim de memleketin en ucuz terapistini bulayım, bize bir randevu ayarlayayım.” Eugene laptopu açtı ve yere, Esther'ın önüne oturdu. *Korkunç Kâbuslar Listesi* YouTube kanalı açıktı. “Şimdi, *gerçekten* korktuğun bir şey yapma zamanı.”

38

ESTHER'IN GEÇMİŞİNİN

HAYALETLERİ

Reginald'ın cenaze töreninin ve sonrasında küllerinin dökülmesinin ertesi günü, Little Creek açıklanamayan bir şekilde kurumaya başladı. Bir hafta geçmeden su çekilip yer altı su kaynaklarına karışmıştı ve nehir yatağı Bowen kardeşlerin öldürüldüğü zamanki gibi kupkuru kaldı. Kızların cesetlerinin kalıntıları Reginald'ın ölümünden iki hafta sonra, Reginald'ın onları ilk bulduğu yerin epeyce yakınında bulunduğunda, ikisinin de göğüs kafeslerinde yabani orkideler bitmişti.

İçinde Reginald Solar'ın olmadığı bir dünyada yaşamak Esther'a tuhaf geliyordu. Ölüm bilimsel anlamda (atomların yeniden dağıtılması vs.) ve felsefi anlamda (sonsuz kadar ya-

şayacak bir şeyin –Ölüm Meleğinin nefret ettiği deniz anaları gibi– değerinin olmaması) çok mantıklıydı ve Esther doğal ve gerekli olduğunu da anlıyordu ama büyükbabasının artık bir *bedeninin* olmadığı, onu *o* yapan beyninde artık elektrik sinyallerinin çıkmadığı tartışmasız gerçeğini kabullenmek... mantıklı gelmiyordu. Esther zeki ve (çoğu zaman) mantıklı bir insandı ve hâlâ büyükbabasının öylece... *gitmiş* olmasının *nasıl* mümkün olabildiğini anlayamıyordu.

Ve sonra *kendisinin* de ölecek olduğu düşüncesi... O başlı başına panik atak konusuydu.

Esther böylece, söz verdiği gibi, Eugene’le terapiye gitmeye başladı. Ucuz olsun diye bir saatlik bir seansı paylaşıyorlardı; elli dakikasını Eugene kullanıyordu çünkü onun daha çok ihtiyacı vardı. Son on dakika da Esther’ındı. Terapist, Dr. Claire Butcher*, hiç de Esther’ın beklediği gibi değildi. Bir kere, adının düşündürdüğü gibi, eli baltalı bir caniyeye hiç benzemiyordu. İkincisi, Esther tek bir seanstan sonra Eugene’e şizofreni ya da kronik depresyon tanısı koyacağını ve dünya kadar sakinleştirici yazıp hastaneye yatıracağını düşünmüştü. Aksine, dinliyordu daha çok. Bazen Eugene’e başa çıkma stratejilerinden bahsediyordu –nefes alma egzersizleri, hava kararmaya başladığında dinleyebileceği podcast kayıtları, meditasyon videoları, bu yaklaşımlar işe yaramazsa reçeteli ilaçları deneme seçeneği– ama hiçbir zaman zorlayıcı davranmıyor ya da sinirlenmiyor ya da küçümseyici konuşmuyordu. Birlikte ışıktan kesme planları geliştirdiler ve –çok şaşırtıcı ama– Eugene bu planları denemeye başladı. Her gece elektrik düğmelerinden

* Kasap. (ç.n)

birindeki bandı çıkarıyordu. Her gece önceki gece yaktıklarından bir mum az yakıyordu. Bu hızla belki yıllar sürecekti ama korku karşısında kurduğu kendi koruyucu bendini yıkıyordu ve boğulmuyordu. Kendi kendine yüzmeyi öğreniyordu.

Esther, Dr. Butcher’a önemli herhangi bir şey söylemedi. “Ben sadece Eugene için geliyorum,” dedi ilk hafta. Ama Eugene Esther’ın kıvrımasına izin vermeyecekti. Dr. Butcher’a Esther’ın anlatmayı reddettiği her şeyi anlattı: lanet hakkında, Ölüm hakkında, Jonah hakkında, liste hakkında, büyükbabaları hakkında, hatta bazen hayatını listeler halinde düzenlemesi hakkında her şeyi. Her şeyin üstünden geçmesi Eugene’in iki haftasını (aslında teknik olarak sadece yirmi dakikasını) aldı ve Eugene anlatmayı bitirdiğinde Dr. Butcher Esther’la da bazı taktikler üzerinde çalışmaya başladı; ona anksiyetesi ve yas süreci ve internette görüntülerinin olması gerçeği karşısında düştüğü dehşet konusunda yol gösteriyordu.

Dr. Butcher aynı zamanda “bağlanma korkusundan” ve Esther’ın yakınlaştığı insanlarda kusurlar bularak “gelecekte yaşayabileceği acıları azaltma” çabasından da bahsediyordu. Bu kişilerden uzak durmak için bahaneler bularak, yakınlaşmaktan ve derin herhangi bir bağ kurmaktan kaçınarak, duygusal sağlığını koruyabilmek için kendi duygularına engel koyarak kendisini acıdan olduğu kadar, hayatın kendisinden de izole etmiş oluyordu.

Esther bunun çok mantıklı bir davranış olduğunu düşünüyordu. Dr. Butcher ona katılmıyordu. Bu nedenle, Esther’a anksiyetesini ve korkularını kontrol edebileceği üç adım sundu:

1. Anksiyeteyi dışsallaştır

Yapılacak ilk şey anksiyetesini kendisinden ayrı bir şey olarak, dünyanın en kötü, en rahatsızlık verici evcil hayvanı (Fleayoncé dışında) gibi görmektir. Esther anksiyetesini siyah, yamuk yumuk bir yumru olarak görmüştü; yumrusunun sağından solundan rastgele dişler ve saçlar fıskırıyordu. Derisi kaygan zifttendi ve ağzında sivri kürdan dişleri vardı. Ayrıca bir greyfurt kadardı ve minik yarasa kanatlarını tam olarak nasıl kullanacağını çözemiyordu, dolayısıyla öfkeyle sürekli duvarlara çarpıyordu. Anksiyetesine Gertrude adını verdi. Gertrude ne zaman Esther'ın kulağına çok şişman ya da çok çirkin olduğunu ya da insanların onu yargıladığını ya da öleceğini ya da yeterince zeki olmadığını ya da yeterince cesur ya da yeterince iyi olmadığını fısıldasa, Esther onu eliyle kovalıyor ve çekip gitmesini söylüyordu.

2. Düşünme hatalarını düzelt

Bu biraz daha zordu. Beyni ona kesinlikle, yüzde yüz tsunamide öleceğini ya da yatak odasının penceresinde dinozorların olduğunun tartışmaya bile açık olmadığını ya da uykusunda bir dağ aslanının, kesinlikle, hiç şüphesiz onu yiyeceğini söylüyorsa, bunlar düşünme hatalarıydı çünkü bunların a) gerçekleşmesi olasılığı yoktu, b) *gerçekleşmesi durumunda* sonuç felaket olmayabilirdi ve c) *gerçekleşmesi ve felaket* olması durumunda da, Esther kendini şaşırtabilir ve dinozorun kıcına tekme falan atabilirdi. Anksiyete Esther'ı ele geçirdiğinde ve algıladığı tehdit karşısında bedenine adrenalin pompalamaya başladığında, bu adımları uygulaması zor oluyordu ama uyguladıkça kolaylaştı.

3. Maruziyet

Korkuyla yüzleşmede hedefimiz, dedi Dr. Butcher, korkuyla gerçekten yüz yüze gelmek. Korkmamayı beklemek değil, korkularımızı aramak ve onlarla kafa kafaya gelmek. Esther bunu zaten biliyordu tabii ki; aylardır tam olarak bunu yapıyordu. Ama sonra Dr. Butcher ona YouTube'daki videolarını izlemenin iyi olabileceğini söyledi. Eğer izlemezse, var olduklarını bilmek zihninde büyüyecek ve karanlıklaşacaktı, o zaman videoları ardında bırakamayacaktı.

Esther videoları izlemedi. Jonah'la konuşmadı.

Birkaç ulusal gazetede Little Creek'de yaşanan tuhaf olaylara yer veriliyor ve bir süre önce hayatını kaybeden Reginald Solar, Bowen kardeşlerin çözüme kavuşturulmamış cinayetleri nedeniyle adalet sisteminin başarısızlıklarından biri olarak eleştiriliyordu. Esther gazetelerden haberleri kesti ve Reg'in defterine, Örümcek Adamla ilgili eski haberlerin ve küvetinde boğularak ölen bir adam hakkındaki tuhaf, alakasız görünen bir haberin yanına koydu.

Tek bir korkuyla bile yüzleşmeden dört hafta geçmişti.

Geçen bu sürede Esther, Reginald Solar'ın portresini, şimdi Reg'in eski evinde yaşayan isimsiz adamdan, Esther'ın yüzünü şimdiden unuttuğu adamdan aldığı portreyi, yeniden çerçeveletmeye karar vermişti. Camla fotoğrafın arkasına küçük, kare şeklinde bir başsağlığı kartı konmuştu; kart suda kaldığı için buruşmuştu, dalga dalgaydı. İçinde sadece bir isim yazılıydı

ve yazının mavi mürekkebi akmıştı. Yazıyı çözmek çok zordu ama Esther *Arthur Whittle* yazdığından oldukça emindi. İnternette ismi aradı ama alakalı olabilecek hiçbir şey bulamadı.

Ardından, Jonah Smallwood sonrası dördüncü pazar günü geldi. Esther bir aydır listesine bakmamıştı ama listeyi artık o kadar iyi biliyordu ki bakmasına gerek yoktu. Bu haftanın korkusu –29/50– hayaletlerdi. Jonah bugün için ne planlardı acaba diye düşündü. Jonah’ı düşünmek, ne kadar acı verse de, sıklıkla yaptığı bir şeydi.

Esther işten eve gece yarısından önce geldi. Eugene ve Peter’in tedavi masraflarında Rosemary’e yardımcı olmak için yakınlardaki bir 7-Eleven’da çalışmaya başlamıştı, annesinin kumar makinelerinden elini eteğini çekmesini şart koşmuştu. Anlaşmaları şu ana kadar yürüyor gibi görünüyordu. Rosemary’nin arabası, Peter’in kendini bodrum kattan salıverdiği günden beri her gece olduğu gibi, evin önünde idi. Esther her gece çalışmayı ya da derslerinden geri kalmayı ya da her vardiyanın sonunda zonklayan topuklarını umursamıyordu: ailenin bir arada olması için hepsine değdi.

Loş ışıklarla dolu ev sessizdi. İnsanın hatırladığı tek şey ışık olduğunda, eve gelip bu loşlukla karşılaşmak garipti. İlk işi, her gece olduğu gibi, Eugene’i kontrol etmek oldu. Cenaze törenlerindeki andıran yatağının etrafı hâlâ lambalarla çevriliydi, yıllarca olduğu gibi ama gözlerini uyku maskesiyle kapatmıştı ve uyuyor gibiydi. *Gece vakti.*

İkinci iş olarak küçük takolardan oluşan yemeğini ısıtmak için mutfığa yöneldi; Fleayoncé merdivenlerin başında oturmuş, ikinci kata çıkan son basamağa gözlerini dikmiş, kuyruğunu sallıyordu.

“Fleayoncé, yapma şunu, sevimsiz şey,” dedi. Evcil hayvanlar ve çocuklar işte bu yüzden ürpertici olabiliyordu; görmemeleri gereken şeyleri görüyorlardı. Kediye alıp mutfığa götürdü ve tezgâha oturttu ama Fleayoncé aşağı atladı (kendini pat diye yere bıraktı aslında) ve tekrar merdivenin başına gitti. Esther kedinin peşinden gitti ve gözlerini nereye diktiğine baktı: Esther’ın çocukken kullandığı yatak odasının kapısına bakıyordu.

Kediye tekrar kucakladı. “Ciddiyim,” dedi kediye. “Yapmaman gerek.” Fleayoncé sadece miyavladı, sesi bir kedininkinden çok keçiye benziyordu. Sonra, üst katta ahşap zeminde bir gıcırta duyuldu, Fleayoncé tısladı ve hızla kıvrılıp Esther’ın elinden kurtuldu.

Yukarıda biri vardı.

Esther polisi aramayı düşündü ya da belki papazı ya da belki evi yakabilirdi. Ama bir şey onu çağırıyordu, haftalar önce çıktığı yamaçta olduğu gibi. Yukarıdan bir şey *evet, evet, evet* diye fısıldıyordu.

İlerle, dümdüz git, bilinmezin içine.

Korkuyla yüzleşmede önemli olan, diye hatırlattı kendine, korkuyla gerçekten *yüz yüze gelmektir*.

Yer yine gıcırdadı. Sanki biri yürüyordu. Esther telefonunun kilidini açtı, kamerayı açtı ve kaydetme tuşuna bastı.

“Neden düşük bütçeli, buluntu film tarzında bir korku filmi çekiyormuş gibi hissediyorum acaba?” dedi kameraya. “Pekala, şimdi, yukarıda bir şey hareket etti. Çoğu evde bu normal sayılırdı ama benim evimde yaklaşık altı yıldır kimse üst kata çıkmadı, dolayısıyla, gerçekçi davranacak olursam, yukarıdaki muhtemelen bir ruh. Gidip bakalım.”

“Ben Esther Solar ve bu da anlaşılan ‘29/50: hayaletler’ bölümümüz.”

Basamaklardaki atık mobilyalar o kadar uzun zamandır orada duruyordu ki bütünleşmeye başlamışlardı. Esther yığının arasından bir yemek masası sandalyesini çekmeye çalışınca uzayan bir sarmaşık dalının sandalyeyi sardığını ve sımsıkı tuttuğunu gördü. Eşyaların arasından geçmekten başka yol yoktu. Neyse ki o artık hem a) usta bir mağaracıydı hem de b) merdivenlerde yaşayan, et yiyen insansı troglofauna olmadığından emindi. (Olsaydı kesin şimdiye kadar Esther’ı yemiş olurdu.) Dolayısıyla, Esther yığının içinde, bir alışveriş arabasıyla gardırobun arasında bir boşluk buldu ve tırmanmaya başladı. Birkaç dakika sonra Fleayoncé ona katıldı; kedi patilerinin üzerinde yerinde sayıyor, sonra döküntülerin arasından şaşırtıcı bir çeviklikle geçiyor, son on yılın yarısında bu döküntü yığnında yuvalanmış sıçanları ya da yarasaları ya da diğer yaratıkları korkutup kaçırıyordu.

Esther sonunda karanlık merdiven sahanlığında, boşluğa çıktı ve ışığı yakmayı denedi. Lambadan öfkeli bir vızıltı sesi yükseldi, uykusundan uyandırılmış bir arı gibi, sonra da ampul patladı.

Üst katta dünya ince bir toz tabakası altında korunmuştu, zamanın içinde donmuş, geçmiş bir dönemin portresiydi. Esther anne babasının odasının kapısını itip açtı, Peter hayatlarından kaybolmadan önce bu odada birlikte kalıyorlardı. Babalarının bodrum kat tarafından yutulduğu günkü gibi duruyordu: yatak düzgünce toplanmıştı, elektrik düğmeleri bantlanmamıştı ve annesinin takıları –uğur getirdiği için değil, güzellikleri için

taktığı takılar— şifonyerin üzerindeki metal bir kutudan taşıyordu. Tüm kıyafetleri hâlâ dolapta asılıydı; hiçbirinin astarına para dikilmemişti ya da ceplerinde bitki soğanları çürümüyordu. Küçük banyonun boyası yarın kalmıştı: koruyucu örtü yerdeki seramiklerin üzerindeydi hâlâ ve bir köşede açılmayı bekleyen bir kutu boya duruyordu. Kişisel eşyaları ya da fotoğrafları almaya bile vakit olmadan, hızla boşaltılmış bir yerin havası vardı. Gerçekten de öyle olmuştu.

Rosemary gecenin bir vakti tir tir titreyerek, ter içinde uyandırmıştı onları; hayaletlerden bahsediyordu. Eugene ve Esther'ı pijamalarıyla, hızla aşağıya indirmişti ve üçü birlikte merdiveni tıkamaya çalışmışlardı. Mutfakta yere serpilen tuzdan bir dairenin içinde, yerde uyumuşlardı. O zaman öyle hissetmemişlerdi ama sonun başlangıcındaydılar.

Sonra Eugene'in odası geliyordu. Oyuncaklarla ve kitaplarla ve posterlerle öylesine doluydu ki Esther'm kalbi burkuldu. Bir çocuk odasıydı önünde duran. Normal bir çocuğun odası. Bazen, daha altı yıl önce Eugene'in normal bir oğlan çocuğu olduğunu hatırlamak bile zor oluyordu.

Sondaki Esther'm kapısıydı. Esther kapıyı açtı ve içeri girdi; üzerinden kristaller sallanan beyaz bir lambayı yaktı. Fleayoncé Esther'ın ayaklarının arasında slalom yapıyordu. Burası küçük bir kızın odasıydı. Neredeyse şok edici ölçüde “kız” odası. Nevresimde peri resimleri vardı, büyükbabasının yaptığı kocaman bir bebek evi ve bir sepet dolusu oyuncak vardı; çoğu Barbie ve başka oyuncak bebeklerdi ve annesinin yanına almasına izin vermediği günde bile bunlarla oynamak için artık fazla büyüktü. Yatağında peluş yastıklar, duvarlarında “Love

Story” döneminden Taylor Swift posterleri vardı. Etraftaki kıyafetler o kadar ufak ve o kadar pembeydi ki, Esther’ın bunları giymiş olduğuna inanmak zordu.

Ama nefesini kesen, komidinin üzerindeki fotoğraf ve hemen altında duran elle çizilmiş kart oldu. Esther çerçevedeki kalın toz tabakasını eliyle sildi. Çilli ve solgun haliyle, kafasının tepesine kondurduğu alev kırmızısı şapkasıyla ortada duruyordu. Hephzibah solundaydı; sekiz yaşındayken de şimdi olduğu kadar soluk ve hayalet gibiydi. Ve Esther’m sağında Jonah duruyordu, arsız arsız gülüyordu. Üçü kollarını birbirlerinin omuzlarına atmıştı.

Kart tam hatırladığı gibiydi: kabataslak çizilmiş iki parça meyve resmi vardı; armut da olabilirdi, üzüm de, hatta avokado bile olabilirdi. *Bir elmanın iki yarısıyız*, yazıyordu altında.

Belki de Rosemary haklıydı. Belki de üst katta gerçekten hayaletler vardı.

DÖRT ADIMDA YAKIN**ARKADAŞININ, HOŞLANDIĞIN****KİŞİNİN İHANETİNİ ATLATMA**

BİRİNCİ ADIM. En yakın sessiz arkadaşınla barış.

Pazartesi sabahı okula gitmeden önce zili çalan Esther'a kapıyı Malka Hadid açtı. Kocas, Daniel, bir defasında karısının adının İbranicede "kraliçe" anlamına geldiğini söylemişti; Esther çok isabetli bulmuştu. Malka'nın öyle bir güzelliği vardı ki, başka bir âlemden geliyormuş gibi görünüyordu, masal kitaplarından çıkmış bir peri kraliçesi gibi. Gözleri benzersiz bir kehribar rengindeydi ve saçları açık kahverengi bir perde gibi göğsüne düşüyordu. Baştan aşağı Hephzibah gibiydi, sadece

daha dolgun ve daha canlıydı, sanki sıcaklığı ve satürasyonu artırılmış gibiydi.

Malka kollarını göğsünde kavuşturdu, Esther’a cevap bekleyen gözlerle bakıyordu. “Kızımın dört haftadır neden kimseyle konuşmadığını biliyor olabilir misin acaba?” dedi İsrail aksanıyla, aslında daha çok Fransızcayla karışık Arapçayla karışık İsrail aksanı gibiydi çünkü Malka dört dili akıcı olarak konuşuyor, üç dili daha iletişim kurabilecek kadar biliyordu.

“Benim payım olabilir,” diye itiraf etti Esther.

Malka iç geçirdi. “İçeri gel. Heph odasında.”

Esther’ın odası sıkış tepiş bir müzeyse, Hephzibah’ın odası çılgın bilim insanının laboratuvarı gibiydi. Amcası Tel Aviv’de yaşayan ünlü bir fizikçiydi ve –Heph’in bilime olan ilgisini düşünce– her ay Bunsen brülörleri ve teleskoplar ve mikroskoplar ve fosiller ve hakemli dergi aboneliklerinden oluşan paketler göndermeye başlamıştı. Bir de büyük, biraz da ürpertici bir Albert Einstein büstü göndermişti. Tavandan gezegen maketleri sarkıyordu ve bir duvar tamamen Heph’in en sevdiği IV. Nesil nükleer reaktör, Transatomik WAMSR (düşük atık özellikli erimiş tuz reaktörü) hakkında makalelere ve görsellere ayrılmıştı; Esther bununla ilgili gereğinden fazlasını biliyordu.

Hephzibah yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve çenesi gergindi. Küçük çocuk hallerinden beri birbirlerini görmeden geçirdikleri en uzun süreydi bu ve Heph’i görmek bile Esther’da hödük gibi davranıldığı için kendine vurma isteği doğurmuştu.

İnsan bir ev olsa, temelini Eugene ve Heph’le yapardı.

“Hephzibah,” diye söze başladı Esther ama Heph elini kaldırıp susturdu onu.

“Köşede dur,” dedi işaret diliyle.

“İzin ver...” diye bir girişimde daha bulunsa da Heph ağzına fermuar çekiyor gibi yapıp susmasını işaret etti bir defa daha.

“Köşeye. Git. Dedim,” dedi tekrar işaret diliyle, her hareketi abartılıydı.

“Özür dilemeye çalışıyorum burada.”

Hephzibah homurdandı, yatağında kendini geriye doğru attı ve Esther’a, yüzüne bakmadan, işaret diliyle, “Sussana orospu. Konuşmaya çalışıyorum şurada. Git şu siktiğimin köşesine!” dedi. Esther o zaman her şeyin yoluna gireceğini anladı. İkisinin işaret dilinde öğrendikleri ilk kelimeydi orospu; ortaokuldayken o kadar sık kullanıyorlardı ki evcil hayvanlarının adı gibi olmuştu.

“Orospu,” diye cevap verdi Esther işaretle, sırtarak.

Heph başını kaldırıp baktı, ciddi yüz ifadesi bozuluyordu. “Orospu.”

“Orospu.”

Hafif bir gülümseme belirtisi. “Orospu.”

“Söylediklerim için gerçekten çok özür dilerim. Biri istiyor diye korkunun düğmesine basıp kapatamayacağını herkesten iyi biliyorum. Ne gibi davrandım? Dur bekle,” –Esther yeniden işaret diline geçti– “orospu.”

Heph başıyla onaylıyordu. Dudaklarını yaladı. Başıyla Esther’a kapıdan çıkmasını, koridorda durmasını işaret etti.

Esther söyleneni yaptı, sonra Heph’in kalkmasıyla gıcırdayan yatağın sesini ve kapıya doğru yürürken parkeden çıkan sesleri duydu. Birkaç dakika boyunca sadece Heph’in diğer

tarafıta nefes alıp verişinin sesini duydu, sonunda kapıdan uzanan eli koridorda belirdi. Esther o eli tuttu. Sıktı.

“Aslında haklı sayılırdın,” dedi Heph sonunda, sessizce, kapının diğeri tarafında, köşeden. İşaret etmedi. *Söyledi. Sesli.*

“O duyduğum... *senin sesin mi?* Aman Tanrım, Hephzibah, onca yıldır hiç konuşmamana şaşmamak lazım. Sesin korkunç!”

“Orospu,” dedi Heph kıkırdayarak; Esther onu koridora çekti ve kısa ama sımsıkı sarıldı.

İKİNCİ ADIM. Şu lanet videoları izle artık.

Hephzibah’la barıştıktan sonra Esther, nihayet, Dr. Butcher’ın tavsiyesini dinlemenin ve Jonah’m kanalım izlemenin zamanının geldiğine karar verdi.

Okuldan sonra birlikte Heph’in evine döndüler. Malka ve Daniel Hadid çalışma odalarında bir haber üzerinde çalışıyorlardı (İstanbul’da korkunç bir intihar saldırısı olmuştu, Ölüm yine epeyce meşguldü), o yüzden ev onlara kalmıştı. Heph salonda projeksiyon cihazını çalıştırdı, sonra birdenbire Eugene beliriverdi; annelerinin etrafında pervane olmasına daha fazla tahammül edemediğini söylüyordu ki bu Solar çocuklarının herhangi birinden duymayı hiç beklemeyeceğiniz bir şeydi.

Hep birlikte ekranın karşısına, (son derece düzgün kaplanmış) divana oturdular; “1/50” ekranda, oynatılmaya hazır bekliyordu.

“Tamam, yapalım şunu,” dedi Esther ama Heph fareyi hareket ettirdiği anda fikrini değiştirdi. “Hayır, dur, bekle.” Sonra

odanın içinde on dakika dolaştı; bilinçaltından videoyu izlemesini sağlayacak hareketi bekliyordu.

İstediğin her şey korkunun diğer tarafında, diye hatırlattı kendine.

Esther, bittiğinde daha iyi hissedeceğini biliyordu. Geçen bir ayda, Dr. Butcher'ın dediği gibi, videolar beynini deşiyordu ve görmezden gelmeye çalışmak yaptığı her şeye irin sızdıran bir enfeksiyon gibiydi.

Hareket gelmedi. Esther'la çalma tuşu arasında fiziksel bir engel, kuvvetli bir güç alanı, daha önce sadece bir defa deneyimlediği türden bir korku vardı sanki. Esther oynatma tuşuna basamadı, o yüzden ekranı aşağıya doğru kaydırmaya başladı. Hephzibah anında durdurdu onu.

“YouTube yorumlarını okumayı istiyor musun gerçekten?” dedi işaret diliyle. Sonra, sanki konuşabildiğini aniden hatırlamış gibi, “Bunu kendine yapmayı gerçekten istiyor musun?” dedi.

“Yorumlar ne kadar kötü?” Tabii ki kötü olacaktı. Tabii ki dünya ondan nefret edecek, onu yargılayacak, ona isimler takacaktı.

“Bilmiyorum. Bakma zahmetine bile girmedim.”

Esther ekranı kaydırды ve “1/50: ıstakozlar” videosuna bırakılan yorumları okumaya başladı.

Bu kıza bayılıyorum!

Bu kaltakta harbi taşak var

Tanrım, çok gergindi. Ter içinde kaldım. Yürü be Esther!

İnsan istakozdan neden korkar? Salaklık

Ona fobi deniyor geri zekâlı

Esther'da deli cesaret var

Kazlarla olan videodan geliyorum. Ekranın karşısında ha siktir diye bağırdım resmen

Istakozlardan "nefret ediyorum". İĞRENÇ. Esther cesur yürek

DAHA DAHA DAHA DAHA DAHA gelsin lütfen

Öğgyk, iğrençler, Yaratık'ta insanın suratına yapışan şeylere benziyorlar

50/50 de yayınlandıktan sonra ne yaparım bilmiyorum

Bu videoların nesini seviyor insanlar, anlamıyorum?

Seyrederken bile anksiyetem tuttu

Bu saçmalığa tahammül edemiyorum. Bu videoların hepsi kurgu

Bunların kim olduğunu bulabiliyor muyuz?

Ben varım

Ama yorumlar arasında açık ara en popüler olanı şuydu:

Merhaba Esther. İnternette herhangi bir yabancı olduğumu ve seninle hiçbir zaman bir araya gelmeyeceğimizi biliyorum ama bu kanal için sana teşekkür-

kür etmek istedim çünkü kızımın hayatını değiştirdi. Kâbuslar'dan önce ciddi sosyal anksiyetesi vardı ve okulda zorbalık görüyordu. Videolarını izledikten sonra kendisi de bir liste hazırlamaya karar verdi. Şimdiye kadar yılan, örümcek ve hatta toplum önünde konuşma korkularıyla yüzleşti (sınıfında senin kanalın hakkında bir sunum yaptı; bugüne kadar panik atak geçirdiği için sınıf sunumlarından muaf tutulması için dilekçe yazıyordum). Bana sınıfın önünde ayağa kalkıp, bu derece tutkuyla bağlandığı bir şey hakkında konuşabildiğini söylediğinde ağladım. Hayatı boyunca yapabileceğini düşünmüyordum. Sana cesaretin için tüm kalbimle teşekkür ederim derken yalnız olmadığımı biliyorum; benim için anlamını tahmin edemezsin.

Kanalı beğenen pek çok kişi vardı. Duygusal annenin mesajına cevap yazan ve benzer şeyler anlatan pek çok kişi vardı. Oğulları, kızları, erkek kardeşleri, kız kardeşleri, kendileri; *Korkunç Kâbuslar Listesi* virüs gibi cesaret saçmıştı. Bulaşıcıydı ve pek çok kişi virüse yakalanıyordu. Her gün korkularıyla kafa kafaya gelen, daha önce asla yapmam diye yeminler ettikleri şeyleri yapan insanların çektikleri benzer videolar çıkıyordu; insanlar lunaparkta hız trenine biniyorlar, sahnede şarkı söylüyorlar, başlarını içi hamam böceği dolu kavanozlara sokuyorlar, sörf yapıyorlar, kayak yapıyorlar, halatla atlıyorlar, hava dalışı yapıyorlardı. Haftadan haftaya, bir korkudan diğ-

rine, sokaklara çıkıyor ve daha az korkarak evlerine dönüyorlardı. Her gün onları korkutan bir şey yapıyorlardı.

Şimdi sıra yine Esther'daydı.

“Hazırım,” dedi ve bu defa imleci oynatma butonuna getirip tıklayan Hephzibah'ı durdurmadı.

Başta rahatsız ediciydi. Esther ekrandaki görüntüsünden hoşlanmamıştı ve insanların onu isteği dışında, nefret ettiği açılardan görüyor olması düşüncesinden nefret etmişti. Yüzü çilliydi, saçları çok uzundu ve çok kırmızıydı ve binlerce gözün üzerinde olduğunu ve derisini yüzdüğünü hissediyordu. Ama –Jonah'ın aylar önce ona gösterdiği ilk ve tek klipte olduğu gibi– çok geçmeden kendinin bambaşka bir halini gördü. Kurt Esther. Korku yiyen Esther. Kararlı çelik gözlerle bakan Esther, ilk videolarda çok korkakken artık her bir korkunun üzerine, karşısına ne çıkacağına bakmadan zafer kazanmak için yürüyen Esther.

Eugene ve Hephzibah da videolarda görünüyordu ve Jonah da. Esther sık sık GoPro kamerasını kapıyor ve Jonah'a çeviriyordu. Çok tuhaftı: çekimlerde, Jonah Smallwood korkusuz değildi. Gerçek hayatta, Esther'ın dikkati genellikle kendi anksiyetesine yoğunlaştığından, Jonah'ın da korkunun yüzüne bakıp, bir an için bile olsa o savaşı kazanabilecek kadar cesur olduğundan şüpheye düştüğü küçük bazı anları –bir anlık kararsızlıkları, bir dudak ısırma anını, alman derin bir nefesi– kaçırmıştı.

Ama Esther'ın canını en çok yakan Jonah'ın korkusuna açılan bu küçük pencereler değildi. Jonah'm da korktuğunu ama Esther'ın iyiliği için, kendisi korkarsa Esther dehşete kapılacağı için, kaygılarını bir kenara koyup sakladığını fark etmek değildi. Kalbini en çok acıtan, Jonah'ın onu filme alma şekliydi. Esther aşkın kelimeler kullanılmadan başka herhangi bir yolla

tarif edilebileceğini hiç düşünmemişti ama Jonah'ın onu filme alma şekli? Yakın çekimler, yumuşak ışıklar, kameranın onu takip edişi... sinema filmlerindeki okşamalar gibiydi. Esther'ın dünya dışı varlıklara aşkı kelimeleri kullanmadan anlatması gerekse onlara Jonah'ın kendisi için yaptığı şeyi gösterirdi ve aşkın güzelliğini de korkutucu yanını da anlamalarına yeterdi.

Güneş batıncaya kadar 25/50'e kadar izlemişlerdi; Esther korkularının artık sadece kendisine ait olmadığını anlamaya başlamıştı. Binlerce –hatta bazen *on binlerce*– insan paylaşıyordu ve Esther bunu sonuna kadar götürmeyi onlara ve kendine borçluydu.

ÜÇÜNCÜ ADIM. Korkuya karşı yeni bir baraj kur. Esther'ın çıktı aldığı ve yatak odasının duvarında yıpranan duvar kâğıdının üzerine yapıştırdığı ilk yorum, kızıyla ilgili yazan aneninkiydi. Sonraki haftalarda ve aylarda binlerce yorumun daha çıktısını alacaktı; her biri korkunun önündeki barajda bir tuğlaydı. Her biri cesareti için kazandığı bir madalyaydı. Her biri korkularıyla yüzleşmesinin bir yerlerde, bir şekilde, birleri için, küçük de olsa bir yolla fark yarattığının kanıtıydı.

Bazı gizemler asla çözülemeyebilirdi. Kara Yıldız Çiçeğini kim öldürdü? D. B. Cooper'a ne oldu? Somerton Adamı kimdi?

Ancak, elli korkuyu tamamlamanın nasıl bir duygu olacağı, çözülebilecek bir gizemdi. Esther devam edebilirdi. Kendini zorlayabilirdi. Cevabı bulabilirdi.

Ama tek başına yapmak istemiyordu.

DÖRDÜNCÜ ADIM. Jonah'a *Bir elmanın iki yarısıyız* kartım geri gönder.

40

KORKUNÇ

KĀBUSLAR LİSTESİ

Yirmi hafta sonra.

Yine yazın sonlarıydı. Neredeyse bir yıl geçmişti. Kasabanın her yerinde yabancı orkideler açmıştı; Reginald Solar'ın öldüğü gece toprakla buluştukları yerler de çiçekleniyorlardı. İnsanların ön bahçelerinde, kaldırım taşlarının çatlaklarında, ağaçların diplerinde filizleniyorlardı, yüzlercesi vardı, hepsi ölüme karşı ayakta duruyordu.

Bower kardeşlerin nihai mezarlarına kavuşmadan önce uzun süre kaldıkları Little Creek, Reginald'ın ölümünden beri kurumuştı. Cenaze töreninden sonra küllerinin savrulduğu yerde bir öbek mor orkide bitmişti.

Reg'in evinden çalınan çiçekler hastaneden Esther'm evine

getirilmişti ve artık ön taraftaki verandanın etrafını sarıyorlardı. Belki de Ölüm Olan Adam hırsızlık olayını polise ihbar etmemişti. Solar malikânesi çok farklı görünüyordu; sekiz meşe ağacının ikisi dışında hepsi sökülmüştü ve kapının üst pervazına çakılı bir at nalı hâlâ duruyor olsa da nazarlıkların neredeyse tamamı gitmişti.

Odaların hepsi hareketliydi. Fleayoncé, Esther'ın yatağında arka tarafını temizliyordu. Anne baba Solarlar oğullarının hayatına son vermeye çalıştığı banyodaydılar, Peter hâlâ tekerlekli sandalyedeydi ama daha sağlıklı görünüyordu, Rosemary bir o tarafından bir bu tarafından eğiliyor, Peter'ın artık yeterince hareket edemediği için düzeltemediği sakallarını düzeltiyordu; nikâh yüzüğü de Rosemary'nin parmağındaydı. Koridorda hiç mum yoktu. Eugene'in yatağını çevreleyen lambalar yoktu.

Bir zamanlar döküntülerle geçişin engellendiği ikinci kat, Rosemary'nin liderliğinde bir temizlik operasyonunun ardından açılmıştı. Üst katta, Esther pencereden dışarı baktı, saçları kısa, hareketli kesilmişti. Kıyafeti eklektikti; beyaz çorap ve kırmızı parlak Dorothy ayakkabıları, dizlerine kadar gelen yeşil-beyaz çizgili etek, boynunda bir dizi inci ve Wednesday Addams kostümünden kurtarılmış, beyaz yakalı siyah bir gömlek giymişti.

Hephzibah arkasından yaklaştı ve kolunu sıktı.

“Hazır mısın?” dedi işaret dilinde, üst kattaki pencereden ön bahçeye bakarken. Sonra konuştu: “*Çok fazla* insan var.”

Esther başını aşağı yukarı salladı. “Bitmek üzere olduğuna inanamıyorum.”

Dışarıya bir projeksiyon cihazı yerleştirilmiş ve evin ön cephesine perde asılmıştı. Bahçenin her yerine piknik örtüleri

serilmiş, yastıklar atılmıştı. Kalan iki ağaç ışık şeritleri ve kâğıt fenerlerle aydınlatılmıştı. Evin önünde, kaldırımında KORKUNÇ KÂBUSLAR LİSTESİ yazılı bir tabela vardı. Ve her yerde insanlar. Çimenlikte insanlar. Sokağa serilmiş piknik örtülerinde insanlar. Komşuların bahçelerinde, kamp sandalyelerine oturmuş insanlar.

Aslında “50/50” videosunu izlemek için küçük bir parti düzenlemek istemişlerdi ama partinin yeri internete sızmıştı ve insanlar son videoyu canlı olarak izlemek ve yıldızlarıyla tanışmak için eyaletin çeşitli yerlerinden –hatta bazıları *başka* eyaletlerden– gelmişlerdi.

Anksiyeteli, depresif ve korkulu insanların koruyucu azizleri.

Gözlerin üzerinde olacağımı, teninde dolaşacağım düşündükçe Esther’ın içinde anksiyete kabarıyordu. Elli hafta sonra, borda kancası hâlâ zaman zaman ciğerlerine takılıyordu ama artık Esther onu daha iyi kontrol edebiliyordu. Dr. Butcher’ın öğrettiği nefes alma egzersizlerinden bazılarını yaptı, sonra alt kata indi, ön kapıyı açtı ve dışarı adımını attı ve bağırışmalar ve alkışlar ve kameraların flaşlarıyla yutuldu.

“Benim adım Esther Solar,” dedi verandaya yerleştirilen mikrofona, “ve ben korku yiyiciyim.” Kalabalıktan cıgılkılar yükseldi. Esther titreyerek gülümsedi. Her bir çift göz tenini titretiyor ve kaşındırıyordu ama bu deneyim de bir zamanlar olduğu kadar acı verici değildi. “Elli hafta önce burada durup sizlerle konuşma düşüncesi panik atak geçirmeme neden olurdu. Aslında pek çok şey karşısında panik atak geçirirdim, bildiğiniz gibi. Gördüğünüz gibi. Ama işte buradayız, sona geldik. Başardım. Hepimiz başardık.

“Jonah sayesinde, çoğunuz ailemin sözde lanetlenmiş olduğuna ve her birimizin büyük bir korkunun esiri olduğumuza dair hikâyeyi biliyorsunuz ve hepinizin benim büyük korkumun ne olduğunu öğrenmek için uzun zamandır beklediğinizi biliyorum. O zaman... hadi bakalım. Projeksiyon cihazını açacağım.”

Projeksiyon cihazı büyükannesiyile büyükbabasını eski sehpalardan birinin üzerine yerleştirilmişti; Rosemary’nin maaşının büyük bölümü artık kollu kumar makinelerine gitmediğinden, son birkaç ay içinde sehpayı rehin bıraktıkları dükkândan alabilmişlerdi. Esther projeksiyon cihazını açınca, cam gibi berrak suları olan gölde soluk mavi renkli bir kayığın küreklerini çeken Esther’ın görüntüsü evin ön tarafına yansdı; Esther başını kaldırıp baktı. Sokağın başında, köşede, Belki de Ölüm Olan Adam bir sokak lambasının direğine yaslanmış, onu izliyordu. Esther bir an için durup ona baktı; içlerinden birini, ya da belki hepsini almaya gelmiş olmasından endişelendi. Belki de hazırladığı minik keklerde kullandığı yumurtalardan birine Salmonella bulaşmıştı. Belki projeksiyon cihazı patlayacak, muazzam bir alev topu oluşacak, hepsini derilerinden kemiklerine, dişlerine kadar bütünüyle yutacaktı.

Ama hayır. Horowitz –Esther o olduğuna emindi artık– Esther’ın kendisine baktığını fark etti, gülümsedi, şapkasıyla selam verdi, sonra da elini kaldırarak selamladı. Esther da ona el salladı ve arkasını dönüp gitmeden önce tatlı tatlı gülüşünü izledi ama kısa bir süre sonra onu almaya geleceğini biliyordu.

“O kim?” diye sordu Esther’ın arkasında duran Jonah; sokağa doğru baktığında –tabii ki–dikkate değer kimseyi görememişti. Sadece bir adam. Jonah kollarını Esther’ın beline doladı ve ensesini öptü. Üzerinde komik bir kiremit rengi ta-

kım elbise, desenli, boğazına kadar düğmeli (her yerine tako parçaları dökülmüş) bir gömlek, çizgili bir kravat ve bir bere giymişti. Fleayoncé Jonah'ın boynunda salya önlüğü gibi asılı duruyordu; bahçede, Jonah'ın kediye çarptıktan sonra tam da mobiletini devirdiği noktada duruyorlardı.

“Hiç kimse,” dedi Esther, sonra gülümsedi, Jonah'ın kollarının arasından hiç uzaklaşmadan döndü, parmaklarının üzerine yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Buruk bir dokunuştı; son zamanlardaki tüm dokunuşları gibi. Jonah en çok istediği film okulundan tam burs kazanmıştı ve yaz sonunda eğitimine başlamak için kasabadan ayrılacaktı. Geçen her gün Esther hem daha çok seviniyor hem de daha çok üzülüyordu: Jonah gidiyordu ama bu aynı zamanda kaçabildiği anlamına geliyordu. Bu kara delik onu yutamamıştı.

Esther'ı da yutamamıştı.

Jonah'a söylemediği –aslında kimseye söylemediği– şuydu: Son üç haftadır, her sabah uyandığında yastığında mor bir orkide buluyordu. Esther neden olduğunu ya da onu almaya ne zaman geleceğini bilmiyordu ama Ölüm Meleği yeni çırağı olarak onu seçmişti. Esther Solar artık Ölüm Olacak Kız'dı. Ölüm Meleğinin çırağı olarak ilk işinin ne olacağını şimdiden biliyordu: Holland Smallwood'un yatağının ucunda, pelerinini çilli yüzüne indirip, elinde tırpanıyla duracak ve bir daha Jonah'a ya da Remy'e ya da başka herhangi birine elini sürecektiyorsa, ölümünün yavaş ve acılı olacağına yemin edecekti.

“İzlemeye hazır mısın?”

“Bu son videoyu çekmene yardım etmeme izin vermediğine hâlâ inanamıyorum,” dedi Jonah oynatma tuşuna basarken.

“50/50”nin gösteriminden önce geçen yılın öne çıkan anlarının derlendiği on beş dakikalık bir bölüm vardı. Kolay olmamıştı. Her hafta, Esther durmak istemişti, bırakıp gitmek istemişti, paniğe kapılmayı ve onu tüketmesine izin vermeyi istemişti. Korkmak daha kolaydı. Ama yine de her hafta, Dr. Butcher’ın ona anlattığı üç adımın üzerinden gitmişti. Anksiyeteni dışsallaştır. Düşünme hatalarını düzelt. Kendini korkuya maruz bırak. Jonah onu hep kıyıya kadar taşıyordu ama hiçbir zaman aşağıya itmemişti; atlayan Esther olmuştu.

Hem de ne atlamıştı. Son altı ayda dışarı çıkmışlar ve örümceklerle, yılanlarla, hamamböcekleriyle ve palyaçolarla yüzleşmişlerdi. Kan vermişler, diş hekimine gitmişler ve ayak bileklerine elastik bantlar bağlıyken köprünün kenarından kendilerini bırakmışlardı. Akvaryumda köpekbalıklarıyla yüzmüşler, uçaktan atlamışlar ve vahşi doğada tek başlarına uzun, soğuk geceler geçirmişlerdi. İnsanlar onları izlemişti. İnsanlar onları sevmişti. İnsanlar korkuya karşı kendilerine özel alanlarda savaşa katılmıştı: terk edilmiş “hayaletli” evde bir gece geçirmişlerdi; radyoda canlı röportaj vermişlerdi; bikiniyle sahile gitmişlerdi.

Ve en son video. “50/50.” İnsanların uzun zamandır bekledikleri video. Önce boş, beyaz bir ekran görüldü, sonra Esther gelip, oturdu.

“Pek çok kişi benim büyük korkumun ne olabileceği üzerine bahse giriyor, biliyorum: kurbağalar, hız trenleri, seri katiller. Bunların hepsi korkutucu şeyler ve herhangi biriyle burun buruna gelmek için uğraşmayacağım ama gerçek şu ki hiçbiri beni bunun kadar korkutmuyor,” dedi kameraya doğru hareketlenerek.

“En büyük korkum çoktan başıma geldi. Elli haftadır yaşıyorum bunu. Benim korum görölmek, gerçek anlamda *görölmek*, en gerçek halimle. Uzun bir zaman, yuvarlak deliklerle dolu bir dünyada kare şeklinde bir bulmaca parçası olduğuma inandım ve içimde bir şey bir şekilde, derinden zarar görmüş-tü. Sevmeye ya da sevmeye uygun olmadığıma inanıyordum ve biri beni görürse –yani gerçekten *görürse*– sağlam olmadığını anlayacaklarından korkuyordum.

“Sonra, en büyük kâbusum genç bir erkek şeklinde karşıma çıktı. Onu tanıyorsunuz. Bu kanalı o açtı, bu video dışındaki tüm videoların düzenlemelerini o yaptı; o yüzden diğer videolar bundan çok daha iyi.

“Onunla tanışmadan önce, kendimi parçalara ayırmayı tercih ediyordum, *Titanic* gibi; ben suda batmayan kızdım. Kendimi böyle ayrıştırabileceğim parçalar halinde görürsem ve su geçirmez olursam, asla batmayacağımı garanti edebileceğime samimiyetle inanıyordum. Gerçekte *Titanic*’te olanları düşünürseniz epeyce kötü bir benzetme bu tabii. Çünkü ben *gemi-ydim* ve Jonah Smallwood da bir buz dağıydı ve beni incittiğinde, dünyanın ciğerlerime dolmasına neden oldu diye düşündüm, denizin dibine çökecektim ve sonsuza kadar karanlıkta kalacaktım.

“İnsanlar gemi değildir. İnsanların daha çok bölmesi, kompartmanı vardır. *Titanic*’te on altı kompartman vardı. Bende milyonlarcası var. Gerçek şu ki, tüm o bölmeler Jonah bana ihanet ettiğinde yıkılıp açılmadı. Çok daha uzun zamandır yapıyordu zaten bunu.

“Dinleyiciler arasındaki kaygılı yetişkinler; bu söyledikle-

rim size bir cinsellik benzetmesi gibi gelebilir ama değil.” Dinleyiciler arasından gülme sesleri yükseldi. Ekrandaki Esther derin bir nefes alıp borda kancasını düzelitti –artık daha küçük-t kanca ama hâlâ duruyordu– ve devam etti. “Hiçbir zaman rahatça ‘seni seviyorum’ diyebilecek biri olamayabilirim ama Jonah, sana şunu söyleyeceğim: Sen benim içimdeki bölmeleri birer birer açtın ve içlerine dünyayı doldurdun. Dibe batmayacağı mı çünkü bana yavaş yavaş yüzmeyi öğrettiğini anlamam ancak elli maddenin ellincisinde mümkün oldu.

“Beni parçalamadın sen. Serbest kalabilmemi sağlayacak tek yolu buldun.”

Esther videoyu kaydettiğı zaman, insanların beğenmeyebileceğinden endişelenmişti. Kanalı nl yapan maceradan ya da muziplikten ya da sinematografiden eser yoktu. Ama bölümün sonunda katkıda bulunanlar akmaya başladığında, kalabalık ayağı kalktı ve alkışladı; belki son bölüm harika olduğundan değil ama yolculuğun kendisi buna değer olduğundan. Jonah Esther’ın omzunu sıktı, sonra onunla, Heph ve Eugene’le birlikte verandanın merdivenlerine yürüdü; dördü cesaretlerinin yarattığı imparatorluğı baktılar. Yüzlerce insan vardı, her birinin korkuları kalplerine kıymık gibi batmıştı, her biri son elli haftadır onları izlediğı için biraz daha cesaretlenmişti. Dördü el ele tutuştular ve selam verdiler; kalabalıktan yükselen alkış sesleri ve nidaları en az bir dakika sürdü.

Kalabalık dağılmaya başladığında, “Peki, şey, bugün kim gibi giyindin?” dedi Jonah, Esther’a. “Normalde tahmin etmek konusunda pek fena değilim ama bu üzerindeki pek bilinmeyen bir anime falan galiba; ne olduğun hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Aa, şey... Her biri bir noktada, bir kostümden kurtarabildiğim parçalar ama gördüğün benim.” Esther kendi etrafında döndü. “Benim moda anlayışım –anladığım kadarıyla– bu.”

“Aman Allah’ım!”

“Biliyorum, kostümlerden de kötü. Bugün insanlar her zamankinden daha çok baktılar,” dedi Esther gülerek. “Sana bir hediyem var. Bir dönemin bitişini kutlamak için.”

“Yaa?”

“Birine verilecek en harika hediye: çözülen bir gizem.” Esther elini cebine daldırdı ve parmaklarını açıp avucundaki küçük beyaz başsağlığı kartını gösterdi. Horowitz’in büyükbabasına Florence Solar’ın ölümünden önceki gün verdiği kartı. İçinde mürekkebi dağılmış iki kelime yazılıydı.

“Anlamıyorum,” dedi Jonah.

“Çünkü bu bulmacanın yarısı,” dedi Esther. “Depoda bulduğumuz defteri hatırlıyor musun? Son sayfasını hatırla, tuhaf bir şekilde ölen bir adamla ilgili bir haber vardı.” Esther haberi Jonah’a verdi, Jonah gözlerini karttan aylar önce kilitli bir kutuda buldukları gazete küpürüne çevirdi. Siyah beyaz resimde bir posta kutusu görünüyor, üzerinde oldukça küçük harflerle tek bir kelime yazıyordu: *Whittle*. “Olamaz,” dedi Jonah kafasında parçaları birleştirmeye başlarken. “Tasadüftür.”

Esther başını iki yana salladı. “Değil. Olmadığını biliyorsun. Jack Horowitz büyükannemi kurtaramazdı ama büyükbabama teselli olarak bir şey verebilirdi. Uzun zamandır istediği bir şey.”

“Bowen Kardeşlerin katilinin adını.” Esther başıyla onayladı ve işlerin beklenmedik şekilde geliştiği ve yaşlı bir adamın

kendi küvetinde boğularak ölmesiyle sonuçlanan bir hırsızlık olayı hakkındaki gazete küpürünü eliyle düzeltti. Gazete büyükannesinin ölümünün ertesi güne aitti. Arthur Whittle, o tarihte 74 yaşındaydı. Resimdeki açık garaj kapısında bir Cadillac Calais'in arka tarafı görünüyordu. "Olayların bu şekilde olduğuna inanacak olursak, söylediklerin büyükbabanın birini öldürdüğü anlamına geliyor."

Esther başını iki yana salladı. "Belki. Eğer öldürdüyse, en az üç çocuğu, muhtemelen daha fazla çocuğu katletmiş bir adamı öldürdü. Yargılanmak ya da hapse atılmak için fazla yaşlı bir adamı. Ama... orada olduğunu düşünüyorum ama bence o yapmadı..."

Esther, Jonah'a o güne dair tahminini anlattı.

Hava yağmurluydu ve koyu renk örtüye bürünmüş biri –Reginald– banliyöde, epeyce eski bir evin önünde duruyordu. Elinde başsağlığı kartı vardı, üzerinde de bir isim yazılıydı. Yağmurda yazının mürekkebi akmıştı, mavi küçük damlalar halinde beyaz kâğıda akıyordu ama üzerindeki isim yine de okunuyordu: *Arthur Whittle*. Reginald bir karta, bir de posta kutusundaki harflere baktı. *Whittle*, yazıyordu.

Göz ucuyla birinin hareket ettiğini fark etti, sonra Jack Horowitz yanında belirdi; o da siyah palto giymişti, o da gözünü eve dikmişti.

"Onu öldüreyim mi yoksa teslim mi edeyim, henüz karar vermedim," dedi büyükbabası sessizce.

"O zaman ben neden buradayım?"

Reginald kartı cebine koydu, birlikte evin önünde, garaja uzanan yolu yürüdüler. Ölüm garajın yan kapısını yokladı; kapı kilitli değildi. Reg kararan sokağa baktı, siyah ağaçlar

yağmurun hızla dövdüğü dallarını kamçı gibi sallıyor, rüzgârı ele geçiriyordu. Evin sokağa bakan camlarında loş bir ışık vardı, perdeler çekilmişti. Kimsenin görmediğinden emin olunca, Reg içeriye girdi. Horowitz çoktan garajı incelemeye başlamıştı, elinde eldivenleriyle sağa sola bırakılmış döküntüleri alıp koyuyordu, adamın gizemi onu da büyükbabası kadar etkilemişti. Su geçirmez bir örtünün altına gizlenmiş bir araba gölgelerin arasında duruyordu. Horowitz büyükbabasının örtüyü tampondan kurtarmasına yardım etti. Altından açık yeşil bir Cadillac Calais çıktı. Katilin arabası.

Adamlar birbirlerine baktılar.

Ölüm garajdan eve açılan kapıyı yokladı ve o kapının da kilitli olmadığını gördü. Reginald kilitlerin Horowitz'in dokunuşuyla kendiliğinden açılıyor olabileceğini düşündü; dünyada Ölüm Meleğinin girmesini önleyecek kilit olamazdı.

Evde Edith Piaf'ın "Non, Je Ne Regrette Rien" şarkısı tekrar tekrar çalıyordu, ses o kadar yüksekti ki büyükbabasının ayak seslerini bastırıyordu. Horowitz'in adımları ses çıkarmıyordu. Ölüm başıyla merdivenleri işaret etti. Reginald görev silahını çekti, basamaklardan sessizce çıkarken silahı yan tarafında tutuyordu, Ölüm ise hemen arkasındaki karanlık, koruyucu varlıktı. Duvarlarda fotoğraflar vardı: Arthur Whittle düğün gününde, Arthur Whittle çocuklarıyla, Arthur Whittle torunlarıyla. Üst kat dumanlıydı ve fazla aydınlık değildi. Whittle siyah deri bir koltukta oturuyordu, beyazımsı bir perde inmiş gözleri sesi kapalı televizyona sabitlenmişti, sigarasını emercesine içine çekiyordu. Reg hızla nefesini bıraktı, silahını indirdi. Yapamayacaktı. Bir katili öldürünce dünyadaki katil

sayısı azalmış olmuyordu ve kaybolan çocukların ailelerinin de huzur bulmalarını sağlamayacaktı; onlar çocuklarına ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekler ve konuyu içlerinde kapatamayacaklardı.

Reginald'ın vazgeçtiğini görünce, Whittle'ı kafasında kalan beyaz saçlardan yakalayan ve tekmeler savurup çığlıklar atan adamı banyoya sürükleyen Horowitz oldu. Sonunda musluğu açan ve yaşlı adamı artık hareket etmeyi bırakıncaya kadar suyun altında tutan Horowitz'di.

Reginald klozetin kapalı kapağının üzerine oturmuştu, saçlarını sıvazlıyordu, Ölüm ise, nefes nefese kalmış, sırtını fayans kaplı duvara yaslayıp oturmuştu; eldivenlerinden ve paltosunun kollarından su damlıyordu.

“Sadece iki defa daha karşılaşacağız demiştin,” dedi Reginald, Ölüm Meleği uzanıp musluğu kapatırken.

“Ölüm'ün bile öngöremediği şeyler vardır.” Horowitz ayağa kalktı. Eldivenlerini sıyırıp çıkardı. “Florence için üzgünüm, Reg. Yapabileceğim bir şey yoktu gerçekten.”

“Anma töreni cuma günü olacak, gelmek istersen.”

Ölüm başıyla onayladı. Islak elini Esther'm büyükbabasının omzuna koydu. “Gelirken süt getiririm.”

“Vay anasını,” dedi Jonah kartı Esther'a geri verirken. “Örümcek Adam yıllar önce ölmüş mü?”

“Arthur Whittle kendi küvetinde boğulduğundan beri kaybolan çocuk olmamış. Bu bana yeter. Öyle olmalı.”

Jonah'a bakarken, Esther hayatları filmlerdeki gibi olsa, o anın filmin mutlu sonu olacağını düşündü. Belki Jonah güzel

bir şey söylerdi, müziğin sesi yükselirdi ve birbirlerine doğru atılırlardı, sonra meşe ağaçlarından birinin altında sevişirken arka planda bir parça çalardı ve görüntü kaybolur, katkıda bulunanların isimleri görünürdü.

Ama hayatta nadiren temiz ve düzgün sonlar oluyordu. Güzel anlar kaçınılmaz olarak, yine, yerini kötü anlara bırakacaktı, sonra yine iyi anlar gelecekti; sonunda tozdan ve hikâyelerden başka bir şey kalmayıncaya kadar. Ama o an, hemen orada, Jonah'la birlikte, o gece; müthiş güzel bir andı ve güzel anları hatırlamaya değerdı. Ve sona geldiğinde tozdan ve hikâyelerden başka bir şey olamayacaksa, bir yankesiciyle, becerikli bir adi suçluyla, yasal yaşı gelmediği halde içki içen biriyle, toplumun baş belası biriyle ve hayatında karşısına çıkan en iyi insanla toza ve hikâyelere dönüşmek çok kötü bir kader sayılmazdı.

Jonah önünde dururken, Esther insanlar acaba gerçekten başkalarına mı âşık oluyor yoksa kendilerinin en iyi yanlarına mı âşık oluyor diye düşündü. Aşk, parlak parçalarımızın yıldız gibi parlamasını ve en ağır çirkinliklerimizin soluklaşmasını sağlayan bir aynaydı. Âşık olmayı seviyorduk çünkü aşk bizi güzelleştiriyordu. Ve belki de bunun yanlış bir yanı yoktu.

Belki de güzel olmayı hak ediyorduk.

“Peki. Senin en ilginç yanın ne, öğrenmeye hazır mısın?” dedi Jonah evin yan tarafında duvara yaslanmış, üstü örtülü duran tuvale pat pat vurarak. Eklemlerini cam gibi sert bir şeye vuruyor gibi bir ses çıktı. “Elli hafta sonra, benim gördüğümü görmeye hazır mısın?”

Esther derince nefes alıp verdi ve boynunu iki yana çevirip kütürdetti; ringe çıkmaya hazırlanan bir boksör gibi. “Gönder

gelsin, Smallwood.” Jonah, yüzünde haylaz bir gülümsemeye örtüyü kaldırdı. Esther bir an için şaşkınlık yaşadı. Tuval yoktu, boya yoktu. Ama sonra anladı, Jonah böyle olacağını söylemişti ve kendini yere atıp kahkahalara gömüldü, Jonah’ın her zaman yaptığı gibi.

Çünkü portre Esther’dı. *Tam olarak.*
Başından beri.

KAYNAKLAR

Ruh sağılığı bir kitabın son sayfalarında yer alan bir intiharı önleme telefon hattı ve tanımadığınız bir yazarın size iyileşeceğinizi söylemesi kadar basit bir şey değil.

O yüzden, biraz daha fazlasını yapacağım.

Size tek başlarına ve sessizce acı çeken arkadaşlarım ve akrabalarım olduğunu söyleyeceğim; bana ancak *yıllar* sonra “o zamanlar muazzam acı çekiyordum,” dedi bu insanlar. Hayatlarını sona erdirmeyi düşündüklerini, hatta denediklerini söylediler.

Çok sevdiğim ve var olmadıkları bir dünyayı hayal bile edemediğim –cesur, zeki, metanetli– insanların yardım almaya çalışmamış olmalarına çok üzülüyorum. Konuşmamış olmalarına. Sessizce, kendilerini tanıyan onca insanın gözü önünde, kurtarın beni bile demeden boğulmuş olmalarına.

Verdikleri mücadeleyi biliyorum çünkü benim de içimden geçeni dile getirmekte zorlandığım zamanlar oldu.

Bu nedenle, Adam Silvera’nın “Happiness Isn’t Just An Outside Thing” başlıklı makalesini okumanızı tavsiye ederim;

* Mutluluk Sadece Dışsal Bir Şey Değildir

kendisinin Tumblr sayfasında makaleyi bulabilirsiniz. Dürüstçe yazılmış, dehşet verici bir makale ve ruh sağlığına genel bakışımı tamamen değiştirdi. Çok gerekli. Okuyun, okuyun, okuyun.

Umarım bu kitap çevrenizdeki insanlarla ruh sağlığı sorunlarınızı açıkça ve dürüstçe konuşmaya başlamak için bir araç olur. Arkadaşlarınıza, akrabalarınıza nasıl olduklarını sorun. Onlara nasıl olduğunuzu söyleyin. Profesyonel yardım almaktan utanmayın. Bu konular hakkında konuşmanın normalleştirilmesi hareketinin bir parçası olun. Çünkü konuşulması normal.

Ruh hastalıkları sizi zayıf bir insan yapmaz, sizi insan yapar.

Ve acil bir durumda Ulusal İntihar Önleme Danışma Hattını arayın (1-800-273-8255). Hattın diğer ucunda, siz göremediğinizde, hayatımızm değerini görmenize yardımcı olacak birini bulacaksınız.

Sorunlarınız ister küçük olsun ister büyük (hatta hiç sorunuz olmasa bile başka birine destek verebilirsiniz), size dilinize pelesenk olmasını istediğim şu cümleyi söylemek istiyorum. Lütfen şimdi, yüksek sesle, kalben inanuncaya kadar söyleyin:

Yardım istemek ayıp değil.

Yardım istemek ayıp değil.

Yardım istemek ayıp değil.

“Size kolay olacak demiyorum;
size ‘Buna değer,’ diyorum.”

—Art Williams

NOTLAR

Bu kitabı yazarken anksiyete ve korku ile başa çıkma konusunda çevrimiçi pek çok kaynağı izledim. İçlerinde en yararlı ve ilham verici bulduğum Dawn Huebner'in 2015'de "Rethinking anxiety: Learning to face fear" başlıklı TEDxAmoskeagMillyardWomen konuşması oldu. Huebner'm konuşması kitapta Esther'in terapistinin tavsiyelerine temel oluşturdu ve kişisel olarak benim için de müthiş değerli oldu (artık korku filmi izledikten sonra karanlıkta uyuyabiliyorum).

Vietnam Savaşı sırasında Saygon tasvirlerim için fotoğraflara ve orada bulunan insanların anlatımlarına başvurdum ama zihnimde sahneyi tam anlamıyla canlandırmama yardımcı olan Sara Mansfield Taber'in 6 Temmuz 2015 tarihinde *Literary Hub* 'da yayınlanan, "My Saigon Summer, Before the Fall", makalesi oldu; kendisine teşekkürü borç bilirim. Anlatımda tutarsızlıklar varsa, benden kaynaklıdır.

Jonah'ın Shakespeare tarzı hakaretleri için pangloss.com/seidel/Shaker/ adresinden yararlandım; şahsen günlük hayatta hepimizin kullanmasını tavsiye edeceğim, inanılmaz komik bir hakaret üretme sitesi. Sarkık dudaklı mız mız kahpeler.

* Anksiyeteye farklı bir bakış: Korkuyla yüzleşmeyi öğrenmek (ç.n)

** Saygon'daki Yazım, Sonbahardan Önce (ç.n)

KOCAMAN TEŞEKKÜRLERİMLE

Bir yazarın ikinci kitabını yazması huzursuzluk verici bir deneyim; kitabın anksiyete, panik atak ve insanın iliklerine işleyen korkuyla ilgili olması ise işleri daha da zorlaştırıyor. Bu işi benim için daha kolay hale getiren herkese sonsuza kadar minnet duyacağım:

Chelsea Sutherland, ılık bir Amsterdam sabahı lanet Hollanda bisikletine binmeyi sebepsizce reddederek bu kitaba ilham verdi. Sonunda (biraz zorla da olsa) yaz güneşi altında Vondelpark'tan geri pedallara basarken Esther'ın ve korkuyla olan mücadelesinin hikâyesi doğdu. O gün korkunla yüzleştğin için minnettarım. (Seni ağlattığım için tekrar özür dilerim.)

Diğer kız kardeşim Shanaye Sutherland; tanıdığım en cesur insanlardan birisin. Senin gücün, cömertliğin ve samimiyetin bana her gün ilham veriyor. Sen olmasan bu kitabı yazamazdım.

Ebeveynlerim Sophie ve Phillip ama özellikle de annem. O da tıpkı Rosemary gibi sonuna kadar hiç pes etmeden sessizce savaşanlardan. Çocukların için gönüllü olarak feda etmiş olduğun (ve etmeye devam ettiğin) şeyleri düşündüğümde, bu kitabı yazarken her gün içim sızladı. Siz, ikiniz de, harikasınız.

Merhum büyükbabam Reginald Kanowski, Esther'ın bü-

yükbabasının isim babası. Daha yazar olmanın hayalini bile kurmadığım günlerde hayat hikâyeni kâğıda döküp ölümsüzleştirmeyi istemiştim. Bu sayfalarda senden çok şey var.

Büyükannem Diane Kanowski. İlk kitabımı asla okumaz deme yanlışını yapmıştım. Sözümü geri alıyor ve özür diliyorum! Beni sürekli desteklemen benim için çok anlamlı.

Kate Sullivan, beni hileyle o kadar çok derse kaydettirdi ki, kitaplarım için imza günlerini düzenlemesi için onunla çalışsam iyi olur ve Rose-Helen Graham, Sassoon Road gibi uyanıkken gördüğümüz bir kâbusun ortasında yaşarken aklımı yitirmeme mi sağladın. İkinize de inanılmaz coşkunuz için teşekkür ederim.

Westpac Bicentennial Foundation, beni Hong Kong’da eğitim aldığım ve aynı zamanda bu kitabın taslağını kaleme aldığım dönemde maddi olarak destekledi. İkisini bir arada götürmem sayenizde çok daha kolay oldu. Bana olan inancınız ve genç Avustralyalılara verdiğiniz desteğin etkisi büyük.

Tamsin Peters, her açıdan kız kardeşim, bir tek kan bağıımız eksik. Bir gün senin için ejderhalı bir kitap yazacağım!

Memleketimdeki destekçilerim, egomu tehlikeli biçimde şişiren dostlarım: Renee Martin, Cara Faagutu, Kirra Moke, Alysha Morgan, Sarah Francis, Jacqueline Payne, Sally Roebuck ve Danielle Green. En karanlık günlerde bile yıldız gibi hissetmemi sağlıyorsunuz.

Amie Kaufman, en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda akıl sağlığımı korumamı sağlayan bilgece sözlerin için.

Katherine Webber, her zaman, her şey için. Mükemmelsin ve seni seviyorum. Bak bize, *hâlâ* yazarız! #LAUWASA

Ve tabii diğer #TeamMaleficent üyeleri: Samantha Shannon, Lisa Lueddecke Catterall, Leiana Leaututufu ve Claire Donnelly. Her zaman arkamı kolladığınızı biliyorum.

Sıra dışı menajerim Catherine Drayton, fikirlerin benim için çok önemli. Tuhaf ikinci kitabımı beğendiğini duyduğum an her şeyin yolunda gideceğinden emin oldum!

Ayrıca InkWell Management ekibinin tamamı ama özellikle Richard Pine, New York'taki sıcak karşılaman için ve Lyndsey Blessing, uluslararası yayın hakları konusunda tam bir tanışasın.

UTA'dan sevgili Mary Pender, sinema haklarını harika yönettiğın için.

Editörüm Stacey Barney, kanında biraz sihir aktığından *ciddi ciddi* şüpheleniyorum. Küçücük bir dokunuşunla bu kitabın pıtır pıtır iek açmasını sağladın. Bana olan inancın ve sabrın için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Putnam ekibindeki diğerk dostlar, özellikle Kate Meltzer, fazlasıyla ihtiyaç duyduğum cesaret verici sözlerin için ve Theresa Evangelista, müthiş bir kitap tasarımı daha ortaya koyduğın için!

Tüm Bonnier Zaffre ekibi ama özellikle Emma Mathewson, büyüdüğümde sen olmak istiyorum ve Halkla İlişkilerin süperstarları Carmen Jimenez ve Tina Mories, samimiyetiniz ve nezaketiniz için.

Yine, tüm Penguin Australia ekibi ama özellikle Tina Gumnior, olağüstü basın danışmanı ve Amy Thomas ve Laura Harris. İkiniz de tam olarak duymaya ihtiyacım olanları söylüyorsunuz. Nasıl yapıyorsunuz?!

Son olarak (belki de en önemlisi), Martin Seneviratne, suç ortağım. ay demleyici, teslim tarihlerinin amigosu, müsli eksperı, ideal erkek. Her gün cesur hissetmemi sağlıyorsun; sen yanımda olduğunda yüzleşmeye cesaret edemeyeceğim korku yok.

YAZAR HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarı Kyrstal Sutherland aslen Avustralyalı olup dört kıtada yaşamını sürdürdükten sonra şu anda evi olarak gördüğü Londra'da yaşamaktadır. *Kimyasal Kalplerimiz*, *Hollow Kardeşler* kitaplarıyla Türkiye'de tanınan yazarın eserleri yirmiden fazla ülkede yayımlanmış, ayrıca yazar Carnegie Madalyası ve YA Book Prize'a aday gösterilmiştir.

